

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

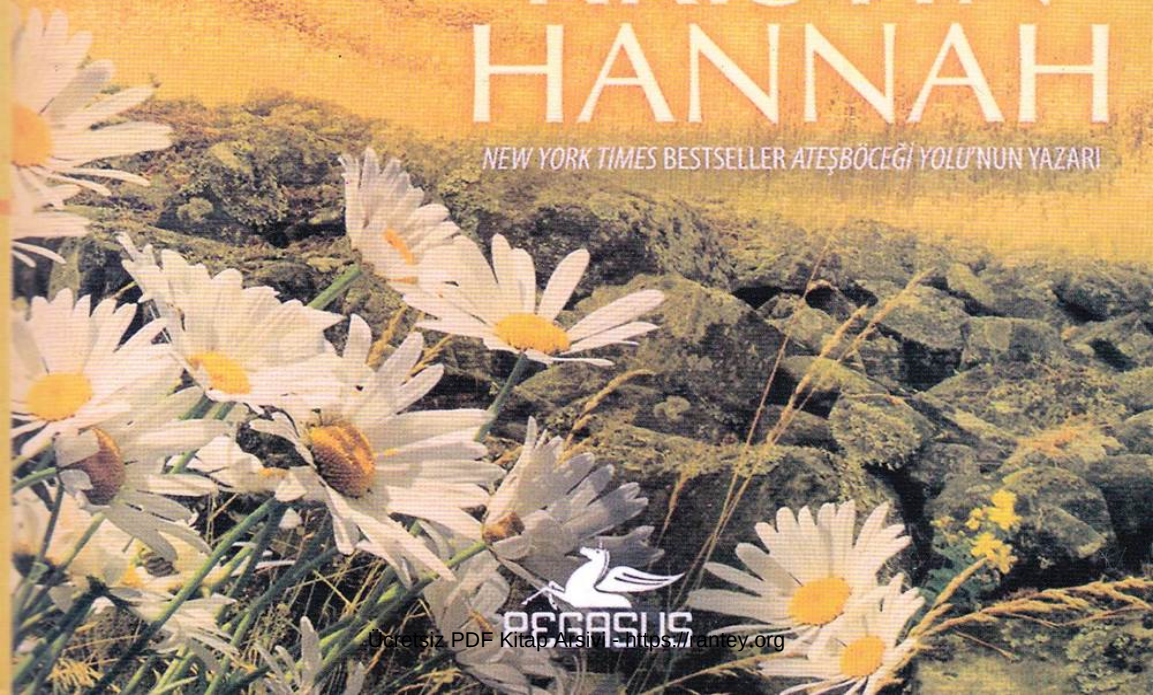
sevgi uğruna yaptıklarımız

ROMAN

KRISTIN HANNAH

NEW YORK TIMES BESTSELLER ATEŞBÖCEĞİ YOLU'NUN YAZARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://kntey.org>

Pegasus Yayınları: 577
Bestseller Roman: 238

SEVGİ UĞRUNA YAPTIKLARIMIZ

KRISTIN HANNAH

Özgün Adı: THE THINGS WE DO FOR LOVE

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Aycan Ak

Düzeltili: Cengiz Alkan

Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Kapak Baskı: Zirve Ofset

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Kasım 2012

ISBN: 978-605-343-010-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2012

Copyright © Kristin Hannah, 2004

Bu kitabın Türkçe yayın hakları

Jane Rotrosen Agency'den alınmıştır.

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 27/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

KRISTIN HANNAH

SEVGİ UĞRUNA YAPTIKLARIMIZ

İngilizceden Çeviren:
SOLİNA SİLAHLI

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kristin Hannah ve
Sevgi Uğruna Yaptıklarımız'a Övgüler

“Hannah okuyucuyu karakterlerin hayatına sürükleyip onları kendi arkadaşlarıymış gibi hissettirirken ailedeki acıları ve sevinçleri ele alarak neden kadın edebiyatının yıldızı olduğunu bir kez daha kanıtlıyor.”

—Booklist

“Hannah başkahramanlarının ruh hallerini derinlemesine yansıtır hislerindeki ufak farklılıkları betimlemekte çok başarılı.”

—The Washington Post Book World

“FAZLASIYLA EĞLENCELİ... Hannah diyaloglar konusunda çok başarılı ve okuyucunun karakterin hislerini anlamasını ustaca sağlıyor.”

—The Seattle Times

“[Hannah] aşkı şefkat ve inançla yazıyor.”

—LUANNE RICE, *The Secret Hour*'un yazarı

“Bu harika kitap Hannah'nın uzmanlığı olan dokunaklı ve kıskırtıcı hikâyelerinin klasik bir örneği. Karakterlerin sıcaklığı ve yaşadıkları acılar en derindeki duyguları ortaya çıkartıyor.”

—Romantic Times

Bir kez daha Benjamin ve Tucker'a

*İyi arkadaşlarım Holly ve Gerald'a, Mark ve Monica'ya, Tom ve
Lori'ye, Megan ve Kany'ye, Steve ve Jill'e...*

*Ve göstermesi gerekenden çok daha fazla
çaba harcayan Linda Marrow'a hususiyetle teşekkür ederim.*

Olaylar değişmez, biz değişiriz.

—Henry David Thoreau

BİR

West End sokakları bu beklenmedik derecede güneşli günde çok kalabalıktı. Şehrin her yanındaki anneler, evlerinin kapısında, ellerini gözlerine siper etmiş, dışarıda oynayan çocuklarını izliyordu. Herkes çok yakında, hatta belki yarına kalmaz, yoğun bir sis bulutunun masmavi gökyüzünü kuşatacağını ve narin gün ışığını engelleyerek yağmur yağdıracağını biliyordu.

Ne de olsa Kuzeybatı Pasifik'te mayıs ayındaydılar. Bu ayda yağmur yağması, Cadılar Bayramı'nda sokakların hayalet ile isketlerle dolu olacağı ve evdeki somon balığının kasabayı kuşatan denizden gelmiş olduğu bilgisi kadar kesindir.

"Çok sıcak," dedi Conlan, siyah, üstü açılır BMW'sinin sürücü koltuğundan. Neredeyse bir saattir söylediği tek şey buydu.

Sohbet etmeye çalışıyordu; hepsi bu. Angie ona yanıt vermeliydi, belki güzelim akdiken ağaçlarının çiçek açtığına değinmeliydi. Ama düşüncesi bile onu bitkin düşürmeye yetmişti. Birkaç kısa ay içinde bu küçük yeşil yapraklar kıvrılıp karacaktı; soğuk gecelerde renkleri solacak ve kimse onların farkında değiken yere düşeceklerdi.

Bu yönden baktığınızda kısacık bir anı fark etmenin ne önemi kalıyordu ki?

Pencereden doğduğu şehri izliyordu. Aylardır buraya ilk geliyordu bu. West End, Seattle'dan yalnızca yüz doksan kilometre uzakta olmasına rağmen, bu mesafe son zamanlarda gözünde çok büyüyordu. Ailesini çok sevse de kendi evinden ayrılmak ona zor geliyordu. Dışarıda her yer bebeklerle doluydu.

Küçük çimenli arazilere inşa edilmiş sıra sıra Viktoryen tarzda evlerin bulunduğu şehrin eski kısmına doğru ilerlediler. Kocaman, yeşil yapraklı akçaağaçlar yolları gölgelendiriyor, güneş ışığı asfaltın üzerinde dantelden karmaşık bir desen oluşturuyordu. Yetmişli yıllarda bu semt şehrin kalbiydi. O zamanlar her taraf çocuklarla doluydu ve çocuklar Big Wheels¹ ve Schwinn² bisikletlerini bir evin önünden diğerine sürerlerdi. Her pazar kilise çıkışı açık hava piknikleri yapılır, arka bahçelerin hepsinde Red Rover³ oynanır.

O zamandan bu yana bölgenin bu kısmı değişmiş, eski mahalleler sessizliğe gömülüp bakımsız kalmıştı. Somon akını azalmış, kereste endüstrisi zarar görmüştü. Bir zamanlar bu araziden ve denizden geçimlerini sağlayan insanlar bir kenara itilmiş, unutulmuştu; yeni yerleşimcilerse evlerini siteler halinde inşa edip, her parselde kestikleri ağaçların isimlerini vermişlerdi.

Ama burada, Akçaağaç Caddesi'ndeki bu küçük arazi parçasında zaman donmuştu sanki. Bloktaki en son ev, tıpkı kırk yıl öncesindeki gibiydi. Beyaz boyası lekesiz ve mükemmeldi; bahçesindeki zümrüt yeşili çimenler parlıyordu. Çimenlikte zararlı otların büyümesine izin verilmemişti. Angie'nin babası bu eve kırk yıl boyunca özenle bakmıştı; burası onun gurur ve mutluluk kaynağıydı. Her pazartesi

1 1970'li yıllarda özellikle ABD'de yaygın olan ön tekerleği, arka iki tekerleğinden büyük çocuk bisikleti. (ç. n.)

2 Bisiklet markası. (ç.n.)

3 Açık havada oynanan bir tür çocuk oyunu. (ç. n.)

günü, hafta sonları ailenin işlettiği restoranda yoğun bir şekilde çalıştıktan sonra, on iki saatini evin ve bahçenin bakımına ayırırdı. Onun ölümünden sonra Angie'nin annesi bu alışkanlığı sürdürmeye çalışıyordu. Bu onun avuntusu, neredeyse elli yıl boyunca sevdiği adamla iletişim kurma biçimi olmuştu ve bu ağır işten ne zaman yorulsa yardım eli uzatacak birini daima bulmuştu. Annesi, üç kızı olmasının onun için bir avantaj olduğunu onlara sık sık anımsattı. Ergenlik dönemlerini sağ salim atlatmalarının ardından aldığı ödül bu.

Conlan kaldırımın kenarına yanaşıp arabayı park etti. Arabanın açılır tavanı yerine oturduğunda Angie'ye döndü. "Sorun olmayacağından emin misin?"

"Buradayım sonuçta, değil mi?" Angie sonunda ona bakabilmişti. Bitkin görünüyordu; mavi gözlerinin ışıltısında görmüştü bunu ama Conlan'ın başka bir şey söylemeyeceğini, birkaç ay önce kaybettikleri bebeklerini hatırlatır korkusuyla hiçbir şey söylemeyeceğini biliyordu.

Sessizlik içinde yan yana oturdular. Klimadan hafif bir ılık sesi geliyordu.

Eski Conlan şimdi eğilip onu öper, onu sevdiğini söyler ve bir iki nazik söz Angie'nin rahatlamasını sağlardı ama artık böyle kolaylıkla iletişim kuramıyorlardı. Bir zamanlar paylaştıkları sevgi çok uzaklarda kalmış, çocukluğu gibi silinmiş, kaybolup gitmişti.

"İstersen hemen dönebiliriz. Araba bozuldu deriz," dedi Conlan; eskisi gibi karısına takılıp onu gülümseten adam olmaya çalışarak.

Angie ona bakmadı. "Şaka mı yapıyorsun? Herkes bu arabaya ne kadar para ödediğimizi biliyor. Ayrıca annem burada olduğumuzu biliyor. Ölülerle konuşuyor olabilir ama kulakları bir yarasanunki kadar keskindir."

“Şu an mutfakta ve yirmi kişi için on bin tane *cannoli*⁴ yapıyor. Ablalarınsa kapıdan içeri adım attıklarından beri durmadan konuşuyorlar. Bu karmaşada kaçabiliriz.” Conlan gülümsedi. Bir an için aralarındaki her şey normal göründü, arabada hiç hayalet yokmuş gibi. Angie sonsuza dek bu dinginliği hissetmek isterdi.

“Livvy üç tepsi güveç yapmıştır,” diye mırıldandı Angie. “Mira büyük ihtimalle yeni bir masa örtüsü işlemiş ve her birimize birbirinin aynısı önlükler dikmiştir.”

“Geçen hafta iki sunumun ve bir de reklam çekimin vardı. Yemek yapmaya zaman ayırmazsan anlarlar.”

Zavallı Conlan. On dört yıllık evliliklerine rağmen DeSaria ailesinin dinamiğini hâlâ anlayamamıştı. Onlar için yemek yapmak bir iş veya hobi değildi; bir çeşit nakit para demekti ve Angie meteliksizdi. Taptığı babası Angie’nin yemek yapamamasından memnundu. Bunu başarının işareti olarak görüyordu. Cebinde dört dolarla bu ülkeye göç eden ve diğer göçmen ailelerin karnını doyurarak geçimini sağlayan biri olarak en küçük kızının elleri yerine kafasını kullanarak para kazanmasıyla gurur duyuyordu.

“Hadi gidelim,” dedi, babasını düşünmek istemiyordu.

Angie arabadan inip bagaja gitti. Kapağın sessizce açılmasıyla küçük bir karton kutu göründü. İçinde Pacific Desert Company’dan alınmış bol çikolatalı bir pastayla muhteşem bir limonlu tart vardı. Yemek yapamamasına dair bazı yorumlar geleceğini bile kutuya uzandı. Evin en küçük kızı –prensesi– olduğundan ablaları mutfakta çalışırken o resim yapabilir, telefonda konuşabilir ya da televizyon izleyebilirdi. Ablaları, babalarının onu şımarttığını her fırsatta dile getirirdi. Onlar yetişkin yaşlarında bile aile restoranında çalışmaya devam etmişti. *Bu gerçek bir iş*, derlerdi hep, Angie’nin reklamcılık işinden farklıydı.

4 Sicilya’ya özgü bir çeşit tatlı. (ç. n.)

“Hadi,” dedi Conlan, onu kolundan tutarak.

Asfalt yoldan yürüyüp Virgin Mary Çeşmesi’nin önünden basamakları çıktılar. Kapının yanında kollarını onları selamlarcasına iki yana açmış bir İsa heykeli duruyordu. Birisi bileğine bir şemsiye asmıştı.

Conlan kapıyı üstünkörü çalıp açtı.

Ev gürültüden geçilmiyordu; bağırışlar, merdivenlerde bir aşağı bir yukarı koşuşturan çocuklar, doldurulan buz kovaları, kahkahalar. Girişteki mobilyalar palto, ayakkabı ve boş yemek kutuları altında kalmıştı.

Oturma odası oyunlar oynayan çocuklarla doluydu. Küçük çocuklar bir masa oyunu, büyük çocuklarsa iskambil oyunu oynuyordu. En büyük yeğenleri Jason ile Sarah televizyonda Nintendo oynuyordu. Angie’nin içeri girmesiyle çocuklar cırlayarak etrafına doluştu. Hepsi bir ağızdan konuşuyor, dikkatini çekmek için yarışıyor. Angie onlar için hep, onlarla birlikte yere uzanıp o anda hangi oyuncak revaçtaysa onunla oynayan teyzeydi. Dinledikleri müziği asla kapatmaz, bir filmin onlara uygun olmadığını söylemezdi. Sorulduğunda hepsi Angie Teyze’nin “harika” olduğunu söylerdi.

Arkasındaki Conlan’ın Mira’nın kocası Vince’le konuştuğunu duydu. Bir içki dolduruluyordu. Çocuk kalabalığından kurtulup koridordan mutfağa doğru ilerledi.

Kapıda durdu. Annesi mutfağın ortasındaki kocaman tezgâhın başında durmuş tatlı hamurunu yuvarlıyordu. Un yüzünün yarısını kaplamış, saçlarına bulaşmıştı. Yetmişlerden kalma gözlüklerinin camı fincan dibi gibi kalındı ve kahverengi gözlerini kocaman gösteriyordu. Kaşının üzerinde biriken küçük ter damlacıkları unlu yanaklarına akıp göğsüne düşüyordu. Babasının ölümünden sonraki beş ayda çok kilo kaybetmiş, saçını boyamayı bırakmıştı. Saçları bembeyazdı artık.

Ocağın başında duran Mira, bir kap kaynar suya *gnocchi*'leri⁵ atıyordu. Arkadan bakınca bir genç kızdan farksızdı. Dört çocuk doğurduktan sonra bile hâlâ kuş gibi cılızdı ve genellikle ergenlik çağındaki kızının kıyafetlerini giydiği için, kırk bir yaşında olmasına rağmen on yaş daha genç görünüyordu. Bu akşam, ensesinde ördüğü upuzun saçları yılan gibi beline doğru süzölmüştü. Üzerinde düşük bel, bol paça siyah bir pantolonla kırmızı örgü bir kazak vardı. Konuşuyordu, bunda şaşılacak bir şey yoktu; her zaman konuşurdu çünkü. Babası en büyük kızının sesinin son hız çalışan bir blender gibi çıktığını söyleyip sürekli ona takılırdı.

Diğerlerinden biraz uzakta kalan Livvy sol tarafta taze *mozarella* peyniri dilimliyordu. Siyah ipek elbisesinin içinde Bic tükenmez kalemlerine benzemişti. Topuklarından daha yüksek olan tek şey tüysü saçlarının kabartısıydı. Livvy yıllar önce manken olma hevesiyle apar topar West End'den ayrılmıştı. Bütün iş görüşmelerine, "Şimdi lütfen soyunun," cümlesinin eşlik edeceğini anlayana kadar da Los Angeles'ta kalmıştı. Beş yıl önce, otuz dördüncü yaşgününden kısa bir süre sonra, başarısızlığını ve çabalarının beyhudeliğini kabullenerek, ailenin hiç görmediği ve duymadığı bir adamdan olma iki küçük oğluya birlikte eve dönmüştü. Aile restoranında çalışıyordu ama bunu istemeye istemeye yapıyordu. Küçük bir kasabaya hapsolmuş büyük şehir kadını olduğuna inanıyordu. Şimdi tekrar evlenmişti; geçen hafta Las Vegas'taki Aşk Şapeli'nde çarçabuk bir tören düzenlenmişti. Üçün şanslı bir sayı olduğunu düşünen herkes Salvatore Traina'nın sonunda onu mutlu edeceğine inanıyordu.

Angie gülümsedi. Zamanının büyük kısmını bu üç kadınla bu mutfakta geçirmişti; kaç yaşında olursa olsun ve hayat onu ne yöne savurursa savursun, burası hep evi olacaktı. Annelerinin mutfağında sevdiklerini ve güvende olduklarını hissederdiler. Ablalarıyla farklı yaşam biçimlerini tercih etseler de birbirlerinin kararlarına sıkça müdahale ederlerdi, etle tırnak gibiydiler. Kopmaları mümkün değildi.

5 Hamuru un ve patatesle yapılan İtalyan yemeği. (ç. n.)

Angie yine onların hayatlarının bir parçası olmak istiyordu; kederini uzun zamandır tek başına yaşamıştı.

Mutfğa girip kutuyu masaya bıraktı. "Selam kızlar."

Livvy ve Mira ileri atılıp İtalyan baharatları ve market parfümü karışımı kokularıyla onu kollarının arasına aldılar. Öyle sıkı sarılmışlardı ki... Angie boynunda gözyaşlarının sebep olduğu bir ıslaklık hissetmişti ama kimse, "Seni evde görmek ne güzel," dışında tek laf etmemişti.

"Teşekkürler." Ablalarına bir kez daha sıkıca sarılıp kollarını ardına kadar açan annelerine koştu. Angie o kucaklaşmanın sıcaklığını iyice hissetti. Annesi her zamanki gibi kekik, Tabu parfümü ve Aqua Net saç spreyi kokuyordu. Angie'nin gençliğinin kokuları.

Annesi ona sarıldığında Angie nefes almakta zorlandı. Bir kahkaha atıp geri çekilmek istediye de kadın onu bırakmadı.

Angie kaskatı kesildi. Annesi ona son kez böyle sarıldığında, *Tekrar deneyeceksin. Tanrı sana başka bir bebek verecek,* diye fısıldamıştı.

Sonunda kendini bu kucaklaşmadan kurtarıp, "Sakın söyleme," dedi gülümsemeye çalışarak.

Bu kadarı yetmişti; sessizce dile getirdiği ricasını anlamışlardı. Annesi parmesan peyniri rendesine uzanıp, "Yemek hazır. Mira çocukları sofraya çağır," dedi.

Yemek odasına on dört kişi rahat sığıyordu ve bu akşam on beş kişilerdi. Gül pembesi ve bordo renklerindeki duvar kâğıdıyla kaplı büyük, penceresiz odanın tam ortasında anavatanlarından getirdikleri antika maun masa duruyordu. Gösterişli ahşap haç duvarda, İsa portresinin yanı başında asılıydı. Çocuklar ve yetişkinler masanın etrafına dolmuştu. Diğer odada Dean Martin şarkı söylüyordu.

"Dua edelim," dedi anneleri herkes oturduktan sonra. Sessizlik hemen sağlanmayınca uzanıp Francis Enişte'nin kafasına vurdu.

Francis sesini kesip gözlerini kapatınca herkes ona uydu ve duaya başladılar. Bir ağızdan okuyorlardı: "Tanrım bizi kutsa ve bize bağışladığın bereketi bizden esirgeme. Amin."

Dua bittiğinde anneleri hemen ayağa kalkıp şarap kadehini kaldırdı. "Şimdi Sal ve Olivia'nın şerefine kadeh kaldıralım." Sesi titremiş, ağzı kaygılı bir ifadeye bürünmüştü. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Kadeh kaldırmak erkek işidir." Ve hemen oturdu.

Mira annelerinin omzuna dokunup ayağa kalktı. "Sal'e ailemize hoş geldin diyoruz. Annemle babamın aşkı gibi bir aşk yaşayın. Dolaplarınız dolsun, sımsıcak bir yatağınız ve..." Duraksadı, sesi yumuşamıştı, "... sağlıklı çocuklarınız olsun."

Kahkaha, alkış ve kadehlerin tokuşma sesinin yerini sessizlik almıştı.

Angie derin bir nefes alıp ablalarına baktı.

"Hamile değilim," dedi Livvy ansızın. "Ama... deniyoruz."

Angie gülümsemeye çalıştıysa da öyle titrek ve zayıf bir tebesümdü ki bu, kimseyi kandıramadı. Herkes ona bakıyor, aileye yeni bir bebeğin katılmasıyla nasıl başa çıkacağını düşünüyordu. Herkes onu kırmamaya çabalıyordu.

Angie kadehini kaldırdı. "Sal ve Livvy'ye." Gözyaşlarının sevince yorulmasını ümit ederek çabucak konuştu. "Bir sürü sağlıklı çocuklarınız olsun."

Konuşmalar tekrar başladı. Sofra tıngırdayan çatallar, porselen tabakları çizen bıçaklar ve kahkaha sesleriyle tam bir cümbüş yerine dönmüştü. Aile tüm tatillerde ve ayda iki pazartesi akşamı toplanmasına rağmen her zaman birbirlerine anlatacak yeni şeyler bulurlardı.

Angie masaya bir göz attı. Mira, annelerine okul fonunun yiyecek içecek ihtiyacını karşılaması gerektiğini anlatıyor, Vince ile Francis Enişte Huskies-Ducks basketbol karşılaşmasını konuşuyor, Sal ve Livvy her fırsatta öpüşüyor, küçük çocuklar birbirine bezelye tanesi fırlatıyor, büyük çocuklarsa Xbox mı yoksa PlayStation mı

daha iyi diye tartışıyordu. Conlan, Giulia Teyze'ye yaklaşan kalça ameliyatını soruyordu.

Angie ise bu diyalogların hiçbirine odaklanamıyor, havadan sudan konuşmayı beceremiyordu. Ablası bebek istiyordu ve bebekleri olacaktı. Leno'nun⁶ programıyla haberler arasında hamile kalması çok muhtemeldi. *Eyvah, diyafram takmayı unuttum.* Ablaları için bu iş bu kadar kolaydı.

Yemekten sonra Angie bulaşıkları yıkarken kimse onunla konuşmadı ama lavabonun önünden geçen herkes ya omzunu sıkmış ya yanağına bir öpücük kondurmuştu. Herkes söylenecek söz kalmadığının farkındaydı. Yıllar boyunca edilen dualar ve ümitler artık anlamını yitirmişti. Anneleri neredeyse on yıldır St. Cecilia'da mum yakıp durmasına rağmen, geniş bir aile olmayı bir türlü beceremeyen Angie ile Conlan bu gece arabalarında yine yalnız olacaktı.

Sonunda daha fazla dayanamayacağını anladı. Bulaşık bezini masaya fırlatıp üst kattaki eski odasına koştu. Hâlâ gül pembesi duvar kâğıdıyla kaplıydı ve beyaz sepetlerle dolu küçük sevimli odadaki pembe ikiz yatak da yerinde duruyordu. Yatağının kenarına oturdu.

İşe bakın ki bir zamanlar aynı yerde diz çökmüş, hamile kalmamak için dua etmişti. O zamanlar on yedi yaşındaydı ve Tommy Matucci'yle çıkıyordu. İlk aşkı.

Kapı açıldı ve Conlan içeri girdi. İri yarı, siyah saçlı İrlandalı kocası bu küçük kız odasına hiç uymamıştı.

"İyiyim," dedi Angie.

"Tabii."

Kocasının sesindeki acıyı duymuş, içi sızlamıştı. Ama yapabileceği bir şey yoktu. Conlan onu rahatlatamıyordu; Tanrı biliyor bunu kanıtlayacak kadar çok denemede bulunmuştu.

"Yardıma ihtiyacın var." Conlan bunu yorgun bir ifadeyle söylemişti; öyle olacaktı elbette. Çok eski sözlerdi bunlar.

6 Amerikalı stand up komedyeni Jay Leno'dan bahsedilmektedir. (ç. n.)

“İyiym.”

Conlan ona uzunca bir süre baktı. Bir zamanlar ona hayranlıkla bakan mavi gözler artık dayanılmaz bir yenilgiyle bakıyordu. İç geçirerek odadan çıktı ve arkasından kapıyı örttü.

Birkaç dakika sonra kapı tekrar açıldı. Yumruk şeklindeki ellerini kalçasına yerleştirmiş olan annesi kapıda duruyordu. Pazar kıyafetinin omuz vatkaları *o kadar* genişti ki neredeyse kapının çerçevesine sürtünüyordu. “Ne zaman üzülse ya da bir şeye kızsın odana koşardın.”

Angie annesine yer açmak için kaydı. “Sen de hep arkamdan gelirdin.”

“Baban beni yollardı. Bunu hiç bilmiyordun, değil mi?” Annesi Angie’nin yanına oturdu. Eski yatak ikisinin ağırlığı altında iyice çökmüştü. “Ağladığını görmeye dayanamazdı. Zavallı Livvy ciğerleri paralanana kadar ağlasa fark etmezdi. Ama sen... Sen onun prensesiydin. Tek damla gözyaşın onun yüreğini parçalardı.” İç geçirdi. Hayal kırıklığı ve empati yüklü ağır bir sestir bu. “Otuz sekiz yaşındasın, Angela,” dedi annesi. “Artık büyümenin vakti geldi. Huzur içinde yatsın, baban da bu konuda bana hak verirdi eminim.”

“Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

Annesi bir koluyla ona sarılıp kendine yaklaştırdı. “Tanrı dualarına bir yanıt verdi, Angela. Duymak istediğin yanıt olmadığı için ona kulak vermiyorsun. Artık onu dinlemenin vakti geldi.”

Angie şaşkınlık içinde uyandı. Yanağındaki serinlik gözyaşlarındandı.

Yine bebekli rüyayı görmüştü; Conlan’la karşılıklı kuyılarda durdukları rüyayı. Tam ortalarında, ışıltılı masmavi denizin ortasında, minik pembe kundaklı bir şey vardı. Santim santim uzaklaşıp kayboluyordu. Gözden kaybolduğunda ikisi yine yalnız kalıyorlardı, o ve Conlan, birbirlerinden çok uzakta...

Kocasıyla birlikte bir doktor muayenehanesinden diğerine koşturup doktorların önerdikleri tüm yöntemleri denedikleri yıllar boyunca Angie aynı rüyayı görüp durmuştu. Belki de şanslı sayılırdı; sekiz yılda üç defa hamile kalmıştı. İkisi düşmüş, kızı Sophia ise yalnızca birkaç gün yaşamıştı. Bu her şeyin sonu olmuştu. Artık Conlan'ın da onun da tekrar deneyecek güçleri kalmamıştı.

Kocasından uzaklaşıp pembe püsküllü sabahlığını yerden alarak yatak odasından çıktı.

Önünde loş bir koridor vardı. Sağındaki duvarı, her biri kalın maun çerçeveli düzinelerce aile fotoğrafı kaplamıştı. DeSaria ve Malone ailelerinin beş jenerasyonunun fotoğrafları.

Koridorun sonundaki kapalı kapıya baktı. Yakındaki pencereden süzülen ay ışığı pirinç kapı koluna yansiyordu.

O odaya en son ne zaman girmeye cesaret etmişti?

Tanrı sana yanıt verdi... Artık onu dinleme vakti geldi.

Angie basamaklarla boş misafir odalarının önünden geçip son kapıya ulaştı.

O noktada derin bir nefes alıp verdi. Kapıyı açıp içeri girerken elleri titriyordu. Burada ağır, bayat ve küf kokulu bir hava vardı.

Işığı açıp kapıyı arkasından kapattı.

Oda mükemmeldi.

Karanlığın bir faydası olacakmış gibi gözlerini kapattı. *Güzel ve Çirkin*'in tatlı notaları zihnini sarıp yıllar önce bu odanın kapısını kapattığı ana gitti. Evlat edinmeye karar verdikten hemen sonraydı.

Bir bebeğimiz var Bayan Malone. Ergen yaştaki annesi seni ve Conlan'ı seçti. Lütfen ofisime gelip onunla tanışın.

Angie'nin randevuya uygun kıyafeti seçip makyajını yapması tam dört saatini almıştı. Conlan'la birlikte avukatın ofisinde Sarah Dekker'la buluştuklarında üçü hemen kaynaşmıştı. *Çocuğunu çok seveceğiz, diye söz vermişti Angie genç kıza. Bize güvenebilirsiniz.*

Altı muhteşem hafta boyunca Angie ile Conlan gebelik için uğraşmaktan vazgeçmişti. Seks yine eğlenceli bir hal almıştı; yine birbirlerine âşıklardı. Hayat güzeldi. Umut doluydular. Aileleriyle birlikte bunu kutladılar. Sarah'yı evlerine getirip sevgilerini onunla paylaştılar. Bütün muayenelere onunla birlikte gittiler. Doğumdan iki hafta önce Sarah eve bazı şablonlar ve resimlerle geldi. O ve Angie bu odayı birlikte süslediler. Kabarık beyaz bulutlarla dolu gök mavisi tavan ve duvarlar. Rengârenk yüzlerine arı, kelebek ve periler konmuş parlak çiçeklerle kaplı beyaz parmaklıklar.

Felaketin ilk işareti Sarah'nın doğum yaptığı gün gelmişti. Angie ile Conlan isteydi. Döndüklerinde bomboş, sessiz bir evle karşılaşmış, ne telesekreterde bir mesaj ne de mutfakta bir not bulmuşlardı. Telefon çaldığında eve geleli daha bir saat olmamıştı.

Telefona birlikte koşmuş, doğumun olduğunu duyduklarında el ele tutuşup mutluluktan birlikte ağlamışlardı. Sözlerin devamını algılamalarıysa biraz zaman almıştı. Angie şu anda bile o konuşmanın her kelimesini hatırlıyordu.

Çok üzgünüm...

Kararını değiştirmiş,

Erkek arkadaşıyla barışmış,

Bebeği vermek istemiyor.

O günden sonra bu kapıyı kapayıp bir daha hiç açmamışlardı. Haftada bir gün temizlikçi içeri giriyordu ama Conlan ile Angie hiç girmiyordu. Bir yılı aşkın bir süre oda boş kalmış, günün birinde gerçekleşebilecek hayallerinin tapınağı olmuştu. Her şeyden vazgeçmişlerdi; doktorlardan, tedavilerden, iğnelerden ve diğer prosedürlerden. Sonra, mucizevî bir şekilde, Angie hamile kalmıştı. Hamileliğinin ancak beşinci ayında bu odaya girip odayı hayalleriyle doldurmaya cesaret edebilmişlerdi. Ama bunu akıl etmeliydiler.

Angie gömme dolaptan büyükçe bir karton kutu aldı. Dokunduğu her parçayla birlikte anılara gömülmemeye dikkat ederek bütün eşyaları birer birer kutuya doldurdu.

“Hey.”

Angie kapının açıldığını bile duymamıştı ama işte kocası odada, yanı başındaydı.

Karısını odanın tam ortasında, yanında koca bir karton kutuyla görmek büyük ihtimalle ona çılgınlık gibi görünmüştü. Kutunun içi Winnie the Pooh gece lambası, Alaaddin desenli resim çerçevesi ve Dr. Seuss kitapları koleksiyonu gibi değerli eşyalarla doluydu. Geriye kalan tek eşya bebek yatağıydı. Tertemiz açık pembe nevresim takımı da hemen yanında buruşturulmuş yığın halinde duruyordu.

Angie dönüp kocasına baktı. Bularuk görmesine sebep olan gözlerindeki yaşları daha yeni fark etmişti. Ona ne kadar üzüldüğünü söylemek istiyordu; aralarındaki her şey ters gitmişti. Küçük pembe kumaş yığını alıp okşamaya başladı. “İyi değilim” diyebildiği tek sözdü.

Conlan yanına oturdu.

Angie kocasının konuşmasını bekledi ama adam öylece oturmuş, onu izliyordu. Angie anlamıştı. Geçmiş Conlan’a temkinli olmayı öğretmişti. Tehlikeli bir ortama hareketsiz ve sessiz kalarak alışan bir hayvan gibiydi. Doğurganlık ilaçlarıyla kırılan hayaller arasında kalan Angie’nin duygularını tahmin etmek mümkün olmuyordu. “Bizi unuttum,” dedi.

“Biz diye bir şey yok, Angie.” Conlan’ın nazik bir şekilde ifade ettiği söz Angie’nin yüreğini parçaladı.

Sonunda. İçlerinden biri bunu söylemeye cesaret etmişti. “Biliyorum.”

“Ben de bir bebeğimiz olsun istiyorum.”

Angie gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak güçlükle yutkundu. Son birkaç yıldır bunu unutmuştu; o anne olmayı ne kadar istiyorsa Conlan da baba olmayı o kadar istiyordu. Her nasılsa her şey yalnız Angie’yle ilgili hale gelmişti. Kendi kederine o kadar odaklanmıştı ki kocasınınki önemini yitirmişti. Peşini bırakmayacak farkındalık-

lardan biri de buydu, biliyordu. Hayatı boyunca kendini hep başarılı olmaya adanmıştı. Ailesi ona obsesif derdi ve anne olmak başarması gereken hedeflerden biriydi. Bunun bir takım oyunu olduğunu anımsaması gerekirdi.

“Özür dilerim,” dedi tekrar.

Conlan onu kucaklayıp öptü. Yıllardır paylaşmadıkları türden bir öpücüktü bu.

Uzunca bir süre birbirlerine kenetlenmiş halde öylece oturdular.

Keşke Conlan’ın aşkı ona yetseydi. Yetebilirdi. Ama çocuk sahibi olma arzusu boğulmalarına sebep olan büyük bir güç, koca bir dalgaydı. Belki bir yıl önce yüzeye çıkabilirdi. Ama artık mümkün değildi. “Seni seviyorum...”

“Biliyorum.”

“Daha dikkatli olmalıydık.”

O gecenin ilerleyen saatlerinde Angie birlikte aldıkları yatakta tek başına uzanırken, ayrılıklarının sebeplerini, aşklarının sonunda birbirlerine ettikleri sözleri anımsamaya çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmedi. Gerçek anlamda tek anımsadığı bebek pudrasının kokusu ve Conlan’ın hoşça kal diyen sesiydi.

İKİ

Bir hayatı ikiye bölmenin bu kadar zaman alması inanılmazdı. Angie ile Conlan evliliklerini bitirmeye karar verdiğinde birden detaylar önem kazanmıştı. Her şeyi nasıl ikiye böleceklerdi? Özellikle de ev, araba ve kalp gibi bölünmez şeyleri. Aylarca bu detaylarla uğraştıktan sonra eylül sonu gibi boşandılar.

Evi –hayır, o ev artık Pederson’larındı– bomboştı. Yatak odası, özel tasarım oturma odası mobilyaları ve granit kaplı mutfak yerine bankada oldukça yüklü miktarda parası, eşyaların yüzde ellisiyle dolu bir deposu ve valizlerle dolu bir araba bagajı olmuştu.

Angie şöminenin önündeki tuğla döşeli yükseltiye oturup ıslıl ıslıl parlayan parke taşlarına baktı.

Conlan’la birlikte buraya taşındıklarında yerde mavi bir halı vardı.

Parke, demişlerdi birbirlerine, aynı fikri paylaşmanın hafifliği ve hayallerinin gücüyle gülümseyerek. *Çocuklara halı dayanmazdı.*

Çok uzun zaman önce...

Bu evde on yıl geçirmişlerdi. Bir ömür gibiydi.

Kapı zili çaldı.

Angie anında gerildi.

Ama gelen Con olamazdı. Onun anahtarı vardı. Ayrıca bugün kalan eşyalarını toplamak için eve kendisinin gitmesi konusunda anlaşmışlardı. On dört yıllık evliliğin ardından, paylaştıkları eve gelmek için ayrı ayrı program yapmaları gerekiyordu artık.

Ayağa kalkıp oturma odasını geçerek kapıyı açtı.

Annesi, Mira ve Livvy, girişteki tente brandanın altında yağmurdan korunmaya çalışarak birbirlerine iyice sokulmuş, bekliyorlardı. Aynı zamanda gülümsemeye de çalışıyorlardı ama her iki girişimlerinde de başarılı olamamışlardı.

“Böyle bir günde,” dedi annesi, “insan ailesine ihtiyaç duyar.” Üçü birlikte ileri atıldı. Mira’nın kolundaki piknik sepetinden sarımsak kokusu yayılıyordu.

“Focaccia⁷,” dedi Mira Angie’nin bakışlarını görünce. “Bu yemeğin tüm sıkıntılara deva olduğunu *bilirsin*.”

Angie gülümsediğini fark etti. Hayatı boyunca, önemsiz bir şey yüzünden perişan bir halde okuldan eve geldiğinde annesinin ona, *Bir şeyler yersen kendini daha iyi hissedersin*, dediğini duymuştu.

Livvy ona sokuldu. Siyah kazağı ve daracık kot pantolonuyla fazla gösterişli bir saç modeli yapmış Lara Flynn Boyle’a benzemişti. “Ben iki defa boşandım. Yemek *pek* fayda etmez. Sepete tekila koymasını söyledim ama annemi bilirsin.” Livvy ona biraz daha sokuldu. “İstersen çantamda Zoloff⁸ var.”

“Gelin, gelin,” dedi annesi idareyi ele geçirerek. Yavrularını boş oturma odasına yönlendirdi.

Angie o anda başarısızlığının ağırlığını fazlasıyla hissetti. Daha dün bir yuva olan bu evde ailesi oturacak yer bulamıyordu.

7 İtalyan pidesi. (ç. n.)

8 Bir antidepresan. (ç. n.)

Angie sert ve soğuk döşemeye oturdu. Oda artık sessizdi. Konuşmaya başlamak için onu bekliyorlardı. O başlarsa devam edeceklerdi. Böyle yaparlardı. Sorun şuydu ki Angie'nin ne gidecek bir yeri ne de söyleyecek bir sözü vardı. Başka bir gün olsa ablaları buna gülerdi ama şimdi pek komik gelmiyordu.

Mira, Angie'nin yanına oturdu. Rengi atmış pantolonundaki metallere döşemeye süründüğünde sinir bozucu bir ses çıkardı. Annesi hemen arkasından tuğla şömineye oturunca Livvy de onun yanına yerleşti.

Angie üzgün ve anlayışlı bakışlarını gördüğünde onlara açıklama yapmak istedi. "Sophie yaşasaydı..."

"Hiç oralara gitme," dedi Livvy sert bir şekilde, "bir faydası olmaz."

Angie'nin gözleri yanıyordu. Çektiği acı karşısında pes edip acının onu bütünüyle ezmesine izin verecekti. Ama kendini toparladı. Ağlamak fayda etmezdi. Lanet olsun, geçen yılın büyük bölümünü gözyaşı akıtarak geçirmişti de ne olmuştu? "Haklısın," dedi.

Mira onu kolundan tuttu.

Angie'nin ihtiyacı olan da buydu. Her nasılsa hem sakın kalmayı başarıp hem de titreyerek geri çekildiğinde üç kadın da ona bakıyordu.

"Dürüst olabilir miyim?" dedi Livvy, sepeti açıp bir kırmızı şarap şişesini çıkarırken.

"Tabii ki hayır," dedi Angie.

Livvy onu duymazdan geldi. "Con'la aranız uzun zamandır limoniydi. İnan bana bir ilişkinin kötü gittiğini hemen anlarım. Vazgeçmenin vakti gelmişti." Şarabı bardaklara doldurmaya başladı. "Şimdi bir yerlere gitmelisin. Bir süre dinlenmelisin."

"Kaçmak işe yaramaz," dedi Mira.

“Saçma,” diye yanıtladı Livvy, Angie’ye şarap kadehini uzattırken. “Paran var. Rio de Janeiro’ya git. Eminim oradaki plajlar muhteşemdir. Ve bir sürü çıplak insan vardır.”

Angie gülümsedi. Göğsündeki düğüm biraz olsun çözülmüştü sanki. “Yani tanga giyip her geçen gün sarkan popomu mu sergileyeyim?”

Livvy güldü. “Ne zararı olur ki tatlım?”

Sonraki bir saati bomboş oturma odasında kırmızı şarap içip bir şeyler atıştırarak ve oradan buradan konuşarak geçirdiler: havalardan, West End’deki hayattan, Giulia Teyze’nin yaklaşan ameliyatından.

Angie konuşmaları takip etmek istiyordu ama bu noktaya, otuz sekiz yaşına yapayalnız ve çocuksuz nasıl geldiğini düşünmeden edemiyordu. Evliliğinin ilk yılları ne kadar da güzeldi oysa...

“Çünkü işler kötü,” dedi Livvy, kendine bir bardak daha şarap doldurarak. “Başka ne yapabiliriz?”

Angie odadakilerin sohbetine tekrar katılmaya çalışırken birkaç dakikalığına da olsa onu rahat bırakmalarına şaşırarak kafasını kaldırdı. “Siz neden bahsediyorsunuz kızlar?”

“Annem restoranı satmayı düşünüyor,” dedi Mira.

Angie doğruldu. “Ne?” Restoran ailelerinin her şeyi ve her şeyin de merkeziydi.

“Bugün bu konuyu konuşmayalım,” dedi annesi, Angie’ye kızgın bir bakış atarak.

Angie her birine tek tek baktı. “Lanet olsun, neler oluyor?”

“Lanet okuma Angela,” dedi anneleri. Sesi yorgundu. “Restoranda işler kötü gidiyor. Nasıl devam edeceğimizi bilemiyorum.”

“Ama... babam orayı çok severdi,” dedi Angie.

Annesinin koyu gözlerinden yaşlar süzüldü. “Bunu bana mı söylüyorsun?”

Angie, Livvy'ye baktı. "İşler neden kötü gidiyor?"

Livvy omuz silkti. "Ekonomi kötü."

"DeSaria's otuz yıldır gayet iyi yürüyordu. Bu olamaz..."

"Bize restoran nasıl işletilir dersi vermeye kalkıştığına inanamıyorum," diye atıldı Livvy, bir sigara yakarak. "Bir reklam yazarı bu işten ne anlar ki?"

"Yaratıcı yönetmen. Ayrıca restoran işletmekten bahsediyoruz, beyin ameliyatından değil. İnsanlara düşük fiyata iyi yiyecek sunacaksınız, o kadar. Ne kadar zor..."

"İkiniz de kesin," dedi Mira. "Annemin ihtiyacı olan bu değil."

Angie annesine baktıysa da ne diyeceğini bilemedi. Daha birkaç dakika öncesine kadar hayatının dayanağı ailesi ansızın çatırdamaya başlamıştı.

Sessizliğe gömüldüler. Angie restoranı, kalbi paramparça olduğunda bile onu güldürmeyi başarabilen babasını ve hep birlikte içinde büyüdükleri o güvenli dünyayı düşünüyordu.

Restoran aileyi bir arada tutan güçtü; onsuz darmadağın olurlardı. Ve her birinin kendi ayaklarının üzerinde durmaya çalışması, yalnız kalmak demekti. Angie bunu biliyordu.

"Angie yardım edebilir," dedi annesi.

Livvy bunun mümkün olmadığını gösteren bir ses çıkardı. "Bu işle ilgili hiçbir şey bilmiyor. Babasının prensesi..."

"Sus Livvy," dedi anneleri, Angie'ye bakarak.

Angie o tek bakışla her şeyi anladı. Annesi ona, bu şehrin acı dolu anılarından kaçıp sığınabileceği bir yer sunuyordu. Annesi için eve dönmesi bütün soruların yanıtıydı. "Livvy haklı," dedi Angie kısık sesle. "Ben bu işten anlamam."

“Olympia’daki o restorana yardım etmiştin. Yürüttüğün kampanya gazetelere haber olmuştu,” dedi Mira onu inceleyerek. “Babam bütün gazete kupürlerini bize okutmuştu.”

“O kupürleri Angie postalamıştı,” dedi Livvy, sigara dumarını dışarı üfleyerek.

Angie o restoranın adını duyurmuştu. Ama bunun için iyi bir reklam kampanyasına ve pazarlama için biraz paraya ihtiyaç vardı.

“Belki bize de yardım edebilirsin,” dedi Mira sonunda.

“Bilemiyorum,” dedi Angie. Bütün dünyanın onu beklediği inancıyla West End’den uzun zaman önce ayrılmıştı. Şimdi geri dönmek nasıl olurdu ki?

“Yazlık evde kalabilirsin,” dedi annesi.

Yazlık ev.

Angie ağaçlar arasındaki rüzgârlı küçük kulübeyi düşününce aklına birbiri ardına bir dolu anı geldi.

Orada her zaman güvende ve sevildiğini hissedirdi. Ve güvende olduğunu.

Belki dönerse yine gülmeyi öğrenebilirdi, kolayca gülebilen o kıza dönüşebilirdi.

Etrafına, keder dolu bu boş eve baktı; içinde kötü anılar barındıran bir arazinin üzerine kuruluydu. Belki de eve dönmesi gerekiyordu, hiç değilse bir süreliğine, nereye ait olduğunu anlayana kadar.

Kulübede kendini yalnız hissetmezdi; Seattle’daki gibi hissetmezdi.

“Olur,” dedi kısık bir sesle ve kafasını kaldırdı, “bir süreliğine yardım edebilirim.” O anda hangi duygu daha yoğundu bilemedi, rahatlama mı hayal kırıklığı mı? Tek bildiği şey: Yalnız olmayacağıydı.

Annesi gülümsedi. “Baban hep günün birinde eve döneceğini söylerdi.”

Livvy gözlerini devirdi. “Harika. Prenses gelip bizim gibi zavallı taşralılara yardım edecek.”

Bir hafta sonra Angie yola koyulmuştu. Bir projeye başlayacağı zamanlarda olduğu gibi son sürat hareket ediyor ve West End’e doğru gidiyordu. Öncelikle reklam ajansındaki patronunu arayıp izin istemişti.

Patronu biraz düşünüp şaşkınlığını dile getirmişti. Mutsuz olduğuna dair hiçbir işaret görmemişti, hem de hiç. *Eğer terfi etmek istiyorsan...*

Angie bu söze gülüp yalnızca çok yorulduğunu belirtmekle yetinmişti.

Yoruldun mu?

Biraz ara vermeliydi. Ve bunun ne kadar süreceğini kestiremiyordu. Konuşmanın sonuna geldiklerinde Angie izin almak yerine işi tamamen bırakmıştı. Neden olmasın? Yeni bir hayat kurmalıydı ama eski hayatına bağımlı kaldığı sürece bunu gerçekleştiremezdi. Bankada yeterince parası ve pazarlayabileceği becerileri vardı. Gerçek hayatın karmaşasına girmeye hazır hissettiğinde yeni bir iş bulabilirdi.

Conlan’ın bunu yapması için ona nasıl yalvardığını unutmaya çalıştı. *Seni öldürüyor, derdi hep. Bu hızda ilerlersen nasıl rahatlayabiliriz? Doktor dedi ki...*

Müziği açtı –eski ve tatlı bir şeydi– ve ayağını gaz pedalına götürdü.

Kilometreler hızla geçiyor, her biri onu Seattle’dan uzaklaştırıp gençliğinin kasabasına yaklaştırıyordu.

Sonunda eyaletler arası yola dönüp yeşil *Washington Kumsalı* tabelalarını izleyerek West End’e doğru ilerledi.

Küçük kasaba onu sevecenlikle karşıladı. Yağmurdan hâlâ ıslak olan yapraklar ve yollar ıslıl ıslıldı. Viktorya döneminin balıkçı köyü temasını yansıtmak üzere uzun zaman önce parlak mavi, yeşil ve açık pembeye boyanan dükkânlar zamanla gümüşü bir yumuşaklığa kavuşmuştu. Angie, Front Caddesi'nden geçerken 4 Temmuz geçitlerini anımsadı. Ailece her yıl giyinip kuşanır, *DeSaria's Restoranı* flamasını taşır ve kalabalığa şekerlemeler fırlatırlardı. Angie bu etkinliğin her anından nefret ederdi ama şimdi... Şimdi bu hatıralar kederle gülümsemesini sağlamış, ona babasının şen kahkahalarını arımsatmıştı. *Sen de bu ailenin bir parçasısın Angela. Hadi bakalım.*

Araba camını indirir indirmez çam kokusuyla karışık denizin tuzlu kokusunu aldı. Bir yerlerde bir pastanenin kapıları açılmış olmalıydı. Havada tarçın kokusu vardı.

Yol kalabalıktı ama eylül ayının sonlarındaki bu öğle vaktinde yoğun bir trafik yoktu. Kafasını ne tarafa çevirse heyecanla sohbet eden insanlar görüyordu. Dükkârının kapısında duran eczacı Bay Peterson'ı gördü. Angie'ye el sallayınca Angie de ona karşılık verdi. Bay Peterson'ın vakit kaybetmeden yan komşusu hırdavatçı Bay Tannen'a uğrayıp Angie DeSaria'nın geri döndüğünü söyleyeceğine şüphe yoktu. *Zavallı, boşandı; biliyorsun değil mi*, derken sesini kısacaktı.

Kasabadaki dört trafik lambasından birine geldiğinde yavaşladı. Ailesinin evinin olduğu sol tarafa dönecekken, okyanusun onu çağıran sesini yanıtsız bırakamayacağını hissetti. Üstelik ailenin arasına katılmaya da henüz hazır değildi.

Sağdan uzun ve rüzgârlı yola dönerek kasabadan uzaklaştı. Sol tarafındaki Pasifik Okyanusu rüzgârla savrulan gri bir yelkenli gibi sonsuzluğa uzanıyordu. Kum tepcikleriyle yosunlar rüzgârda dalgalanıyordu.

Kasabadan bir iki kilometre uzaklaşınca bambaşka bir dünyaya gelmişti sanki. Burada çok az ev vardı. Yer yer karşınıza sözde yazlık

evlerden biri veya denizin üzerine kondurulmuş kiralık kulübeler çıkabiliyordu ama yoldan görünmüyorlardı. Seattle ve Portland arasındaki kuytu bölgedeki upuzun ağaçlarla çevrili bu kıyı şeridi, zengin genç şehirli tarafından henüz keşfedilmemişti ve yerli halkın büyük kısmı da sahil şeridinde bir mülk alacak durumda değildi. Bu yüzden de bölge ıssız kalmıştı. Gelişmemişti. Okyanus gürleyerek varlığını belli ediyor, oradan geçenlere insanların bir zamanlar keşfedilmemiş sularda ejderhaların yaşadığına inandıklarını anımsatıyordu. Bazen okyanus aldatıcı bir şekilde sessiz görünebiliyordu ve böyle zamanlarda turistler yanlış bir güven duygusuna kapılırdı. Kiralık kanolarıyla açılıp ileri geri kürek çekerlerdi. Her yıl bu turistlerden bazıları kaybolur, geriye yalnızca parlak renkli kanoları dönerdi.

Angie sonunda üzerinde *DeSaria* yazılı eski ve paslı posta kutusuna ulaşmıştı.

Tekerlek izleriyle dolu toprak araba yoluna döndü. Gökyüzünün büyük bölümünü ve güneşi engelleyen devasa ağaçlar her iki taraftan onu kuşatmıştı. Ev aşağı doğru sarkan çam iğneleri ve eğreltiotlarıyla sarılıydı. Yeri örten ve yukarı doğru yükselen buğu etrafa inanılmaz derecede yumuşak bir görünüm kazandırıyordu. Sonbaharda her sabah topraktan, soluk verirken ağızdan çıkan buhara benzeyen bir buğunun yükseldiğini unutmuştu. Bazen, erken sabah yürüyüşlerinde kafanızı eğdiğinizde kendi ayaklarınızı görmezsiniz. Çocukken sabahları bu buğuyu aramaya çıkar, oyunlar oynarlardı.

Kulübenin önüne park etti.

Evine, yuvasına dönüş öyle tatlı ve güçlü bir his uyandırmıştı ki Angie aniden boğazında bir yumru hissetti. Babasının kendi elleriyle yaptığı ev, Lewis ve Clark⁹ bu topraklardan geçerken bile var olan ağaçlarla çevrili küçük bir arazinin üzerine kurulmuştu.

9 Lewis ve Clark'ın 1804-1806 yılları arasında gerçekleştirdikleri Amerika'yı keşif yolculuğuna gönderme yapıyor. (ç. n.)

Bir zamanlar sedir ağacı renginde olan ahşap yıllar içinde gümüşi kereste rengini almıştı. Beyaz kısımların tezat oluşturduğu da pek söylenemezdi.

Angie arabadan indiğinde çocukluğunda yaşadığı yazların senfonisini duydu; kıyıya vuran dalganın, ağaçların arasında ısıklı çalan rüzgârın sesiydi bu. Bir yerlerde birileri uçurtma uçuruyordu. Bu görüntü onu zamanda yolculuğa çıkardı.

Buraya gel, prenses. Babanın şu çalıları temizlemesine yardım et...

Hey Livvy, bekle! Ben o kadar hızlı koşamıyorum...

Anne, Mira şekerlemelerimi geri versin...

Ailesinin geçmişini oluşturan bütün o eğlenceli, öfkeli, acı tatlı dakikalar buradaydı. Ağaçların arasından süzülen güneş ışığının altında durmuş, unuttuğu bütün anılarını bir bir anımsıyordu.

Yeni filizlenmiş bitkilerin arasındaki şu devasa kütüğün yanı başında Tommy onu ilk defa öpmüş... ve ilk defa okşamıştı. Şu çeşmeli ev de saklambaç oynarken saklanabileceğiniz mükemmel bir yerdi.

Şurada, iki devasa sedir ağacının karanlık gölgesinde de eğreltiotlarıyla kaplı bir mağara vardı. İki yaz önce o ve Conlan, bütün yeğenlerini buraya kampa getirmişlerdi. Koca eğreltiotlarının arasına bir kale yapıp korsancılık oynamışlardı. O gece kamp ateşinin çevresine oturmuş, ilginç hayalet hikâyeleri anlatmış, *marshmallow* kızartıp sandviç yapmışlardı.

O zamanlar buraya kendi çocuğunu da getireceğine dair ümitleri henüz tükenmemişti...

İç geçirerek valizini eve taşıdı. Alt katta büyük bir oda vardı. Açık yeşil dolaplarla beyaz karo kaplı bir tezgâhı olan mutfak sol taraftaydı; köşede küçük bir yemek bölümü (her nasılsa beşi birlikte o küçük masaya sığarlardı) ve alanın geri kalanında da bir oturma odası vardı. Nehir taşından devasa şömine kuzeye bakan duvarın

odak noktasıydı. Bir çift mavi kanepa, çam ağacından eski bir sehpa ve babasının yıpranmış deri koltuğu şöminenin etrafını kuşatmıştı. Kulübede televizyon yoktu. Hiç de olmamıştı.

Sohbet edelim, derdi babası kızları ne zaman sızlansa.

“Selam baba,” diye fısıldadı Angie.

Tek yanıt pencere panjurlarına esen rüzgârdı.

Tık. Tık. Tık.

Ahşap parkeli boş bir odada sallanan sandalyenin sesiydi bu...

Anılardan uzaklaşmak istediye de onlardan kaçması mümkün değildi. Kontrolü kaybettiğini hissediyordu. Her nefesinde zaman akıp gidiyor, önüne geçiyordu. Onu terk edip giden gençliğini yakalaması, geceleri yalnız uyuduğu yatağında aldığı nefesi yakalaması kadar imkânsızdı.

Angie derin bir nefes verdi. Burada her şeyin farklı olacağını düşünmekle aptallık etmişti. Neden farklı olacaktı ki? Anılar sokaklarda veya şehirlerde yaşamıyordu. Karunuzla birlikte dolaşır, kalbinizle birlikte atardı. Her şeyi yanında getirmişti, tüm kayıplarını ve acılarını. Bu yükün ağırlığı sırtını bükmüş, onu yormuştu.

Merdivenleri tırmanıp ebeveynlerinin eski odasına çıktı. Çarşafarla battaniyeler yataktan çıkarılmış, dolaptaki kutulardan birine konmuştu şüphesiz. Döşek de tozlanmıştı ama Angie’nin umurunda değildi. Yatağa kıvrılıp iyice büzüştü.

Bu hiç iyi bir fikir değildi, olanlardan sonra eve dönmemeliydi. Gözlerini kapatıp pencerenin dışında vızıldayan arıları dinleyerek uyumaya çalıştı.

Ertesi sabah Angie güneşle birlikte uyandı. Tavana bakıp ağını ören kocaman siyah örümceği izledi.

Gözleri şişmişti.

Bir kez daha döşeği anılarla yıkamıştı.

Bu kadarı yeterdi.

Geçen yıl bu kararı yüzlerce defa almıştı. Ve bu kez uygulamakta kararlıydı.

Valizini açıp giyeceği kıyafetleri aldı ve banyoya yöneldi. Sıcak bir duşun ardından kendini yine insan gibi hissetmişti. Saçını atkuyruğu yapıp rengi solmuş bir kot pantolonla kırmızı balıkçı yaka bir kazak giydi ve mutfak masasındaki çantasını aldı. Kasabaya gitmek üzere yola çıkacaktı ki gözü pencereden dışarıya takıldı.

Annesi dışarıda, evin bahçesinde duran bir kütüğün üzerinde oturmuştu. Küçükken Angie'yi utandıran garip el hareketlerini yaparak biriyle konuşuyordu.

Angie'nin restoranda işe yarayıp yaramayacağına dair aile bireylerinden biriyle tartıştığına şüphe yoktu. O da dün gecedan beri kendisine bunu soruyordu.

Verandaya adımını attığı anda, birbirine itiraz eden seslerin çim biçme makinesinin gürültüsünü andırırcasına kulağında vızıldamaya başlayacağını biliyordu. Angie'nin dönüşünün artı ve eksi yönleri üzerine bütün aileyle bir saat tartışacaklardı.

Onun ne düşündüğü önemli değildi.

Kapının arkasında duraksayıp cesaretini topladı. Gülümsemeye çalışarak kapıyı açtı ve kalabalık bir grup görme beklentisiyle dışarı çıktı.

Annesinden başka kimse yoktu.

Angie avluyu geçip kütüğün üzerine oturdu.

"Er veya geç döneceğini biliyorduk," dedi annesi.

"Biz derken?"

"Baban ve ben."

Angie iç geçirdi. Demek annesi hâlâ babasıyla konuşuyordu. Keder Angie'nin iyi bildiği bir şeydi. Annesini, babasının acısını unutmaya reddettiği için suçlayamazdı. Yine de bunun endişe verici bir durum olup olmadığını da düşünmeden edemiyordu. Annesinin eline dokundu. Cildi sarkık ve yumuşaktı. "Peki, eve dönüşümle ilgili ne söylüyor?"

Annesi rahatladığını belli edercesine iç geçirdi. "Ablaların bir doktora görünmem gerektiğini söylüyor. Sense babanın ne söylediğini soruyorsun. Ah Angela, eve döndüğün için çok seviniyorum." Angie'ye sarıldı.

Annesi hayatında ilk defa kat kat gösterişli kıyafetler giyinmemişti. Üzerinde örgü bir kazakla eski bir Jordache kot pantolon vardı yalnızca. Angie annesinin ne kadar zayıfladığını hissetmiş, biraz endişelenmişti. "Yine kilo vermişsin," dedi geri çekilerek.

"Tabii veririm. Kırk yedi yıl boyunca akşam yemeklerini kocamla birlikte yedim. Tek başıma yiyemiyorum."

"Bundan sonra ikimiz birlikte yiyeceğiz. Ben de yalnızım."

"Kalacak mısın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Mira birkaç günlüğüne bir yerlere kaçman ve birinin seninle ilgilenmesi gerektiğini düşünüyor. Sorunlu bir restoranı işletmek kolay değil. Bir iki günden fazla dayanamayacağını düşünüyor."

Angie, Mira'nın ailenin diğer bireyleri adına konuştuğunu bildirdi ve buna şaşırılmamıştı. Ablası, bir kızı farklı bir hayat arayışına sürükleyen türden hayallere ya da onu döndürüp dolaştırıp tekrar evine geri getiren kalp acısına bir anlam veremezdi. Aile bireyleri Angie'nin aşırı hırslı yapısının günün birinde ona zarar vermesinden endişe duyuyordu. "Senin fikrin ne?"

Annesi dudağını ısıtırıp Angie'nin denizin sesi kadar aşına olduğu endişeli bir ifadeye büründü. "Baban diyor ki, bebeğini -restoranı- devralman için yirmi yıl beklemiş ve kimsenin sana engel olmasını istemiyor."

Angie gültümsedi. Bu tam da babasının söyleyeceği bir sözdü. Bir an da olsa Angie onun yanlarında olduğuna, çok sevdiği ağaçların gölgesinden onları izlediğine inandı.

Onun sesini bir kez duyabilmeyi dileyerek iç geçirdi ama kumlara doğru kükreyen okyanusun sesinden başka ses yoktu. Dün geceyi ve döktüğü onca gözyaşını düşünmeden edemiyordu. "Sana yardım edebilecek kadar güçlü müyüm bilmiyorum henüz."

"Burada oturup okyanusu izlemeye bayılırdı," dedi annesi, ona yaslanarak. "*Şu merdivenleri onarmalısınız, Maria.* Her yaz ilk söylediği söz bu olurdu."

"Beni dinliyor musun? Dün gece... çok zordu."

"Her yaz bir sürü değişiklik yapardık. Evi iki yıl üst üste aynı görmek asla mümkün değildi."

"Biliyorum ama..."

"Her zaman tek bir şeyle başlardık. Yalnız merdivenleri onarmakla."

"Yalnız merdivenler, ha?" dedi Angie, sonunda gülümseyerek. "En uzun yolculuklar tek bir adımla başlar."

"Bazı özdeyişler çok doğru."

"Peki, ama ya nereden başlayacağımı bilmiyorsam?"

"Öğreneceksin."

Annesi ona sarıldı. Birbirlerine yaslanıp denizi izleyerek uzun bir süre öylece oturdular. Sonunda Angie, "Geldiğimi nasıl anladın bu arada?" diye sordu.

"Bay Peterson seni görmüş."

“Başladık desene.” Angie bu kasabada yaşayanların başkalarıyla ilgili konuşmayı ne kadar sevdiklerini hatırladı. Bir defasında mezu-niyet partisinde Tommy Matucci’nin elini bacağına koymasına izin vermişti; daha dans bitmeden haberi annesine uçurmuşlardı. Genç bir kızken Angie küçük bir kasabada yaşama fikrinden nefret ederdi. Şimdiyse insanların onu gözetmesi hoşuna gidiyordu.

Bir arabarın yaklaştığını duydu. Dönüp eve bakarken koyu yeşil küçük bir minibüs avluya yanaştı.

Mira arabadan indi. Solgun bir kot tulumla eski bir Metallica tişörtü giymişti. Bir yığın muhasebe defteri taşıyordu. “Başlamak için şu andan iyi bir zamanlama olamaz,” dedi. “Livvy defterlerin yokluğunu fark etmeden bir göz atsan iyi edersin.”

“Gördün mü?” dedi annesi, Angie’ye gülümseyerek. “Ailen sana her zaman yol gösterir.”

ÜÇ

Ciseleyen yağmur Fircrest Akademisi'nin taş avlusuna düşerken her şeye ısıltılı, parlak bir görünüm veriyordu.

Bayrak direğinin arkasında duran Lauren Ribido, son birkaç dakika içinde saatine belki de onuncu defadır bakıyordu.

Altıyı çeyrek geçiyordu.

Annesi üniversite tanıtım fuarı için beş buçuğa kalmadan geleceğine söz vermişti.

Yine sözünde durmadığına inanamıyordu. Bunu tahmin etmeliydi. Tides Bar'da indirim altı buçuğa kadar devam ediyordu ne de olsa.

Bunca yıla rağmen neden hâlâ canı yanıyordu? Bir noktadan sonra kalbinin nasırlaşacağına inanırdı oysa.

Boş yola sırtını verip spor salonuna yöneldi. Neredeyse kapıya varmıştı ki birisinin kendisine seslendiğini duydu.

David.

Lauren anında takındığı tebessümle ona döndü. David yeni siyah Cadillac Escalade'in yolcu koltuğundan indi ve kapıyı poposuyla itti. Mavi Dockers pantolonu ve sarı kaşmir kazağıyla şık

görünüyordu. Kafasına yapıştırdığı ıslak sarı saçlarıyla bile okulun en yakışıklı çocuğuydu. "Çoktan girmiş olacağını düşündüm," dedi Lauren'a doğru koşarak.

"Annem gelmedi."

"Yine mi?"

Lauren gözyaşlarının gözlerini yakmasından nefret ediyordu. "Önemli değil zaten."

David ona sarılınca birkaç dakikalığına da olsa Lauren kendini iyi hissetti.

"Peki ya senin baban?" diye sordu nazikçe ve Bay Haynes'in geç de olsa David için gelmesini diledi.

"Gelmiyor. Birinin yağmur ormanlarını kesmesi lazım."

Lauren, David'in sesindeki acıyı duymuştu ve tam *Seni seviyorum* diyecekti ki yüksek topukların betonda çıkarttığı sesi duydu.

"Selam Lauren."

Lauren, David'in kollarından ayrılıp kaşlarını çatmamaya çalışan kadına döndü. "Selam, Bayan Haynes."

Bayan Haynes, omzundaki pahalı kahverengi çantayı düzeltip etrafına bakınarak, "Annen nerede?" diye sordu.

Lauren annesinin bulunabileceği en muhtemel yeri gözünde canlandırdı: Tides'ın bar taburelerinden birine yığılmış, başkasından otlandığı sigarasını içiyordu. "Geç saate kadar çalışması gerekiyor."

"Üniversite tanıtım fuarında mı?"

Lauren o anda Bayan Haynes'in bakışlarına sinir olmuştu. *Zavallı Lauren, ne kadar da acınası bir durumda bakışıydı bu.* Hayatı boyunca bu bakışı görmüştü. Yetişkinler, özellikle de kadınlar ona hep annelik etmek isterdi. En azından başlarda; er veya geç kendi ailelerine yönelip hayatlarını yaşamaya devam eder ve bir şekilde

Lauren'ın kendini eskisinden de yalnız hissetmesine sebep olurlardı. "Çok isterdi ama elinde değil," dedi Lauren.

"Bunu babam için söyleyemem," dedi David annesine.

"Bak David," dedi Bayan Haynes derin bir iç geçirerek, "sen de biliyorsun ki mümkün olsaydı baban zaten gelirdi."

"Evet, tabii." David kolunu Lauren'ın omzuna atıp onu kendine çekti. Genç kız ıslak avludan spor salonuna kadar onunla bu şekilde yürüdü. Her adımlarında olumlu bir düşünceye odaklanıyordu. Annesinin yokluğunun özgüvenini etkilemesine izin vermeyecekti. Özellikle bu gece gözünü hedeften ayırmamalıydı ve David'in seçtiği okuldan burs alabilirse hedefini 12'den vurmuş olacaktı. Ona yakın bir okula gitmekse hedefi 10'dan vurmak gibi bir şeydi herhalde.

Lauren bu hedefe ulaşmalıydı ve ulaştığında dağları yerinden oynatabilirdi. Buraya kadar gelmişti ne de olsa. Washington eyaletinin en iyi özel okulunun son sınıfına kadar tam burslu okumuştı. Dördüncü sınıfta Los Angeles'tan West End'e taşındığında tercihini yapmıştı. Hayır kurumunun verdiği kemik çerçeveli gözlükleri ve ikinci el kıyafetleriyle o zamanlar utangaç bir kızdı. Yıllar önce annesinden yardım istemekle büyük bir hata etmişti. *Bu ayakkabıları artık giyemem, anneciğim. Deliklerden yağmur giriyor.*

Eğer sen de benim gibiysen buna alışırsın, diye yanıt vermişti annesi. Bu dört kelime –*eğer sen de benim gibiysen*– Lauren'ın hayatını değiştirme sürecini başlatmaya yetmişti.

Ertesi gün hayatını ve kendini değiştirmeye karar vermişti. Öncelikle moron görüntüsünden kurtulacaktı. Annesiyle birlikte yaşadığı köhne binadaki bütün komşuların işleriyle ilgilendi. 4A'daki Bayan Teabody'nin kedisini besledi, Bayan Mauk'un mutfağını temizledi, 6C'deki Bayan Parmeter'in poşetlerini üst kata taşıdı. Bu işlerden kazandığı paraları biriktirip kendine kontak lens ve yeni kıyafetler aldı. Büyük gün geldiğinde göz doktoru ona, *Tanrım, bugüne dek*

gördüğüm en güzel kahverengi gözlere sahipsin, demişti. Artık herkes gibi görünmeye başlayan Lauren daha sosyal davranmaya başlamıştı. Gülümsemeye, el sallamaya ve nihayet selamlaşmaya kadar götürmüştü işi. Ebeveynlerin aranmasını gerektirmeyen her işe gönüllü oldu. Liseye başladığında emeğinin karşılığını almaya başlamıştı. Öğrencilerine üniforma zorunluluğu dayatan bir Katolik okulu olan Fircest Akademi'ye tam burs kazandı. Orada daha çok çalışmalıydı. Dokuzuncu sınıfta sınıf temsilcisi seçildi ve o zamandan beri de bu görevini devam ettiriyordu. Lisedeki bütün okul danslarını organize etmiş, yıldönümlerinde fotoğraflar çekmiş, son sınıfların başkanlığı görevini yürütmüş, jimnastik ve voleybolda madalyalar almıştı. Bundan dört yıl önceki ilk buluşmalarından beri David'e âşık. O gün bugündür de birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı.

Kalabalık spor salonuna göz attı.

Ebeveyni olmadan gelen tek öğrenci Lauren'dı herhalde. Bu alışkın olduğu bir duyguydu; yine de yüzündeki tebessümün kaybolmasına sebep oluyordu. Dönüp dönüp bayrak direğine bakmaktan kendini alamıyordu ama annesi hâlâ görünürlerde yoktu.

David elini sıktı. "Evet, Trixie, hazır mıyız?"

Bu lakap onu gülümsetti. David onun ne kadar gergin olduğunu farkındaydı. Lauren ona yanaştı. "Hadi gidelim, *Hızlı Yarışçı*."

Bayan Haynes onlara yaklaştı. "Kalem ve kâğıdın var mı, Lauren?"

"Var efendim," diye yanıtladı. Bu basit sorunun onun için büyük bir anlam taşımasından utandı.

"Benim kalemim yok," dedi David sırtarak.

Bayan Haynes ona bir kalem uzatıp ilerlemelerini işaret etti. İkisi birlikte kalabalığın arasına karıştı. Her zamanki gibi onlara yol verdiler. Aşklarının devam etmesi en çok istenen, en gözde çifttiler. Arkadaşları el sallayıp onları selamlıyordu.

Bir stanttan diğetine gidip kaynaklara göz atarak temsilcilerle konuştu. Her zamanki gibi David, Lauren'a yardım edebilmek için elinden geleni yapıyordu. Herkese onun yıldızlı notlarından ve başarısından bahsediyordu. Lauren'ın sayısız burs kazanacağından emindi. David'in dünyasında her şeye kolay ulaşıldı ve o dünyada mutlu sonlara inanmak kolaydı.

David, Ivy League¹⁰ üniversitelerinin önünde durdu.

Lauren bu saygın kampüslerin resimlerine baktığında midesi bulandı. David'in Harvard veya Princeton'ı tercih etmemesi için dua ediyordu. Lauren bu okullara kabul edilmeyi *başarsa* bile, kendini oralara uygun görmüyordu; koridorlarında yürüyen kızların yiyecek isimleriyle anıldığı ve herkesin eğitime inanan ebeveynlere sahip olduğu bu okullara uygun değildi. Yine de en tatlı tebessümünü takınıp broşürleri aldı. Onun gibi bir kızın her zaman iyi izlenim yaratması gerekirdi. Hayatta hatalara yer yoktu.

Sonunda onun için en kutsal olan yere yöneldiler.

Stanford standına.

Lauren, önlerinden yürüyen Bayan Haynes'in sesini duydu. "... o okulun bir binasına büyükbabanın adını verdiler..."

Lauren tökezledi. Duruşunu ve tebessümünü koruması irade gerektiriyordu.

David ebeveynlerinin ve büyükbabasının okuduğu Stanford'u tercih edecekti muhtemelen. Ivy League'le eş tutulabilecek Batı Yakası'ndaki tek üniversite. Yıldızlı notlar yeterli değildi. Yetenek sınavından mükemmel bir not almak da yeterli gelmeyebilirdi.

Stanford'dan burs kazanmasına imkân yoktu.

David, Lauren'ın elini daha sıkı tuttu. Gülümsüyordu. *İnan*, diyordu o tebessümle.

10 ABD'nin en başarılı sekiz özel üniversitesi. (ç. n.)
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Lauren da inanmak istiyordu.

“Bu benim oğlum David Ryerson Haynes,” diyordu Bayan Haynes. Ryerson-Haynes Kâğıt Şirketi’nden.

Tabii ki bunu eklememişti. Çok bayağı kaçırdı ve gereksizdi.

“Bu da Lauren Ribido,” dedi David, Lauren’ın elini sıkarak. “Standford için büyük bir kazanç olacaktır.”

Memur, David’e gülümsedi. “Evet, David,” dedi. “Ailenin yolundan ilerlemeyi düşünüyorsun anlaşılan. Senin adına sevindim. Standford’da seni görmekten onur...”

Orada öylece duran Lauren, David’in elini öyle sıkı tutmuştu ki parmakları acımaya başlamıştı. Memurun onunla da ilgilenmesini sabırla bekledi.

Ama ilgilenmedi.

Otobüs köşede durdu. Lauren sırt çantasını yerden kapıp otobüsün ön tarafına ilerledi.

“İyi geceler,” dedi otobüs şoförü Luella.

Lauren ona el sallayıp Ana Cadde’ye doğru ilerledi. Burada, turistlerin gözde mekânı West End’in merkezinde, her yer ıslıl ve çok güzeldi. Yıllar önce, kereste ve balıkçılık endüstrisi kötü günler yaşamaya başladığında, kasabanın önde gelenleri, kasabanın Viktor-yen güzelliğini öne çıkarmaya karar verdiler. Merkezdeki binaların yarısı zaten bu hesaba uyuyordu; diğer yarısına da çarçabuk bu model uygulandı. Bütün eyaleti kapsayan bir kampanya başlatıldı (Hükümet bir yıl başka hiçbir şeye ödeme yapmamıştı; ne yola ne okula ne de diğer hizmetlere.) ve “Viktoryen sahil kaçamağı bölgesi” West End böylece doğmuş oldu.

Kampanya işe yaramıştı. Turistler bölgeye akın etmeye, pansiyonlarda kalıp kumdan kale, uçurtma ve balık avlama yarışlarına

katılmaya başladı. Bölge, Seattle ve Portland arasında bir sapak olmaktan çıkıp bir varış yerine dönüştü.

Ama bu cila belli yerleri kapsamıştı ve bütün kasabalar gibi West End'in de ziyaretçilerin görmediği ve yerel halkın uğramadığı unutulmuş yerleri, köşeleri vardı. *Şehrin o bölgesi*, insanların süssüz veya güvenliksiz apartmanlarda yaşadığı yerlerdi. Şehrin, Lauren'ın yaşadığı bölgesi de burasıydı.

Lauren Ana Cadde'ye dönüp yürümeye devam etti.

Her adımda çevresi biraz daha kötüleşiyor; dünya daha karanlık, daha köhne görünüyordu. Buradaki binalarda Viktoryen tarzı kıvrımlar, ilgi çekici pansiyon veya deniz uçağıyla gezinti reklamları yoktu. Burada yaşlılar, bir zamanlar kereste atölyelerinde veya balıkçı teknelerinde çalışan adamlar yaşırdı. Değişim dalgasını kaçırıp karanlık ve çamurlu bataklığa itilen insanlar. Buradaki tek parlak ışık, barların neon ışıklı tabelalarından geliyordu.

Lauren aceleyle yürürken önüne bakıyordu. Her değişim işaretinin, yeni fark ettiği her gölgenin, her sesin ve kıpırtının bilincindeydi ama korkmuyordu. Burası altı yıldır onların mahalle çetesinin elindeydi. Komşularının çoğu hayatta şanssızlıklarla karşılaşmış da olsa, kendilerinden birini gözetirlerdi ve küçük Lauren Ribido da onlardan biriydi.

Evleri *salal*¹¹ ve böğürtlen çalılıklarıyla dolu ölü noktadaki altı katlı dar bir apartmandaydı. Dış cephesi kirden grileşmişti. Birkaç pencereden sızan ışık, tek yaşam belirtisiydi.

Lauren gıcırtilı basamakları tırmanıp ön kapıyı itti (Kilit geçen yıl beş defa kırılınca apartman yöneticisi Bayan Mauk tekrar yaptırmak istememişti.) ve dördüncü kattaki dairelerine çıkan yıkık dökük merdivenlere yöneldi.

11 Kuzey Amerika'da yetişen mor renkli meyveli çalılık. (ç. n.)

Yöneticinin kapısının önünden geçerken nefesini tuttu. Neredeyse merdivenlere varmıştı ki kapının açıldığını ve kendisine seslenildiğini duydu.

“Lauren? Sen misin?”

Lanet olsun.

Lauren gülümsemeye çalışarak döndü. “Merhaba, Bayan Mauk.”

Bayan Mauk –*Lütfen bana Dolores de tatlım*– loş koridora çıktı. Açık kapıdan gelen ışık kadına solgun, neredeyse kötücül bir ifade vermişti. Ağarmış saçlarını her zamanki gibi lacivert bir eşarpla örtmüş, çiçekli bir ev kıyafeti giymişti. Kadın, eski bir valizin içinden az önce çıkartılmış gibi buruşuk görünüyordu. Ömür boyu yaşadığı hayal kırıklıklarının etkisiyle omuzları düşmüştü. Bu civarda sık rastlanan bir duruş biçimiydi bu. “Bugün salona gittim.”

“Vay vay.”

“Annen işe gelmedi.”

“Hasta.”

Bayan Mauk anlayışla sırtıttı. “Yeni bir erkek arkadaş, ha?”

Lauren yanıt vermedi.

“Belki bu defaki gerçek aşktır. Her neyse, kirayı geciktirdiniz. Cumaya kadar ödemelisiniz.”

“Olur.” Lauren gülümsemeye devam edemedi.

Bayan Mauk ona keskin bir bakış attı. “O kaban seni sıcak tutmaz,” dedi kaşlarını çatarak. “Annene söyle...”

“Söylerim. Hoşça kalın.” Lauren merdivenlere koşup dördüncü kata çıktı.

Kapı aralıktı. Dışarı süzülen ışık koridordaki muşambaya yansımaya düşüyordu.

Lauren endişelenmemiştir. Annesi ön kapıyı kapatmayı genellikle unuturdu ve kapatmayı hatırladığında da asla kilitlemezdi. Anahtarlarını sıklıkla kaybederdi; bahanesi buydu.

Lauren içeri girdi.

Ortalık darmadağınktı. Açılmış bir pizza kutusu tezgâhın bir ucunu kaplamıştı. Hemen yanında birkaç bira şişesi sıralanmıştı. Patates cipsi torbaları her yerdeydi. Oda sigara ve ter kokuyordu.

Annesi kanepeye seresperpe uzanmıştı. Yüzünü örten birbirine dolaşmış örtülerin altından horultu sesleri yükseliyordu.

Lauren iç geçirip mutfığa gitti ve her yeri temizledikten sonra kanepeye dönüp dizlerinin üzerine çöktü. "Hadi anne, seni yatağına götürüyim."

"Ne? Ha?" Annesi bulanık gözlerle oturdu. Bu ay platin sarısına dönen kısa, darmadağın saçları solgun yüzünü çevrelemişti. Titreyerek sehpanın üzerindeki bira şişesine uzandı. Büyük bir yudum alıp tekrar yere bıraktı. Ne yaptığının farkında değildi; şişe pat diye devrildi ve içindekiler döküldü.

Yana düşen yüzüyle kırık bir oyuncak bebeği andırıyordu. Porselen kadar beyazdı; mavi-siyah maskarası gözlerinin çevresine yayılmıştı. Bir zamanlar sahip olduğu muhteşem güzelliğinin son kalıntısı, kirli bir porselen tabak üzerindeki altın parçası gibi kendini belli etmeye çalışıyordu. "Beni terk etti."

"Kim terk etti anne?"

"Cal. Beni sevdiğine yemin etmişti."

"Evet. Her zaman yemin ederler." Lauren bira şişesini kaldırmak için eğildiğinde, dökülen birayı silebileceği kâğıt havluları olup olmadığını düşündü. Muhtemelen yoktu. Annesinin maaşı son dönemde gittikçe azalmıştı. Sebep kötüye giden ekonomi olmalıydı. Annesi kadınların salona çok az uğradığını söylüyordu. Lauren

bunun hikâyesinin yarısı olduğunu anlamakta zorlanmamıştı; diğer yarısı Güzellik Salonu'nun Tides Bar'dan dört bina uzakta olmasıydı.

Annesi sigarasına uzanıp bir tane yaktı. "Yine bana o bakışı atıyorsun. *Lanet olsun, annem tam bir kaybeden bakışı.*"

Lauren sehpanın üzerine oturdu. Hayal kırıklığının acısını hissetmemeye çalışsa da olmuyordu. Annesinden hep çok şey istiyormuş gibi görünüyordu. Ne zaman öğrenecekti? Peş peşe gelen hayal kırıklıkları onu yiyip bitiriyordu. Bazen bunları kalbinin üzerindeki bir gölge gibi görüyordu. "Üniversite fuarı bugündü."

Annesi sigarasından bir nefes daha çekti ve dışarı verirken kaşlarını çatı. "Salı günü."

"Bugün salı anne."

"Olamaz, *lanet.*" Annesi pürtüklü, avokado yeşili kanepeye yaslandı. "Affedersin tatlım. Günleri şaşırdım." Tekrar nefesini üfleyip yana kaydı. "Otur."

Lauren annesi fikrini değiştirmeden aceleyle oturdu.

"Nasıl geçti?"

Lauren annesine iyice sokuldu. "USC'den¹² harika biriyle tanıştım. Mezunlardan referans mektubu alabileceğimi söyledi." İç geçirdi. "Sanırım tanıdık birinin olması faydalı."

"Masrafları da o tanıdık karşılayacaksa."

Lauren annesinin sesinin sertleştiğini fark edince irkildi. "Burs kazanacağım anne. Göreceksin."

Annesi uzun bir nefes daha çekip sis bulutunun arasından Lauren'ı izledi.

Lauren sağlam durmaya çalışıyordu. Ne duyacağını biliyordu çünkü. *Bugün olmasın. Lütfen.*

12 University of Southern California (Güney Kaliforniya Üniversitesi). (ç. n.)

"Ben de burs kazanacağımı sanıyordum, biliyorsun."

"Lütfen yapma. Başka şeylerden bahsedelim. Tarih ödevinden A+ aldım." Lauren ayağa kalkmaya çalıştıysa da annesi bileğinden tutup ona izin vermedi.

"Benim de notlarım yüksekti," dedi annesi gülümsemeden, kahverengi gözleri daha da kararmıştı. "Basketbol ve atletizmde de iyiydim. Benim de test sonuçlarım iyiydi. Güzeldim de. Heather Locklear'a benzediğimi söylerlerdi."

Lauren iç geçirdi. Yana kayıp aralarına biraz mesafe koydu. "Biliyorum."

"Sonra Sadie Hawkins dansına Thad Marlow'la birlikte gittim."

"Biliyorum. Büyük hata."

"Birkaç öpüşme, birkaç tekiladan sonra elbisem belimdeydi işte. O zamanlar başıma birden fazla bela aldığımın farkında değildim. Dört ay sonra hamile kıyafetleri alan bir lise son öğrencisiydim. Artık kimse bana burs vermiyordu. Ne üniversiteye gidebilmiş ne de düzgün bir iş bulabilmişim. Üvey babalarından biri kuaförlük kursunun parasını ödemeseydi, büyük ihtimalle sokaklarda yaşayıp insanların artıklarını yerdim. O yüzden küçük hanım, lütfen..."

"Bacaklarını kapalı tut. İnan bana anne. Hayatını nasıl mahvettiğimi biliyorum."

"Mahvetmek çok kaba bir ifade," dedi annesi yorgun bir iç çekişle. "Ben mahvettiğini asla söylemedim."

"Başka çocukları da oldu mu acaba?" dedi Lauren. Babasının adı ne zaman anılsa bu soruyu sorardı. İçten içe yanıtı bilse de bunu dile getirmeden edemiyordu.

"Nereden bileyim? Vebalıymışım gibi benden kaçtı."

"Ben yalnızca... akrabalarım olsun isterdim."

Annesi sigara dumanını üfledi. "İnan bana, aileyi gözünde fazla büyütüyorsun. Ah, tabii; her şeyi berbat edene kadar iyidirler ama sonra *küt*, kalbini kırarlar. İnsanlara güvenme Lauren."

Lauren bu sözlerin hepsini daha önce de duymuştu. "Ben yalnızca..."

"Sus. Bu yalnızca sana acı verir."

Lauren annesine baktı. "Evet," dedi yorgun bir sesle. "Biliyorum."

DÖRT

Sonraki birkaç gün Angie en iyi yaptığı şeyi yaptı, bir projeye başladı. Şafaktan çok önce uyanıp gün boyunca çalıştı. Arkadaşlarını ve eski müşterilerini arayıp –restoran ve yemek işiyle ilgilenmiş olanları– verdikleri tavsiyeleri kelimesi kelimesine not aldı. Sonra kazanılan ve harcanan her kuruşu öğrenene kadar hesap defterini tekrar tekrar inceledi. Bitirdiğinde kütüphaneye gitti. Saatlerce ucuz formika masada oturup önündeki kitaplarla makaleleri okudu. Ondan sonra mikrofiş¹³ makinesinin başına geçip arşivlenmiş materyalleri okudu.

Angie ilk kütüphane kartını aldığı anda bile yaşlı bir kadın olan Bayan Martin saat altıda ışıkları söndürdü.

Angie işareti almıştı. Kucak dolusu kitabı arabasına taşıyıp kulübesine giderek gece geç saatlere dek okumaya devam etti. Kanepede uyuyakalmıştı ki bunu yatağında tek başında uyumaya kesinlikle tercih edilirdi.

13 Çok sayfalı belgelerin kayıt edilmesinde kullanılan kart biçimindeki mikrofilm. (yay. n.)

O araştırmasını yaparken aile bireyleri de kurulmuş saat gibi arka arkaya arayıp durmuştu. Tüm aramaları kibarca yanıtlayıp her biriyle birkaç dakika konuştuktan sonra nazikçe kapatmıştı. Restoranı görmeye hazır olduğunda bunu onlara bildireceğini tekrar tekrar söylemişti ama bu konuşmaların hepsinde annesi homurdanarak, *Yapmadan öğrenemezsin, Angela*, deyip durmuştu.

Angie de ona, *Öğrenmeden yapamam anne. Hazır olduğumda sana haber veririm*, yanıtını vermişti.

Hep böyle takıntılıydın, diye yanıtlamıştı annesi, *seni hiç anlamıyoruz*.

Aslında bunda gerçeklik payı da yok değildi. Her şeye fazlasıyla odaklanan biri olmuştu hep. Bir şeye başladığında yarım bırakmaz, kolay başlangıçlar yapmazdı. Onu mahveden de bu özelliği idi. *Çocuk istiyorum*, diye bir karar aldıktan sonra başarısız olmuştu. Sahip olamadığı tek şey buydu ve bu arayışı her şeyini alıp götürmüştü.

Bunu biliyordu, öğrenmişti ama her şeye rağmen o böyle biriydi. Bir işe giriştiğinde başarıya odaklanıyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse –ki kendine bile ancak gecenin bir yarısındaki bu sessiz karanlıkta dürüst olabilmişti– onu buraya getiren kayıplara ve başarısızlıklara odaklanmaktansa restorana odaklanmak çok daha iyiydi.

Tabii ki anılar da kalp acısı da peşini bırakmıyordu. Bazen, yönetim teknikleri veya özel promosyonlarla ilgili bir şey okurken geçmişten bir kare gözünde canlanıyordu.

Sophie bu saatte uyumuş olurdu.

Ya da:

Conlan bu şarkıyı severdi.

Kırk camlar üzerinde çıplak ayakla dolaşmak gibiydi. Camları çıkarıp atmış ve koşmaya başlamıştı ama acısı hâlâ oradaydı. Öyle

anlarda çalışma gayretini iki katına çıkarıyor, bazen de kendine bir kadeh şarap koyuyordu.

Çarşamba öğleden sonrasında uykusuzluktan bitkin bir halde araştırmasını tamamladı. İkincil kaynaklardan öğreneceği bir şey kalmamıştı. Artık öğrendiklerini restoranda uygulama vaktiydi.

Kitapları bir kenara itip uzun ve sıcak bir duş aldı ve özenle giyindi. Siyah pantolon, siyah kazak. Dikkat çekici veya "büyük şehirli" havasını vurgulayacak bir kıyafet değildi.

Arabasını ağır ağır kasabaya sürdü ve restoranın önünde park etti. Not defterini alıp arabadan indi.

İlk fark ettiği şey banktı.

"Ah," dedi yumuşak bir sesle ve kıvrık demire dokundu. Parmak uçlarının değdiği metal soğuktu... Tıpkı aldıkları günkü gibi.

Gözlerini kapayıp anımsamaya başladı...

Hafta boyunca dördü bir tek konuda bile hemfikir olamamıştı; ne cenazede söylenecek şarkı ne kimin söyleyeceği ne mezar taşının nasıl olacağı ne de tabutuna ne renk gül serpileceği konusunda anlaşabilmişlerdi. Bu bankı görene kadar. Babalarının şerefine yapacakları kutlama için *citronella*¹⁴ mumu almaya gittikleri hırdavatçıda bu bankı görmüşlerdi.

Önce anneleri durmuştu. *Babanız hep restoranın önüne böyle bir bank koymayı isterdi.*

İnsanlar otursun diye, demişti Mira annesinin yanına gelerek.

Ertesi sabah o bank kaldırımdaydı. Üzerine babalarının hatırasına olduğunu belirten bir tabela koymak akıllarından bile geçmemişti. O büyük şehirlere ait bir gelenektir. West End'de herkes bankın Tony DeSaria'ya ait olduğunu bilirdi. İlk hafta bankın üzerinde düzinelerce çiçek birikmişti.

14 Güney Asya'ya özgü bir otun yağı. (ç. n.)

Angie babasının sevinç ve gurur kaynağı olan restorana baktı.

“Burayı senin için kurtaracağım baba,” diye fısıldadı ve yanıt beklediğini ancak bir dakika sonra fark etti. Trafiğin ve uzaktan gelen dalgaların sesinden başka hiçbir şey duymamıştı oysa.

Kaleminin kapağını çıkarıp ucunu yazmaya hazır bir pozisyona getirdi.

Tuğla cephenin onarılması gerekiyordu. Saçakların altı yosun tutmuştu. Kiremitlerin büyük kısmı eksikti. *DeSaria's* yazılı kırmızı neon tabeladaki *i* harfiyle kesme işareti düşmüştü.

Not almaya başladı.

Çatı

Dış cephe onarımı

Kaldırım temizlenecek

Yosun

Tabela

Ön kapıya çıkan birkaç basamağı tırmanıp duraksadı. Mönü duvarda, bir camın arkasına asılmıştı. Köfteyle spagetti 7.95 dolardı. Lazanya, ekmek ve salata 6.95 dolardı.

Neden para kaybettikleri belliydi.

Fiyatlar

Mönü

Kapıyı açınca üstünde asılı duran zil çınladı. Keskin sarımsak, kekik, pişmiş domates ve ekmek kokusu her yanı sarmıştı.

Angie yine geçmişe gitti. Yirmi yılda hiçbir şey değişmemişti. Loş ışıkla aydınlatılan mekân, kırmızı-beyaz kareli örtüler serili yuvarlak masalar, duvarlarda asılı İtalya resimleri... Babası birazdan bir köşeden çıkacak, ellerini önlüğüne silerken, *Bella Angelina, eve döndün demek, diyecekti* sanki.

“Vay, vay, vay. Gerçekten geldin demek. Kulübenin merdivenlerinden yuvarlandın da kalkamadın diye korkmaya başlamıştım ben de.”

Angie gözlerini kırpıştırıp sildi.

Daracık siyah kot pantolon, omuzları açıkta siyah bir bluz ve topuklu ayakkabılarıyla Livvy servis masasının yanında duruyordu. Gerginliği dalga dalga ortaya çıkıyordu. Yeni saç spreyini ilk kim kullanacak kavgası eden ergenler gibi yine çocukluk günlerine dönmüşlerdi sanki.

“Yardım etmeye geldim,” dedi Angie.

“Ne yazık ki yemek yapamıyorsun ve diş tellerini çıkardığından beri restoranda çalışmadın. Dur bir dakika. Sen burada hiç çalışmadın ki.”

“Tartışmak istemiyorum, Livvy.”

Livvy iç geçirdi. “Biliyorum. Ben de cadalozluk etmek istemiyorum. Yalnızca bütün bu saçmalıklardan çok sıkıldım. Mekân kan ağlarken annemin getirdiği tek çözüm daha fazla lazanya yapmak. Mira bana dırdırlanıyor ama yardım istediğimde, bu işlerden hiç anlamadığını, yalnızca yemek yapmaktan anladığını söyleyip sıyrılıyor. Sonunda yardım elini uzatan kim peki? Sen. Babamın prensesi. Gülsem mi ağlasam mı bilmiyorum.” Cebinden çakmağını çıkarıp bir sigara yaktı.

“Burada sigara içmeyeceksin ya?”

Livvy duraksadı. “Babam gibi konuşuyorsun.” Sigarayı yarısı dolu bir su bardağının içine attı. “Ben dışarıda sigara içmeye çıkıyorum. Günü nasıl kurtaracağımızı bulduğunda haber verirsin.”

Angie ablasının oradan çıkışını izleyip annesinin kocaman metal bir tavaya lazanyaları yaydığı mutfğa yöneldi. Hemen yanındaki Mira,

ikiz yataktan biraz daha ufak metal bir tepsiye köfteleri diziyordu. Angie'nin girmesiyle Mira kafasını kaldırıp gülümsedi. "Selam."

"Angie!" Annesi yanaklarını sildiğinde geride kırmızı domates izi bırakmıştı. Kaşlarında ter damlaları birikmişti. "Yemek pişirmeyi öğrenmeye hazır mısınız?"

"Yemek pişirerek restoranı kurtarabileceğimi sanmıyorum, anne. Not alıyorum."

Annesinin tebessümü kayboldu. Mira'ya endişeli bir bakış atınca, büyük kızı yalnızca omuz silkti. "Not mu alıyorsun?"

"Durumumuzu düzeltmeye yardımcı olacağını düşündüğüm şeylerle ilgili."

"Ve benim mutfağımda mı başlayacaksın işe? Huzur içinde yatsın baban burayı sever..."

"Sakin ol, anne. Ben yalnızca kontrol ediyorum."

"Bayan Martin, kütüphanedeki bütün referans kitaplarını okuduğunu söyledi," dedi Mira.

"Unutturma da bu kasabada porno film almayayım," dedi Angie gülümseyerek.

Annesi homurdandı. "İnsanlar burada birbirini kollar, Angela. Bu iyi bir şeydir."

"Korkma anne. Şaka yapıyordum."

"Umarım." Annesi burnunun üzerindeki ağır gözlüklerini geriye itip baykuşunkilere benzeyen kahverengi gözleriyle Angie'yi inceledi.

"Yardım etmek istiyorsan yemek yapmayı öğren."

"Babam yemek yapamıyordu."

Annesi gözlerini kırıştırıp burnunu çekti ve *ricotta*¹⁵ ve maydonoz karışımını makarnanın üzerine yaymaya devam etti.

15 Bir çeşit İtalyan peyniri. (ç. n.)

Mira ile Angie bakıştı.

Bu iş Angie'nin sandığından da kötü olacaktı. Adımlarını büyük bir dikkatle atmalıydı. Sinir bozucu Livvy'yle uğraşmak ayrı bir şeydi, annesinin sinirlenmesi apayrı. Alaska, Barrow kışı bile, annesinin çıldırmış halinden daha sıcaktı.

Angie notlarına göz atarken bir çift gözün üzerinde olduğunu hissetti. "Mönü ne zamandır aynı?" diye soracak cesareti kendinde bulması biraz zaman almıştı.

Mira anlayışla sırttı. "Benim izci kampına gittiğim yazdan beri."

"Çok komik," diye çıkıştı annesi. "Biz mönüyü eksiksiz hale getirdik. Sürekli müşterilerimiz hepsini seviyor."

"Ben de aksini söylemiyorum. Yalnızca mönüyü en son ne zaman değiştirdiğinizi soruyorum."

"1975'te."

Angie listesindeki *mönü* kelimesinin altını tekrar çizdi. Restoran yönetiminden anlamayabilirdi ama çok sayıda akşam yemeğine gittiği için biliyordu. Mönünün değişmesi insanların tekrar gelmesini sağlayan bir unsurdur. "Geceye özgü spesiyaller sunuyor musunuz?"

"Bu yemeklerin hepsi spesiyaldır. Seattle'ın merkezinde değiliz Angela. Burada her şeyi kendi yöntemlerimizle yapıyoruz. Baban için bu yeterliydi. Huzur içinde yatsın." Annesi çenesini eğdi. Mutfağın sıcaklığı birkaç derece düşmüştü. "Artık işimize baksak iyi olacak." Dirseğiyle dürttüğü Mira köftelere şekil verme işine döndü.

Angie ne zaman kovulduğunu anlardı. Dönüp tekrar boş yemek salonuna gitti. Livvy yine servis masasının yanındaydı. Yetmişli yıllarda garsonluğa başlayan Rosa'yla konuşuyordu. Angie onlara el sallayıp üst kata çıktı.

Babasının çalışma odası sessizdi. Açık kapının önünde durup anıların birer birer zihnine hücum etmesine izin verdi. Zihninin içinde

o hâlâ oradaydı, Rotary Kulübü'nün müzayedesinde aldığı büyük meşe masasının başında oturmuş, hesapları inceliyordu.

Angelina! Gelsene. Sana vergileri göstereyim.

Ama ben sinemaya gitmek istiyorum baba.

Tabii ki. Koş o zaman. Bana Olivia'yı gönder.

Angie derin bir nefes aldı ve babasının masasına gitti. Onun sandalyesine oturduğunda yayların gıcirtısını duydu.

Sonraki birkaç saatte hesapları inceledi ve notlar aldı. Eski hesapların hepsini tekrar tekrar okudu ve vergi kayıtlarını, babasının el yazısıyla alınmış notları inceledi. Son defterin kapağını kapattığında annesinin haklı olduğunu anladı. DeSaria tehlike altındaydı. Gelirleri neredeyse sıfıra inmişti. Angie gözlerini ovuşturup alt kata indi.

Saat yediydi.

Akşam yemeği saati. Restoranda iki grup vardı: Dr. Petrocelli ile eşi ve Schmidt ailesi.

"Hep bu kadar boş mu?" dedi, servis masasının başında durup uzun tırnaklarını inceleyen Livvy'ye. Kırmızı oje üzerine pembe yıldızlar kondurmuştu.

"Geçen çarşamba gecesi topu topu üç müşterimiz vardı. Bunu da not almak istersin belki. İlgini çekecekse hepsi de lazanya siparişi verdi."

"Başka seçenekleri varmış gibi."

"Yine başlıyoruz."

"Ben buraya sizi eleştirmeye gelmedim, Liv. Yardım etmeye çalışıyorum."

"Yardım mı etmek istiyorsun? O halde insanları kapıdan içeri nasıl sokacağımızı bul. Ya da Rosa Contadori'nin maaşını nasıl ödeyeceğimizi." Tek bir tabak taşıyarak ağır ağır ilerleyen yaşlı garsona baktı.

“Bazı değişiklikler olacak,” dedi Angie, elinden geldiğince nazik olmaya çalışarak.

Livvy upuzun kırmızı tırnağını dişine vuruyordu. “Ne gibi?”

“Mönü. Tanıtım. Dekor. Fiyat. Muhasebe karmakarışık. Siparişler de öyle. Yemeğin büyük kısmını ziyan ediyorsunuz.”

“İnsanlar gelmese de yemek yapmalıyız.”

“Ben yalnızca diyorum ki...”

“Her şeyi yanlış yaptığımızı mı söylemek istiyorsun?” Sesini annelerinin duyabileceği ölçüde yükseltmişti.

“Neymiş o?” dedi annesi, mutfaktan gelerek.

“Angie yarım gündür burada anne. Bir bok bilmediğimizi anlayacak kadar uzun bir zaman, değil mi?”

Anneleri bir an onlara baktı ve arkasını dönüp pencerenin kenarına yürüyerek perdeyle konuşmaya başladı.

Livvy gözlerini devirdi. “Aman ne güzel. Babamın fikrini soruyor. Ölü bir adam benim fikrime katılmıyorsa ben de giderim.”

Sonunda anneleri dönmüştü. Mutlu görünmüyordu. “Babanızın dediğine göre mönünün kötü olduğunu düşünüyormuşsun.”

Angie kaşlarını çattı. Gerçekten de öyle düşünüyordu ama bunu henüz kimseye söylememişti. “Kötü değil anne. Ama değişiklik iyi olur.”

Annesi alt dudağını ısırıp kollarını kavuşturdu. “Biliyorum,” dedi yanındaki boşluğa. Sonra Livvy’ye baktı. “Baban, Angie’ye kulak vermemiz gerektiğini düşünüyor. Şimdilik.”

“Tabii öyle düşünür. Onun prensesi ne de olsa.” Livvy, Angie’ye döndü. “Bu saçmalığın içinde kalmama gerek yok. Geceleri evde kalmam ve bebek yapmamız için yalvaran yeni bir kocam var benim.”

Ok Angie’nin tam kalbine isabet etmişti. Angie geri çekildi.

“Ben de öyle yapacağım.” Livvy, Angie’nin sırtını sıvazladı. “Sana burada iyi şanslar, küçük kardeşim. Her şey sana emanet. Geceleri ve hafta sonları da çalışacaksın, unutma.” Livvy yüksek topuklularıyla dönüp dışarı çıktı.

Angie, ablasının arkasından bakarken her şeyin bir anda nasıl bu hale geldiğini düşündü. “Yalnızca birkaç değişiklik yapmamız gerektiğini söyledim.”

“Ama mönüyü değiştiremeyiz,” dedi annesi kollarını tekrar kavuşturarak. “İnsanlar benim lazanyamı *seviyor*.”

* * *

Lauren önünde duran soruya bakıyordu.

Saatte 6.5 km hızla giden bir adam 9.5 km yürüyor. Yolculuk boyunca saatte ortalama 9.5 km hızla gidebilmesi için sonraki iki buçuk saatlik yolu hangi hızda gitmesi gerekir?

Cevap şıkları yorgun gözlerinin önünde dönüp duruyordu

Masadan geri çekildi. Daha fazla devam edemeyecekti. Son bir aydır, SAT hazırlığı zamanının büyük bölümünü aldığı için baş ağrıları çekmeye başlamıştı. Sınavdan yüksek not alıp derslerde uyumasının hiçbir faydası olmazdı.

Sınav iki hafta sonra.

Lauren iç geçirerek tekrar masaya eğildi ve kalemını aldı. Geçen yıl da bu sınava girmiş, yüksek bir puan almıştı. Bu defa 1600’ü tutturmak istiyordu. Onun gibi bir kız için her puan önemliydi.

Fırının uyarı sesi bir saat geçtiğini bildirdiğinde, deneme sınavının beş sayfasını geride bırakmıştı. Rakamlar, kelimeler ve geometri formülleri, *Yıldız Savaşları*'nda çarpışan devasa uzay gemileri gibi kafasının içinde uçuşuyordu.

İşe gitmeden önce akşam yemeğini hazırlamak üzere mutfığa gitti. Bir kâse kuru üzümlü gevrek veya fıstık ezmesiyle elma yiye-bilirdi. Elmayı seçti. Yemeği bitirdiğinde güzel bir siyah pantolonla kalın pembe bir kazak giydi. Yemek molasında trigonometri ödevini bitirebilme ümidiyle sırt çantasını da alıp evden çıktı.

Aceleyle merdivenlerden indi ve tam dış kapıya varmıştı ki biri, "Lauren," diye seslendi.

Lanet olası. Duraksayıp döndü.

Bayan Mauk kendi dairesinin açık kapısında duruyordu. Yorgun bir ifadeyle çattığı kaşları ağzının kenarlarını da aşağıya doğru bükmişti. Alnundaki çizgiler çizilmiş gibiydi. "Kira ödemesini hâlâ bekliyorum."

"Biliyorum." Lauren sakinliğini korumakta zorlanıyordu.

Bayan Mauk ona yaklaştı. "Kusura bakma Lauren. Gerçekten üzgünüm ama kirayı ödemelisiniz. Aksi halde işimden olurum."

Lauren'ın gururu kırılmıştı. Patronundan avans istemesi gerekecekti. Bunu yapmaktan *nefret ediyordu*. "Biliyorum. Anneme iletirim."

"Sevinirim."

Lauren kapıya yöneldiğinde Bayan Mauk'un, "Sen iyi bir çocuksun Lauren," dediğini duydu; ne zaman para istese müdürü de böyle derdi. Buna bir yanıt olmadığı için Lauren yağmurlu, lacivert geceye doğru yürümeye başladı.

Gece boyunca neon ışıkları parlayan Rite Aid Eczanesi'nin¹⁶ bulunduğu anayola çıkması için iki otobüs değiştirmesi gerekmişti.

16 Amerika'nın en büyük eczane zinciri. (ç. n.)

Geç kalmamış olmasına rağmen dükkâna aceleyle girdi. Fazladan çalışacağı birkaç dakikanın bile faydası vardı.

"Ah, Lauren?" Eczacı Sally Ponocek'ti bu. Her zamanki gibi gözlerini kısarak bakıyordu. "Bay Landers seni görmek istiyor."

"Tamam, teşekkürler." Çalışanların yemek odasına gidip eşyalarını bıraktıktan sonra müdürün üst kattaki küçük, sıkış tıks odasına çıktı. Yol boyunca nasıl isteyeceğini zihninde tekrarlayıp durmuştu: *Neredeyse bir yıldır burada çalışıyorum. Bütün tatillerde çalıştım, biliyorsunuz. Bu yıl Şükran Günü'nde ve Noel Gecesi'nde de çalışacağım. Bu hafta avans çekme şansım var mı?*

Müdüre gülümsemeye çalıştı. "Beni görmek istemişsiniz, Bay Landers."

Adam masasındaki evraklara bakıyordu. "Ah Lauren. Evet." Elini seyrek saçlarında gezdirip kafasında ne kalmışsa eliyle taradı. "Bunu söylememin kolay bir şekli yok. Seni işten çıkarmamız gerekiyor. İşler kesat, görüyorsun. Sanırım dükkân kapanacak. Yerli halk mağazalar zincirini desteklemiyor. Çok üzgünüm."

Lauren'in anlaması birkaç saniyesini aldı. "Beni *kovuyor* musunuz?"

"Teknik olarak seni geçici olarak beklemeye alıyoruz. İşler yolunda giderse..." Sözüünü yuttu. İşlerin iyiye gitmeyeceğini ikisi de biliyordu. Müdür ona bir mektup uzattı. "Bu seninle ilgili iyi bir referans. Seni kaybettiğimize üzülüyorum, Lauren."

Ev çok sessizdi.

Angie şöminenin yanında oturmuş, ay ışığının yansıdığı okyanusu izliyordu. Sıcaklık bacaklarını ısıtsa da nedense içine işlemiyordu. Kollarını birleştirmesi de işe yaramadı.

Saat daha sekiz buçuktu; yatmak için çok erkendi.

Pencereye sırtını verip uzun uzun merdivenlere baktı. Keşke zamanı birkaç yıl geriye alabilse ve eskisi gibi kolayca uyuyan kadına dönebilseydi.

Conlan'ın kollarının arasında uyumak hep kolay olmuştu. O kadar uzun zaman tek başına uyumamıştı ki bir yatağın insana ne kadar büyük gelebileceğini, sevgilinin vücudunun ne kadar ısı yayabildiğini unutmuştu.

Bu gece uyumasına imkân yoktu, şu anki hisleriyle mümkün değildi.

Eğilip sehpanın üzerinden anahtarları aldı ve kapıya yöneldi.

On beş dakika sonra Mira'nın evinin araba yolundaydı. İki katlı küçük ev, belirgin benzerlikteki evlerle çevrili küçük bir alana inşa edilmişti. Ön bahçe oyuncaklar, bisikletler ve kaykaylarla dolu ve karmakarışık bir haldeydi.

Angie direksiyonu kavramış halde bir süre öylece oturdu. Saat dokuzda Mira'nın evine baskın yapamazdı. Büyük kabalık olurdu bu.

Ama başka nereye gidebilirdi ki? Çoktan unutulması gereken anıların gölgesindeki ıssız kulübesine mi?

Kapıyı açıp arabadan indi.

Etrafını kuşatan gece onu ürpertmişti. Sonbaharın kokusu burnuna dolarken tepesinde gezinen yüklü gri bulut, yağmur damlalarını kaldırırma boşaltmaya başladı.

Angie aceleyle yürüyüp ön kapıyı çaldı.

Mira neredeyse anında kapıyı açtı. Eski bir futbol forması ve Grinch¹⁷ desenli terlikleriyle girişte durmuş gülümsüyordu. Uzun saçları dağınık bir halde kafasının iki yanından iniyordu. "Orada daha ne kadar oturacaksın diye merak ediyordum."

"Biliyor muydun?"

17 Dr. Seuss'un yazdığı *How The Grinch Stole Christmas* kitabının başkahramanı. (ç. n.)

“Şaka mı yapıyorsun? Park ettiğin anda Kim Fisk aradı. Beş saniye sonra Andrea Schmidt aradı. Küçük mahallede oturmak nasıldır unutmuşsun.”

Angie kendini aptal gibi hissetti. “Öyle mi?”

“İçeri gel. Geleceğini tahmin etmiştim.” Muşamba döşemeli koridordan büyük kahverengi bir dolabın içinde duran büyük ekran televizyonun bulunduğu oturma odasına geçtiler. Meşe sehpanın üzerinde iki kırmızı şarap kadehi bekliyordu.

Angie kendini gülümsemekten alamadı. Kanepeye oturup şarap kadehini eline aldı. “Herkes nerede?”

“Küçükler uyudu, büyükler ev ödevlerini yapıyor ve bugün Vince’in maç günü.” Mira Angie’ye bakarak kanepeye yayıldı. “Evet?”

“Evet ne?”

“Karanlıkta öylece geziniyor muydun?”

“Öyle de diyebiliriz.”

“Hadi Ange. Livvy gitti. Annem kızgın ve restoran kan ağlıyor.”

Angie gülümsemeye çalışarak kafasını kaldırdı. “Ve tek başıma yaşamayı öğrenmeye çalıştığımı da unutma.”

“Görünüşe bakılırsa pek de iyi gitmiyor.”

“Hayır.” Angie şarabından bir yudum aldı. Belki bir yudumdan da fazlaydı. Hayatından konuşmak istemiyordu. Onu üzmekten başka işe yaramıyordu. “Livvy’yi geri dönmeye ikna etmeliyim.”

Angie’nin konuyu değiştirmesiyle belli ki hayal kırıklığına uğrayan Mira iç geçirdi. “Aslında aylardır gitmek istediğini sana söylemeliydik.”

“Evet. Bunu bilmem iyi olurdu.”

“İşe iyi yanından bakalım bir de. Değişiklikleri yapmaya başladığında işine karışacak kişi sayısı azalmış olacak.”

Nedense *değişiklik* sözü Angie'yi etkilemişti. Şarap kadehini bırakıp ayağa kalktı; sonra, pencereye gidip yerini değiştirince sorun hallolacaktı gibi, dışarıyı izlemeye başladı.

"Angie?"

"Son zamanlarda bana neler olduğunu bilmiyorum."

Mira ona yanaşıp omzuna dokundu. "Biraz ağırdan almalısın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Küçüklüğünden beri istediğin şeyin peşinden koştun. Apar topar West End'den ayrıldın. Sen gittikten iki yıl sonra bile zavallı Tommy Matucci seni sorup durdu ama onu hiç aramadın. Sonra üniversiteye başladın ve reklam dünyasında basamakları tırmanmaya başladın." Sesi yumuşadı. "Conlan'la bir aile kurmaya karar verdiğinizde de hemen yumurtlama dönemlerini takip edip bu işe yoğunlaştın."

"Faydalarını da gördüm."

"Demek istediğim, kendini kaybettiğin şu dönemde bile hızla koşmaya devam ediyorsun. Seattle'dan ve biten evliliğinden West End'e ve risk altındaki bir restorana doğru. Her şey belirsizken ne istediğini nasıl anlayacaksın?"

Angie camdaki yansımasına baktı. Cildi parşömen kâğıdı kadar solmuştu, gözleri karanlıkta morarmış gibiydi ve ağzı bir çizgi halini almıştı. "İstemekle ilgili ne biliyorsun ki?" dedi kendi sesindeki acıyı duyarak.

"Dört çocuğum ve bowling turnuvalarını en az benim kadar seven bir kocam var. Ve akrabam olmayan bir patronum hiç olmadı. Sen bana New York'tan, Londra'dan, Los Angeles'tan kartpostallar atarken ben saçımı kestirmeye yetecek parayı zor biriktiriyordum. İnan bana istemenin ne demek olduğunu biliyorum."

Angie yüzünü ablasına dönmek istediye de yapamadı. "Onların hepsini, yolculukları, yaşam biçimini ve kariyeri üst katta uyuyan bebeklerden bir tanesine feda etmeye hazırdım."

Mira kardeşinin omzuna dokundu. "Biliyorum."

Angie nihayet döndüğünde bunun hata olduğunu hemen anladı.

Mira'nın gözleri yaşla doluydu.

"Gitmeliyim," dedi Angie sesinin ağırlığını duyarak.

"Gitme..."

Angie, Mira'yı itip ön kapıya koştu. Dışarı çıktığında yağmur yüzüne vuruyor, görüşünü engelliyordu. Umursamadan arabaya koştu. Mira'nın, *Geri dön*, diye haykıran sesi arkasında yankılanıyordu.

"Yapamam," dedi, ablasının duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle.

Arabaya binip kapıyı kapattı ve motoru çalıştırıp Mira peşinden gelmeden yola koyuldu.

Nerede olduğunun pek de farkında olmadan sokaklarda geziniyordu. Radyonun sesi yüksekti. Şu anda Cher, *Believe*¹⁸ diye haykırıyordu.

Sonunda kendini Safeway'in¹⁹ park alanında, parlak ışıkta daireler çizen güve misali sürüklenirken buldu.

Sokak lambasının altında oturup ön camı döven yağmuru izlemeye başladı.

Hepsini feda ederdim.

Angie gözlerini kapattı. Bu sözleri yüksek sesle dile getirmek canını yakmıştı.

Hayır.

18 (İng.) İnan. (ç. n.)

19 Amerikan süpermarketler zinciri. (ç. n.)

Burada öylece oturup kedere boğulmayacaktı. Bu kadarı yeterdi. Artık değiştiremeyeceği şeyleri unutacağına dair son yemini olacaktı bu.

Bir dükkân bulup tezgâhta duran uyku haplarından birini alacak ve geceyi rahat geçirecekti.

Arabadan indi ve beyaz parlak ışıklı dükkâna girdi. Ailesinden kimse buraya gelmiş olamazdı, biliyordu. Bu çevrede yaşayanları hor görürlerdi.

Aspirinlerin bulunduğu raflara yaklaşıp aradığı şeyi buldu.

Tam kasaya yönelmişti ki onları gördü.

Kirli kıyafetleriyle kuş gibi cılız bir kadın üç sigara kutusu ve on ikilik bira kutusunu taşıyordu. Yırtık pırtık kıyafetli dört çocuk da etrafını çevrelemişti. En küçük olanı *doughnut* isteyince annesi çocuğa vurdu.

Çocukların yüzü kir içindeydi; spor ayakkabıları da delik deşikti.

Angie durdu; nefesi ağırlaşmıştı. Yine acıyı hissetti. Bir faydası olacağını bilse durup Tanrı'ya, *Neden*, diye sorardı.

Neden bazı kadınlar kolayca çocuk yapabilirken, bazıları yapamıyordu?

Uyku ilaçlarını elinden bırakıp dükkândan çıktı. Yüzüne çarpan yağmur gözyaşlarıyla karışmıştı.

Arabanın içinde kımıldamadan oturmuş, yağmur damlacıklarının düştüğü ön camdan dışarıya bakıyordu. Bir süre sonra aile dükkândan çıktı. Külüstür bir arabaya doluşup oradan uzaklaştılar. Çocukların hiçbiri emniyet kemerini takmamıştı.

Angie gözlerini kapattı. Burada yeterince oturursa geçeceğini biliyordu. Keder yağmur bulutu gibiydi; eğer sabırlıysanız er veya geç giderdi. Tek yapılması gereken nefes alıp vermeye devam etmektir...

O anda araba camına bir şey çarptı.

Angie gözlerini açtı.

Araba camunda pembe bir broşür duruyordu. Üzerinde: *İş arıyorum. Kalıcı. Güvenli* yazılıydı.

Gerisini okumasına fırsat kalmadan yağmur broşürü ıslatıp mürekkebi dağıttı.

Angie yolcu koltuğuna uzanarak pencere camını açtı.

Broşürleri kızıl saçlı bir kız dağıtıyordu. Eski püskü paltosu ve rengi atmış kot pantolonuyla yağmura aldırmadan sabırla broşürleri tek tek arabaların sileceklerine sıkıştırıyordu.

Angie hiç düşünmeden harekete geçti. Arabadan inip seslendi, "Hey, bakar mısın?"

Kız kafasını kaldırdı.

Angie ona doğru koştu. "Sana yardım etmemi ister misin?"

"Hayır." Kız ilerlemeye devam etti.

Angie paltosunun cebinden para çıkardı. "Al," dedi ve bir tomar parayı kızın buz gibi ıslak eline sıkıştırdı.

"Bunu alamam," diye fısıldadı kız, kafasını iki yana sallayarak.

"Lütfen. Benim için al," dedi Angie.

Uzunca bir süre bakiştılar.

Sonunda kız kafasını salladı. Gözleri yaşla dolmuştu. "Teşekkürler." Sonra koşup gecenin karanlığına karıştı.

Lauren apartmanın karanlık, gölgeli basamaklarını tırmandı. Her basamak ondan bir şeyler alıp götürüyordu sanki ve Bayan Mauk'un kapısına vardığında Lauren her nasılsa iyice küçüldüğünü hissetti. Savunmasız ve yapayalnız hissetmekten yorulmuştu.

Duraksayıp elindeki tomara baktı. Yüz yirmi beş dolar vardı.

Benim için al, demişti otoparktaki kadın, sanki asıl ihtiyacı olan oymuş gibi.

Evet, kesinlikle. Lauren iyilikle karşılaştığında bunu hemen anlardı. Parayı geri çevirip belki de hafiften gülererek, *Beni yanlış anladınız*, diyebilirdi ama arkasını dönüp eve kadar koşmuştu.

Gözlerindeki yaşları silip kapıyı çaldı.

Bayan Mauk kapıyı hemen açtı. Lauren'ı gördüğünde yüzündeki tebessüm kayboldu. "Su içindesin."

"İyiim," dedi Lauren. "İşte."

Bayan Mauk parayı alıp saydı. Biraz duraksayan kadın, "Yalnızca yüz doları alıyorum, tamam mı? Geri kalanıyla kendine yiyecek bir şeyler al," dedi.

Lauren neredeyse tekrar ağlamaya başlayacaktı. Gözyaşları gözlerini doldurmadan dönüp merdivenlere koştu.

Dairelerine vardığında annesine seslendi.

Yanıtı sessizlik oldu.

İç geçirip sırt çantasını kanepeye fırlattı ve buzdolabına gitti. Neredeyse bomboştı. Yarısı yenmiş bir sandviçe uzanmıştı ki kapı çaldı.

Küçük ve dağınık evi boydan boya geçip kapıyı açtı.

David, elinde karton bir kutuyla kapıda duruyordu. "Selam, Trix," dedi.

"Neler..."

"Eczaneyi aradım. Artık orada çalışmadığını söylediler."

"Öyle mi?" Lauren dudağını ısırды. David'in sesindeki yumuşaklık ve gözlerindeki anlayış, şu anda Lauren'a çok fazla geliyordu.

"Ben de buzdolabında ne varsa aldım. Annem dün yemekli bir davet verdi ve bir sürü yemek arttı." Kutuyu açıp bir video çıkardı. "Bir de Hızlı Yarışçı filmini getirdim."

Lauren gülümsemeye çalıştı. "Trixie'nin paçayı kurtardığı film mi bu?"

David ona baktı. O tek bakışta Lauren her şeyi görebiliyordu. Aşk. Anlayış. Şefkat. "Tabii ki."

Ağzından ancak, "Teşekkürler" lafı çıkabilmişti.

"Beni aramalıydın. İşini kaybettiğinde."

David çok ihtiyaç duyulan bir şeyi kaybetmenin ne hissettirdiğini bilmiyordu. Ama haklıydı. Onu aramalıydı. Bazı zamanlar çocuksu davranabiliyordu ama on yedi yaşında olmasına rağmen, Lauren'ın hayatındaki en tutarlı kişiydi. Onunla birlikteyken, geleceği -ikisinin geleceği- inci kadar saf ve ışıltılı görünüyordu. "Biliyorum."

"Hadi gel, bir şeyler yiyip film izleyelim. Gece yarısından önce evde olmalıyım."

BEŞ

Bay Lundberg, sabundan baloncukların peşinden koşturan bir çocuk gibi, bir sosyal konudan diğerine atlıyordu. Lauren dikkatini ona vermek istiyordu; gerçekten istiyordu ama çok yorgundu.

“Lauren. Lauren?”

Lauren bir an için uykuya daldığını fark edip geç kalmış da olsa gözlerini ardına kadar açtı.

Bay Lundberg ona bakıyordu. Hiç mutlu bir hali yoktu açıkçası.

Lauren yanaklarının kızardığını hissetti. Kızıl olmanın kötü yanlarından biri de buydu. Açık ten hemen kızarıyordu. “Buyrun, Bay Lundberg?”

“İdam cezasıyla ilgili görüşünü *sordum*.”

“Destekliyor,” diye bağırdı biri ve herkes güldü.

Lauren kıkırdamasını bastırmaya çalıştı. “Ben idam cezasına karşıyım. En azından adil ve dürüstçe yürütüldüğünden emin olana kadar. Hayır, hayır. Ben her şekilde idama karşıyım. Eyalet, cinayetin yanlış olduğunu göstermek için insanları öldürmemeli.”

Bay Lundberg başıyla onaylayıp odanın ortasına yerleştirdiği televizyona döndü. "Geçen haftalarda Amerika'daki adaleti -veya adaletsizliği- tartışmıştık. Bazen bu tür konuşmalar yapabildiğimiz için ne kadar şanslı olduğumuzu unutuyoruz sanırım. Dünyanın diğer yerlerinde durum çok farklı. Sierra Leone gibi...

Videoya bir kaset koyup düğmeye bastı.

Belgeselin ortasında zil çalınca Lauren kitaplarıyla defterlerini toplayıp sınıftan çıktı. Koridorlar çok gürültülüydü; gün sonu kahkahaları, sohbetleri her yanı sarmıştı.

Lauren kalabalığın arasından geçerken arkadaşlarına el sallayıp ilerlemekten fazlasını yapamayacak kadar yorgun hissediyordu.

David ona yetişip kolunu tuttu. Lauren da dönüp ona sımsıkı kenetlenirken masmavi gözlerine baktı. Koridordaki gürültü uğultulu bir inlemeye dönüşmüştü artık. Geçen gecenin anısı zihnine doluşurken Lauren gülümsedi. David onu kurtarmıştı, her şey bu kadar basitti.

"Annemle babam bu gece New York'a gidiyor," diye fısıldadı David. "Cumartesi gününe kadar evde olmayacaklar."

"Gerçekten mi?"

"Futbol maçı beş buçukta bitiyor. Seni almamı ister misin?"

"Hayır. Okuldan sonra yeni bir iş aramam lazım."

"Ah, haklısın." Lauren, David'in sesindeki hayal kırıklığını duymuştu.

Parmak uçlarına yükselip onu öptüğünde David'in her gün içtiği meyveli sodanın tadını aldı. "Yedi gibi sizde olurum."

David sırttı. "Harika. Araba lazım mı?"

"Hayır, bir çaresine bakarım. Gelirken bir şey getirmemi ister misin?"

David tekrar sırttı. "Annem iki yüz dolar bıraktı. Pizza söyleriz."

İki yüz dolar. Kalan kira borçları da bu kadardı. Ve David bu parayı pizzaya harcayabiliyordu.

Lauren iş avına çıkmaya hazırdı. Okul kütüphanesine gidip özgeçmiş ve referans mektubundan on beş kopya almıştı.

Tam evden çıkıyordu ki annesi içeri girdi ve ön kapı duvara çarptı.

Kadın doğruca kanepeye koşup minderleri çıkardı. Bir şey arıyordu ama aradığını orada bulamadı. Vahşi bakışlarını kaldırdı. "Şişko göründüğümü mü söyledin?"

"Elli kilo bile yoksun anne. Şişko olduğunu söylemedim. Hatta çok zayıfsın. Şurada yemek var..."

Annesi bir elini kaldırıncı parmaklarının arasında sallanan sigaradan küller döküldü. "Sakin söylenmeye başlama. Çok içtiğimi ve az beslendiğimi söyleyeceksin, biliyorum. Bir çocuk tarafından yönetilemem." Kaşlarını çatıp tekrar odaya bakındı ve mutfığa koştu. İki dakika sonra geri geldi. "Paraya ihtiyacım var."

Bazı geceler Lauren annesinin hasta, alkolizmin de bir hastalık olduğunu anımsardı. Öyle gecelerde annesi için üzülürdü.

Ama bu o gecelerden biri değildi. "Beş kuruşumuz yok anne. Çalışsan belki bir faydası olurdu." Sırt çantasını mutfak masasına fırlatıp yerdeki minderleri kaldırdı.

"Sen çalışıyorsun ya. Birkaç dolar istiyorum yalnızca. Lütfen tatlım." Annesi yaklaşıp elini Lauren'in sırtına koydu. O dokunuş Lauren'a bir ekip olduklarını anımsattı, o ve annesi bir ekiptiler. Belki ideal bir aile değillerdi ama onlar da aileydi.

Annesi elini Lauren'in kolundan omzuna doğru çıkarmıştı; bu dokunuş çaresizlikten başka bir şey değildi. "Hadi," dedi titrek bir sesle, "on dolar yeter."

Lauren cebinden bir beşlik çıkardı. Neyse ki yirmi doları yastığının altına saklamıştı. "Yarın öğle yemeği yemem."

Annesi parayı kaptı. "Kendine bir sandviç yaparsın. Dolapta fıstık ezmesi, reçel ve kraker var."

"Krakerli sandviç. Harika." David'in getirdiği yiyecekler vardı neyse ki.

Annesi çoktan kapıya yönelmişti. Kapıyı açtığında durup döndü. Yeşil gözlerinde hüznün vardı; yüzündeki çizgiler otuz dört yaşından on yaş büyük gösteriyordu onu. Elini bakımsız ve dağınık saçına götürdü. "O elbiseyi nereden buldun?"

"Bayan Mauk verdi. Kızınmış."

"Suzie Mauk altı yıl önce öldü."

Bir yanıt bulamayan Lauren omuz silkmekle yetindi.

"Bunca yıl kızının kıyafetlerini saklamış. Vay canına."

"Bazı anneler çocuklarının kıyafetini atmaya kıyamaz."

"Her neyse. Neden ölmüş bir kızın kıyafetlerini giydin?"

"Ben... ben bir iş bulmalıyım."

"Eczanede çalışıyorsun ya."

"Kovuldum. Zaman kötü."

"Ben de bunu söylemeye çalışıyorum. Eminim tatillerde seni çağıracaklardır."

"Bizim acilen paraya ihtiyacımız var. Kirayı geciktirdik."

Annesi yerinden kımıldamamıştı ve Lauren onun bakışlarındaki hüznünde, bir zamanlar sahip olduğu güzelliğin izlerini gördü.

"Evet, biliyorum."

Birbirlerine baktılar. Lauren öylece beklediğini fark etti. Lütfen yarın işe gideceğini söyle.

"Gitmeliyim," dedi annesi sonunda ve geri dönüp bakmadan evden ayrıldı.

Lauren hissettiği saçma sapan hayal kırıklığını bir kenara bırakıp annesinin peşinden çıktı. Resim kadar güzel West End'in merkezine vardığında yağmur durmuştu. Saat henüz beşti ama yılın bu zamanında hava erken kararırdı. Gökyüzü açık mora bürünmüştü.

Öncelikle turistlerin uğrak yeri olan sahildeki bira ve istiridye satan restoranlara uğradı.

Bir saatte bir uçtan diğerine gitmişti. Üç restoranın yetkilileri özgeçmişini nazikçe alıp ihtiyaçları olursa arayacaklarını söylemişti. Diğer ikisi gereksiz yere onu ümitlendirmemişti. Diğer dördü de Şükran Günü'nden sonra uğramasını söylemişti.

Şimdi o sıradaki son restoranın önünde duruyordu.

DeSaria's.

Saatine baktı. Altıyı on iki geçiyordu. David'in evine geç kalacaktı.

İç geçirip ön kapıya giden birkaç basamağı tırmanırken merdivenlerin çürük olduğunu fark etti. Bu pek iyiye işaret değildi. Kapıda durup mönüye bir göz attı. En yüksek fiyatlı yiyecek 8.95 dolar olan *manicotti*'ydi²⁰. Bu da iyiye işaret değildi.

Yine de kapıyı açıp içeri girdi.

Burası küçük bir yerdi. Duvarlar tuğlaydı. Bir kemer mekânı iki eşit büyüklükte odaya ayırmıştı ve her biri kırmızı-beyaz örtüyle kaplı beş altı masa vardı. Meşe kaplı şömine odanın odak noktasıydı. Ahşap çerçeveli resimler pürüzlü duvarlara asılmıştı. Görünüşe bakılırsa aile fotoğraflarıydı bunlar. Ayrıca İtalya, üzüm ve zeytin resimleri de göze çarpıyordu. Müzik çalıyordu. *I Left My Heart in*

20 İçine peynir veya kıyma doldurularak rulo halinde sarılan ve soslanarak servis edilen bir İtalyan yemeği. Cannelloni'yle sıklıkla karıştırılır. (ç. n.)

San Francisco'nun²¹ enstrümantal versiyonuydu bu. Odayı mis bir koku sarmıştı.

Akşam yemeği yiyen sadece bir aile vardı. Bir.

Perşembe akşamı için fazla kalabalık olduğu söylenemezdi.

Buraya iş başvurusunda bulunmak anlamsızdı. Belki de bu gecelik vazgeçmeliydi. Acele ederse eve gidip kıyafetini değiştirebilir, yediye kadar David'in evinde olabilirdi. Dönüp dışarıya yöneldi.

Otobüs durağına vardığında yine yağmur başlamıştı. Okyanustan gelen soğuk rüzgâr kasabaya doğru kükreyerek esiyordu. Yırtık pırtık paltosu soğuğu hiç kesmiyordu ve eve döndüğünde donmuştu.

Ön kapı açıldı ama daha da kötüsü yemek odasının penceresi de açıldı ve ev buz gibiydi.

"Kahretsin," diye söylendi Lauren. Ayağıyla kapıyı örterken buz gibi ellerini ovuşturuyordu. Pencereye koştu. Oraya vardığında annesinin şarkı söyleyen sesini duydu, *Leavin' on a jet plane... don't know when I'll be back again*.

Lauren duraksadı. İçini kaplayan öfkeyle yumruğunu sıktı. Erkek olsa duvarı yumruklardı. İş bulamamıştı, randevusuna geç kalmıştı ve şimdi de bu çıkmıştı. Annesi sarhoştı ve yine yıldızlarla konuşuyordu.

Lauren pencereye, oradan da çürük yangın merdivenine tırmandı.

Annesi sırlıklam penye elbisesiyle çatıda, binanın çıkıntılarından birine oturmuştu. Ayakları çıplaktı.

Lauren annesine doğru yürüyüp kenara fazla yanaşmamaya özen gösterdi. "Anne?"

Annesi dönüp ona hafifçe gülümsedi. "Selam."

"Kenara çok yakınsın anne. Geri gel."

21 (İng.) Kalbimi San Francisco'da bıraktım. Tony Bennett'in söylediği ünlü bir şarkı. (ç. n.)

“Bazen yaşadığını anımsamalısın. “Gelsene.” Elini hemen yanındaki taşa vurdu.

Lauren, zorunlulukla korkunun yan yana olduğu böyle anlardan nefret ediyordu. Annesi tehlikeli bir yaşamı seviyordu; hep böyle derdi. Lauren temkinli bir şekilde ileri atıldı. Yavaşça annesinin yanına çöktü.

Aşağılarındaki sokak hemen hemen boştu. Bir araba geçti, farları yağmurda titreşirken gerçekdışı görünüyordu.

Lauren annesinin soğuktan titrediğini hissediyordu. “Palton nerede anne?”

“Kaybettim. Yok. Phoebe’ye verdim. Bir kutu sigaraya değiştim. Yağmur her şeyi güzelleştiriyor, değil mi?”

“Paltonu sigarayla mı değiş tokuş ettin?” dedi duygusuzca, öfkelenmenin anlamsız olduğunu bile bile. “Bu kışın soğuk geçeceğini söylüyorlar.”

Annesi omuz silkti. “Param yoktu.”

Lauren annesine sarıldı. “Hadi gel. Biraz ısın. Duş almak iyi gelir.”

Annesi ona baktı. “Franco bugün arayacağını söylemişti. Telefonun çaldığını duydun mu?”

“Hayır.”

“Hiç geri dönmezler. En azından bana dönmediler.”

Lauren bu lafı bin defa duymuş olmasına rağmen, hâlâ annesinin acısını hissedebiliyordu. “Biliyorum. Hadi gel.” Onu ayağa kaldırıp yangın merdivenine yönlendirdi. Kendisi de peşinden gidip demir parmaklıklı basamaklardan dairelerine indi. Eve girer girmez annesini sıcak bir duş almaya ikna etti ve odasına gidip kıyafetini değiştirdi. Evden çıkmaya hazır olduğunda annesi yatağa girmişti.

Lauren onun yanına gidip yatağın kenarına oturdu. “Ben yokken iyi olacağından emin misin?”

Annesinin gözleri çoktan ağırlaşmıştı. "Ben banyodayken telefon çaldı mı?"

"Hayır."

Annesi yavaş yavaş ona baktı. "Neden kimse beni sevmiyor, Lauren?"

Yumuşak bir tonda ve çaresizlikle sorulan soru Lauren'ın canını öyle yaktı ki genç kız nefes alamadığını sandı. Ben seni seviyorum, diye düşündü. Neden bunun bir anlamı yok?

Annesi kafasını yastığa çevirip gözlerini kapattı.

Lauren yavaş yavaş ayağa kalktı ve yataktan uzaklaştı. Kapıya gidip merdivenlerden inerken tek düşünebildiği David'di.

David.

O kalbindeki bu boşluğu doldurabilirdi.

Mountaineire denen düzenli ve fazlasıyla zengin yerleşim bölgesi, West End'in yalnızca en doğu noktasındaki birkaç bloğunu işgal ediyordu ama orada, önünde korumalar bekleyen kapıların ve demir parmaklıkların ardında bambaşka bir dünya vardı. Bu bölge okyanusa bakan bir tepeden ibaretti. Burada, David'in dünyasında, araba yolları taştan veya desenli tuğlalardandı; arabalar sütunlu girişlere çekilir, geniş garajlara park edilirdi; yemekler bebek teni kadar ince ve narin porselenlerde yenirdi. Böyle bir akşamda sokak lambaları her yanı aydınlatır, yağmur damlalarını minik pırlantalara dönüştürürdü.

Bekçili evin giriş kapısına doğru yürüyene Lauren buraya yakışmadığını, buraya ait olmadığını hissetti. Bekçinin bir çizelge üzerine not aldığını ve Bay ve Bayan Haynes döndüklerinde onlara göstereceğini hayal etti: Eve Zararlı Biri Geldi.

"David Haynes'i görmeye geldim," dedi ellerini iki yanında tutmaya çalışarak.

Bekçi biliyormuş gibi gülümsedi.

Kapı vızıldayarak açıldı. Lauren rüzgârlı siyah asfalt yolu takip edip dergi kapaklarından fırlamış gibi görünen evlerin önünden geçti. George dönemine ait malikâneler, Fransız villaları, Bel Air²² tarzı mülkler.

Etraf çok sessizdi. Ne klakson sesleri ne tartışan komşular ne de televizyondan yükselen sesler vardı.

Her zamanki gibi Lauren böyle bir yere ait olsa kendini nasıl hissedeceğini hayal etti. Mountaineaire'de yaşayan hiç kimse gecikmiş kirasını veya elektrik faturasını nasıl ödeyeceğini dert etmezdi. Burada yetişen birinin ulaşamayacağı bir yer yoktu.

Ön kapıya giden yolda yürüdü. Mis kokulu, fincan büyüklüğünde pembe güller her iki taraftan etrafını sarmış, kendini biraz da perimassallarındaki prensesler gibi hissetmesini sağlamıştı. Gizlenmiş düzinelerce ışık bahçeyi aydınlatıyordu.

Kocaman maun kapıyı çaldı.

Bir dakika geçmeden David kapıyı açtı. O kadar çabuk açmıştı ki Lauren onun pencerede beklediğini düşündü.

"Geç kaldın," dedi hafifçe gülümseyerek. Bütün komşuların onları görebileceği açık kapının önünde ona sarıldı. Lauren ona beklemesini, kapıyı kapatmasını söylemek istediye de David onu öpmeye başlayınca her şeyi unuttu. Üzerinde böyle bir etkisi vardı. Geceleri yatağında tek başına onu düşünüp özlerken, bu garip hafıza kaybının sebebini bulmaya çalışırdı. Tek açıklaması aşktı; onun gibi akli başında bir kıza, sevgilisinin dokunuşu olmadan güneşin gökyüzünden kaybolup dünyayı karanlığa ve soğuğa gömeceğini düşündüren başka ne olabilirdi?

22 Los Angeles'ın Batı yakası tepelerindeki zengin yerleşim bölgesi. (ç. n.)

Kollarını sevgilisinin boynuna dolayıp gülümsedi. Henüz gece başlamamıştı ama Lauren'ın göğsü yaşanacakların öngörüsüyle sıkışmıştı.

"Burada *olabilmen* ne harika. Annemler gitmemiş olsa bir geceyi seninle birlikte geçirebilmek için düzinelerce yalan uydurmak zorunda kalacaktım."

Lauren böyle bir hayatı, bir bekleyenin, belki bir annenin onun için kaygılandığı bir hayatı gözünde canlandırdı.

Ribido dairesinde yalan söylemeye gerek yoktu. Lauren on iki yaşına geldiğinde annesi onunla seks hakkında konuşmaya başlamıştı. *Seni ikna etmeye çalışacaklar*, demişti bir sigara yakarak. *İlk anda fena bir fikir değilmiş gibi gelecek*. Sigarasını tüttürmeye devam ederken bir kondom kutusunu sehpaye bırakmıştı.

Bir annenin tek sorumluluğu çocuğuna kondom vermekmiş gibi o günden sonra annesi onu her konuda serbest bırakmıştı. Lauren çocukluğundan beri eve dönüş saatlerini kendisi belirlerdi; hiç eve gelmemesi bile sorun yaratmazdı.

Lauren bunu arkadaşlarına söylese ona özeneceklerini ve ne kadar şanslı olduğunu söyleyeceklerini biliyordu. O ise bu özgürlüğü, tek bir iyi geceler öpücüğüne feda edebilirdi.

David geri çekilip gülümseyerek Lauren'ın elini tuttu. "Sana bir sürprizim var."

Geniş koridorda sevgilisinin peşinden ilerleyen Lauren, tabanlarının kaygan mermere çarparken çıkardığı sesi duyuyordu. David'in ebeveynleri evde olsa sessizce parmaklarının ucunda yürürdü; ama şimdi ikisi yalnızken rahatı.

David dönüp koridoru büyük yemek odasından ayıran taş kemere doğru ilerledi.

Film setindeydiler sanki. Uzun ve muhteşem ahşap masa, on altı oyma ahşap sandalyeyle çevrelenmişti. Masanın tam ortasını beyaz gül, beyaz leylak ve yeşilliklerden oluşan kocaman bir aranjman süslüyordu.

Bir uçta iki kişilik yemek servisi hazırlanmıştı. Kenarları altın renginde şeffaf porselen, fildişi rengi ipek örtünün üzerinde duruyordu. Altın rengi çatal bıçak takımı tek bir mum ışığıyla parlıyordu.

Lauren, okulun son günü gelmiş gibi sevinerek gülümseyen David'e baktı. "Bütün bu şeyleri bulana kadar canım çıktı. Annem hepsini şu mavi örtülerin altına gizlemiş."

"Çok güzel."

David sandalyesini çekip onu oturttu. Lauren oturduğunda David şarap bardağına elma suyunu doldurdu. "Şu yaşlı adamın şarap mahzenine baskın yapacaktım ama senin dırdırlanacağını ve yakalanırım diye endişeleneceğini biliyordum."

"Seni seviyorum," dedi Lauren, gözlerini acıtan gözyaşlarından utanarak.

"Ben de seni seviyorum." David tekrar sırtıttı. "Ve mezuniyet balosuna benimle gelir misin diye resmen sormak istiyorum."

Lauren buna güldü. "Onur duyarım." Bütün lise danslarına birlikte gitmişlerdi. Bunun son partileri olacağını düşününce Lauren'ın yüzündeki tebessüm kayboldu. Ansızın gelecek yılı ve birbirlerinden ayrılma ihtimallerini düşündü. David'e baktı; onu üniversitede de birlikte olmaya ikna etmeliydi. David ayrı olsalar da aşklarının devam edeceğine inanıyordu. Ama Lauren işi şansa bırakmak istemiyordu. David onu sevdiğini söyleyen tek insandı. Bunu duymadan yaşamak istemiyordu. Onsuz. "David ben..."

Kapı zili çaldı.

Lauren nefesini tuttu. "Annenler mi geldi? Aman tanrım..."

“Endişelenme. Bir saat önce New York’tan aradılar. Limuzin beş dakika geciktiği için babam sinirlenmişti.” David kapıya yöneldi.

“Açma.” Bu geceyi hiçbir şeyin mahvetmesini istemiyordu. Ya Jared ve diğerleri Haynes’ların iş gezisini duymuşlarsa? Parti vermek için küçük bir haber yeterliydi; bütün lise bir anda eve doluşurdu.

David kahkahayla güldü. “Burada bekle.”

Lauren onun koridorda ilerleyip kapıyı açtığını duydu. Sonra sesler geldi. Kahkahayı andıran sesler, ardından kapı kapandı.

Bir dakika sonra David elinde bir pizza kutusuyla büyük yemek odasındaydı. Düşük belli bol kot pantolonu ve üzerinde *Don’t Be Jealous, Not Everyone Can Be Me*²³ tişörtüyle öyle yakışıklı görünüyordu ki Lauren nefes almakta zorlandığını hissetti.

David masaya gelip kutuyu bıraktı. “Senin için yemek pişirmek istedim,” dedi; yüzündeki tebessüm kaybolmuştu. “Ama her şeyi yaktım.”

Lauren yavaşça ayağa kalkıp ona yaklaştı. “Bu mükemmel.”

“Gerçekten mi?”

David’in sesindeki yoksunluk Lauren’ı derinden, çok derinden etkilemişti. Birini memnun etmeye çalışmanın ne demek olduğunu çok iyi bilirdi. “Gerçekten,” diye yanıtladı ve onu öpmek için parmaklarının ucuna yükseldi.

David onu kollarının arasına alıp kendine çekince Lauren nefes almakta zorlandı.

Pizzayı yemeye başladıklarında pizza soğumuştü.

23 (Ing.) Kiskanma, Herkes Ben Olamaz. (ç. n.)

ALTI

Kasabanın güzel bir bölgesindeki geniş bir arsa üzerine kurulu olan Livvy'nin yeni evi 1970'ler mimarisinde çift katlı bir evdi. Bazı evler, yani pahalı olanlar, okyanusa bakıyordu. Geri kalanı fasulye biçimindeki havuza ve gururla mutfak hizmeti sunan sosyal tesislerin çevresindeydi. Angie okuldayken Havenwood yaşanacak yerd. Yazın arkadaşlarıyla birlikte havuzun kenarında oturup anneleri izlediklerini anımsadı. Birçoğu seksi mayosu ve geniş siperlikli şapkasıyla şezlonglara uzanırdı, her birinin elinde sigara ve cin tonik olurdu. Angie bu beyaz tenli kasabalı kadınların çok sofistike olduklarına inanırdı. Ortak havuzun kenarındaki şezlonglarda bir gün bile geçirmemiş esprili İtalyan annesiyle benzer hiçbir yanları yoktu.

Ablası da buraya gençliğe özgü aynı ait olma arzusuyla bakmıştı muhtemelen.

Livvy'nin evinin araba yoluna girip Subaru'nun arkasına park ederek arabadan indi. Ön kapıda duraksadı.

Çok temkinli olmalıydı. Açık kalp ameliyatı yapan bir cerrah kadar temkinli. Angie dün gece uyumayıp bunu düşünmüştü. Bunu ve diğer şeyleri tabii. Tek başına uyuduğu yatağında kötü bir gece daha geçirmiş, unutmaya çalıştığı şeyleri ve geleceğe dair kaygılarını düşünerek orada uzanırken bir tek şeyi açıkça görmüştü: Livvy'nin işe dönmesini sağlamalıydı. Angie restoranı tek başına nasıl idare edeceğini bilmediği gibi, bunu uzun süreliğine yapmak da istemiyordu.

Affedersin Liv.

Açılışı bu sözlerle yapacaktı tabii ki. Ardından hatasını kabul edip ablasını tatlı sözlerle kandıracaktı. Hangisi işe yararsa. Livvy restorana dönmeliydi. Ne de olsa Angie ömrü boyunca bu restoranda çalışmak istemiyordu; belki bir iki ay, yatağında tek başına uyumaya alışana kadar.

Kapıyı çaldı.

Ve bekledi.

Tekrar çaldı.

Sonunda Livvy kapıyı açtı. Göğsünde *J. Lo* yazan dar, pembe, kadife bir eşofman takımı giymişti. "Geleceğini biliyordum. İçeri gel." Livvy geri çekilip döndü. Kümes kadar girişe ikisinin sığması mümkün değildi. Livvy halı döşeli merdivenleri çıkıp tercih edilen yürüme yolunu işaret eden plastik yolluk üzerinden geçmeye dikkat ederek oturma odasına yöneldi.

Birbirine bakan açık mavi kadife kanepeler, cılalı ahşap bir masayla birbirinden ayrılmıştı. Gösterişli sandalyeler mükemmeldi; pembe mavi çiçekli desenlerle bezeliydiler. Desenli halıysa turuncuydu.

"Henüz halıları değiştirmedik," dedi Livvy. "Ama mobilyalar harika. Ne dersin?"

Angie açık kahverengi renkli Naugahyde La-Z-Boy'un²⁴ üzerindeki plastiğin henüz çıkarılmamış olduğunu fark etti. "Güzel. Sen mi dekore ettin?"

Livvy'nin tahta göğsü şişmişti. "Evet. Dekoratör tutacaktım ama Sal benim, Rick'in Mobilya Dünyası'ndaki kızlar kadar becerikli olduğumu söyledi."

"Kesinlikle öylesin."

"Belki orada bir iş bile bulabilirim. Otursana. Kahve ister misin?"

"Olur." Angie kanepeye oturdu.

Livvy mutfağa gidip birkaç dakika sonra elinde iki fincanla döndü. Birini Angie'ye uzatarak karşısına oturdu.

Angie kahvesine baktı. Sözü uzatmak anlamsızdı. "Buraya neden geldiğini biliyorsun."

"Elbette."

"Affedersin, Livvy. Amacım seni aşağılamak, eleştirmek ya da incitmek değildi."

"Biliyorum. Bunu hep bilmeden yaparsın."

"Ben, sık sık dile getirdiğiniz gibi senden ve Mira'dan farklıyım. Bazen çok fazla... odaklanabiliyorum."

"Büyük şehirde buna böyle mi diyorlar? Bizim gibi kasabalılar şirret der. Ya da takıntılı." Livvy gülümsedi. "Biz de Oprah izliyoruz."

"Hadi Liv. Beni yorma. Özrümü kabul et ve işe döneceğini söyle. Yardıma ihtiyacım var. Bence anneme gerçekten yardım edebiliriz."

Livvy derin bir nefes aldı. "İşte sorun da bu. Ben zaten anneme yardım ediyordum. Beş yıl o lanet olası restoranda çalıştım ve saç kesimimden tut da ayakkabılarıma varana kadar her türlü önerisini uyguladım. İyi bir adamla karşılaşmamın neden bu kadar uzun sür-

24 Amerikalı mobilya üreticisi. (ç. n.)

düğüne şaşmamak gerek." Öne eğildi. "Artık ben birinin *karısıyım*. Beni seven bir kocam var. Bunu mahvetmek istemiyorum. DeSaria her şeyden önce gelir, diğer her şey ikinci plandadır, fikrinden kurtulmak istiyorum. Sal bunu hak ediyor."

Angie, Livvy'ye kızmak, ablasını ikna etmek istiyordu; onun yerine kendi acı verici evliliğini düşündü: Belki de evliliğini çocuklardan daha ön planda tutmalıydı. İç geçirdi. Artık çok geçti. "Yeni bir başlangıç istiyorsun," dedi kısık bir sesle, beklenmedik biçimde ablasını anlayarak. Bu onların ortak noktasıydı.

"Kesinlikle."

"Doğru olanı yapıyorsun. Ben de öyle yapmalıydım..."

"Hiç oralara gitme Angie. Diğer kocalarımınla ilgili fikirlerinle beni çıldırtıyordun ama onlardan bir şey öğrendim. Hayat devam ediyor. Sen sanıyorsun ki durup senin için gözyaşı dökcek ama akıp gitmekten başka bir şey yapmıyor. Zamanını geriye bakarak harcama. Seni bekleyen hayatı kaçırmak istemezsin."

"Sanırım şu anda beni bekleyen hayat bu. Çok teşekkür ederim." Angie gülümsemeye çalıştı. "Hiç değilse bana yardım etmek istemez misin? Belki birkaç tavsiyen vardır."

"Benden tavsiye mi istiyorsun?"

"Belki bir defalık, büyük ihtimalle uymam zaten." Çantasından defterini çıkardı.

Livvy güldü. "Listeni oku bana."

"Nereden biliyorsun..."

"Üçüncü sınıftan beri liste yaparsın. Onları hep kaybederdin, anımsadın mı?"

"Evet."

"Hepsini tuvalete atardım. Beni deli ederlerdi. Başarmayı kafana koyduğun onca şey." Livvy gülümsedi. "Ben de kendime birkaç liste yapsam fena olmazmış."

Bu Angie'nin o güne dek ablasından aldığı komplimana benzer tek sözdü. Defterini ona uzattı. Liste üç sayfa uzunluğundaydı.

Livvy defterin kapağını açtı. Okurken dudakları kımıldıyordu. Başta hafiften gülümsedi. Kafasını kaldırdığında neredeyse kahkaha atacaktı. "Bunların hepsini mi yapmak istiyorsun?"

"Nesi var?"

"Annemizi bilmiyor musun? Otuz yıldır yılbaşı ağacını aynı süslerle süsleyen kadın. Sırf ağacın o görüntüsünü sevdiği için."

Angie irkildi. Bu doğruydı. Anneleri yüce gönüllü, şefkat dolu, eli açık bir kadındı... işler gittiği yere kadar aynen yürüsün isterdi. Bu değişiklikleri hoş karşılamayacaktı.

"Yine de," diye devam etti Livvy, "fikirlerin DeSaria'yı kurtarabilir... uygulayabilirsen tabii. Ama yerinde olmak istemezdim."

"Sen olsan ilk nereden başlardın?"

Livvy sayfaları çevirerek listeyi inceledi. "Listede yok."

"Nedir o?"

"Öncelikle yeni bir garson bul. Rosa Contadori sen daha doğmadan önce DeSaria's'da çalışmaya başlamıştı. O sipariş alana kadar ben golf oynamayı öğrenirim. Ben sipariş alırdım ama..." Omuz silkti. "Senin garsonluk yapmak isteyeceğini sanmam."

Angie ona katılmadan edemedi. "Önerin var mı?"

Livvy sırtıttı. "İtalyan olsun."

"Çok komik." Angie kalemine uzandı. "Başka?"

"Çok şey var ama kolay olanlardan başlayalım..."

Angie kaldırımında durup gençliğinin büyük bir parçası olan restorana baktı. Annesiyle babası her akşam buradaydı; babası ön kapıda müşterileri karşılar, annesi mutfakta onlara yemek yapardı. Aile akşam yemeğini müşteriler gelmeden saat dört buçukta yerdı. Erken gelebilecek müşterilere görünmemek için mutfaktaki büyük yuvarlak masanın etrafına dizilirlerdi. Yemekten sonra Mira ve Livvy garsonluk yapıp servisleri masalara taşıyarak çalışmaya devam ederlerdi.

Ama Angie çalışmazdı.

Bu zeki, derdi babası her zaman. Üniversiteye gidecek, o yüzden çalışması gerek.

Kimse karşı çıkmazdı. Babası konuştu mu sıkıntı giderildi demekti. Angie üniversiteye gidecekti. İşte o kadar. Her gece mutfakta ders çalışırdı.

Burs almasına da şaşmamak gerekti.

Ve şimdi buradaydı, hayatının başladığı noktada, hakkında hiçbir şey bilmediği bir işi kurtarmaya çalışıyordu ve bu gece Livvy ona yardım etmeyecekti.

Notlarına tekrar göz attı. Livvy'yle birlikte dört sayfa daha doldurmuşlardı. Fikir ardına fikir.

Bu değişiklikleri uygulamak da Angie'ye düşüyordu.

Basamakları çıkıp ön kapıya gitti. Tabii ki restoran çoktan açılmıştı. Annesi otuz yıldır yaptığı gibi saat üç buçuktan ne bir dakika erken ne de bir dakika geç gelmişti.

Angie mutfaktan gelen gürültü patırtıyı duydu. İçeri girdiğinde annesinin lanet yağdırdığını duydu. "Mira geç kaldı. Rosa da hasta olduğu için gelemeyeceğini haber verdi ama Elks'te bingo oynadığını biliyorum."

"Rosa hasta mı?" Angie kendi sesindeki paniği duydu. "O bizim tek garsonumuz."

“O zaman *sen* garsonumuz olursun,” dedi annesi. “Zor değil Angela. Yalnızca insanlara siparişlerini sunacaksın.” Köftelerini yapmaya devam etti.

Angie mutfaktan çıktı. Yemek salonlarındaki masaları tek tek gezip tüm detayları kontrol etti, tuzluk ve biberliklerin dolu olup olmadığına, servis takımlarının temiz ve düzgünce yerleştirilip yerleştirilmediğine baktı.

On dakika sonra Mira telaşla ön kapıdan girdi. “Özür dilerim, geç kaldım,” diye bağırdı Angie’ye mutfığa koşarken. “Daniela bisikletten düştü.”

Angie başını sallayıp mönüyü incelemeye koyuldu, sanki elinde ders notları vardı da çok önemli bir sınava hazırlanıyordu.

Saat beş kırk beşte ilk müşteriler geldi. Kasabadaki kliniği işleten Dr. Feinstein ve eşi. Yirmi dakika sonra Giuliani ailesi geldi. Angie tıpkı babasının yapacağı gibi onları karşılayıp yerlerini gösterdi. İlk birkaç dakika kendini iyi hissetti, nihayet aile yadigarının bir parçasıydı. Annesi ona gülümseyip teşvik edercesine başını salladı.

Saat altıyı çeyrek geçe sıkıntıya girmişti.

Yedi kişi nasıl bu kadar iş çıkarabilmişti?

Biraz daha su lütfen.

Parmesan istemiştin.

Ekmeğimiz nerede...

ve zeytinyağı.

“Sen mükemmel bir reklam yazarı olabilirsin Angela,” dedi annesi ona bir ara, “ama ben olsam sana bahşiş bırakmazdım. Çok yavaşsın.”

Angie ona katılmadan edemedi. Feinstein'ların masasına gidip *cannelloni*²⁵ tabağını sundu. "*Scampi*'nizi²⁶ hemen getiriyorum, Bayan Feinstein," dedi ve mutfaka koştı.

"Umarım karısının yemeği sunulana kadar Dr. Feinstein yemeğini bitirmez," dedi annesi, onaylamadığını bildirircesine. "Mira şu köfteleri daha büyük yap."

Angie mutfaktan çıkıp Feinstein'ların masasına koştı.

Scampi'yi masaya koyarken ön kapının açıldığını duydu. Zil çınlamıştı.

Daha fazla müşteri. Olamaz.

Yavaşça döndü ve Livvy'yi gördü. Ablası ona bir bakış atar atmaz gülmeye başladı.

Angie doğruldu. "Buraya bana gülmeye mi geldin?"

"Prenses, DeSaria's'da mı çalışıyor? Tabii ki buraya sana gülmeye geldim. Ve yardım etmeye."

Gecenin sonunda Angie'yi bir baş ağrısı tutmuştu. "Tamam. Burası kesin. Ben gelmiş geçmiş en kötü garsonum." Kıyafetine baktı. Önlüğüne kırmızı şarap dökmüş, kolunu vanilya sosuna batırmıştı. Pantolonundaki leke de muhtemelen lazanyadandı. Arka köşedeki masada Mira'nın yanına oturdu. "Neden kaşmir kazak ve yüksek topuklar giydin, bilmem. Livvy'nin bana her baktığında gülmesine şaşmamak gerek."

"Öğreneceksin," dedi Mira. "Şu peçeteleri katla."

"Bundan daha kötüsü olmayacağından adım gibi eminim." Komik olmasa da Angie gülmeden edemedi. Aslında bu kadar zor olacağını hiç tahmin etmemişti. Hayatı boyunca her şeyi kolayca elde

25 Peynir veya kıymayla doldurularak pişirilen, içi boş, silindirik şeklinde makarna. (ç. n.)

26 İri karides. (ç. n.)

etmişti. Elini attığı her işte başarı sağlamıştı. İstisnalar yok değildi elbet ama ortalamaların hep üzerindeydi. UCLA'dan²⁷ dört yılda, yüksek bir ortalamayla mezun olmuş, Seattle'daki en iyi ajanslardan biri onu hemen işe almıştı.

Açıkçası bu garsonluk işi tam bir şok olmuştu. "Çok aşağılayıcı."

Mira peçetelerin arkasından baktı. "Endişelenme. Rosa sık hastalanmaz. Sözde kalabalıklarla kolay baş eder o. Sen de öğreneceksin."

"Biliyorum ama..." Angie kafasını eğip ellerine baktı. İki pembe yanık izi cildini bozmuştu. Neyse ki sıcak sosu Bayan Giuliani'nin değil, kendi üstüne dökmüştü. "Yapabileceğimden emin değilim."

Mira kalın beyaz peçeteyi kuğu gibi katlayıp masanın diğer ucuna itti.

Angie babasının ona dikdörtgen biçimindeki bir kâğıt parçasını kuşa dönüştürmeyi öğrettiği geceyi anımsadı. Kafasını kaldırıp ablasının gülümsediğini gördüğünde, bunu bilinçli olarak kendisine anımsattığını anladı.

"Bunu yapmayı öğrenmek Livvy'yle benim haftalarımızı almıştı. Babamın yanında yere oturup her hareketini kopyalamaya çalışırken bize gülümser, *Çok güzel prenseslerim*, derdi. Çok iyi yaptığımızı sanırdık... sonra sen de bize katıldın ve üçüncü denemede nasıl katlanacağını öğrendin. Bu her şeyi yapar, demişti babam yanağına bir öpücük kondurarak.

Bu anı Angie'yi gülümsetmişti ama bu defa çok daha fazlasını görüyordu. "Livvy ve senin için zor olmuştur sanırım."

Mira kardeşinin kaygısını önemsemedi. "Ben ondan bahsetmiyorum. Burası, yani DeSaria senin kanunda var, tıpkı bizimkinde olduğu gibi. Geçen yıllar boyunca ondan uzak olman kim olduğunu

27 University of California, Los Angeles (California Üniversitesi, Los Angeles). (ç. n.)

değiştirmiyor. Sen de bizden birisin ve yapılması gereken her şeyi yapabilirsin. Babam sana inanıyordu, ben de öyle.”

“Korkuyorum.”

Mira nazikçe gülümsedi. “Korkmak senin tarzın değil.”

Angie kafasını çevirip pencereden boş sokağa baktı. Yapraklar yere düşüyor, beton kaldırımında sürükleniyordu. “Böyle birine dönüştüm.” Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu.

“Son birkaç yıldır... kendine odaklanmıştın. Bencillik ettin demiyorum. Bir bebek istedin ve Sophie’yi kaybettin... Bu seni... sessizleştirdi. Bir şekilde yalnızlaştın.”

Bir şekilde yalnızlaştın.

Bu doğruydu.

“Sanki bir ipe asılmıştım ve altımda kocaman bir çukur vardı.”

“Sonra da düştün.”

Biraz düşündü. Kızını, babasını ve kocasını aynı yıl içinde kaybetmişti. Kesinlikle korktuğu düşüş buydu. “Bazen düşmeye devam ettiğimi sanıyorum. Özellikle de geceleri çok kötü.”

“Belki de artık dışarıya bakmalısın.”

“Restoran var. Deniyorum.”

“Ya restoranın kapalı olduğu saatlerde?”

Angie yutkundu. “Çok zor,” diye itiraf etti. “Çalışıp notlar alıyorum.”

“İş yeterli değil.”

Angie bu sözün doğruluğu konusunda tartışabilmeyi isterdi ama bunun gerçekliğini uzun zaman önce öğrenmişti o, işini severek yaparken bir bebeğin özlemini çektiği zaman. “Haklısın.”

“Belki de yardıma muhtaç birini bulmalısın.”

Angie bunu düşündü. Aklına ilk gelen, Safeway'in otoparkında gördüğü genç kızdı. Angie o kıza yardım ettiğinde kendine yardım edildiğini hissetmişti. O gece sabaha kadar huzurlu bir uyku çekmişti.

Belki de yanıt buydu. Başkasına yardım etmek.

Gülümsediğini hissetti. "Pazartesi günlerim boş."

Mira da gülümsedi. "Ve çoğu sabahların."

Lauren ilk defa kendini tamamen güvende hissederek uyandı. David uykusunda bile kollarıyla onu sarmış, kendine çekmişti.

Evlilik hayatının hep böyle olacağını düşünerek mutlulukla gülümsedi.

Uzun bir süre öylece uzanıp David'i izledi. Sonunda geri çekilip yataktan kalktı. Ona kahvaltı hazırlayıp yatağa getirecekti.

David'in dolabının önünde durup üst çekmeceyi açtı. Bulduğu uzun bir tişörtü üzerine geçirip alt kata indi.

Mutfak harikaydı; her yer granit, paslanmaz çelik ve ayna yüzeyliydi. Tencere tavalar ışıktaki gümüş gibi parlıyordu. Raflarda ve buzdolabında sahanda yumurta, jambon ve krep yapmak için gerekli tüm malzemeleri buldu. Kahvaltı hazır olduğunda hepsini çok güzel ahşap bir tepsiye koyup üst kata taşıdı.

David'i yatakta oturmuş esnerken buldu. "Buradasın," dedi Lauren'ı görüp gülümseyerek. "Ben de sandım ki..."

"Seni bırakıp gider miyim?" Lauren yatakta David'in yanı başına oturup tepsiyi aralarına koydu.

"Bu harika görünüyor," dedi David, Lauren'ın yanağına bir öpücük kondurarak.

Kahvaltı ederken sıradan şeylerden konuştular: Yaklaşan SAT sınavı, futbol, okul dedikoduları. David babasıyla birlikte yenilemeye karar verdikleri Porsche'tan bahsetti. Babasıyla birlikte yaptıkları tek

şey buydu ve David o arabayı kafaya takmıştı. Babasıyla garajda vakit geçirmeye bayılıyordu. Aslında bundan o kadar çok bahsediyordu ki Lauren onu neredeyse dinlemiyordu. Vites oranı ve hızla ilgili bir şeyler anlatmaya başladığında Lauren ilgisini tamamen kaybetmişti.

Pencereden dışarıya baktı. Güneşin yaydığı ısı camı terletmişti ve Lauren aniden California'yı ve geleceklerini düşünmeye başladı. Üniversite broşürlerini burs verme olasılıklarına göre kaç defa düzenlediğini hatırlamıyordu bile. Kendi hesabına göre, en iyi tam burs alma şansını özel üniversitelerde yakalayabilirdi. Bunlar içinde en çok istediği Güney California Üniversitesi'ydi. En iyi sporcularla en iyi akademisyenler buradaydı.

Ne yazık ki Stanford'dan arabayla sekiz saat uzaktaydı.

David'i USC'ye gitmeye bir şekilde ikna *etmeliydi*. Kendisinin ikinci seçeneği Santa Clara'ydı. Ama açıkçası Katolik okullarından bıkmıştı artık.

"... çok sıkı. Derisi mükemmel. Lauren? Dinliyor musun?"

Lauren ona döndü. "Tabii ki. Vites oranını anlatıyorsun."

David güldü. "Evet, o bir saat önceydi. Dinlemediğinin farkındaydım."

Lauren yanaklarının kızardığını hissetti. "Affedersin. Üniversiteyi düşünüyordum."

David tepsiyi aldı ve sol tarafındaki kocaman komodinin üzerine koydu. "Geleceğe dair kaygılanıyorsun hep."

"Sense hiç kaygılanmıyorsun."

"Kaygılanmak faydasız."

Lauren yanıt veremeden David eğilip onu öptü. Üniversiteye ve belirsiz geleceklerine dair tüm düşünceler silindi. David'in kollarında, onun öpüşünde kendini kaybetti.

Saatler sonra battaniyeleri itip yataktan kalktıklarında Lauren kaygılarından neredeyse tamamen sıyrılmıştı.

"Longview'da buz pateni yapmaya gidelim mi?" dedi David, çekmecedен giymek istediğı tişörtünü alarak.

Lauren birlikte kaymak isterdi aslında. Kafasını eğip kıyafetine baktı. Kabanının eskiliğı onu ürküttü, çorabında da delikler olduğunu biliyordu. "Bugün gidemem. İş bulmalıyım."

"Cumartesi günü mü?"

Lauren ona baktı. O anda aralarında sandığından çok daha büyük bir mesafe olduğunu hissetti. "Berbat bir şey olduğunu biliyorum ama ne yapabilirim?"

David ona yaklaştı. "Ne kadar?"

"Ne ne kadar?"

"Kira. Ne kadar borcun var?"

Lauren'ın yanakları yanıyordu. "Ben asla..."

"Asla söylemezsin zaten. Ben aptal değilim, Lauren. Ne kadar borcunuz var?"

Lauren yer yarılсын da içine girsin istedi. "İki yüz. Ama pazartesi vermem gerek."

"İki yüz. Direksiyon ve vitesе verdiğim para bu."

Lauren bunun üzerine ne diyeceğini bilemedi. Ona göre bu çok cüzi bir rakamdı. Gözlerini David'den çekip kıyafetlerine eğildi.

"İzin ver..."

"Hayır," dedi Lauren ona bakmaya cesaret edemeden. Gözyaşları gözlerini yakıyordu. Utançtan kahrolmuştu. Buna gerek olmadığını biliyordu. David onu seviyordu; bunu sürekli söyleyip duruyordu, ama yine de utanıyordu.

"Neden olmasın?"

Lauren yavaşça doğruldu. Sonunda ona bakabildi. "Hayatım boyunca," dedi, "annemin erkeklerden para almasını izledim. Önce önemsiz bir şey gibi görünür. Bira ve sigara parası. Yeni bir elbise almak için elli dolar, elektrik faturasını ödemek için yüz dolar. O... her şeyi değiştiriyor, o para."

"Ben o adamlar gibi değilim, biliyorsun."

"Bizim farklı olmamız *gerek*. Anlamıyor musun?"

David yüzüne öyle nazıkçe dokundu ki Lauren ağlamak istedi. "Sana yardım etmeme izin vermeyeceğini anlıyorum."

Lauren bunu, ona yardım etmenin onları dibe çeken bir nehir demek olduğunu ona nasıl açıklayabilirdi ki? "Beni sev yeter," diye fısıldadı, kollarını David'in boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldı.

David onu ayağa kaldırdı ve Lauren kendinden geçip tekrar gülümseyene kadar onu öptü.

"Buz paterine gidiyoruz, o kadar."

Lauren kendini soğuğa bırakıp David'in sıcak ellerinden başka hiçbir şey onu durduramazmışçasına kaymayı çok istedi. "Tamam, ama kıyafetimi değiştirmek için eve uğramalıyım." Gülümsemekten kendini alamadı. Teslim olmak, bir günlüğüne tüm sıkıntıları bir kenara atmak çok güzeldi.

David onu elinden tutup yatak odasından çıkardı ve koridordan ebeveynlerinin yatak odasına doğru götürdü.

"David, ne yapıyorsun?" Lauren kaşlarını çatarak onu takip ediyordu.

David odanın kapısını açıp soyunma odasına yürüdü ve onun da kapısını açtı. Otomatik olarak bir ışık yandı.

Soyunma odası Lauren'in evinin oturma odasından büyüktü.

"Paltoları burada. İstediyini seç."

Lauren, Bayan Haynes'in paltolarının önünde durana kadar odun gibi yürüdü. Neredeyse bir düzine palto vardı. Deri, kaşmir, yün, süet. Hiçbiri giyilmiş olduklarına dair bir iz taşımıyordu.

"Birini al da gidelim."

Lauren yerinden kımlıdayabileceğini sanmıyordu. Kalbi çok hızlı atıyordu; neredeyse nefessiz kalmıştı. Ansızın kendini fazlasıyla savunmasız, yoksulluğu ortaya çıkmış hissetti. Geri adım atıp David'e döndü. David gözlerindeki ışıltıyı ya da gülümsemesindeki kınlganlığı fark ettiyse de belli etmemişti. "Şimdi hatırladım. Kabanımı getirmiştim. Onu giyerim."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Senin kazaklarından birini alabilirim ama. Hadi gidelim."

YEDİ

Angie arabasını sahil yolundan kasaba sınırına kadar sürdü. Solunda kalan Pasifik Okyanusu bir sonbahar fırtınası patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Kıyıya vuran dalgalar beton rengi kumu dövüyor, ağaç dallarını yere indiriyordu. Gökyüzü felaket habercisi kopkoyu bir renge bürünmüştü ve rüzgâr kıyı boyunca dalların arasında ıslık sesleri çıkararak esiyor, Angie'nin ön camını dövüyordu. Yağmur öyle şiddetliydi ki en hızlı seviyede çalıştırdığı silecekleri yağmurla baş edemiyordu.

Açelya Yolu'ndan sola döndüğünde kendini eskiden asfalt olan küçük, dar bir yolda buldu. Şimdi asfalttan çok çukurlar göze çarpıyordu. Arabası engebeli yolun üzerinde bir sarhoş gibi sallanıyordu.

Komşuna Yardım Et Evi bu yıkık dökük yolun en sonunda, mahallenin genelini oluşturan prefabrik evlere fazlasıyla tezat, açık mavi, Viktoryen mimarisinin özelliklerini taşıyan bir evdi. Diğer evlerin önündeki *Dikkat Köpek Var* tabelasının yerine bunun önünde yalnızca *Hoş Geldiniz* yazıyordu.

Çakıl taşlı park yerine arabasını çekerken, gördüğü çok sayıda araba ve kamyonet onu şaşırttı. Pazar sabahı saat henüz on bile değildi ama burası kalabalıktı.

Mavi kapılı ve penceresinde bir tüfeklik asılı kırmızı külüstür pikabın yanına park etti. Konserveler, kişisel bakım ürünleri ve yerel marketten aldığı hediye hindi çeklerinden oluşan bağışlarını toplayıp parlak renkli ön kapıya giden çakıl taşlı yolu izledi. Verandanın bir köşesindeki seramikten çüce ona sırtıyordu.

Angie de gülümseyerek kapıyı açtı ve kızılca kıyametin içine daldı.

Evin giriş katı konuşup oradan oraya koşuşturan insanlarla doluydu. Birkaç çocuk pencere kenarına toplanmış, Legolarla oynuyordu. Yorgun yüzlü, perişan halde kadınlar duvar boyunca oturmuş, klasörler üzerinde form dolduruyorlardı. Uzak bir köşede iki adam konserveleri kolilerden çıkarıp yere koyuyordu.

“Yardım edebilir miyim?”

Angie’nin kendisine seslenildiğini anlaması biraz zaman aldı. Anladığında kendisiyle konuşan kadına gülümsedi. “Affedersiniz. Burası çok kalabalık da.”

“Tam bir sirk. Tatil günlerinde hep böyledir. Umutla bekliyoruz yine de.” Kalemmini çenesine vurarak Angie’ye kaşlarını çattı. “Tanıdık geldin bana.”

“Burada doğdum da ondandır.” Angie yerdeki oyuncakların arasından ilerleyip kadının masasının önündeki sandalyeye oturdu. “Ben Angie Malone. Eskiden DeSaria’ydim.”

Kadın elini masaya vurunca küçük balık akvaryumu sarsıldı. “Tabii ya. Ben Mira’yla birlikte okudum. Dana Herter.” Elini uzattı.

Angie onunla tokalaştı.

“Sana nasıl yardım edebilirim?”

“Bir süreliğine eve döndüm...”

Dana'nın kırmızı yüzü Shar-Pei²⁸ gibi buruştu. "Boşandığını duyduk."

Angie yüzündeki gülümsemeyi kaybetmemeye çalıştı. "Tabii ki duyarsınız."

"Küçük kasaba."

"Çok. Her neyse, ben bir süreliğine restoranda çalışıyorum ve düşündüm ki..." Omuz silkti. "Burada olduğum süre içinde gönüllü işler yapabilirim."

Dana kafasını salladı. "Doug beni terk ettiğinde buraya geldim. Doug Rhymer, anımsadın mı? Okul güreş takımının kaptanı. Şimdi Kelly Santos'la yaşıyor. Fahişe." Dana gülümsedi ama titrek bir gülümsemeydi bu ve gözlerine yansımamıştı. "Buranın çok faydasını gördüm."

Angie sandalyesinde geriye yaslanırken her nasılsa kemikleri yokmuş gibi hissetti. *Ben de bu grubun bir üyesiyim*, diye düşündü. Evli olmayanlar. Başarısız bir evlilik geçirdiği için insanlar hakkında olur olmaz tahminlerde bulunacaktı. Bunu nasıl da fark etmemişti? "Nasıl yardım edebilirim?"

"Burada bir sürü iş var." Dana masasının çekmesine uzandı ve iki renkli bir broşür çıkardı. "Burada sunduğumuz hizmetler ana hatlarıyla belirtilmiş. Oku ve sana hangisi uyuyorsa seç."

Angie broşürü alıp açtı. Tam okumaya başlamıştı ki Dana, "Bağışlarını Ted'e verir misin? Şurada. Birkaç dakika içinde çıkacak," dedi.

"Ah, tabii ki." Angie bağışlayacağı şeyleri götürdüğünde adamlar ona gülümseyerek karşılık verip işlerine devam ettiler. Angie lobiye döndü ve bekleme bölümündeki plastik sandalyeye oturdu.

Broşürü açıp sunulan hizmetleri okumaya başladı. Aile danışmanlığı, Ebeveyn ve çocuk merkezi. Aile içi şiddetle mücadele prog-

ramı. Yiyecek bankası. Finansal kaynak oluşturmak için düzenlenen etkinliklerin bir listesi: golf turnuvası, gizli müzayedeler, bisiklet yarışı, dans maratonu. *Her gün toplumumuzun cömert bireyleri yiyecek, para, kıyafet yardımında bulunuyor veya zamanlarını bize ayırıyorlar. Bu şekilde kendimize ve birbirimize yardım ediyoruz.*

Angie tam o anda içinde bir kıpırdanma hissederek ürperdi. Bunun umut olduğunu fark ederek kafasını kaldırıp gülümsedi ve yanında bunu söyleyebileceği birinin olmasını diledi.

Hemen ardından *Conlan*'ı düşündü. Ve yüzündeki tebessüm kayboldu. Sonraki aylarda buna benzer anları çok yaşayacağını anlamıştı. Artık yalnız olduğunu unuttuğu ve bir an sonra tekrar hatırladığı bu anlar acı vericiydi. Kendini tekrar gülümsemeye zorladı ama artık yapmacık, doğallıktan uzak görünüyordu.

O kızı da işte tam o anda gördü. Burnundan, saçlarından, etek ucundan sular damlayarak ön kapıdan girmişti, yavru bir köpeği andırıyordu. Tam rengini kestirmek çok zor olsa da uzun ve ıslak saçları kızıldı. Teni Nicole Kidman'ınki kadar açıktı ve gözleri koyu kahverengiydi; fazlasıyla büyük bu gözler onu inanılmaz derecede genç gösteriyordu. Yanakları ve burnu çilliydi.

Park yerindeki kızdı bu; araba camlarına *İş Arıyorum* broşürlerini yapıştıran kız.

Kız kapıda duraksadı. Paltosuna iyice sarındı ama palto o kadar eskiydi ki faydasız bir girişimdi bu. Üzerine küçük geliyordu ve kolları yıpranmıştı. Resepsiyon masasına gitti.

Dana kafasını kaldırıp gülümseyerek bir şeyler söyledi.

Angie kendini tutamadı. Ayağa kalkıp onları duyabileceği kadar yaklaştı.

"Palto dağıtıldığını duydum," dedi kız, kollarını kavuşturup hafifçe titrerken.

“Geçen hafta toplamaya başladık. Adını ve numaranı verirsen bedenine geldiğinde seni ararız.”

“Annem için istiyorum,” dedi kız. “Küçük beden giyiyor.”

Dana kalemı hafif hafif çenesine vururken kızı inceliyordu. “Peki ya kendin için? Üzerindeki biraz...”

Kız güldü; şiddetli bir kahkahaydı. Gergin. “Benimki iyi.” Eğilip kâğıda bir şeyler yazdı ve masaya bıraktı. “Ben Lauren Ribido. Numaram bu. Beden geldiğinde beni arayın. Teşekkürler.” Doğruca kapıya koştu.

Angie orada durmuş kapanan kapıya bakıyordu. Kalbi çok hızlı atıyordu.

Peşinden git.

Bu fikir bir anda aklına gelmiş, şiddeti onu bile şaşırtmıştı.

Çılgınca bir fikirdi. Neden?

Bilmiyordu, yanıtı yoktu. Tek bildiğı... yeni bir paltoya ihtiyacı olduğı halde annesi için almaya çalışan o zavallı genç kızla arasında bir bağ olduğunu hissettiğıydi. Ayağı kalkıp bir adım, sonra bir adım daha attı. Farkına bile varmadan dışarıdaydı işte.

Yağmurun dövdüğü çimler boynunu eğmiş, yerdeki en ufak çukurda kahverengi su birikintileri oluşmuştu. Evi çevreleyen ateş kırmızısı çitler yağmur suyunun etkisiyle ışıldıyor, rüzgârla sarsılıyordu.

Yolun sonuna yaklaşmakta olan kız koşuyordu.

Angie arabasına atlayıp farlarını yaktı ve sileceklerini çalıştırarak otoparktan ayrıldı. Arabasını engebeli yolda sürüp ön farları kızı aydınlattığında, Angie ne yaptığını düşündü.

Sinsice yaklaşıyorum, dedi gerçekçi tarafı.

Yardım ediyorum, dedi hayalperest tarafı.

Köşeye geldiğinde yavaşlayıp durdu. Tam arabanın camını açıp kızı onu eve götürmeyi önerecekti ki (aklı başında hiçbir kız *bunu* kabul etmezdi) yedi numaralı otobüs gelip durdu. Frenler gıcırdadı; kapılar tıslayarak açıldı. Kız otobüse binip gözden kayboldu.

Otobüs yoluna devam etti.

Angie kasabaya kadar otobüsü takip etti. Kütüklü Yol ve anayolun köşesine geldiğinde bir seçeneklerini gözden geçirdi: Eve dönebilir veya otobüsü takip edebilirdi.

Sebebini açıklayamayacağı bir şekilde otobüsü takip etti.

Sonunda West End'in karanlık bir noktasında kız otobüsten indi. Birçok kişinin korkacağı sokaklardan geçip yanlış adlandırıldıkları açık olan Lüks Apartmanlar bölgesine girdi. Birkaç dakika sonra dördüncü katın penceresinde bir ışık yandı.

Angie kaldırım kenarına park edip binaya baktı. Nedense ona, her şeyin çürük tahta ve boş kapkara yerlerden oluştuğunu hissettiği Roald Dahl²⁹ romanlarını anımsatmıştı.

Kızın araba camlarına *İş Arıyorum* broşürü yapıştırmasına şaşmamak gerekti.

Hepsini kurtaramazsın, derdi Conlan Angie'ye, dünyanın adaletsizliğine ağladığında. *Ben hiçbirini kurtaramam*, olurdu onun yanıtı da.

O zamanlar böyle hissettiğinde en azından sarılabileceği biri vardı.

Şimdi...

Onun elindeydi. O kızı kurtaramayacağı kesindi; bu ona düşmezdi.

Ama ona *yardım* etmenin bir yolunu bulabilirdi belki.

Her şey kaderin elindeydi. Pazartesi sabahı Clothes Line mağazasının vitrinin önünde dururken Angie böyle düşündü.

29 *Charlie'nin Çikolata Fabrikası'nın* da aralarında olduğu çocuklara yönelik kitaplarla çok satan yazarlar arasına giren Galli roman ve kısa öykü yazarı. (ç. n.)

İşte oradaydı, tam önünde.

Yakası ve ön kısmıyla kol ağzı suni kürkle çevrelenen, diz boyu, koyu yeşil kışlık palto. Bu yıl kızlar tam da bu modeli giyiyordu. Aslında dördüncü sınıfa giderken Angie'nin de buna çok benzeyen bir paltosu vardı.

Kızıl saçlı, açık tenli, hüznü kahverengi gözlü güzel kıza çok yakışacağı kesindi.

Birkaç saniye kendi kendini vazgeçirmeye çalıştı. Ne de olsa o kızı tanımıyordu ve bu Angie'nin işi değildi.

Ama bu iddialar onu ikna etmeye ve fikrini değiştirmeye yetmemişti.

Bazen bir şeyin doğru olduğunu yalnızca hissedersiniz ve doğrusunu söylemek gerekirse kendinden başka birini düşünmekten de memnundu.

Kapıyı açtı ve küçük mağazaya girdi. İçeri girer girmez kapının tepesindeki zil şingırdadı. Ses onu geçmişe götürdü ve ablalarının peşinden kasabadaki tek giysi dükkânına giren incecik, kapkara saçlı amigo kız olmuştu yine.

Tabii artık dükkânlar çoğalmış, hatta anayolda J. C. Penney alışveriş merkezi bile açılmıştı ama o zamanlar Jordache pantolonlar ve taytlar Clothes Line'dan alınırdı.

"Yoksa bu Angie DeSaria mı?"

Tanıdık ses Angie'yi hayallerinden uyandırdı. Telaşlı ayak seslerini (muşambanın üzerindeki kauçuk tabanlı ayakkabı) duyduğunda gülümsedi.

Bayan Costanza elbiselerin arasından Evander Holyfield'in³⁰ bile hayran olacağı bir ustalıkla eğilip zikzaklar çizerek geçti. İlk

30 Amerikalı boksör. (ç. n.)

göze çarpan kabarık, siyaha boyalı saçlarıydı. Sonra ince, siyaha boyalı kaşları ve nihayet kiraz kırmızısı dudakları göze çarpıyordu.

"Selam Bayan Costanza," dedi Angie, ilk sutyeni için ölçüsünü alan ve on yedi yıl boyunca bütün ayakkabılarını aldığı kadına.

"Gerçekten de sensin." Uzun ve kalpli pullarla süslü tırnaklarını göstererek avuçlarını birbirine çarptı. "Kasabaya geldiğini duydum elbette ama kıyafetlerini büyük şehirden alacağını düşünmüştüm. Dur sana bir bakayım." Angie'yi omuzlarından kavrayıp çevirdi. "Kot pantolon Roberto Cavalli'den. İyi bir İtalyan. Bu güzel. Ama ayakkabıların kasabada yürümeye uygun değil. Yeni bir çift ihtiyacın var. Restoranda çalıştığını da duydum. Orası için de ayakkabılara ihtiyacın olacak."

Angie gülümsemekten kendini alamadı. "Her zamanki gibi haklısın."

Bayan Costanza yanaklarına dokundu. "Annen eve dönüşüne çok seviniyordur. Zor bir yıl oldu."

Angie'nin tebessümü silindi. "Hepimiz için."

"O iyi bir adamdı. En iyilerden."

Bir an sessiz kalıp babasını düşünerek bakiştılar. Sonunda Angie, "Bana rahat bir çift ayakkabı satmadan önce, vitrindeki paltoya bakmak istiyorum."

"O palto senin yaşına hiç uygun değil Angela. Biliyorum şehirde..."

"Benim için değil. Bir... arkadaşım için."

"Öyle mi?" Kadın kafasını salladı. "Bu yıl bütün kızlar bundan aldı. Gel."

Angie bir saat sonra iki kışlık palto, iki çift angora eldiven, bir çift markasız spor ayakkabı ve iş için de bir çift babetle Clothes Line'dan ayrıldı. Kasabadaki ilk durağı paltoları kutulara koyduğu paketleme dükkânıydı.

Niyeti onları Komşuna Yardım Et Evi'ne bırakmaktı. Gerçekten.

Ama her nasılsa kendini kızın sokağına park etmiş, viran haldeki apartmanı izlerken buldu.

Kutuyu alıp ön kapıya yöneldi. Topukları kaldırımındaki çatlaklara takılıyor, dengesini bozuyordu. O anda kendini sallana sallana yürüyen Quasimodo'ya³¹ benzetti. Biri onu izliyorsa bile boş ve karanlık pencerelerden bunu anlaması mümkün değildi.

Ana kapı kilitli değildi; bir menteşesi yerinden kopmuştu. Kapıyı açıp kasvetli karanlığa adımını attı. Sol tarafında numaralı posta kutuları diziliyordu. Üzerinde isim olan tek posta kutusu yöneticininkiydi: Dolores Mauk, 1A.

Angie 1A'nın koridorundaydı. Kutuyu kolunun altına alıp kapıyı çaldı. Kimse açmayınca tekrar çaldı.

"Geliyorum," dedi biri.

Kapı açıldı. Sert ifadeli, yumuşak bakışlı orta yaşlı bir kadın karşısında duruyordu. Çiçekli bir ev kıyafetiyle boğazlı Converse spor ayakkabı giymişti. Kırmızı bir eşarp saçının büyük bölümünü kapatmıştı.

"Siz Bayan Mauk musunuz?" diye sordu Angie, içinde aniden uyanan duyguyla. Kadının tedirginliğini hissetmişti.

"Evet. Ne istiyorsun?"

"Bu paket Lauren Ribido için."

Lauren," dedi kadın, yüzünde hafif bir tebessüm belirerek. "O iyi bir kızdır." Sonra tekrar kaşlarını çatı. "Sen teslimatçıya benzer misin." Bayan Mauk'un bakışları Angie'nin ayaklarına, sonra tekrar yukarı kaydı.

31 *Notre Dame'ın Kamburu* romanının Esmeralda'ya âşık olan çirkin, kambur kahramanı. (ç. n.)

"Kışlık palto," dedi Angie. Ardından bir sessizlik olunca Angie açıklamaya çalıştı. "Lauren gelip annesi için palto istediğinde ben de Komşuna Yardım Et Evi'nde idim. Ben de... neden iki tane götürmüyorum, dedim kendime. Bu yüzden geldim. Kutuyu size bırakabilirim. Sakıncası var mı?"

"İyi olur çünkü şu anda evde yoklar."

Angie kutuyu ona uzattı. Tam dönüyordu ki kadın ona adını sordu.

"Angela Malone. Eskiden DeSaria'ydı." Kasabada bunu hep eklerdi. Herkes ailesini tanıyabilirdi.

"Restorandan mı?"

Angie gülümsedi. "Ta kendisi."

"Kızım orayı çok severdi."

Severdi. Restoranla ilgili sıkıntı da buydu işte. İnsanlar onu unutmaya başlamıştı. "Onu tekrar getirin o halde. Kraliçeler gibi ağırLANACAĞINA söz veriyorum." Angie yanlış bir şey söylediğini hemen anlamıştı.

"Teşekkürler," dedi Bayan Mauk boğuk bir sesle. "Getiririm."

Ve kapı kapandı.

Angie ne hata yaptığını düşünerek öylece kaldı. Sonunda iç geçirip döndü ve kapıya yöneldi.

Arabasına bindikten sonra bir süre oturup araba camundan çevreyi izledi. Parlak sarı okul servisi köşeye yanaşıp durdu. Birkaç öğrenci basamaklardan inip yola fırladı. Küçüklerdi, belki birinci veya ikinci sınıfa gidiyorlardı.

Starbucks bardaklarındaki pahalı kahvelerini içip sohbet ederek köşede onları bekleyen anneler yoktu.

Angie yine o eski iç burkulmasını, aşına olduğu acıyı yeniden hissetti. Toplu halde ilerlerken kahkahalar atıp kaldırımdaki bir tenek kutuyu tekmeleyen çocukları izlerken güçlükle yutkunabildi.

Çocuklar gözden kayboluncaya kadar neyin eksik olduğunu fark etmemişti.

Palto.

Dışarının soğuşuna rağmen, bu çocukların hiçbirisi kışlık palto giymemişti. Üstelik önümüzdeki ay havalar daha da soğuyacaktı.

Aklına o anda bir fikir geldi: DeSaria's'da palto kampanyası. Bağışlanan yeni veya kullanılmış her palto için bedava akşam yemeği vereceklerdi.

Harika bir fikirdi bu.

Kontağı çevirip arabayı çalıştırdı. Bunu Mira'ya söylemek için sabırsızlanıyordu.

* * *

Lauren kampüste koştururken soğuk yüzüne çarpıyor, nefesi yürüdükçe kaybolan beyaz bir duman bulutunu andırıyordu.

David bayrak direğinin altında onu bekliyordu. Lauren'ı görür görmez gülümsedi. Uzun süredir beklediğı belliydi; yanakları kızarmıştı. "Bu ne soğuk böyle," dedi ve Lauren'ı kendine çekip uzun bir Fransız öp c ğ yle onu öptü.

Arkadaşlarına el sallayıp gülümseyerek ve kendi aralarında kısık sesle konuşarak yürüdüler.

Lauren'ın sınıfının önünde durdular. David onu tekrar öptü ve kendi sınıfına gitti. Daha birkaç metre gitmemişti ki durup tekrar döndü.

"Lauren, sormayı unuttum. Mezuniyet töreni için ne renk smokin giymeliyim?"

Lauren o anda yüzündeki tüm kanın çekildiğini hissetti. Mezuniyet töreni. Dansa on gün kalmıştı."

Tanrım. Bütün dekorasyonları kendisi düzenlemiş, DJ'i ve ışıkları ayarlamıştı.

En önemli şeyi nasıl unutmuştu? Elbiseyi.

"Lauren?"

"Şey. Siyah," diye yanıtladı gülümsemeye çalışarak. "Siyah her zaman daha kullanışlıdır."

"Aynen öyle," dedi David gülümseyerek.

David için her şey kolaydı. Yeni bir kıyafetin, ayakkabıların ve paltonun parasını nasıl ödeyeceğini dert etmesine gerek yoktu.

Lauren trigonometri dersine kendini veremedi. Ders biter bitmez kütüphanenin sessiz bir köşesine çekilip cüzdanıyla sırt çantasında para aradı.

6.12 dolar. Tek parası buydu.

Üzüntüden alnında oluşan çizgiler tüm gün kaybolmadı.

Okuldan sonra, organizasyonla ilgili toplantıyı iptal edip eve koştu.

Otobüs onu Elma Yolu ile Şelale Caddesi'nin köşesinde bıraktı. Yağmur çok şiddetliydi. Gümüşü buğu kaybolmuş, dünya soğuk ve gri bir saldırıya uğramıştı sanki. Peşpeşe kaldırırma vuran yağmur damlaları sokaktaki gölcükleri daha da büyütüyordu. Kanvas paltonunun onu koruması mümkün değildi. Yüzünden sular damlıyor, yakasından içeri sızıp onu daha çok üşütüyordu. Kitap, defter ve broşürlerle dolu sırt çantası bir tonda sanki. Dahası, üç blok önce vinil ayakkabılarının topuğu kınlanmıştı, eve doğru aksayarak ilerliyordu.

Köşede Bubba'ya el salladı, Bubba da ona el sallayıp dövme yapmaya devam etti. Tepesindeki neon ışıklar bezgin bir halde titreyordu. *Ebeveynlerine de Ben Dövme Yaptım* yazılı penceredeki daha küçük tabela yağmurdan ıslanmıştı. İlerleyip annesinin sözde çalıştığı ve şu anda kapalı olan kuaförün, Chu ailesinin işlettiği mini marketin ve Ramirez ailesinin işlettiği Japon lokantasının önünden geçti.

Apartmanın önünde durdu, içeri girmek istemiyordu. Gözlerini kapayıp günün birinde sahip olacağı evi hayal etti. Açık sarı duvarlar, yumuşak kanepeler, kocaman pencereler, çiçeklerle dolu önü açık bir veranda.

Hayalinden uyanmak istemedi ama görüntü gerçekdışı bir sis bulutu gibi gözünün önünden geçip gitmişti.

Düşüncesini değiştirmeye çabaladı. Dilemek ve ümit etmek, sofaları donatmıyor veya annesini eve bir dakika erken getirmiyordu. Hele hele bir kıza mezuniyet kıyafetini hiç getirmiyordu.

Çatlak beton yolda yürüyüp kiracıları biraz yüreklendirmek için geçen hafta Bayan Mauk'un oraya koyduğu bahçe malzemelerinin bulunduğu kutuyu geçti. Kısa süre sonra paslanmaya başlayacakları kesindi. Biri gülleri ve alanın yarısını kaplayan böğürtlen çalılıklarını budamaya karar vermeden bu malzemeler çoktan yıpranacaktı.

Karanlık koridor onu karşıladı.

Üst kata çıktığında evin kapısının açık kaldığını gördü.

"Anne!" diye seslendi, sürgüsü açık kapıyı iterek. Sehpanın üzerindeki kül tablasında hâlâ yanık bir sigara duruyordu. Kocaman bir izmarit yığını oluşmuştu. Formika masanın üzerinde yer yer sigara izmaritleri duruyordu.

Daire boştu. Annesi işten muhtemelen beşte gelmişti (tabii eğer işe gittiyse) ve fakir kuaför görünümünden çıkıp fahişe görünümüne bürünerek en sevdiği bar taburesindeki yerini almıştı.

Lauren koridordan odasına koşarken yol boyunca dua etti.
Lütfen lütfen lütfen.

Yastığının altı boştu.

Annesi parayı bulmuştu.

SEKİZ

Lauren kımldamak istiyordu. Kalkmak, hafif bir makyaj yapıp Suzi Mauk'un kıyafetlerini tekrar ödünç almak istiyordu ama nedense orada, yerde öylece oturmuş, sehpanın üzerindeki kül tablasının içindeki izmarit yığınınına bakıyordu. Yirmi dolarının tam anlamıyla ne kadarı sigaraya harcanmıştı?

Bir zamanlar yaptığı gibi ağlayabilmeyi isterdi. Artık bildiği üzere gözyaşları ümit demekti. Gözleriniz kuruyorsa, ümidiniz yok demekti.

Kapı ardına kadar açılıp duvara çarptı. Bütün apartman sarsıldı. Bir bira şişesi kanepenin üzerinde yuvarlanıp kaba tüylü halıya düştü.

Kapıda beliren annesi pileli mini bir etekle siyah çizmeler ve üzerine yapışan mavi bir tişört giymişti. Lauren'ın yeni olduğunu tahmin ettiği tişört onu çok daha zayıf göstermişti. Bir zamanlar çok çekici olan kemikli yüzü şimdi sivri kenarlar ve karanlık boşluklardan ibaretti. Sigara, içki ve sıkıntı dolu yıllar güzelliğini yok etmiş, çarpıcı yeşil gözlerini ona bırakmıştı. Soluk benzine rağmen annesinin gözleri hâlâ çok çekiciydi. Bir zamanlar Lauren annesinin dünyanın en güzel kadını olduğunu düşünürdü; o zamanlar peşinde bir sürü

adam vardı. Yıllar annesinin güzelliğini alıp götürmüştü; kaybolan güzelliğiyle birlikte mücadele gücünü de yitirmişti.

Annesi sigarasını dudağına götürüp uzun bir nefes çekmiş, ardından dışarı vermişti. "Neden dik dik bakıyorsun?"

Lauren iç geçirdi. Bu da o gecelerden biri olacaktı; annesinin eve ayık denecek bir halde gelip buna kızdığı gecelerden. Lauren yavaşça ayağa kalkıp oturma odasını toparlamaya başladı. "Dik dik bakmıyorum."

"İşte olmalıydın," dedi annesi, kapıyı arkasından tekmeleyip kapatarak.

"Senin de."

Annesi bunun üzerine gülüp kanepeye yığılarak ayaklarını seh-paya uzattı. "Aslında ben işe gidiyordum. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet, bilirim. Tides'ın önünden geçmen gerekiyordu." Lauren sesindeki acıyı duyduğunda, acı duymamayı diledi.

"Yine başlama."

Lauren kanepeye yanaşıp kolçağı oturdu. "Yastığımın altından yirmi dolarımı almışsın. O benim paramdı."

Annesi bir sigarayı söndürüp yenisini yaktı. "Ne olmuş?"

"Mezuniyet balosuna iki haftadan az kaldı. Ben..." Lauren durumunu itiraf etmekten nefret ederek duraksadı ama başka şansı var mıydı? "Elbiseye ihtiyacım var."

Annesi ona baktı. Havaya yayılan duman aralarındaki mesafeyi büyütmüştü sanki. "Ben de bir okul balosunda hamile kaldım," dedi sonunda.

Lauren gözlerini devirdi. "Biliyorum."

"Bütün baloların cehenneme kadar yolu var."

Bunca yıla rağmen Lauren hâlâ incindiğine inanamıyordu. Annesinin değişeceğine inanmaktan ne zaman vazgeçecekti? "Teşekkürler anne. Her zamanki gibi yine çok yardımcı oldun."

"Anlayacaksın. Biraz daha büyüdüğünde." Annesi arkasına yaslandığında sigara dumanını dışarı veriyordu. Ağzı titredi ve bir an üzgün güründü. "Hiçbir şeyin önemi kalmıyor. İsteklerinin, hayallerinin. Geriye ne kalmışsa onunla yetiniyorsun."

Lauren buna inansaydı asla yataktan kalkamazdı. Ya da bar taburesinden. Uzanıp annesinin sarı saçlarını gözlerinden çekti. "Benim için her şey farklı olacak anne."

Annesi neredeyse gülümsemişti. "Umarım," diye öyle yumuşak bir sesle mırıldanmıştı ki Lauren'ın onu duyabilmesi için eğilmesi gerekmişti.

"Kırayı ödeyip elbise almanın bir yolunu bulacağım," dedi cesaretini yeniden toplayarak. Cesareti birkaç dakikalığına onu terk etmişti. Bu duygunun sıcaklığını hissetmediğinde Lauren üşüdüğünü ve titrediğini fark etmişti ama şimdi geri gelmişti. Kanepenin kolçağından kalkıp annesinin yatak odasına gitti. Ağzına kadar dolu dolapta dansa uygun hale getirilebilir bir şeyler aramaya koyuldu. Kapı zili çaldığında elinde siyah bir gece elbisesi tutuyordu.

Annesi ona seslendi: "Bayan Mauk geldi."

Lauren burnunun altından lanet okudu. Keşke annesi kapıyı açmasaydı. Gülümsemeye çalışarak incecik gece elbisesini yatağa fırlattı ve tekrar oturma odasına döndü.

Bayan Mauk kapıda durmuş sırtıyordu. Ayak ucunda büyük bir karton kutu duruyordu. Hemen yanında annesi yumuşacık yünden siyah kumaş bir paltonun düğmelerini ilikliyordu; bel kısmı üzerine oturuyordu ve şapkası vardı.

Lauren kaşlarını çatı.

"Yaşlı kadın paltosu," diye mırıldandı annesi, koridordan banyoya doğru yürürken.

"Bayan Mauk?" dedi Lauren.

"Sana da var." Kadın eğildi ve kutudan yapay kürklü yeşil paltoyu çıkardı.

Lauren'ın nefesi kesildi. "Bana mı?"

Bu Melissa Stonebridge'in paltosunun aynısıydı. Fircrest'in en zengin ve popüler kızı. Lauren paltoya uzanıp yumuşak kürküne dokunmadan edemedi. "Buna gerek yoktu. Yani... Ben parasını..." Lauren elini çekti. Bayan Mauk'un parası bu paltoyu almaya yetmezdi.

"Ben almadım," dedi Bayan Mauk, ağzı hüznü ve bilgiç bir tebessüme bürünerek. "Komşuna Yardım Et'ten bir kadın getirdi. Adı Angela. DeSaria'lardan. Hanı Kütüklü Yol'daki şu restorandan. Maddi durumu iyi diyebilirim."

Hayır kurumu. Demek kadın onu görmüş ve haline acımişti.

"Bu palto bana göre fazla yaşlı işi," dedi annesi diğer odadan. "Seninki nasıl bir şey Lauren?"

"Al hadi," dedi Bayan Mauk, paltoyu Lauren'a uzatarak.

Lauren kendini tutamadı. Alıp hemen üzerine giydi ve hemen ısındığını hissetti. Ne kadar üşüdüğünü o ana kadar anlamamıştı. "Böyle bir şeye nasıl bir teşekkür edilebilir ki?" diye fısıldadı.

Bayan Mauk'un gözleri anlayışla doldu. "Çok zor," dedi sessizce, "muhtaç durumda olan için."

"Evet."

Bir dakikadan uzun bir süre bakıştılar. Sonunda Lauren gülümsemeye çalıştı. "Sanırım restoranda onu bulup... teşekkür edeceğim."

"İyi fikir."

Lauren koridora baktı. "Birazdan dönerim anne."

"Bana daha güzel bir palto getir," diye seslendi annesi.

Lauren, Bayan Mauk'un gözlerine bakamadı. İkisi de tek kelime etmeden apartmanın merdivenlerini birlikte indiler.

Lauren, Bayan Mauk'la vedalaşıp apartmandan çıkarken dışarıdan görünmese de sürekli perdenin arkasından sokakta olup bitenleri izlediğini bildiği kadına el salladı.

Yarım saat geçmeden DeSaria restoranına gelmiş, kapıyı açmıştı.

İlk dikkatini çeken kokuydu. Çok güzel kokuyordu. Ne kadar aç olduğunu fark etti o an.

"Sanırım beni buldun."

Lauren daha kadının geldiğini bile fark etmeden neredeyse yüz yüze duruyorlardı. Kadın Lauren'dan yalnızca birkaç santim uzundu ama çok güçlü ve kendinden emin görünüyordu. Öncelikle kapkara saçları, koyu renk gözleri ve yüzündeki koca tebessümle çok güzeldi, film yıldızları kadar güzel. Kıyafetleri de pahalı bir katalogdan seçilmiş gibiydi. Geniş paçalı siyah pantolon, topuklu siyah çizmeler ve açık sarı yuvarlak yaka bir kazak giymişti. Nedense ona tanıdık gelmişti.

"Siz Angela DeSaria mısınız?"

"Evet, Angie diyebilirsiniz." Lauren'a bakarken, kahverengi gözlerinde bir yumuşaklık vardı sanki. "Sen de Lauren Ribido'sun."

"Palto için teşekkür ederim." Duygulanınca sesi boğuk çıkmıştı. Ansızın bu kadını daha önce nerede gördüğünü anımsadı. "Bana parayı veren kadınsın."

Angie gülümsedi ama bu çok da gerçek bir tebessüm gibi görünmemişti. "Muhtemelen seni sinsice izlediğimi düşünüyorsunuzdur. Yalnızca... ben kasabaya yeni geldim ve boş zamanım çok diyelim. Seni gördüm ve yardım etmek istedim."

"Ettin." Lauren yine aynı duyguyu hissetti, duygusallıktan sesi boğuk çıkıyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim. Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"İş arıyorum," dedi Lauren kısık sesle.

Angie buna şaşırmış göründü. "Daha önce garsonluk yaptın mı?"

"İki yaz Hidden Lake Çiftliğinde." Lauren hemen kaçıp gitme isteğini bastırdı. Bu güzel kadının, gizlemeye çalıştığı bütün kursurlarını gördüğünden emindi; dağınık saçları, yağmurda açılmış ayakkabıları, iyice aşınan sırt çantası.

"İtalyan da değilsin sanırım."

"Hayır. Bildiğim kadarıyla yani. Sakıncası var mı?"

"Olmamalı..." Angie kapalı bir kapıya baktı. "Ama biz bazı şeyleri sürekli aynı yöntemlerle yaparız."

Ve sen de buna uygun değilsin. "Anlıyorum."

"Üniversite parası mı biriktiriyorsun?"

Lauren, "Evet," diyecekti ki Angie'nin bakışlarından bunu bildiğini anlayınca, "mezuniyet balosu için elbiseye ihtiyacım var," dedi. Bunu söyler söylemez de kızardı. Böylesine özel bir konuyu bir yabancıyla paylaştığına inanamamıştı.

Ne gülümseyen ne de surat asan bir ifadeyle Angie onu biraz daha inceledi. "Bak ne diyeceğim," dedi sonunda. "Şu masaya otur, bir şeyler ye, sonra konuşuruz."

"Aç değilim," dedi tam midesi guruldadığında.

Angie nazıkçe gülümsedi. O gülümseme nedense Lauren'ı yaralamıştı. "Yemeğini ye. Sonra konuşuruz."

Angie, porselen fincanı iki eliyle tutarak kappuçinosunu yudumlayan Mira'yı arka kapının dışında buldu. Nefesiyle birlikte buharlar

yayıyor, yüzünün etrafında hafif bir sis oluşturunuyordu. "Bu yıl kış erken gelecek," dedi Angie yanına geldiğinde.

"Bulaşıkları yıkama vakti geldiğinde buraya saklanırdım hep," dedi Angie, hatırladığı anıya gülümseyerek. Babasının tuğla duvarların ardından gürleyen sesini duyar gibiydi.

"Bilmez miyim?" Mira güldü.

Angie omuzları birbirine değene kadar ablasına yaklaştı. İkisi de yaşamlarının büyük bölümüne tanık olan pürüzlü duvara yaslanmışlardı. Boş otoparka baktılar. Onun ötesindeki sokak, kararmaya başlayan gecede gümüş rengi bir kumaşı andırıyordu. Çok uzaklarda, evlerle ağaçlar arasından görünen şey gri okyanustu. "Livvy'nin yapmama yardım ettiği listeyi biliyorsun, değil mi?"

"Annemin deyimiyle DeSaria yıkım listesinden mi bahsediyorsun? Nasıl unutabilirim?"

"Sanırım ilk değişikliği yapıyorum."

"Hangisi?"

"Yeni bir garson buldum. Liseli bir kız. Sanırım birkaç gece ve hafta sonları çalışabilir."

Mira ona döndü. "Mama *liseli* bir kızı işe almana izin verir mi?"

Angie irkildi. "Sorun mu olur?"

"Annem çıldırır, bunu biliyorsun. Kız İtalyan mı bari?"

"Sanmıyorum."

Mira sırttı. "Bu çok eğlenceli olacak."

"Onu boş ver şimdi, ciddi ol. Yeni bir garson tutmak iyi fikir, değil mi?"

"Evet. Rosa daha fazlasını kaldıramayacak kadar yavaş. Sanırım burada bazı değişiklikler yapacaksan, bu noktadan başlaman iyi fikir. Onu nasıl buldun? İş bulma kurumundan mı?"

Angie dudağını ısırды ve yerdeki çakıl taşlarına baktı.

“Angie?” Mira bu kez gülümsemedi. Sesi kaygılıydı.

“Onu Komşuna Yardım Et Evi’ne gönüllü çalışmak için gittiğimde gördüm. Oraya annesine palto almak için gelmişti. Palto kampanyası da oradan aklıma geldi.”

“Ve ona bir palto aldın.”

“İnsanlara yardım etmem gerektiğini sen söyledin.”

“Ve ona iş teklif ettin.”

Angie iç geçirdi. Ablasının sesindeki kuşkuyu duymuş, onu anlamıştı. Herkes Angie’nin kolayca sömürüldüğüne inanıyordu. Sarah Dekker yüzündendi bu. Onun bebeğini evlat edinmeye karar verdiklerinde Angie ile Conlan yüreklerini ve evlerini sıkıntılı genç kıza açmışlardı.

“İçinde çok büyük bir sevgi var,” dedi Mira sonunda. “Onu sürekli orada tutmaya çalışmak acı veriyor olmalı.”

Bu sözler Angie’nin tenine minik dikenler halinde batmıştı. “Her şeyi neden bu konuya bağlıyorsunuz? *Kahretsin*. Ben yalnızca hafta sonları yemek servisi yapsın diye birini tuttuğumu sanıyordum.”

“Belki de ben yanıliyorumdur. Aşırı tepki gösteriyorumdur.”

“Belki de ben doğru seçim yapamıyorumdur.”

“Böyle düşünme, Angie,” dedi Mira yumuşak bir sesle. “Konuyu buraya getirdiğim için üzgünüm. Çok endişeleniyorum. Ailelerin sorunu da bu. Ama yeni bir garson tutmakla iyi ettin. Annem de anlayacaktır.”

Angie neredeyse kahkaha attı. “Evet. Bu konuda çok başarılıdır.”

Mira duraksayıp “Yalnızca dikkatli ol, tamam mı?” dedi.

Angie bunun iyi bir tavsiye olduğunu biliyordu. “Tamam.”

Angie perdelerin arkasından kızın yemek yemesini izliyordu. Her lokmanın tadına varıyormuş gibi ağır ağır yiyordu. Onda eskiyi anımsatan bir şeyler vardı; başka bir jenerasyona ait bir kızı akla getiren bir yumuşaklık. Uzun bakır rengi saçları bukleler halinde sırtından aşağı iniyordu. Açık tenine renk katıyordu. Burnu uç kısmından hafifçe kalkıktı ve çilliydi. Ama Angie'nin dikkatini en çok çeken koyu kahverengi ve bir yetişkin olgunluğuna sahip gözleriydi.

Beni istemezsiniz, diyordu o gözler.

İçinde çok büyük bir sevgi var. Onu sürekli orada tutmaya çalışmak acı veriyor olmalı.

Mira'nın sözleri gelmişti Angie'nin aklına. Eskiden yaptıklarının sürekli karşısına çıkacağını daha önce hiç fark etmemişti.

Kayıp da böyle bir şeydi, biliyordu. Ne zaman ve nerede sizi yakalayacağı hiç belli olmazdı. En ufak bir şey bunu ateşleyebilirdi. Bir bebek arabası. Oyuncak bir bebek. Hüzünlü bir şarkı. Mutlu yıllar şarkısı. Çaresiz bir genç kız.

Ama bunun onlarla ilgisi yoktu. *Yoktu.* Bundan neredeyse emindi.

Kız -Lauren- kafasını kaldırıp etrafına bakındı ve bileğindeki saate göz attı. Boş tabağı bir kenara itip kollarını kavuşturarak beklemeye koyuldu.

Ya şimdi olacaktı ya da asla.

Annesi Angie'nin burada değişiklik yapmasına ya izin verecekti ya da vermeyecekti.

Yanıtı bulma vakti gelmişti.

Angie mutfağa gittiğinde annesi önceki gecenin bulaşıklarını yıkıyordu. Yeni pişmiş dört lazanya tepsisi de tezgâhın üzerindeydi.

"Bolognese sos hazır sayılır," dedi. "Yarına da kalır."

"Ve önümüzdeki aya da," diye mırıldandı Angie.

Annesi kafasını kaldırdı. "Bu da ne demek oluyor?"

Angie kelimelerini dikkatle seçti. Füze gibiydiler, her biri bir savaş başlatabilirdi. "Bu gece yedi müşterimiz var anne."

"Hafta sonuna göre iyi bir sayı."

"Yeterince iyi değil."

Annesi musluğu sert bir hareketle kapattı. "Tatil döneminde daha iyiye gider."

Angie başka bir taktik denedi. "Ben garsonluktan anlamıyorum."

"Evet ama öğreteceksin."

"Yine de Rosa'dan iyiyim. Geçen gece onu izledim anne. Onun kadar yavaş hareket eden birini daha görmedim."

"O yıllardır burada Angela. Biraz saygılı ol."

"Bazı değişiklikler yapmalıyız. Ben bu yüzden buradayım, değil mi?"

"Rosa'yı işten atamazsın." Annesi bulaşık bezini fırlattı. Tezgâha füze gibi çarptı.

"Öyle bir şeyi hayatta yapmam."

Annesi biraz rahatlamıştı. "İyi."

"Benimle gel," dedi Angie, annesinin eline uzanarak.

Birlikte mutfaktan çıktılar. Angie kemerin arkasındaki gölgede durdu. "Şu kızı gördün mü?"

"Lazanya istemişti," dedi annesi. "Beğenmişe benziyor."

"Ben... hafta sonları ve geceleri çalışması için onu işe alıyorum."

"Çok genç."

"Onu işe alıyorum. Ve çok genç de değil. Livvy ile Mira çok daha küçük yaşlarda garsonluk yapıyordu."

Annesi çatık kaşlarla kızı inceledi. "İtalyana benzemiyor."

"Değil zaten."

Annesi nefes aldı ve Angie'yi biraz daha gölgeye çekti. "Şimdi bana bak..."

"Restoranda sana yardım etmemi istemiyor musun?"

"Evet ama..."

"O halde yardım etmeme izin ver."

"Rosa'nın da yükü hafiflemiş olur."

"Kesinlike memnun olacaktır anne. Dün iki defa duvara çarptı. Çok yoruldu artık. Bir yardımcıya asla hayır demeyecektir."

"Liseli kızlar bugüne dek işe yaramadı. Babana sor istersen."

"Babama soramayız. Bunu sen ve ben kararlaştıracacağız."

Babasıyla ilgili anımsatma annesini kırmıştı. Yanaklarındaki çizgiler derinleşti. Alt dudağını ısırды ve tekrar köşeye göz attı. "Saçları dağınık."

"Yağmur yüzünden. Sanırım iş arıyor. Babamla ilk evlendiğiniz zamanlar senin Chicago'da yaptığın gibi, unuttun mu yoksa?"

Bu anıyla annesi biraz yumuşamıştı sanki. "Ayakkabılarında delik var ve bluzu da küçülmüş. Zavallı." Sonra kaşlarını çattı. "Burada en son çalışan kızıl saçlı kız bir gecenin bütün hasılatını çalmıştı."

"O bizden bir şey çalmayacak."

Annesi duvardan uzaklaşıp mutfığa yürüdü. Şiddetli el hareketleriyle sürekli konuşup bir şeyler fısıldıyordu.

Angie gözlerini kapatıp babasının orada olduğunu hayal etti, karısına katılmasa bile duruşunu hiç bozmadan ona gülümserdi.

Annesi ortalıkta dolanıp Angie'nin yanına döndü. "O hep senin en zekileri olduğunu düşünürdü. Tamam. İşe al ama kasada durmasına izin verme."

Bu söz öyle tuhaftı ki Angie gülmemek için kendini zor tuttu. "Tamam."

"Tamam." Annesi topuklarının üzerinde dönüp restorandan çıktı.

Angie pencereden dışarı baktı. Annesi orada olmayan bir adamla tartışa tartışa yürüyordu.

"Teşekkürler baba," dedi Angie, şimdi bomboş kalan restoranda gülümseyerek yürürken.

Lauren ona baktı. "Çok lezzetliydi," dedi gergin bir sesle. Peçetesini katlayıp dikkatlice masaya koydu.

"Annem gerçekten iyi yemek yapar." Angie kızın karşısına oturdu. "Sen sorumluluğunun bilincinde bir çalışan mısın?"

"Kesinlikle."

"Zamanında geleceğin konusunda sana güvenebilir miyiz?"

Lauren kafasını salladı. Bakışlarından doğruyu söylediği anlaşılıyordu. "Her zaman."

Angie gülümsedi. Aylardır ilk defa bu kadar iyi hissediyordu. "Tamam, o halde. Yarın gece işe başlayabilirsin. Beşten ona kadar diyelim. Uyar mı?"

"Harika."

Angie uzanıp Lauren'ın sıcak eline dokundu. "Ailemize hoş geldin."

"Teşekkürler." Lauren hemen ayağa kalktı. "Artık eve dönsem iyi olur."

Angie genç kızın kahverengi gözlerinin dolduğunu gördü ama bununla ilgili bir yorum yapmasına fırsat kalmadan Lauren gitmişti. Ve ancak kasayı kapattığı sırada Angie'nin kafasına dank etmişti.

Lauren'ın gözleri *aile* kelimesine dolmuştu.

Angie eve vardığında kulübe sessiz ve karanlıktı ve bütün gölgelerde yalnızlık gizleniyordu.

Kapıyı arkasından kapatıp orada dikilirken kendi nefesinin sesini dinledi. Bu sessizliğe alışmıştı artık ama gençliğinde çok şamatalı olan bu evdeki sessizlik içini daha çok acıtırdu. Buna daha fazla dayanamayacağını anladığında çantasını girişteki masaya bırakıp oturma odasındaki eski stereoya yöneldi. Teybe bir kaset koyup düğmeye bastı.

Tony Bennett'ın hoparlörden yükselen sesi odayı müzik ve anılarla doldurdu. Bu babasının en sevdiği kasetti; kendi elleriyle kaydetmişti hepsini. Bütün şarkılar geç başlıyordu, hatta bazen şarkının yarısı olmuyordu. En sevdiği şarkı başladığında sandalyesinden fırlar stereoya doğru koşar, "Ben bunu çok severim!" diye haykırırdı.

Angie bu anıyla gülümsemek istedi ama o kadar keyifli hissetmiyordu kendini. Hatta keyif ondan çok uzaklardaydı. "Bugün işe yeni bir garson aldım baba. Liseli bir kız. Annemin tepkisini görmeliydin. Bu arada, saçları da kızıl."

Angie pencereye gitti ve dışarıyı izlemeye koyuldu. Ay ışığı dalgalara vuruyor, karanlık mavi denizi ışılatıyordu. Sonraki şarkı başladı. Bette Midler'in *Wind Beneath My Wings* şarkısı.

Babasının cenazesinde çalan parçaydı bu.

Müzik onu bütünüyle ele geçirmiş, aşağılara çekiyordu.

"Onunla konuşmak kolay, değil mi? Özellikle de burada."

Angie annesinin sesini duyunca ona doğru döndü.

Annesi kanepenin arkasında durmuş ona bakıyor, belli ki gülümsemeye çalışıyordu. Babasının yıllar önce ona aldığı eski bir bluzu giymişti. Müziği kapattı.

"Burada ne yapıyorsun anne?"

Annesi kanepeye oturup mindere vurdu . "Zor bir gece geçireceğini biliyordum."

Angie, annesine sokuldu. "Nasıl bildin?"

Annesi kolunu ona doladı. "O kız," dedi sonunda.

Angie anladığına inanamıyordu. Tabii ki. "Mesafe koymalıyım, değil mi?"

"Bu konuda hiç başarılı olamadın."

"Haklısın."

Annesi ona daha sıkı sarıldı. "Yalnızca dikkatli ol. Sen çok yumuşak kalplisin."

"Bazen sanki paramparça olmuş gibi hissediyorum."

Annesi iç geçirmeye benzer bir ses çıkardı. "Böyle zamanlarda nefes alıp vermeye devam ederiz. Başka bir şey yapamayız."

Angie başını salladı. "Biliyorum."

Ondan sonra bir deste kâğıt alıp geç saatlere kadar *gin rummy*³² oynadılar. Annesinin yıllar önce yaptığı yorganın altında yan yana uyuyakaldıklarında Angie gücünü yeniden bulmuştu.

32 Bir çeşit kâğıt oyunu. (ç. n.)

DOKUZ

Lauren işe on beş dakika erken geldi. En güzel siyah pantolonuyla Bayan Mauk'a ütölettiği beyaz pamuklu gömleğini giymişti.

Kapıyı çaldı ve bir yanıt bekledi. Kimse açmayınca kendisi açıp içeri baktı.

Restoran karanlıktı, masalar da. "Kimse yok mu?" Kapıyı arkasından örttü.

Bir kadın elini kıyafetini örten lekeli beyaz önlüğüne silerek köşeden telaşla çıktı. Lauren'ı görünce durdu.

Lauren bir çocuğun eline düşen bir böcek gibi hissetti kendini. Bu kadın ona işte tam da o şekilde bakıyordu, gözlerini kısıp kaşlarını çatarak. Eski moda gözlükleri gözlerini kocaman gösteriyordu.

"Sen yeni kız mısın?"

Lauren yanaklarının hafif hafif kızardığını hissederek kafasını salladı. "Ben Lauren Ribido." İleri atılıp elini uzattı. Tokalaştılar. Kadın elini, Lauren'ın beklediğinden daha güçlü sıkıyordu.

"Ben de Maria DeSaria. Bu ilk işin mi?"

"Hayır. Yıllardır çalışıyorum. Küçükken, yani beşinci ve altıncı sınıfa giderken Magruder çiftliğinde çilek ve ahududu toplardım. Geçen yazdan beri de Rite Aid eczanesinde çalıştım."

"Çilek mi topluyordun? Ben o işi daha çok göçmenler yapar sanıyordum."

"Büyük çoğunluğu öyleydi ve ödedikleri para bir çocuk için fena sayılmazdı."

Maria kafasını bir yana çevirip kaşlarını çatarak Lauren'ı inceledi. "Başını belaya filan sokmadın, değil mi? Birinden kaçmak ya da uyuşturucu kullanmak gibi şeyler."

"Hayır. Fircrest Akademi'yi 3.9 ortalamayla bitiriyorum. Başımı hiç o tür belalara sokmadım."

"Fircrest mi? Hımm. Katolik misin?"

"Evet," Lauren gergin bir suratla yanıtlamıştı. Bugünlerde bunu itiraf etmek tehlikeli bir şeydi. Sıkıntı çıkıyordu. O yüzden ciddi görünmeye çalışıyor, kıpırdamıyordu.

"İyi. Kızıl saçların olsa da bu iyi."

Lauren bu söz üzerine ne söyleyeceğini bilemediği için suskunluğunu bozmadı.

"Daha önce garsonluk yaptın mı?" diye sordu Maria sonunda.

"Evet."

"O halde sana tabakları dizip mönüyü düzenlemeni söyledim de ne demek istediğimi anlayacaksın."

"Evet, efendim."

"Gümüş takımlar şu dolapta," dedi Maria. "Gerçekten gümüş değiller tabii," diye ekledi çabucak.

"Anladım."

Birbirlerine baktılar. Lauren kendini yine böcek gibi hissetti.

“Tamam, başla bakalım,” dedi Maria.

Lauren dolaba koşup en üst çekmeceyi açtı. Gümüş takımlar sert çekişin etkisiyle takırdadı. Lauren şimdiden yanlış bir şey yaptığının bilinciyle irkildi.

Hemen dönüp çatık kaşlarla orada öylece duran ve çekmeceyi el yordamıyla araştırmasını izleyen Maria’ya endişeli bir bakış attı.

Bu kadını memnun etmek hiç kolay olmayacak, diye düşündü Lauren. Hem de hiç.

Lauren gün sonunda iki şey öğrenmişti: İşe gelirken spor ayakkabı giymesi gerekiyordu ve kirayı ödemeye ve güzel bir elbise almaya yetecek parayı DeSaria’da kazanamayacaktı.

Yine de burayı sevmiştir. Yemekler harikaydı. Biri, örneğin Maria ona ne yapması gerektiğini söylemeden yapacak bir iş buluyor, elinden geldiğince çok çalışıyordu. Şimdi de zeytinyağı şişelerini dolduruyordu.

“Farkındasın, değil mi?” dedi Angie, arkasından gelerek, “insanlar burayı keşfederse restoran harika bir mekâna dönüşebilir. Al.” Lauren’a içinde bir dilim tiramisu olan tatlı tabağını uzattı. “Yanıma gel.”

Şöminenin yanındaki masaya oturdular. Alevler titreşip çatırdıyordu.

Lauren, Angie’nin bakışlarını üzerinde hissedince kafasını kaldırdı. O kara gözlerde bir şey vardı. Şefkat, belki biraz da acıma. Angie, Lauren’ı otoparkta, sonra da Komşuna Yardım Et Evi’nde görmüştü. Artık gizleyecek bir yoktu. “Bana bir iş vermeniz gerçekten güzel. Üstelik de başka bir garsona ihtiyacınız yokken.” Bu lafı eder etmez suskun kalmış olmayı diledi. Bu işe *ihtiyacı* vardı.

"Ama ihtiyacımız olacak. Burayla ilgili önemli planlarım var benim." Angie gülümsedi. "Gerçi bu işten pek anlamıyorum... Ablam Livvy'ye sorabilirsin. Her şeyi berbat edeceğime inanıyor."

Lauren bu güzel kadının herhangi bir konuda başarısız olabileceğini hayal bile edemiyordu. "Eminim güzel şeyler yapacaksınız. Yemekler harika."

"Evet. Annem ile Mira gerçekten çok güzel yemek yapıyor." Angie tatlısından bir lokma daha aldı ve, "Sen ne zamandır West End'de yaşıyorsun? Belki de ebeveynlerinle birlikte okumuşumdur," dedi.

"Sanmam." Lauren sesinin acıklı çıkmamış olmasını dilediye de ne yazık ki başarılı olamamıştı. "Ben dördüncü sınıftayken buraya taşındık." Duraksadı. "Annem ve ben." Böyle söylemek hoşuna gidiyordu, o ve annesi bir takım olmuş gibi. Yine de ailesinden –sanki böyle bir şey varmış gibi– konuşmak hoşuna gitmiyordu. "Ya sen? Sen hep West End'de mi yaşadın?"

"Ben burada büyüdüm. Üniversiteye gitmek için şehirden ayrıldım ve evlendim..." Angie'nin sesi kayboluyordu. Çatalıyla böldüğü tatlısıyla oynamaya başladı. "Boşandıktan hemen sonra eve döndüm." Kafasını kaldırıp gülümsemeye yeltendi. "Affedersin. Bunu söylemeye alışamadım henüz."

"Ah." Lauren ne yanıt vereceğini bilemedi. Tekrar yemeye koyuldu. Çatalların porselene çarpan sesi bir anda çok gürültülü gelmeye başlamıştı.

Sonunda Angie, "Bu gece seni eve bırakmamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır." Lauren bu soru karşısında şaşırmıştı. "Erkek arkadaşım beni alacak." Bunu söylerken dışarıdan gelen korna sesini duydu ve hemen ayağa fırladı. "İşte geldi. Gitsem iyi olacak." Sonra tabaklara baktı. "Bunları..."

"Hadi koş. Yarın gece görüşürüz."

Lauren ona baktı. "Emin misin?"

"Eminim. Görüşürüz."

"Hoşça kal," dedi Lauren koşarken. Servis masasının yanındaki sırt çantasını almak üzere eğildi ve omzuna asar asmaz kapıya yöneldi.

Kalabalık çıldırmıştı.

Herkes gibi Lauren da ayağa fırlamış, çığlık atıp alkışlıyordu. Skor tabelası titreşiyor, değişiyor, yeni rakamlar gösteriyordu: Fircrest: 28. Kelso Christian: 14.

"Harikaydı," dedi Anna Lyons, Lauren'ın kolunu çekştirerek.

Lauren kendini tutamayıp gülmeye başladı. David muhteşem bir pasla topu Jared'e göndermişti. Lauren, David'in babasının bu pası görmesini gerçekten çok isterdi.

"Hadi," dedi biri. "Devre arası olmak üzere."

Lauren kızlar grubunun peşinden beton basamaklara gitti. Farklı standların bulunduğu yöne doğru ilerlediler. Lauren, önu çoktan dolan sosisçi standında durdu. "Benim sıram," dedi hardal kavanozlarını doldurmakla meşgul olan Marci Morford'a. Sonraki yarım saatte, bando ilerlerken Lauren da yan taraflarda birikip sohbet eden kalabalık insan grubuna sosisli sandviç ve hamburger sattı. Ebeveynler, öğretmenler, öğrenciler, mezunlar, herkes oradaydı. Futbol sezonu boyunca cuma akşamları yerel maçlar için hepsi stadyumda toplanırlardı. Herkes David'den bahsediyordu. En iyi oyununu oynuyordu.

Lauren, nöbeti dolduğunda arkadaşlarına katılıp oyunun sonunu izledi.

Fircrest rakip takımı yendi.

Tribünler yavaş yavaş boşalmaya başlıyordu. Ortalığı düzenledikten sonra Lauren ve arkadaşı soyunma odasına gitti. Kapının önünde

konusup sohbet ederek bekleyen kalabalığa karıştılar. Teker teker çıkmaya başlayan oyuncular kız arkadaşlarına sarılıp uzaklaşıyordu.

Nihayet kapılar açıldı ve sona kalan birkaç oyuncu da kahkahalarla konuşup birbirlerini dürterek dışarı çıktı. David de aralarındaydı ama her nasılsa onlardan farklı görünüyordu, George Clooney veya Brad Pitt okullarına gelse kalabalık içinde nasıl fark edileceklerse öyle. Projektör ışığı yalnız onu aydınlatırken, sarı saçlarından aydınlık tebessümüne varana kadar tümüyle çok hoş görünüyordu.

Lauren ona koştu. David hemen arkadaşlarından ayrılıp onu kucakladı. "Harikaydın," diye fısıldadı.

David sırttı. "Öyleydim, değil mi? Jared'e fırlattığım bombayı gördün mü? *Lanet olsun*. Alev alıyordum neredeyse." Gülerek onu öptü.

Bayrak direğine geldiklerinde David durup etrafına bakındı.

Lauren onun neyi –veya kimi– aradığını biliyordu. Sevgilisine iyice sokuldu ve ona sımsıkı sarıldı.

Diğer çocuklar arabalarına doluşmaya başlamıştı. Uzaktan gelen motor seslerini, kapıların kapandığını, korna seslerini duydular. Bu geceki plaj partisi çok eğlenceli olacaktı. Ekibi bir araya toplamak için böylesine büyük bir zafer gibisi yoktu. Önceki maçın ardından sakın bir gece geçirmişlerdi; o ve David, saatlerce David'in annesinin arabasında oturmuş, her konudan konuşmuşlardı. Bu gece farklı olacaktı. Birlikte oldukları sürece Lauren geceyi nasıl geçireceklerini önemsemiyordu.

"Selam David," diye seslendi biri, "Lauren'la plaja geliyor musunuz?"

"Geleceğiz," dedi David ona el sallayarak. Gözleri kısılmıştı; ışıkların ötesindeki boş alana bakıyordu. Otoparka. Sonunda, "Onları gördün mü?" diye sordu.

Lauren'ın yanıt vermesine fırsat kalmadan David'in annesinin sesini duydular. "David, Lauren. Buradasınız."

Bayan Haynes avluyu geçip yanlarına geldi. David'e sıkıca sarılıp gülümsedi. Lauren, o gülümsemedeki hüznü David'in görüp görmediğini merak etmişti. "Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler, anne." David annesinin arkasına baktı.

"Bu akşam babanın bir iş toplantısı vardı," dedi kısık bir sesle. "Özür diledi."

David'in yüzü düştü. "Boş ver."

"İsterseniz size pizza..."

"Hayır, teşekkürler. Clayborne Palı'nda parti var. Yine de teşekkürler." David, Lauren'ın elini tutup yürüdü.

Bayan Haynes onlara yetişmekte zorlanıyordu. Üçü birlikte sessizce otoparka yürüdü. David, Lauren'a arabanın kapısını açtı.

Lauren bir an duraksayıp David'in annesine baktı. "Davet için teşekkürler, Bayan Haynes," dedi.

"Bir şey değil," diye yanıtladı annesi sessizce. "İyi eğlenceler." Sonra David'e baktı. "Gece yarısından önce evde ol."

David arabanın şoför koltuğuna doğru ilerledi. "Olur."

İlerleyen saatlerde, ateşin etrafına toplanmış mezuniyet partisiyle ilgili konuşan çocukların arasında birbirlerine sarılıp otururlarken, Lauren, David'e yaslandı ve, "Eminim orada olmak istemiştir," diye fısıldadı.

David iç geçirdi. "Evet. Önümüzdeki cuma gelir," dedi ama gözleri nemlenmişti. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Lauren sevgilisinin elini tutarak. Nihayet David gülüyordu.

* * *

Son birkaç gün boyunca Angie durmaksızın çalışmıştı. Her sabah şafak sökmeden uyanıyor, mutfak masasına yaydığı notların, mönü ve evrakın başına oturuyordu. Bu sessiz saatlerde palto kampanyasının ayrıntılarını belirlemiş, bir dizi duyuru ve tanıtım broşürü tasarlamıştı. Saat yedi buçukta restorana gidip annesiyle buluşuyor ve restoranın işleriyle ilgileniyordu.

Öncelikle tedarikçileri ziyaret ettiler. Angie annesinin taze sebze tezgâhlarının arasında gezinip sürekli aynı şeyleri seçtiğini gördü: Domates, yeşil biber, patlıcan, göbek salata, sarı soğan ve havuç. *Portobello* veya *porcini* mantarlarına, parlak renkli biber çeşitlerine, bezelyeye, kıvırcık salataya ya da koyu renk yer mantarlarına dönüp bakmıyordu bile.

Balık ve et pazarında da durum aynıydı. Kokteyl hazırlamak için küçük, pembe karidesten başka bir şey almıyordu. Alpac Kardeşler'den ekstra incelikte bonfile, dana eti ve düzinelerce kemiksiz tavuk göğsü alıyordu. Dördüncü günün sonunda Angie kaçırılan fırsatları görmeye başladı. Sonunda annesine "eve gitmesini" kendisinin de birazdan geleceğini söyledi. Annesi gider gitmez Angie üretim sorumlusuna döndü. "Evet," dedi, "şimdi DeSaria's'ın yeni bir restoran olduğunu varsayalım."

Sonraki birkaç saatte adam ona tüm gerekli bilgileri verdi. Angie adamın bütün söylediklerini dinleyip not aldı ve aynı şeyi balık ve et pazarında tekrarladı.

Yüzlerce soru sormuştu muhtemelen.

Balığın aniden dondurulması ne anlama gelir?

En iyi midye ve istiridyeler hangileridir?

Neden kalamarı tercih etmeliyiz?

Kavunun iyisini nasıl anlıyorsunuz?

Dungeness yengici neden daha iyi?

Satıcılar her soruyu sabırla yanıtlamıştı ve Angie hafta sonuna doğru m n y  nasıl geliştirebileceklerini    m ş t . Los Angeles, San Francisco ve New York'un ünlü restoranlarının m n  ve yemek tariflerini inceledi. Hepsi mevsimlik yemeklerinde en taze malzemeleri kullanıyordu. Ayrıca babasının notlarını ve kayıtlarını inceleyip merhamet etmesi için ona yalvarana kadar ablalarını sorguya çekmişti.

Hayatında ilk kez, restoranın yörüngesindeki bir uydu olmak yerine onun bir parçası olmuştu. Üstelik bu işi sevdiğini fark ederek hem kendini hem de diğerlerini şaşırtmıştı.

Cumartesi gecesini Angie, Lauren'a yardım etmenin yanı sıra  de-
necek ve  denmiş faturaları gözden geçirip tükenmeye yüz tutmuş
malzemeleri not aldı. Gün yoğun bir şekilde geçmiş, son müşteriler
restorandan ayrıldığında Angie iyice bitkin düşmüştü.

Kendini çok iyi hissediyordu.

Annesi ve Mira'ya iyi geceler diledikten sonra iki top *gelato*³³
alıp şöminenin yanındaki masaya oturdu. Kapalı restoranın sessizliğe
gömüldüğü gecenin bu saatlerini seviyordu. Onu rahatlatıyordu
ve bazen, ateşin  tırtısını veya çatıya vuran yağmurun tıkırtısını
dinlediğinde babasının varlığını hissediyordu.

"Ben eve gidiyorum Angie," dedi Lauren, yemek salonuna
yürürken.

"Benimle birlikte *gelato* yemeyecek misin? Çok güzel." Son bir-
kaç gecedir bunu geleneğe çevirmişlerdi: Günün sonunda Angie ile
Lauren birlikte tatlı yiyordu. Angie günün o saatlerini iple çekiyordu.

Lauren sırttı. "Bu gidişle mezuniyet balosuna yuvarlanarak gideceğim."

Angie güldü. "Çok komik. Otursana."

Lauren, Angie'nin çoktan bir top *gelato*'yla bir kaşık bıraktığı masanın karşısına oturdu.

Angie kaşıkladığı bir parça *gelato*'yu ağzında eritti, "Ah, bu çok güzel. Bu gece az müşteri gelmesi ne şanssızlık." Lauren'a baktı. "Pek bahşiş de kazanamadın sanırım."

"Evet."

"Palto kampanyası tanıtımı yarın yapılıyor. Belki işe yarar."

"Umarım."

Angie Lauren'ın sesindeki çaresizliği fark etmişti. "Mezuniyet kıyafeti ne kadara mal oluyor bugünlerde?"

Lauren iç geçirdi. "Çok."

Angie onu inceledi. "Kaç beden giyiyorsun?"

"Otuz sekiz."

"Benim bedenim." Yanıtı elinde tuttuğu kaşık kadar belirgindi. "Sana elbiselerimden birini ödünç verebilirim. Conlan, yani eski kocam *Seattle Times*'da muhabirdi. Sık sık davetlere katılırdık. Bu sayede birkaç elbisem oldu. Belki içlerinden biri sana uyar."

Lauren'ın yüz ifadesini okumak kolaydı, istek ve utanç karışımı. "Bunu yapamam. Yine de teşekkür ederim."

Angie onu zorlamamaya karar verdi. Lauren bunu bir süre düşünebilirdi. "Seni işten alan gençle mi gideceksin?"

Lauren kızardı. "David Haynes."

Angie genç kızın yüzündeki değişimi gördü, bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Aşk. Buna şaşırmamıştı. Lauren ciddi bir kızdı,

zor âşık olan ve duygularını kolay kolay açığa çıkarmayanlardan. Bir başka deyişle, iyi bir kızdı. "David'le ne zamandır çıkıyorsunuz?"

"Dört yıldır."

Angie kaşlarını kaldırdı. Lise yılları çok uçarı yıllardı; dört yıl bir ömür gibi gelirdi insana.

Ona, *Dikkatli ol Lauren, aşk insanı öldürebilir*, demek istedi ama tabii bunu yapmadı. Lauren şanslıysa, bundan ders almasına gerek kalmazdı.

Bu düşünceyle Angie iç geçirdi. Ansızın Conlan ve onu sevdiği yıllar geldi aklına. Ve onu kaybetmenin neler hissettirdiği.

Angie yüzündeki hüznün görünmeden çarçabuk masadan kalktı. Pencerenin yanında durup geceyi izledi. Sonbaharın soğuk günleri bu yıl erken gelmişti; sokak bir buz tabakasıyla kaplanmıştı bile. Kasabanın her yanı titrek ağaçlardan kaldırımlara ve yol kenarlarına düşen yapraklarla örtülmüştü. Gelecek haftaya kadar öbek öbek toplanmış bu yapraklar kayganlaşıp kararacaktı. Kısa süre sonra da hiç yaprak kalmayacaktı.

"İyi misin?"

Angie, Lauren'ın sesindeki kaygıyı duyunca utandı, "İyiyim." Daha fazlasını söyleyemeden, restoranın önüne yanaşan bir arabanın korna sesi duyuldu.

"David geldi," dedi Lauren ayağa fırlayarak.

Angie restoranın önündeki arabaya baktı. Gri bir klasik Porsche Speedster'di. Yeni görünen lastiğin krom kısmı ıslıl ıslıldı. "Güzel araba."

Lauren, Angie'ye yanaştı. "Ona bazen *Hızlı Yarışçı* diye takılırım. Şu eski çizgi filmi bilirsin. "Çünkü o araba bütün hayatı."

"Ah şu genç erkekler ve arabaları."

Lauren güldü. "Bir araba kataloğu daha görürsem çığılı basacağım. Ama tabii o bunu bilmiyor."

Angie kıza baktı. Böylesine saf bir duygu, açıkça kendini belli eden bir hayranlık görmemişti. İlk aşk. Ansızın insanı ne kadar tüketebildiğini anımsadı. Neredeyse, *Dikkatli ol Lauren*, diyecekti ki bunun kendisine düşmeyeceğini fark etti. Bir annenin vereceği tavsiyeydi bu.

"Salı günü görüşürüz," dedi Lauren çıkarken.

Angie dışarı çıkan Lauren'ı izledi. Kaldırıma çıkıp spor arabaya binmiş, kaşla göz arasında gözden kaybolmuşlardı.

Ve ansızın çok eskilere gidip ayaklarını yerden kesen Tommy Matucci'yle yaşadığı aşkı anımsadı. Eski, hurdası çıkmış bir Ford Fairlane'i vardı; külüstür olmasına ve onu sürekli yolda bırakmasına rağmen Tommy arabasını severdi.

Ne komik.

Yıllarca aklına gelmemiştir bu.

Her zamanki yerde, Lauren'ın apartmanının önünde park etmişlerdi. Lauren'ı nazıkçe yatırdı. Bu kadar küçük bir arabada kolay olmuyordu; vites kolu çok yer kaplıyordu. Yine de yıllar içinde mükemmel bir teknik geliştirmişlerdi.

David onu kollarının arasına alıp öptü. Lauren arzusunun kollarına, o tanıdık karanlığın içine düştüğünü hissediyordu. Kalp atışları hızlandı. Birkaç dakika içinde camlar buğulanmıştı.

David, "Lauren," diye mırıldandığında onun sesinde de aynı şeyi duydu; arzuyu. David elini Lauren'ın gömleğinin altında gezdiriyordu. Bu dokunuş genç kıızı ürpertti.

Sonra David'in kol saati ötmeye başladı.

"Kahretsin," diye homurdandı elini Lauren'ın vücudundan çekerken. "Sekizinci sınıflardan bile gece yarısına kadar dışarda kalabilenler var." Dramatik bir ifadeyle kollarını kavuşturdu.

Lauren'ın tek yapabildiği gülmemeye çalışmaktı. David şu an ne kadar çocuksu görüldüğünün farkında bile değildi. Koskoca David Ryerson Haynes dudak büküyordu. "Çok şanslısın," dedi Lauren ona sokularak. "Bu seri sevdikleri anlamına geliyor."

"Ya, tabii."

Lauren, David'in kalp atışlarını avucunun altında hissetti. Bir anlığına da olsa kendini ondan çok yaşlı hissetmişti.

"Senin annen eve kaçta döndüğünü, hatta eve gidip gitmediğini bile umursamıyor."

"Ben de onu diyorum," dedi Lauren, eski bir acının yüreğini yaktığını hissederek. Annesiyle o eve dönüş saatlerini çoktan halletmişlerdi. *Sana gardiyanlık yapmayacağım, demişti annesi. Benim ebeveynlerim bunu yapmaya çalıştığında ben daha da vahşileşmiştim.* O günden beri Lauren istediği saatte eve girip çıkabiliyordu.

David onu tekrar öptü ve iç geçirerek geri çekildi.

Lauren bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı. "Sorun nedir?"

David ona yaslanıp torpido gözünü açtı. "İşte," dedi ona birkaç evrak uzatarak.

"Bu ne..." Lauren evraka baktı. "Stanford başvurusu."

"Babam bir an önce kararımı vermemi istiyor. 15 Kasım'a kadar."

"Öyle mi?" dedi Lauren, kendi koltuğuna dönerek. David'in, babasını memnun etmek için her şeyi yapacağını biliyordu.

"Bence sen de Stanford'a başvurabilirsin."

David'in sesindeki heves Lauren'ın içinde ağlama isteği uyandırdı. Nasıl olur da onu evinin önüne kadar getirip yaşadığı yeri görmesine rağmen hâlâ anlamazdı? "Ben o okulun masraflarını karşılayamam,

David. Burs kazanmalıyım. Hem de öyle birkaç kuruş da değil. Tam burs kazanmalıyım."

David nefesini ağır ağır verdi. "Biliyorum."

Birkaç uzun dakika boyunca öylece oturdular, kendi koltuklarında, birbirlerine dokunmadan, buğulu araba camını izleyerek.

"Büyük ihtimalle kabul edilmeyeceğim," dedi David sonunda.

"Yapma David. Okuldaki binalardan birine ailenin adını vermişlerken mi?"

"O halde sen de gireceksin." David dönüp onu kollarının arasına alarak tekrar öptü. Lauren ikisinden başka hiçbir şeyi umursamayana kadar kendini o öpücüğün etkisine bıraktı.

Daha sonra kendiyle baş başa kalıp evinin karanlığına doğru ilerlerken, her şeyin kolayca elde edildiği David'in dünyasında yaşamayı dilemeden edemedi. Koca bir hayaldi bu.

Mira çocukları arabayla okula bırakıp döndüğünde Angie ön verandasında bekliyordu.

"Çok neşeli ve erkencisin," dedi Mira yürüme yolunda ilerlerken. "Biraz da kötü görünüyorsun."

"Ben mi? Çocukları yırtık eşofman altı ve kauçuk ayakkabılarla okula götüren sensin?"

"Çoğunluk böyle. İçeri gel." Mira gülümseyerek Angie'yi kahve ve krep kokan eve davet etti. Yol üzerindeki oyuncakları toplayarak mutfığa yöneldi ve iki fincan kahve doldurdu. "Söyle bakalım," dedi oturma odasındaki kareli sandalyeye oturarak. "Neden geldin ve neden *Survivor* yarışmacısı gibi görünüyorsun?"

"Çok komik." Angie kendini bir sandalyeye bıraktı. "Gece geç saatlere kadar uyumayıp çalıştım."

“Çalıştın ha?” Mira kahvesini yudumlayıp eski gözlük çerçevelerinin üzerinden Angie’ye bir göz attı.

Angie ablasına bir defter uzattı. “Yapmak istediklerim burada.”

Mira kupasını bırakıp defteri açtı. Okurken şaşkınlıktan gözleri kocaman olmuştu.

Angie açıklamaya çalıştı. “Palto kampanyasına ek olarak salı gecelerinin şarabın yarı fiyatına verileceği şarap gecesi, perşembe gecelerinin akşam yemeği yiyenlere iki kişilik sinema bileti verilecek randevu gecesi olmasını ve cuma ve cumartesi günleri de belli bir saate kadar içkilerin indirimli satılmasını planlıyorum. Restoranı üçte açıp beşe kadar bedava atıştırmalıklar sunabiliriz. Meze, *bruschetta*³⁴ gibi şeyler. Araştırmalarımıza göre birkaç indirimli saat sayesinde haftalık brüt gelirimizi ikiye katlayabiliriz. İçki ruhsatımızı boşa harcıyoruz. Ya şuna ne diyorsun? *Romantizmi DeSaria’s’da Yaşayın*. Sloganımız bu olacak. Gelen herkese de gül verebiliriz sanırım.”

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Mira.

Angie bunun ne anlama geldiğini biliyordu: Ablası asıl konuya gelmişti. Mönünün değişmesi. “Yemek fiyatlarını ikiye katlayıp şu anki mönüde yer alan bazı yemekleri çıkarmalıyız. Taze balığa ve mevsim sebzelerine ağırlık vermeliyiz.”

“Lanet olsun,” dedi Mira tekrar. “Babam görse buna bayılırdı, Ange.”

“Biliyorum. Beni asıl endişelendiren annem.”

Mira güldü. “Her zaman dediğimiz gibi, *hadi canım*.”

“Bu fikirleri ona nasıl anlatacağım?”

“Uzaktan, mümkünse üzerine de bir zırh giyerek.”

“Çok komik.”

34 Üzerine sarımsak, zeytinyağı, domates, tuz ve biber konan kızarmış ekmek. (ç. n.)

“Pekâlâ prenses. Annemi ikna etmenin iki yolu var. Birincisi ve en etkili olan babamızı kullanmak. Ne de olsa onu memnun etmek için her şeyi yapar.”

“Ne yazık ki babamız onunla konuşuyor, bizimle değil.”

“Evet, o yüzden de B planına ihtiyacımız var. Tüm bunların kendi fikri olduğunu düşünmesini sağlamak. Kingdome’da Wings’i izlemek istediğimde bu yöntemi kullanmıştım. Neredeyse bir ayımı almıştı ama sonunda oraya gidersem bütünüyle Amerikan olmayacağıma ikna olmuştu.”

“Peki ben nasıl yapacağım?”

“Ondan tavsiye istemekle işe başla.”

ON

Lauren yemek salonunun ortasında durmuş, bir araya topladığı tuzluk ve biberliklere bakıyordu.

İlk maaşından avans istediğini Angie'ye nasıl söyleyeceğini gece boyunca düşünüp durmuştu. Ya da onun elbiselerinden birini ödünç almak istediğini.

Her iki şekilde de tam bir ezik gibi görünecekti. DeSaria'ların, bahşişlerini ne yaptığını düşünecek olmaları da cabası.

Uyuşturucu, diyecekti Maria kafasını iki yana sallayarak. Çok üzücü. Bütün suçu Lauren'ın kızıl saçına atacaktı.

Gerçeği, gecikmiş kira bedelini ödeyeceğini söylese Maria ve Angie birbirlerine, *Vah zavallı/ne acıklı* bakışını atacaklardı. Lauren o bakışı hayatı boyunca öğretmenlerinin, okul danışmanlarının ve komşuların yüzünde görmüştü.

Pencereye yanaşıp sisli geceyi izlemeye koyuldu.

Gerçekten de çok önem verdiğiniz, hayatınızı değiştiren önemli anlar vardır. Mezuniyet balosu ne pahasına olursa olsun bu anılardan biri olmalı mıydı? O baloya katılmasa... kendinden bir şeyler

eksilmiş mi olurdu? Belki de eski bir elbiseyle gidip *vintage* modasına uyuyormuş gibi davranabilirdi. Ne de olsa herkes onun burslu okuduğunu biliyordu. Kimse bir şey söylemezdi. Ama Lauren *bilecekti*. Gece boyu içinde bir burukluk hissedecekti. Balo buna değer miydi?

Bunlar bir kızın annesine sorması gereken sorulardı.

“Hah,” dedi Lauren neşesiz bir ifadeyle.

Her zamanki gibi kendi kendine önerilerde bulundu. İki seçeneği vardı. Bir bahane uydurabilir... veya Angie’den yardım isteyebilirdi.

Angie paslanmaz çelik tezgâhın başında oturmuş, notlarıyla evrakları önüne yaymıştı.

Annesi sırtını lavaboya vermiş, kollarını kavuşturmuştu. Beden dilini okumak için uzman olmaya gerek yoktu. Gözlerini kısmuş, ağzı memnuniyetsizliğini ifade eden ince bir çizgiye dönüşmüştü.

Angie son derece temkinli yaklaşıyordu. “Sinemadan Scott Forman’la görüştüm. Tanıtımlarımızda ona da yer verirsek sinema biletlerinde yüzde elli indirim yapmayı kabul etti.”

Annesi burnunu çekti. “Bugünlerde filmler berbat. Şiddet içerikli hepsi de. İnsanların midesi altüst olacak.”

“Filmden önce yiyecekler.”

“Kesinlikle.”

Angie ileri atıldı. Palto kampanyası daha başlamadan işler hızlanmıştı. Planının geri kalanını uygulamaya gelmişti sıra. “Sence iyi bir fikir mi?”

Annesi omuz silkti. “Göreceğiz.”

“Peki ya tanıtım, sence mantıklı mı?”

“Ne kadar?”

Angie fiyat listesine baktı. Annesi de bakıyordu ama lavaboya yaslandığı yerden kımıldamadan. "Çok."

"Daha iyi bir fiyatta anlaşmanın bir yolunu bulacağım." Not defterini nazikçe kaldırıp Vancouver'daki dört yıldızlı İtalyan restoranı Cassiopeia'nın mënüsünü gösterdi. "Şarap gecesiyle ilgili bir önerin var mı?"

Annesi burnunu çekti. "Victoria ve Casey McClellan'la konuşabiliriz. Walla Walla'da bir şarapevleri var. Adı Seven Hills gibi bir şeydi. Mount Baker Bağ'ından Randy Finley de güzel şarap yapıyor. Belki bize iyi bir fiyat verirler. Randy benim *osso buco*'ma³⁵ bayılır."

"Bu harika bir fikir anne." Angie listesine birkaç not daha ekledi. İşi bittiğinde Cassiopeia'nın mënüsünü hafifçe itti.

Annesi boynunu uzatıp baktı. "O nedir?"

"Hangisi?" Angie gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Şimdi sıra taze balıkta. Biz..."

"Angela Rose, o mënüyü neden aldın?"

Angie yalandan şaşırmış gibi yaptı. "Bu mu? Rakiplerimizi merak ettim."

Annesi canlı bir ifadeyle elini salladı. "Bu insanlar anavatanda hiç yaşamamışlar."

"Fiyatlandırmaları çok ilginç."

Annesi ona baktı. "Nasıl?"

"Başlangıçlar 14.95 dolar ve ana yemeklere geçince daha da yükseliyor." Angie duraksayıp kafasını iki yana salladı. "Ne yazık ki birçok kişi kaliteyi yüksek fiyatla eş tutuyor."

"Ver şunu bana." Annesi masanın üzerindeki mënüyü kapığı gibi incelemeye başladı. "Yabani mantar ve alabalıklı otlu krep 21.95

35 İtalyan mutfağına özgü domatesli beyaz şaraplı bir çeşit sos. (ç. n.)

dolar. Bu İtalyan yemeği değil. Huzur içinde yatsın, benim annem bir *tonno al cartoccio* –kâğıtta ton balığı– yapardı ki ağzında erirdi.”

“Terry bu hafta indirimli ton balığı satıyor anne. Sarı kanatlı orkinos da indirimli. Kalamarları da şahaneydi.”

“Babanın en sevdiklerini anımsamaya başladın demek. *Calamari ripieni*³⁶. En iyi domatesleri kullanmak gerek.”

“Johnny pazardan en güzellerini getireceğine söz verdi.”

“Kalamar ve orkinos pahalıdır.”

“Belki bir iki geceliğine deneyebiliriz; özel tanıtım yaparız. İşe yaramazsa vazgeçeriz.”

Biri kapıyı çaldı.

Angie burnunun altından lanet okudu. Tam da annesini ikna ediyordu. En ufak bir değişiklik her şeyi altüst edebilirdi.

Güzelce katladığı önlüğünü tutan Lauren mutfığa girdi.

“İyi geceler Lauren,” dedi Angie. “Kapıyı arkandan çek.”

Lauren yerinden kııldamadı. Nedense kafası karışmış bir hali vardı.

“Teşekkürler Lauren,” dedi annesi. “İyi geceler.”

Lauren kııldamıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Angie.

“Ben... şey...” Lauren kaşlarını çattı. “Yarın gece de çalışabilirim.”

“Harika,” dedi Angie tekrar notlarına dönerek. “Beşte görüşürüz.”

Lauren gider gitmez Angie kaldığı yerden devam etti. “Ee, fiyatları biraz yükseltip balık spesiyali eklemeye ne diyorsun anne?”

“Sanırım kızım DeSaria’ya yıllardır yeterli gelen mönüyü değiştirmeye çalışıyor.”

36 Kalamarın içi peynir, sarımsak ve maydonoz karışımıyla doldurularak şarap ve domates sosunda pişirilen bir İtalyan yemeği. Kalamar dolması. (ç. n.)

“Ufak değişiklikler anne. Zamanla bizi ileriye taşıyacak değişiklikler.” Asıl kozunu kullanma vakti gelmişti. “Babam da bunu onaylardı.”

“O benim *calamari ripieni*’ me bayılırdı, doğru.” Annesi lavabodan uzaklaşp Angie’nin yanına oturdu. “Babamın bana Cadillac’ı aldığı günü anımsıyorum. Arabayla gurur duyuyordu.”

“Ama onu kullanmamıştın.”

Annesi gülümsedi. “O güzel arabayı reddettiğim için çıldırdığımı düşünmüştü. Sonra bir gün benim Buick’imi satıp yeni arabanın anahtarlarını bir notla birlikte masaya bırakmıştı: *Öğle yemeğinde buluşalım. Şarabı ben getiririm.*” Gülümsedi. “Değişime zorlanmam gerektiğini bilirdi.”

“Seni çok zorlamak istemiyorum.”

“Zorluyorsun.” Annesi iç geçirdi. “Bütün hayatın zorlamakla geçti Angela, istediğini elde etmek için.” Angie’nin yanağına dokundu. “Babam bu tarafını severdi senin ve eminim şimdi de seninle gurur duyardı.”

Angie artık mönüyü unutmuştu. Babasını ve ona dair özlediği şeyleri düşünüyordu; Şükran Günü gösterisini izlemesi için onu nasıl omuzlarına aldığı, geceleri onunla birlikte dua edişini ve kahvaltıda yaptığı saçma sapan, anlamsız esprileri özlüyordu.

“Tamam,” dedi annesi buğulu gözlerle. “Bu hafta birkaç spesiyal deneyelim, sonrasına bakarız.”

“İşe yarayacak anne. Göreceksin. Tanıtımlar başladığında işler gerçekten de açılacak. Pazar günü gazete ekinin ilk sayafasındayız.”

“Açıkçası şimdiden işler açılmaya başladı. O kızı işe alman iyi oldu. İyi bir garson,” dedi annesi. “Onu –o kızılı– işe aldığı anda başımız derde girecek sandım ve zavallının bir elbiseye ihtiyacı olduğunu söylediğinde...”

"Ah, olamaz." Angie ayağa fırladı. "Balo."

"Ne oldu?"

"Mezuniyet balosu yarın gece. Lauren o yüzden mutfakta oyalandı. Yarın geceyi bana anımsatmaya çalışıyordu."

"Peki neden yarın çalışabileceğini söyledi?"

"Bilmiyorum." Angie cebinden arabasının anahtarlarını çıkarıp kapıya asılı paltosunu kaptı. "Hoşça kal, anne. Yarın görüşürüz."

Angie aceleyle restorandan çıktı. Dışarıda yağmur çiseliyordu. Kafasını kaldırıp sokağa baktı.

Lauren yoktu.

Otoparka koşup arabasına binerek Kütüklü Yol'un kuzeyine yöneldi. Yolda başka araba yoktu. Otobüs durağını fark ettiğinde anayola sapmak üzereydi.

Yakınılardaki sokak lambasının ışığı her şeye yumuşak, sarı bir ısıltı veriyordu. Uzaktan bile Lauren'ın bakır kızılı saçlarını görebiliyordu.

Tam önünde durdu.

Lauren kafasını hafifçe kaldırdı. Gözleri kıpkırmızıydı ve şişmişti.

"Ah," dedi Angie'yi görür görmez doğrularak.

Angie pencere camını açtı. Cam aşağıya doğru kayarken soğuk hava arabanın içine doldu. Angie yolcu koltuğuna doğru eğildi. "Binsene."

Lauren arkasına işaret etti. "Otobüsüm geliyor, yine de teşekkürler."

"Balo yarındı, değil mi?" dedi Angie. "Mutfakta bana bunu söylemeye çalışıyordun."

"O konuda kaygılanma. Gitmiyorum."

"Neden?"

Lauren kafasını çevirdi. "Gitmek istemiyorum."

Angie kızın eski, yıpranmış ayakkabılarına baktı. "Sana ödünç elbise verebileceğimi söylemiştim arumsarsan."

Lauren kafasını salladı.

"Hâlâ ihtiyacın var mı?"

"Evet." Sesi güçlükle duyulabiliyordu.

"Tamam. Saat    te restoranda ol. Birlikte hazırlanmak için bir arkadaşınla s zleştin mi?"

Lauren kafasını iki yana salladı.

"Benim evimde hazırlanmaya ne dersin? Eğlenceli olur."

"Gerçekten mi? Çok sevinirim."

"Anlaştık. David'i ara ve seni benim evimden almasını söyle, 7998 Mucize Sapağı. Köprüden sonraki ilk yol.

Otobüs arkalarında durduğunda korna sesini duydular.

Kısa süre sonra Angie karanlık ve boş evine girerken hata mı ettiğini düşünüyordu.

Ne de olsa genç bir kızı baloya hazırlamak annenin göreviydi.

Ertesi sabah Angie tüm enerjisiyle yola koyuldu. Saat yedide anne-siyle birlikte tedarikçilere ve da ıtım ılara uğradı. Saat on olmadan haftalık yiyeceklerin sipari ini vermiş, sebze ve meyvelerin tazeli ine bakmı , ödemeleri kontrol etmiş, restoranın hesabına para yatırmı , masa örtülerini  ama ırhaneye bırakmı lardı. Annesi kendi i lerini halletmeye koyulduğunda Angie,  arap ve randevu geceleri için gerekli broşürleri yaptırmak için bir matbaanın yolunu tuttu. Sonra da ba ı lanan ilk paltoları Kom una Yardım Et Evi'ne bıraktı.

Kuru temizlemeciye u radı ında yağmur atı tırıyordu.   le vakti sa anak ba lamı tı. Yerde oluşan gölcükler, hızla d   en dam-lalar yüzünden kaynıyor gibi görünüyordu.

Yılın bu zamanı hava durumunu tahmin etmek kolaydı. Mayıs başına kadar kapkara gökyüzü ve yağmurlu günler onları bekliyordu. Önümüzdeki aylarda güneşin açması umut bağlamamak gereken bir sürprizdi. Sürekli kapkara bir sis bulutunun gölgesinde yaşamaya dayanamayanlar, çatıya vuran yağmurun sesiyle gecenin bir yarısı uyanır, bir daha uyuyamazdı.

Angie restorana on beş dakika geç kalmıştı.

Lauren restoranın yeşil-beyaz tentesinin altındaki kaldırımında bekliyordu. Eski mavi bir sırt çantasını ayağının dibine koymuştu.

Angie araba camını açtı. "Affedersin, geç kaldım."

"Unuttun sandım."

Angie bu kıza verdiği sözde duran biri oldu mu hiç acaba diye düşündü, daha doğrusu bugüne kadar kimse ona bir söz vermiş miydi?

"Hadi bin," dedi yolcu tarafının kapısını açarak.

"Emin misin?"

Angie gülümsedi. "İnan bana Lauren. Ben her zaman eminimdir. Livvy yerime bakacak. Hadi artık bin."

Lauren kendisine söyleneni yapıp kapıyı sertçe kapattı. Yağmur arabayı dövüyor, sarsılmasına sebep oluyordu.

Sessizlik içinde ilerlediler. Ahenkle gidip gelen sileceklerin sesi öyle gürültülüydü ki konuşmanın anlamı yoktu.

Kulübeye vardıklarında Angie kapının önüne park etti.

Lauren'a baktı. "Sence anneni aramalı mıyız? Belki bize katılmak ister."

Lauren güldü. Acı dolu, neşesiz bir sestti. "Sanmam." Sesinin ne kadar sert çıktığını fark etmişti muhtemelen. Gülümseyip omuz silkti. "O balolardan hoşlanmaz."

Angie bu sözleri irdelemeye kalkışmadı. O bu kızın patronuydu; o kadar. Lauren'a ödünç elbise verecekti. Hepsi bu.

"Tamam, hadi içeri girip neler varmış bakalım."

Lauren yana kayıp kollarını Angie'nin boynuna doladı. Tebesümü tüm yüzüne yayılmış, onu on bir yaşındaymış gibi göstermişti. "Teşekkürler Angie. Ah, çok teşekkürler."

Lauren hayaller üzerine kurulu bir dünyada büyümemişti. Birçok arkadaşından farklı olarak çocukluğunu kavgalarla, fahişeler ve risk altındaki kadınlara yönelik programlarda geçirmişti. Annesinin sık sık dile getirdiği üzere, *gerçek hayat* buydu. Ribido'ların evinde çizgi film, Disney filmleri izlenmezdi. Lauren yedi yaşına geldiğinde Yakışıklı Prens'in yalan olduğunu biliyordu. Sigara ve bira kokusunun izlerini taşıyan evlerindeki küçük yatağına yattığında Sindrella veya Pamuk Prenses olma hayalleri kurmazdı. Herkesi kendine âşık eden prenses fantezisi ona göre çok saçmaydı.

Bu geceye kadar.

Angie Malone bu gece Lauren'a kapısını açmıştı ve verandasından manzara şaşırtıcı görünüyordu. Burası güneş ışığıyla yıkanmış bir olasılıklar dünyasıydı.

Önce kıyafet geldi. Hayır, önce ev geldi.

"Burayı babam yaptı," demişti Angie. "Çocukluğumda yazları buraya gelirdik."

Ev, devasa ağaçların arasındaydı. Dalgaların uzaktan gelen sesi havayı doldurmuştu.

İki katlı, tahta kiremitli kulübe bir verandayla kuşatılmıştı. Yer yer göze çarpan sallanan hasır sandalyeler özenle yerleştirilmişti; böyle bir günde insan bunlardan birine oturup sıcak çikolatasını yudumlarken aşağıdaki okyanusu izleyebilirdi.

Lauren kulübeyi gördüğünde durdu. Hep böyle bir evi olsun istemişti.

"Lauren?" demişti Angie ona bakarak.

Sırf bu eve bakmak bile o isteğini yeniden ateşlemişti.

"Affedersin," dedi Lauren ilerleyerek.

Evin içi de dışarıdan baktığında görüldüğü kadar mükemmeldi. Şöminenin önündeki kocaman, içi dolgulu, keten kumaş kaplı kanepeler yüz yüze bakıyordu. Eski yeşil bir sandık da sehpa olarak kullanılıyordu.

Açık sarı dolapları ve verandanın önündeki gül bahçesine bakan küçük penceresiyle mutfak küçük ve keyifli bir yerdi. Koca koca köknar ağaçları binanın etrafını kuşatmış, komşularla aralarına mesafe koymuştu.

"Çok güzel," diye mırıldandı Lauren.

"Teşekkürler. Biz de seviyoruz. Evet," dedi Angie ateşi yakmak üzere eğilirken, "nasıl görünmek istiyorsun?"

"Ha?"

Angie ona döndü. "Seksi mi, masum mu, prenses gibi mi? Bu gece hangisi olmak istiyorsun?"

"Herhangi bir elbise olur."

"Böyle anlarda kız arkadaşlarından yardım almalısın. Belki şimdilik acil yardım olarak ben de iş görebilirim. Hadi gel." Angie Lauren'ın önünden geçip dar merdivene yöneldi. Basamaklar gıcırdıyordu.

Lauren hemen arkasındaydı. Dar bir koridordan beyaz tavanlı ve beyaz ahşap zeminli, birinin burada yaşadığını hissettiren yatak odasına girdiler. Dört direkli yatak, odanın odağını oluşturuyordu; her iki taraftaki muhteşem komodinlerde okuma lambasıyla bir yığın evrak duruyordu.

Angie büyük gömme dolaba gidip lambasını açtı. Tepede asılı duran tek ampul sıra sıra dizili kıyafetlere ışık saçıyordu.

“Bakalım. Yalnızca bir iki gece kıyafetimi yanıma aldım. Aslında onları eBay’de satmayı düşünüyordum.” Sarı-bej renkli birkaç Nordstrom elbise çantasının yan yana asılı olduğu dolaba doğru yürüdü.

Nordstrom.

Lauren Seattle’ın bu saygın mağazasından hiçbir şey almamıştı. Elbise şöyle dursun, mağazanın önündeki büfeden bir fincan kahve alacak parası bile yoktu ki. Bir adım geriledi.

Angie çantalardan birinin fermuarını açıp uzun, siyah bir elbise çıkardı ve Lauren’a döndü. “Ne diyorsun?”

Boyundan bağlı elbisenin boyun kısmında elmas taklidi ve bel bölgesinde de çift sıra halinde daha büyük taşlar vardı. Kumaşı kaygandı. İpekti muhtemelen.

“Ne mi düşünüyorum?” Lauren böyle bir şeyi ödünç alamazdı. Ya üzerine bir şey dökerse?

“Haklısın. Fazla ciddi. Eğlenceli bir geceye hazırlanıyoruz biz.” Angie elbiseyi yere bırakıp elbise çantalarını çılgınca araştırmaya başladı.

Lauren eğilip yerdeki elbiseyi kaldırdı. Kumaş parmaklarını okşuyordu sanki. Böylesine yumuşak bir kumaşa hiç dokunmamıştı.

“İşte.” Angie başka bir elbise çıkardı; bu seferki pembeydi, deniz kabuğunun tatlı rengi. Bunun kumaşı daha ağırdı, giyen kadının –veya kızın– vücudunu saran cinsten. Sırtı açık, kolsuz bir elbiseydi. “İçinden sutyenli. Ama on yedi yaşında birinin sutyene ihtiyacı yoktur zaten.”

Angie başka bir elbise çıkardı; bu da yakası açık uzun kollu zümrüt yeşili bir elbiseydi. Çok güzeldi ama Lauren’ın gözleri tekrar pembe elbiseye kaydı.

"Bunun fiyatı nedir?" diye soracak cesareti buldu kendinde.

Angie pembe elbiseye bakıp gülümsedi. "Bu eski şey mi? İndirimden almıştım. Hayır, Capitol Hill'deki ikinci el eşyalar satan dükkândan almıştım."

Lauren gülümsemeden edemedi. "Evet, güzel."

"Pembe olanı mı istiyorsun?"

"Bir hasar verirsem..."

"Pembe." Angie siyah ve yeşil elbiseleri yerlerine asıp pembe elbiseyi koluna astı. "Duş vakti."

Lauren, elbiseyi yatağa bırakan Angie'nin peşinden büyük yatak odasına yöneldi.

"Ayakkabın var mı?"

Lauren kafasını salladı.

"Ne renk?"

"Siyah."

"Bu işe yarayabilir," dedi Angie duşu açarken. "Burada su ısınana kadar ben bir kazak örerim." Dolaptan bazı şişelerle kavanozlar çıkardı. "Bu ölü deriyi atmak için, ne işe yaradığını biliyorsun, değil mi?"

Lauren kafasını sallayınca Angie başka bir şeye uzandı.

"Bu nemlendirici maske. Cildime iyi geliyor. Beni on yaş genç gösteriyor."

"O zaman beni de anasınırında gösterir."

Angie güldü ve malzemeleri Lauren'ın eline sıkıştırdı. "Duş al, sonra saçını ve makyajını hallederiz."

Lauren hayatının en uzun, en lüks duşunu aldı. Borular takırdamıyor, su gidip gelmediği gibi aniden de soğumuyordu. Bütün pahalı ürünleri kullandı ve duştan çıktığında kendini yenilenmiş

hissetti. Saçını kurutup üzerine büyük gelen kalın, beyaz havluya sarınarak yatak odasına döndü.

Angie yatağın kenarında oturuyordu. Etrafında bir yığın aksesuar vardı; fırçalar ve makyaj malzemeleri, saç maşası, el çantaları ve şallar. "Bocuklu siyah bir şal, siyah bir gece çantası ve bunu buldum!" Kelebek şeklinde, pembe ve siyah renklerde çok güzel bir saç tokası buldu. "Hadi, gel de otur. Ablalarımla birlikte saatlerce birbirimizin saçını yapardık." Lauren'ın önüne bir yastık attı.

Lauren görev bilinciyle sırtını yatağa vererek oturdu.

Angie hemen onun saçını taramaya başladı. Kendini çok iyi hissedeni Lauren iç geçirdi. Bugüne dek kimse saçını taramamıştı. Annesi Lauren'ın saçını kesmeye vakit ayırdığında bile saçını taramazdı.

"Tamam," dedi Angie bir süre sonra, "şimdi yatağa otur."

Lauren pozisyonunu değiştirdi. Angie önünde oturdu. "Gözlerini kapat."

Fısıltı kadar yumuşak göz farı... hafif allık.

"Boynuna biraz parıltı verelim. Onu yeğenime almıştım ama Mira ona uygun olmadığını söyledi... İşte," dedi bir dakika sonra. "Hepsi tamam."

Lauren ayağa kalkıp elbiseyi giyindi. Angie de fermuarını çekti.

"Mükemmel," dedi Angie iç geçirerek. "Git de bak."

Lauren kapalı kapının arkasındaki boy aynasına ağır ağır yürüdü.

Aniden nefes alamadı. Elbise üzerine tam oturmuş, onu hiç okumadığı masal kitaplarındaki prenseslere benzetmişti. Hayatında ilk defa okuldaki diğer kızlara benzemişti.

ON BİR

Angie şifoniyerinin karşısına oturmuştu. En üst çekmece açıktı. Orada, iç çamaşırlarının, çoraplarının, taytlarının arasında fotoğraf makinesi duruyordu.

Torunlarımın fotoğraflarını çekmek için, demişti annesi fotoğraf makinesini Angie'ye verdikten sonra.

Annesinin gülen yüzü, bebekler baharda tomurcuklanan çiçek gibi doğal bir şekilde büyür, diyordu.

Angie iç geçirdi.

Yıllarca bu makineyi kullanmış, hayatının her anını onunla belgelemişti. Doğum günü partileri, doğacak bebekler için yapılan partiler, anaokulu mezuniyeti kutlamaları gibi toplantılarda Angie fotoğraf çekmişti. Bir yerden sonra bu iş, umutsuzca istediği ama bir türlü kavuşamadığı hayata bir mercekten bakmak ona acı vermeye başlamıştı. Birer birer bütün yeğenlerinin fotoğraflarını çekmişti. Kendi kaybını bu şekilde görmek acıdan başka bir şey değildi. Bunun bencilce, aynı zamanda da çocukça olduğunun farkındaydı.

Küçük Dani bundan beş yıl önce doğduğunda –şimdi bir ömür gibi geliyordu– Angie kamerayı sonsuza dek elinden bırakmıştı.

Fotoğraf makinesini alıp filmini taktı ve alt kata indi.

Lauren sırtını alevlere vermiş, şöminenin önünde duruyordu. Altın sarısı alevler açık, çilli tenine bronz bir ışıltı veriyordu. Deniz kabuğu pembesi elbise üzerine biraz bol, biraz da uzun olmuştu ama iki kusur da göze batmıyordu. Topuz yapıp kelebek tokayla geriye tutturulmuş saçıyla prenseslere benziyordu.

“Çok güzel oldun,” dedi Angie odaya döndüğünde. Duygusallığı yüzünden utandı. Genç bir kızı okul balosuna hazırlamak önemsiz bir şeydi, peki neden bu kadar duygulanmıştı?

“Biliyorum,” dedi Lauren. Şaşkınlığı sesinden belliydi. Hayretler içindeydi.

Angie ansızın merceğin sağlayacağı mesafeye ihtiyaç duydu. Fotoğraf çekmeye başladı. Art arda çekmeye devam etti, ta ki Lauren gülüp, “Dur! Birkaç poz da David’e ayıralım,” diyene kadar.

Angie kendini aptal gibi hissetmişti. “Haklısın. Hadi otur. Beklerken çay içelim.” Mutfaka gitti.

“Yedide burada olacağını söylemişti. Akşam yemeği için kulübe gideceğiz.”

Angie mutfakta iki fincana çay doldurup oturma odasına döndü. “Kulüp mü? Fazlasıyla baş döndürücü.”

Lauren kıkırdadı. Kanepenin kenarına tünediği yerden inanılmaz derecede çocuksu görünüyordu. Elbiseyi buruşturmaktan korkuyordu belli ki. Fincanı iki eliyle kavrayıp çayını büyük bir itina ile içiyordu.

Angie aniden duygulandı; bazen kendini çok yalnız hisseden böyle bir kızın başına neler gelebileceğini düşünüp korktu.

“Bana garip bakıyorsun. Fincanı yanlış mı tutuyorum?” diye sordu Lauren.

"Hayır." Angie çabucak bir fotoğraf daha çekti. Kamerayı tekrar kucağına indirdiğinde Lauren'ın ıslıl ıslıl bakışlarıyla karşılaştı. Nasıl olur da bir anne bu anı yaşamak istemezdi? "Sayısız okul balosuna gitmişsindir sarırım," dedi. Öyleydi muhtemelen.

"Evet, çoğuna." Yine de Lauren'ın dinlediği pek söylenemezdi. Dikkati dağılmıştı sanki. Sonunda çay fincanını bırakıp "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Genelde böyle bir sorunun yanıtı hayır olmalıdır. Lanet olası bir hayır."

"Gerçekten. Sorabilir miyim?"

"Sor bakalım." Angie kanepenin keten kumaşlı minderine yaslandı.

"Bu gece benim için bütün bunları neden yapıyorsun?"

"Seni seviyorum, Lauren. O kadar. Yardım etmek istiyorum."

"Sanırım bana acıyorsun."

Angie iç geçirdi. Bu soruyu başka yöne çevirmenin bir anlamı yoktu. Lauren gerçek bir yanıt istiyordu. "Belki o da işin bir kısmı. Yine de en büyük kısmı... ben istediğin şeyi elde edememenin ne demek olduğunu bilirim."

"Sen mi?"

Angie güçlkle yutkundu. Bir yanı bu özel konuyu hiç açmamış olmayı dilediyse de onunla konuşmak çok doğal geliyordu. Ve şimdi başladığı konuyu nasıl devam ettireceğini bilemiyordu. "Benim çocuğum yok," dedi.

"Neden?"

Angie aslında soruyu doğrudan sormasına memnun olmuştu. Kendi yaşındaki kadınlar bu tür konuşmalarda mayın bölgesine girdiklerini anlar, büyük bir dikkatle etrafından dolaşmayı tercih ederdi. "Doktorlar sebebini bilmiyor. Üç defa hamile kaldım ama..."

Sophia'yı düşünüp bir an için gözlerini kapadı ve devam etti. "Ters gitti."

"Bu yüzden mi hazırlanmama yardım ettin?" Lauren'ın sesinde, Angie'nin duygusallağına eş bir hüznün vardı.

"Evet," diye yanıtladı Angie yumuşak bir sesle. Kapı zili çaldığında başka bir şey söylemeye hazırlanıyordu.

"David geldi," dedi Lauren, ayağa fırlayıp kapıya koşarken.

"Dur!" diye seslendi Angie.

"Ne?"

"Flörtü gelen hanımlar kapıyı açmaz. Sen üst kata çık. Kapıya ben bakarım."

"Gerçekten mi?" Lauren'ın sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkmıştı.

"Hadi."

Lauren üst kata çıkar çıkmaz, Angie gidip kapıyı açtı.

David küçük verandada bekliyordu. Üzerine mükemmel bir şekilde oturan siyah smokini, beyaz gömleği ve gümüş rengi kırıyatıyla bütün genç kızların hayran olacağı genç bir delikanlıydı.

"Sen David olmalısın. Arabayla restorana geldiğini görmüştüm. Ben Angie Malone."

David elini öyle güçlü sıkırmıştı ki Angie kemiklerinin birbirine yapıştığını sandı. "David Ryerson Haynes," dedi heyecanla gülümseyip Angie'nin ardından bakarak.

Angie gerileyip onu içeri aldı. "Keresteci aileden mi?"

"Evet. Lauren hazır mı?"

O Porsche'un açıklamasını öğrenmişti böylece. Angie, Lauren'a seslendi. Genç kız birkaç saniye içinde merdivenlerin başında belirdi.

David'in nutku tutulmuştı. "Vay canına," dedi yumuşak bir sesle ve merdivenlere doğru ilerledi. "Harika görünüyorsun."

Lauren basamakları aceleyle inip David'e yaklaştı. Titrek bir tebessümle ona baktı. "Öyle mi?"

David beyaz bir çiçek iştirilmiş bilekliği uzatıp kızı öptü.

Angie odanın bir ucundan bile o öpücüğün yumuşaklığını hissetmişti ve bu onu gülümsetmişti.

"Hadi bakalım," dedi. "Fotoğraf vakti. Şöminenin yanında durun."

Angie birkaç fotoğraf çekip aniden durdu. "Tamam," dedi sonunda. "İyi eğlenceler. Arabayı dikkatli kullanın."

Onu duyup duymadıklarından bile emin değildi. Lauren ve David birbirlerinin gözlerinde kaybolmuşlardı.

Ama ön kapıda Lauren kollarını Angie'nin boynuna sarıp ona sıkıca sarıldı. "Bunu asla unutmayacağım," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim."

Angie de, "Bir şey değil," diye fısıldadı ama bir anda boğazı düğümlendiği için ağzından çıkan kelimelerin duyulduğundan emin olamadı.

David, Lauren'ı arabaya götürüp ona kapıyı açarken Angie orada bekledi.

O elini sallarken gözden kaybolup gittiler.

Angie tekrar eve girip kapıyı kapattı. Sessizlik aniden bunaltıcı bir hal almıştı.

Hayatının ne kadar sessiz olduğunu unutmuştu. Son zamanlarda müziği açmazsa kendi nefesinden veya adımlarının sert zeminde çıkardığı sestten başka bir şey duymaz olmuştu.

Çok iyi bildiği bir uçurumdan aşağı kaydığını hissetti; uçurumun dibini ıssız ve soğuktu.

Oraya tekrar düşmek istemiyordu. Kendini toparlaması çok uzun sürmüştü. Şimdi Conlan'ı arayabilmeyi çok isterdi. Eskiden Conlan uçurumun kenarından onunla konuşurdu. Ama artık o günler de geride kalmıştı.

Telefon çaldı. *Tanrı'ya şükür.* Koşup yanıt verdi. "Alo?" Sesinin ne kadar doğal çıktığını duyunca şaşırdı. Uçurumdan yuvarlanan bir kadının sesi bu kadar net çıkmazdı.

"Balo hazırlığı nasıl geçti?" Annesiydi arayan.

"Harika. Çok güzel oldu." Angie gülmeye çalıştı ve sesinin hissettiğinden daha doğal çıkmış olmasını diledi.

"İyi misin?"

Annesinin bunu sorması hoşuna gitmişti. "İyiyim. Sanırım erkenden yatacağım. Sabah konuşuruz, olur mu?"

"Seni seviyorum, Angela."

"Ben de seni seviyorum anne."

Angie telefonu kapattığında titriyordu. Aklından yapabileceği bir sürü şey geçirdi; müzik dinlemek, kitap okumak, yeni mönü üzerinde çalışmak. Sonunda hiçbirini yapamayacak kadar yorgun olduğunu hissetti. Kocaman yatağına uzanıp örtüleri çenesine kadar çekti ve gözlerini kapattı.

Bir süre sonra uyandı.

Biri ona sesleniyordu. Saate baktı. Dokuz bile değildi.

Yataktan kalkıp sendeleyerek merdivenlerden indi. Mutfakta bekleyen annesinin elbisesi yağmurdan ıslanmıştı ve kırmızı lekeli önlüğü de hâlâ üzerindeydi. Elleri kalçasındaydı. "İyi değilsin."

"İyi olacağım."

"Ben de bir gün doksan yaşında olacağım. Ama bu oraya varmanın kolay olacağını garantilemez. Gel." Angie'yi elinden tutup

kanepeye götürdü. Oturup Angie'nin çocukluğunda yaptıkları gibi birbirlerine kenetlendiler. Annesi saçını okşadı.

"Onu baloya hazırlamak eğlenceliydi. Şeye kadar... gidene kadar... sonra da düşünmeye başladım..."

"Biliyorum," dedi annesi nazikçe. "Kendi kızını anımsadın."

Angie iç geçirdi. Keder böyle bir şeydi; o da annesi de bunu iyi biliyordu. Ömrü boyunca kendini zaman zaman anımsatmanın bir yolunu bulacaktı. Bazı kayıplar insanı derinden etkilerdi ve o yarının bütünüyle kapanması için gereken zaman bir ömre sığmayacak kadar uzundu.

"Ben de oğlumu kaybettim," dedi annesi aralarına düşen sessizliği bölerek.

Angie güçlkle soludu. "Bunu bize hiç söylemedin."

"Bazı şeyler anlatılamayacak kadar zordur. İlk çocuğumdu."

"Neden bize söylemedin?"

"Söyleyemedim."

Angie annesinin acısını hissetti. Bu ortak kayıp onları birleştirmiş, arkadaşlık denebilecek bir yere taşımıştı.

"Ben yalnızca ümit dolu şeyler söylemek isterim."

Angie kendi ellerine baktı. Nikâh yüzüğünü parmağında göremeyince bir an şaşırıldı.

"Bu kızla ilgili dikkatli ol Angela," dedi annesi nazikçe.

Bu tavsiyeyi ikinci defa veriyordu. Angie buna uyabileceğinden emin değildi.

* * *

Dünyanın bu köşesinde, bir sonbahar sabahı, pembe pırlantalar kadar nadir görülen güneşin ortaya çıkması Tanrı'nın bir lütfuydu.

Lauren bunu işaret olarak kabul etti.

Uyanırken tembel tembel gerindi. Sokaktaki arabaların gürültüsünü duyabiliyordu. Yan tarafta komşular tartışıyordu. Bir yerlerden bir arabanın korna sesi duyuluyordu. Koridorun sonundaki yatak odasındaki annesi geç saatlere kadar süren içki âleminin ardından derin uykudaydı.

Dünyanın geri kalanı için bugün sıradan bir pazar sabahıydı.

Lauren yan döndü. Kendini bildi bileli kullandığı eski yatak gıcırdadı.

Yüzünün yarısını örten darmadağın saçlarıyla David sereserpe sırtüstü yatıyordu. Bir kolu yatağın kenarından aşağıya sarkarken diğerini de kafasının altına koymuştu. Lauren saç hizasında yer yer kendini gösteren sivilceleri ve çene kemiği boyunca uzanan zikzak biçimindeki küçük yara izini görebiliyordu. Altıncı sınıfta futbol oynarken olmuştu bu iz.

"Oluk oluk kanadı," derdi ne zaman hikâyeyi anlatsa. Yaralarıyla böbürlenmekten çok sevdiği bir şey yoktu. Lauren çok evhamlı olduğunu söyleyip ona takılırdı hep.

Yara izine dokunup parmağının ucunu üzerinde gezdirdi.

Dün gece mükemmeldi. Mükemmelden de öteydi. Kendini prensesler gibi hissetmiş, David onu sahneye yönlendirirken kelimelerin tam anlamıyla mutluluktan uçuyordu. Aerosmith'in *Angel* adlı parçası çalıyordu. Lauren bunu ne kadar zaman hatırlayacağını merak etti. Çocuklarına bu hikâyeyi anlatacak mıydı? *Gelin bakalım çocuklar, gelin de annenizin balonun kraliçesi seçilme hikâyesini dinleyin.*

"Seni seviyorum," diye fısıldamıştı David, Lauren'ın tacını kafasına koyarlarken. Elini hiç bırakmamıştı. O anda Lauren da buğulu

gözlerinin ardından ona bakmıştı. Onu o kadar çok seviyordu ki sevgisi göğsünü ağrıtyordu. Ondan ayrı kalmayı düşünemiyordu bile.

Farklı üniversitelere giderlerse...

Farklı üniversitelere gitme *fikri* midesine ağrılar girmesine yetmişti.

David yavaş yavaş uyanıyordu. Lauren'ı gördüğünde gülümsemi. "Bizimkilere Jared'lerde daha sık kalacağımı söylemeliyim."

Lauren'ı kollarının arasına aldı. O kollara mükemmel biçimde sığmıştı; vücutları birbirine uyacak şekilde yapılmıştı sanki.

Üniversiteye giderken, sonrasında ve evlendiklerinde de böyle olacaktı. Bir daha kendini hiç yalnız hissetmeyecekti. Lauren onu öpüp ona dokundu. "Annem pazar günleri asla öğleden önce uyanmaz," dedi hafifçe gülümseyerek.

David geri çekildi. "Bir saat içinde Peter Amcamla buluşmalıyım. Stanford'un önemli adamlarından biriyle randevum var."

Lauren da geri çekildi. "Pazar günü mü? Ben sanmıştım ki..."

"Yalnızca hafta sonu için kasabada. Sen de gelebilirsin."

Lauren'ın tebessümü, o güne dair romantik beklentileriyle birlikte kayboldu. "Ya, tabii." Lauren gitmesini gerçekten istese daha önce söylerdi.

"Böyle yapma."

"Hadi David. Hayal kurmayı bırakalım. Stanford'dan burs kazanamayacağım ortada. Hem çek yazacak bir anneciğimle babacığım da yok benim. Ama sen istersen USC'ye gelebilirsin."

Bu çok eski bir tartışmaydı. David'in derin iç geçirişinden, bu konuda tartışmaktan bıktığı anlaşılyordu. "Öncelikle sen Stanford'a girebilirsin. İkincisi sen USC'ye gitsen bile sık sık görüşeceğiz. Biz birbirimizi seviyoruz Lauren. Birkaç kilometre uzaklaşınca sevgimiz bitmeyecek."

“Birkaç yüz kilometre demek istedin sanırım.” Lauren tepesindeki yıkık dökük tuğla tavana baktı. Bir köşesi rutubetten kararmıştı. Keşke gülümseyebilseydi. “Hem zaten bugün çalışmalıyım.”

David onu kendine çekti ve genç kızın kalbini hızla attırmaya yeten minik öpücüklerinden birini kondurdu. Lauren öfkesinin eridiğini hissetti. Ve David onu bırakıp yataktan kalktığı anda Lauren yine üşüdüğünü hissetti.

David smokinini toplayıp tekrar giyindi.

Lauren çıplak göğsünü battaniyeyle örtüp yatakta oturdu. “Dün gece çok eğlendim.”

David yatağın etrafını dolaşıp Lauren’ın yanına oturdu. “Çok kaygılanıyorsun.”

“Etrafına bir baksana, David.” Lauren sesinin boğulduğunu hissetti. Karşısındaki başka biri olsa bundan utanç duyardı. “Ben her zaman kaygı için yaşamalıyım.”

“Benimle ilgili kaygılanmana gerek yok. Ben seni seviyorum.”

“Biliyorum.” Gerçekten de biliyordu. Vücudundaki her hücreyle buna inanıyordu. David’e sıkıca sarılıp onu öptü. “İyi şanslar.”

O gittikten sonra Lauren uzunca bir süre tek başına orada oturup açık kapıya baktı. Sonunda yataktan kalkıp sıcak bir duş aldı ve giyinip koridoru geçti. Annesinin odasının kapısında durdu. İçeriden gelen horlama sesini duyabiliyordu.

Bildik bir özlem duygusu içini sardı. Dün geceki balo annesinin aklına gelmiş midir diye düşünürken kapıya dokundu.

Sor ona.

Güneş ışığının erken saatlerde tozlu perdelerden içeri sızdığı bazı zamanlarda annesinin mutlu uyandığı bile olurdu. Eski püskü ince tişörtünün içinde çok cılız ve zayıf görünüyordu. Son zamanlarda yeterli beslenmiyordu.

Lauren duraksadı. Annesinin ne kadar genç olduğunu fark ettiği nadir anlardan biriydi bu da. "Anne?" Odaya girip yatağın kenarına oturdu.

Annesi sırtüstü döndü. Gözlerini açmadan, "Saat kaç?" diye mırıldandı.

"On bile değil henüz." Annesinin gözlerine düşen saçları çekmek istedi ama cesaret edemedi. Bu her şeyi mahvedecek türden bir yakınlık olurdu.

Annesi gözlerini ovuşturdu. "Kendimi bok gibi hissediyorum. Dün gece Phoebe'yle çok eğlendik." Uykulu gözlerle sırttı. "Bunda şaşılacak bir şey yok."

Lauren öne eğildi. "Ben balo kraliçesi seçildim," dedi kısık sesle, buna hâlâ inanamıyormuş gibi. Gülümsemesini bastıramadı.

"Ha?" Annesinin gözleri yine kapanmıştı.

"Balo. Dün geceydi ya," dedi Lauren ama annesinin dikkatinin çoktan kaybolduğunu fark etmişti. "Her neyse."

"Sanırım bugün işe gidemeyeceğim. Bok gibiyim." Annesi tekrar bir yana döndü. Birkaç saniye içinde horluyordu.

Lauren hayal kırıklığına uğramamaya kararlıydı. Başka bir şey beklemek aptallık olurdu zaten. Bazı dersler uzun zaman önce alınmalıydı.

İç geçirerek ayağa kalktı.

Bir saat sonra Lauren otobüse binmiş, kasabaya gidiyordu. Güneş yine kaybolmuş, arında kararan bulut kümesinin arkasına gizlenmişti. Son trafik lambasına geldiklerinde yağmur başladı.

Saat hâlâ çok erkendi. Park halinde çok az araba olmasına rağmen kilise kalabalıktı.

Bundan kısa bir süre öncesine kadar, yağmurlu veya karlı tatil günlerinde yatak odasının penceresini açtığı zamanları hatırladı. Hava nasıl olursa olsun, pencereden sarkar, çan sesini dinlerdi. Gözlerini kapayıp pazar günü giyinip kiliseye gitmenin nasıl bir duygu olduğunu hissetmeye çalışırdı. Hep aynı hayali kurardı: Sarışın güzel bir kadının peşinden koşturan güzel yeşil elbiseli, kıvılcı saçlı bir kız. Biraz ileride bir aile onları beklerdi.

Hadi Lauren, derdi hayali annesi ve gülümseyerek elinden tutardı. Geç kalacağız.

Lauren penceresini uzun zamandır açmıyordu. Şimdi dışarı baktığında tek gördüğü yan taraftaki yıkık bina ve Bayan Sanchez'in kültüstür El Camino'suydu. Artık bu hayali yalnızca geceleri kuruyordu.

Otobüs yavaşlayıp durmaya hazırlandı. Lauren kucağındaki alışveriş torbasına baktı. Önce aramalıydı; kibar evlerde böyle yapılırdı. Bir şeyler bırakmak için de olsa öylece uğrayamazdınız. Ne yazık ki Angie'nin telefon numarasını bilmiyordu. Ve en azından kendine karşı dürüst olması gerekirse, yalnız kalmak istemiyordu.

"Mucize Sapağı," diye seslendi otobüs şoförü.

Lauren ayağa fırlayıp kimseye çarpmamaya çalışarak dar basamaklara doğru ilerleyerek otobüsten indi.

Kapılar hemen arkasında vızıldayarak kapandı. Otobüs yoluna devam etti.

Lauren, buz parçacıkları gibi yağın yağmurdan korumaya çalıştığı torbayı göğsüne yapıştırıp orada öylece kalakaldı.

Ucu gri bulutlara doğru uzanan koca sedir ağaçlarının her iki yanda sıralandığı yol hemen önünde uzanıyordu. Yol kenarında yer yer posta kutuları göze çarpıyordu ama onun dışında herhangi bir yaşam belirtisine rastlamamıştı. Ormanın kendi haline bırakıldığı, yeşil-siyah vahşetin arasına karışma cesaretini gösteren yürüyüşçü-

lerin bahara dek gözden kaybolduğu nemli ve karanlık haftaların içindeydiler.

Araba yoluna vardığında yağmur kararlı bir şekilde yağmaya devam ediyordu; hızlı, soğuk, jilet kadar keskin damlalar yüzünü acıtiyordu.

Ev boş görünüyordu. Pencereelerde ışık yoktu. Yağmur damlaları çatıya güm güm vuruyor, su birikintilerine düşüyordu.

Neyse ki Angie'nin arabası garajdaydı.

Kapıya çaldı.

İçeriden bir ses geliyordu. Müzik sesi.

Tekrar kapıyı çaldı. Geçen her dakikayla birlikte Lauren ellerini biraz daha hissetmiyordu. Dışarıda dondurucu bir soğuk vardı.

Bir kez daha kapıyı çaldıktan sonra kapının kulbuna uzandı. Kulbu çevirir çevirmez açılması onu şaşırtmıştı. Kapıyı açtı.

"Selam!" İçeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Bütün ışıklar kapalıydı. Güneş ışığı yokken ev biraz kasvetli görünüyordu.

Mutfak tezgâhının üzerindeki çantayı gördü; yanındaki beyaz formikanın üzerinde araba anahtarları duruyordu.

"Angie?" Lauren ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarıp torbayı tezgâhtaki çantanın yanına bıraktı.

Oturma odasına yürürken Angie'ye seslenmeye devam etti.

Ev boştu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Lauren. Şimdi otobüs durağına kadar onca yolu geri yürüyüp dondurucu yağmurun altında bekleyecekti. Dokuz numaralı otobüsün oradan ne sıklıkta geçtiğini bilmiyordu bile.

Ah, tamam.

Buraya kadar geldiğine göre elbiseyi yerine koyabilirdi. Üst kata çıktı.

Basamaklar ağırlığından gıcırdayordu. Arkasına dönüp baktığında ıslak ayak izlerinin peşinden geldiğini gördü.

Harika. Dışarı çıkmadan önce bir de yeri temizlemesi gerekcekti şimdi.

Yatak odasının kapalı kapısının önünde durup sabahın on buçuğunda Angie'nin hâlâ uyumasına imkân olmadığını düşünse de her ihtimale karşı kapıyı çaldı.

Kapıyı açtı.

Oda karanlıktı. Çiçek desenli bir perde pencereleri örtmüştü.

Lauren el yordamıyla lamba düğmesini bulup açtı. Tepedeki ampulden ışık yayıldı.

Aceleyle gömme dolaba gidip elbiseyi yerine koydu ve yatak odasına gitti.

Angie yatağında oturmuş, uykulu gözlerle şaşkın şaşkın ona bakıyordu. "Lauren?"

Lauren'ın içini bir utanç sardı. Yanakları yanıyordu. "Ben... şey... affedersin. Kapıyı çaldım. Sandım ki..."

Angie yorgun bir ifadeyle gülümsedi. Gözleri ağlamış gibi şişmiş, kızarmıştı. Yanaklarının üst tarafı küçük pembe çizgilerle dolmuştu. Uzun siyah saçları karmakarışıktı. Sonuç olarak hiç iyi görünmüyordu. "Sorun yok evlat."

"Gitmeliyim."

"Hayır!" Sonra daha yumuşak bir sesle, "Kalsan sevinirim," dedi. Kafasını kaldırıp kocaman dört direkli yatağın kenarını işaret etti. "Otur."

"Su içindeyim."

Angie omuz silkti. "Su kurur."

Lauren çıplak ayaklarına baktı. Derisi neredeyse kıpkırmızı olmuştu; damarları görünüyordu. Yatağa tırmanıp bacaklarını uzattı.

Angie ona kocaman tüylü bir yastık uzatıp yumuşacık battaniyeyi ayaklarına sardı. "Dün geceyi anlatsana."

Bu soru Lauren'da bazı şeyleri açığa çıkardı. Gün boyunca ilk defa göğsünde acı hissetmemişti. Her şeyi tüm romantizmiyle anısına anlatmak istiyordu ama bir şey onu durdurdu. Onu durduran Angie'nin gözlerindeki hüzündü. "Ağlamışsın," dedi Lauren sakın bir tavırla.

"Ben yaşlıyım. Sabahları böyle görünürüm."

"Birincisi saat on buçuk. Neredeyse öğle vakti. İkincisi, uykuda ağlamanın ne demek olduğunu bilirim."

Angie kafasını yatak başına yaslayıp ahşap tavana baktı. Çok geçmeden de konuştu. "Bazen kötü günler geçiriyorum. Çok sık değil ama... bilirsin işte... bazen." Tekrar iç geçirip Lauren'a baktı. "Bazen hayat hayalini kurduğun şekilde çıkmaz karşına. Bunu bilmeyecek kadar gençsin henüz. Yine de bir önemi yok."

"Hayal kırıklığını anlamak için çok genç olduğumu mu düşünüyorsun?"

Angie uzun bir süre sessizce ona bakıp ardından, "Hayır, öyle düşünmüyorum. Ama bazı şeyler konuşmakla hallolmaz. Şimdi bana baloyu anlat. Detayları öğrenmek için çatlıyorum."

Lauren, Angie'yi daha iyi tanıyabilmeyi diledi. Onu tanısaydı bu konuyu kapatıp kapatmaması gerektiğini bilirdi. Bu kederli ve harika kadına ne söylemesi gerektiğini bilirdi.

"Lütfen," dedi Angie.

"Balo mükemmeldi," dedi Lauren sonunda. "Herkes çok güzel olduğumu söyledi."

“Öyleydin zaten,” dedi Angie, artık gülümseyerek. Az önce iyi olduğunu kanıtlamak için takındığı yapmacık gülümsemeden farklı olarak içten bir gülümseydi bu.

Lauren buna sevinmişti, sanki Angie’ye bir şey vermiş gibi hissetti. “Dekorasyon çok güzeldi. Tema, Kış Mevsiminde Harikalar Diyarı’ydı ve her taraf yapma kar ve donmuş göl görüntüsü veren aynalarla doluydu. Brad Gaggiany’nin getirdiği rom da anında bitti tabii.”

Angie kaşlarını çattı. “Ah, ne güzel.”

Lauren bunu hiç söylememiş olmayı diledi. Yine kız arkadaşlarından biriyle konuştuğu hissine kapılmış, bir yetişkinle konuştuğunu unutmuştu. Gerçekte bu konuda pek tecrübeli sayılmazdı. Annesiyle okul organizasyonlarından asla konuşmazdı. “Ben pek içmedim,” diye yalan söyledi alelacele.

“Bunu duyduğuma sevindim. İçki bir kıza yapmak istemediği şeyler yaptırabilir.”

Lauren, Angie’nin tavsiyesindeki nezaketi sezmişti. Elinde olmadan kendi annesini, hemen lafa karışıp kendi pişmanlıklarından bahsedişini ve annelik avantajını kullanarak konuşmayı yönlendirmişini düşündü.

“Ve bil bakalım ne oldu?” Lauren, Angie’nin tahmin etmesini bekleyemedi bile. “Balo kraliçesi seçildim,” dedi.

Angie gülümseyip ellerini çıktı. “Bu çok hoş. Anlat bakalım, küçük hanım. Her şeyi bilmek istiyorum.”

Bir saat boyunca baloyu konuştular. On bir buçukta restorana gitme vakti geldiğinde Angie yine kahkahalar atıyordu.

ON İKİ

Telefonlar bütün gün susmak bilmedi. Ekim ayının üçüncü pazar günüydü ve reklamları küçük boy *West End Gazette*'in sözde eğlence ekinin ön sayfasını tamamen kaplamıştı.

Romantizmi DeSaria's'da yaşayın.

Tanıtımda tüm değişiklikler detaylarıyla anlatılmıştı –randevu gecesi, şarap gecesi, indirimli saatler~ ve birkaç kupon vardı. Şarap şişesinde yüzde elli indirim kuponu. Başlangıç yemeği alındığında pasta bedava kuponu. Pazartesiden perşembeye kadar bir kişi fiyatına iki kişilik öğle yemeği kuponu.

DeSaria's'ı tamamen unutan insanlar, geçip giden zamanı, Kü-tüklü Yol'daki küçük *trattoria*'ya³⁷ ebeveynleriyle birlikte gittikleri geceleri anımsamışlardı. Anlaşılan birçoğu rezervasyon yaptırmak için gazete ilanındaki telefon numarasını kaydetmişti. DeSaria's'da bulunan herhangi birinin anımsayacağı üzere, yıllardır ilk defa tüm masalar için rezervasyon yapılıyordu. Palto bağış kutusu neredeyse

37 İtalyan restoranı. (ç. n.)

dolup taşmıştı. Görünüşe bakılırsa kimse komşusuna yardım etme fırsatını kaçırmak istememişti.

“Anlamıyorum,” dedi annesi orkinosları yıkayıp yağlı kâğıda dizerken. “Bu gece daha kim bilir kaç kişi balık siparişi verecek. Bu kötü bir fikirdi Angela. Çok pahalıya mal olacak. Daha fazla *cannelloni* ve lazanya yapmalıydık.” Son bir saatte ayrı şeyi en az beş defa tekrarlamıştı.

Angie, kıkırdamamaya çalışan Mira’ya göz kırptı. “Nükleer savaş çıksa, bütün kasabaya yetecek kadar lazanyamız var buzlukta, anne.”

“Savaş şakası yapma Angela. Sen de maydonozları daha ince kıy Mira. Konuklarımız konuşurken ön dişlerinde koca koca yeşillikler olmasını istemeyiz. Minik minik doğra.”

Mira gülererek maydonozu doğramaya devam etti.

Anneleri pişirme kâğıdını büyük bir özenle serip yüzeyine biraz zeytinyağı sürdü. “Mira, arpacık soğanlarını uzat bana.”

Angie sessizce mutfaktan çıkıp yemek salonuna geçti.

Saat beşi çeyrek geçiyordu ve restoranın yarısından fazlası dolmuştu. Rosa ve Lauren siparişleri alıp konuklara su dolduruyordu.

Angie masa masa gezip her masayı babasının yaptığı gibi selamladı. Babası her masayla ilgilenir, peçeteleri düzeltir, hanımefendilerin sandalyesini tutar, “Su getirin!” diye seslenirdi.

Yıllardır görmediği insanları gördü, her birinin babasıyla ilgili bir anısı vardı. Kendi kaybına odaklanmaktan babasının yokluğunun toplumda ne büyük bir boşluk yarattığını görememişti. Angie bütün masaların yeterli özeni gördüğünden emin olunca mutfığa döndü.

Annesinin sınırları tepesindeydi. “Şimdiden sekiz balık sipariş edilmiş ve ben ilk tepsiyi mahvettim. Çok çabuk pişiyor. Yağlı kâğıt yırtıldı.”

Mira yan tarafta domatesleri doğruyordu. Belli ki göze görünmemeye çalışıyordu.

Angie annesinin yanına gidip omzuna dokundu. "Derin bir nefes al, anne."

Annesi durup göğsünü derin bir nefesle şişirdi ve iki büklüm oldu. "Ben yaşlıyım," diye mırıldandı. "Çok yaşlı..."

Kapı ardına kadar açıldı. Diz uzunluğunda, pileli siyah eteği, beyaz gömleği ve siyah çizmeleriyle Livvy tam karşılarında duruyordu. "Vay canına, bu doğru mu? Annem mönüyü değiştirdi mi?"

"Seni kim aradı?" diye sordu Mira, ellerini önlüğüne silerek.

"Hırdavatçı dükkânından Bay Tannen kuru temizlemeciye gelmiş. O da matbaada çalışan Bay Garcia'dan duymuş."

Annesi kasıtlı olarak kızlarını duymazdan geliyordu. Eğilmiş, balıkları tuz ve bibere buluyor, üzerlerine kekik, maydonoz ve doğranmış domates ekliyor, sonra her bir pişirme kâğıdını sıkıca kapatarak fırına yerleştirdiği tepsiye diziyordu.

"Doğruymuş," diye mırıldandı Livvy. "Nedir o?"

"*Tonno al cartoccio*,"³⁸ dedi annesi burnunu çekerek. "Ne fark eder ki? Şurada da kalkan var. Babanın en sevdiği yemeklerden olan *rombo alle capperi e pomodoro'yu*³⁹ yapıyorum. Bu hafta domatesler çok iyiydi."

Fırının zamanlayıcısının sesi duyuldu. Annesi tepsiyi fırından çıkarıp balığı tabağa koydu. Bu geceki ton balığı marine edilmiş kızarmış dolmalık biber, ızgara kabak ve ev yapımı *polenta'*yla⁴⁰ sunulacaktı. "Hepiniz neden bakıyorsunuz öyle?" Tam o sırada Rosa ile Lauren mutfaka geldi. Annesi tabakları onlara uzattı. Garsonlar çıktığında kadın dalgın bir ifadeyle, "Ben de yıllarca mönüyü değişt-

38 Kağıtta pişirilmiş ton balığı. (ç. n.)

39 Domates ve kaparili kalkan. (ç. n.)

40 Mısır unuyla hazırlanan bir garnitür çeşidi. (ç. n.)

tirmeyi düşündüm. Değişiklik iyidir. Babanız, huzur içinde yatsın, lazanyayı mönüden çıkarmak dışında istediğim her türlü değişikliği yapabileceğimi söylediler.” Elleriyle kovma işareti yaptı. “Şimdi odun gibi orada durmayı bırakın da dışarı çıkın. Lauren’in yardıma ihtiyacı olabilir. Mira sen de bana domates ver.”

Livvy ile Mira gittiğinde annesi güldü. “Gel bakalım,” dedi Angie’ye, kollarını açarak. “Baban,” diye fısıldadı, “seninle gurur duyardı.”

Angie ona sıkıca sarıldı. “Hepimizle gurur duyardı.”

O gece ilerleyen saatlerde, son konuklara da yemekleri sunulup tiramisu ve taze ahududulu *zabaglione*⁴¹ kâselerine yer açmak için tabaklar toplandığında, annesi yemekleri hakkında ne düşünüldüğünü görmek için mutfaktan çıktı.

Maria’nın birçoğunu yıllardır tanıdığı konuklar, onu görünce alkışlamaya başladı. Bay Fortense, “Muhteşem yemekler!” diye haykırdı.

Anneleri gülümsedi. “Teşekkürler. Yine bekleriz. Yarın taze domatesli *asparagus-potato gnocchi*⁴² yapıyorum. Parmaklarınızı yiyeceksiniz.” Angie’ye baktı. “Bu benim sevgili kızımın favorisidir.”

Son müşteriler de saat on buçukta gittiğinde Lauren çok yorulmuştu. Masalar gece boyunca dolup taşmıştı. Hatta zaman zaman kapıda kuyruk bile olmuştu. Zavallı Rosa’nın yetişmesine imkân yoktu. İlk saat boyunca Lauren’in telaştan midesi bulandı. Neyse ki Angie’nin ablası gelmişti. Livvy tam bir melek gibi bir kahkaha bulutu yaratıp Lauren’in yükünü hafifletmişti.

41 Çırpılmış yumurta sarısı, şeker ve şaraptan yapılan İtalyan tatlısı. (ç. n.)

42 Kuşkonmaz ve patatesli *gnocchi*. (ç. n.)

Şimdi Lauren rezervasyon masasında oturuyordu. Rosa en az iki saat önce eve gitmişti ve bütün kadınlar mutfaktaydı. Gece boyunca ilk defa Lauren rahat bir nefes alabilmişti. Önlüğünün cebinden bahşişlerini çıkarıp saydı.

Tekrar saydı.

O gece altmış bir dolar kazanmıştı. Aniden ne ayak, ne kol ağrısı kalmış, bacağına giren kramp geçmişti. Zengindi. Buna benzer birkaç gecede maaşı kadar para kazanırdı.

Önlüğünü çıkarıp mutfığa yöneldi. Yolu yarılaşmıştı ki kanatlı kapılar açıldı.

Önce Livvy çıkmış, hemen ardından da Mira çıkmıştı. Birbirlerine hiç benzemeseler de kardeş oldukları çok belliydi. Mimikleri aynıydı. Aynı Angie gibi boğuk boğuk gülüyorlardı. Başka bir odadan seslerini ayırt etmek güçtü.

Restoranı bir ses doldurdu. Frank Sinatra'nın kadife, gür sesi salonu sarmıştı.

Mira ve Livvy aynı anda durup kafalarını kaldırdılar.

Başka bir şarkı başladı. Yüksek. Öyle beklenmedik bir sesteki ki bu, Lauren'in tanınması birkaç saniye almıştı.

Bruce Springsteen. *Glory Days*⁴³

*I had a friend was a big baseball player
back in high school*⁴⁴

Livvy bir çığlık atıp ellerini havaya kaldırdı. Elektroşok tedavisi görüyormuş gibi garip hareketler yapan Mira'yla dans etmeye başladı.

43 Mutluluk dolu günler. (ç. n.)

44 Lise yıllarında büyük bir beyzbol oyuncusu olan bir arkadaşım vardı. (ç. n.)

"En son ne zaman dans etmiştim? Tanrım, onu bile anımsamıyorum," diye haykırdı Mira yüksek müzikte sesini kardeşine duyurmaya çalışarak.

Livvy kahkahayla güldü. "Çok belli ablacığım. *Seinfeld*'deki Elaine gibi dans ediyorsun. Biraz çalışmalısın."

Mira kardeşiyle poposunu çarpıştırdı.

Lauren hayretle onları izliyordu. Gece boyunca neredeyse hiç konuşmayan bu iki kardeş şimdi bambaşka insanlara dönüşmüştü. Daha genç. Daha özgür.

Birbirine bağlı.

Kapı tekrar açıldı. Angie de arkasındaki annesini kucaklayarak mutfaktan dans ederek çıktı. "Conga dansı," diye haykırdı biri.

Livvy ile Mira arka arkaya geçip birbirlerine tutundu. Dördü birlikte boş masaların arasında dans ederken arada bir durup topuklarını yere vuruyor, kafalarını geriye atıyorlardı.

Çok garip bir görüntüydü. Televizyondaki eskiçağ insanların görüntüleri gibi.

İnanılmaz derecede havalı.

Lauren'ın midesine bir ağrı girdi. Ne tepki göstereceğini bilemiyordu. Tek bildiği bu yere ait olmadığıydı. O bir çalışandı.

Onlarsa aile.

Yavaş yavaş kapıya doğru gerilemeye başladı.

"Ah olamaz, gitme," diye seslendi Angie.

Lauren durup kafasını kaldırdı. Conga dansı bozulmuştu.

Mira ve Livvy birlikte dans ediyordu. Maria bir köşeden gülümseyerek kızlarını izliyordu.

Angie Lauren'a doğru koştu. "Daha gidemezsin. Parti veriyoruz."

"Ben buraya..."

Angie kızın elini tutup ona sırttı.

Ait kelimesi duyulmadı.

Müzik değişti. Hoparlörden *Crocodile Rock* şarkısı duyuldu.

"Elton!" diye haykırdı Livvy. "Onu Tacoma Dome'da görmüştük, anımsadınız mı?"

Ve dans yeniden başladı.

"Dans et," dedi Angie ve Lauren daha ne olduğunu anlamadan dans eden kadınların arasında buldu kendini. Üçüncü şarkının sonunda -Billy Joel'in *Uptown Girl* adlı şarkısı- Lauren onlarla birlikte kahkahalar atıyordu.

Sonraki yarım saat boyunca sevgi dolu bir ailenin sıcak sesiyle kuşatılmıştı. Birlikte güldüler, dans ettiler, restoranın bir anda ne kadar kalabalık olduğunu konuştular. Lauren her anından keyif almıştı ve parti gece yarısına doğru bittiğinde hiç eve gitmek istememişti.

Ama tabii başka şansı yoktu. Otobüsle gidebileceğini söyledi ama anında reddedildi. Angie onu arabaya sürükledi. Yol boyunca konuşup sık sık kahkahalar attılar ama sonunda Lauren eve gelmişti.

Ağır sırt çantasını yorgun omuzlarına diğerine asarak evine giden iç karartıcı merdivenleri ağır ağır çıktı.

Dairenin kapısı açıktı.

İçeride, gri bir duman bulutu tuğla tavanı kaplamıştı. Sehpanın üzerindeki kül tablasında bir yığın sigara izmariti vardı. Boş bir cin şişesi sallanan yemek masasının üzerinde ağır ağır bir o yana bir diğerine gidip gelirken sonunda muşamba döşemeye düşmüştü. Lauren işaretleri tanıyordu: İki çeşit izmarit ve mutfak tezgâhındaki bira şişeleri. Olay yerini adli tıp ekiplerinin incelemesine gerek yoktu. Tanıdık bir durumdu bu.

Annesi bardan işe yaramaz birini bulmuştu (hepsi işe yaramazdı) ve onu eve getirmişti.

Şimdi de annesinin yatak odasındalardı. Annesinin eski karyolasının ritmini tanırđı. Güm güm pat. Güm güm pat.

Hemen kendi odasına koşup kapıyı kapattı. Evde olduğu fark edilmesin diye sessizce hareket ederek ajandasını bulup bugünün tarihine *DeSaria Partisi* diye not aldı. Bunu hiç unutmak istemiyordu. Bu iki kelimeye bakıp bakıp neler hissettiğini anımsamak istiyordu.

Banyoya gidip rekor hızla uyumaya hazırlandı. İstediği son şey koridorda o adamla karşılaşmaktı.

Hemen odasına koşup kapıyı hızla kapattı. Yatağına kıvrılıp örtüleri boynuna kadar üzerine çekerek tavanı izledi.

Bugünle ilgili anılar zihnini doldurdu. Görüntülerle birlikte içini garip bir duygu kapladı; biraz mutluluk, biraz da kayıp. Bir anlam veremiyordu.

Yalnızca bir restoran, diye hatırlattı kendine. Çalıştığđı yer.

Angie onun patronuydu...

Annesi değil.

İşte tek gerçek buydu, onu üzen gerçek. Çok uzun zamandır kendini yalnız hissediyordu ve şimdi saçma bir biçimde kendini bir yerlere ait hissediyordu.

Gerçek olmasa bile ki değildi, gerçeğın soğuk boşluğundan çok daha iyi hissetmesini sağlıyordu.

Bunu düşünmemeye, zihninde bütün konuşmaları tekrar tekrar anımsamamaya çalıştı ama yapamıyordu. Gecenin sonunda hep birlikte şöminenin etrafına dizildiklerinde, konuşup gülerken Lauren onlara bildiği bir fıkrayı anlatacak kadar açılmıştı. Mira ve Angie uzun uzun ve içten kahkahalar atmıştı; Maria da, "Bu çok saçma. Bir adam neden öyle bir şey desin ki?" demiş, bu soru hepsine, en çok Lauren'a daha güçlü kahkahalar attırmıştı.

Şimdi bunu anımsayınca ağlamak istiyordu.

ON ÜÇ

Ekim ayı hızla geçmişti ama kasımda hayat yine yavaş akmaya başlamıştı. Benzer günler birbirini kovalıyordu. Sürekli yağmur yağıyor, zaman zaman uğuldayarak gelen fırtına okyanusta şiddetli girdaplar oluşturuyordu. Arada bir de yağmur yüklü ve yorgun görünümlü gökyüzünden boncuk gibi damlalar düşüyordu.

Son iki haftadır Lauren evde mümkün olduğunca az durmaya bakıyordu. *O adam* sürekli oradaydı, bira ve sigara içiyor, havayı işe yaramazların o alışık olduğu kokusuyla dolduruyordu. Tabii ki annesi ona âşıktı. Tam onun tipi idi.

Lauren her gece ve hafta sonları da gün boyunca restoranda çalışabileceğini söyledi. Başka bir garson daha almalarına rağmen, saatlerini sabit tutmaya çalışıyordu. Çalışmadığı zamanlarsa okul kütüphanesine gidiyor veya David'le buluşuyordu.

Bu kadar para kazanmanın ve zaten yüksek olan notlarını daha da yükseltmesinin tek dezavantajı çok yorulmasıydı. Şu anda da derste uyanık kalma kararlılığının son kırıntısını tüketiyordu. Sınıfın

önünde dikilen Bay Goldman, Jackson Pollock'un⁴⁵ renkleri kullanma tekniğini anlatırken kelimeleri uzattıkça uzatıyordu.

Lauren'a göre resim, öfkeli bir çocuğun eline bir kutu boya verildiğinde yapacağı türden bir şeydi.

Seçmeli dersler.

Aslında bu yıl aldığı tek ders buydu. Son sınıfa gelene kadar gerekli tüm dersleri almış olduğunu yoğun çalışma döneminde fark etmemişti. Bu durumda teknik olarak bu dönemin sonunda mezun olabilirdi. Trigonometri tek dert ettiği dersti ve mezuniyet için dersi olmasına gerek bile yoktu.

Zil çalınca kitabı kapayıp sandalyesinden kalktı ve kahkahalar atarak birbiriyle konuşan öğrencilerin arasına katıldı.

Bayrak direğinin orada David'in diğer çocuklarla birlikte *hacky sack*⁴⁶ oynadığını gördü. David onu gördüğünde yüzü aydınlandı. Hemen yanına koşup ona sarıldı. Gün boyunca Lauren ilk kez kendini yorgun hissetmiyordu.

"Çok acıktım," dedi biri.

"Ben de."

Sürekli takıldıkları Hamburger Dünyası'na doğru kalabalıkla birlikte yürürken Lauren kolunu David'in beline doladı.

Marci Morford müzik kutusuna biraz para attı. Afroman'ın *Crazy Rap*'i çalmaya başladı.

Herkes önce sızlandı, sonra da hep birlikte güldüler. Anna Lyons, ev ekonomisi öğretmeni Bayan Fiore'yle ilgili bir hikâye anlatınca, buz pateni dersinde ev ödevi yapmanın ne kadar saçma olduğunu tartışmaya başladılar.

45 20. yüzyılın en önemli sanatçılarından, soyut dışavurumcu ressam. (ç. n.)

46 İçi silikon veya mercimek dolu küçük topa oynanan oyun. (ç. n.)

Lauren ilekli milkshake, bir jambon burger ve patates kızartması siparişı verdi.

Cebinde para olduğunu bilmek güzeldi. Yıllarca acıkmamış rolü yapıp durmuştu. Şimdi sürekli yiyordu.

"Tanrım, Lauren," diye güldü Irene Herman. "Bir türlü denkleştiremedim. Bir dolar borç verir misin?"

"Dert etme." Lauren kot pantolonunun cebinden birkaç dolar çıkarıp arkadaşına uzattı. "Sen de milkshake istiyorsun, *biliyorum*."

Böylece ne kadar yiyebilecekleri üzerine bir sohbete başladılar.

"Hey," dedi Kim bir süre sonra, "California'daki üniversitelerle ilgili duyurudan haberiniz var mı?"

Lauren kafasını kaldırdı. "Ne duyurusu?"

"Bu hafta sonu Portland'da büyük bir şey düzenliyorlar."

Portland. Bir buçuk saatlik bir yol. Lauren'ın kalp atışları hızlandı. "Harika." Elini David'in eline kaydırıp hafifçe sıktı. "Birlikte gidebiliriz," dedi ona bakarak.

David mutsuz göründü. "Bu hafta sonu büyükannemlere gidiyorum," dedi. "Indiana'da. İptal edemem. Yıldönümü partileri." David masadakilere baktı. "Biriniz Lauren'ı götürebilir mi?"

Herkes birer birer mazeretini bildirdi.

Zırvalık. Otobüsle gitmesi gerekecekti. Üstelik bu da yetmezmiş gibi ebeveyni olmadan üniversite fuarına giden tek öğrenci olacaktı yine.

Yemekler bittiğinde kalabalık dağıldı ve David ile Lauren masada baş başa kaldılar.

"Oraya tek başına gidebilecek misin? Belki hastalanmış numarası yaparım..."

“Hayır. Benim büyükannemle büyükbabam olsa onları ziyaret etmek isterdim.” Bu itirafıyla birlikte içinde hafif bir acı hissetti. Büyükannesini ziyaret ettiğini ya da bir kuzeniyle buluştuğunu kim bilir kaç defa hayal etmişti. Samimi bir akrabayla buluşmak için neler vermezdi.

“Eminim Angie seni götürür. Çok iyi biri.”

Lauren da bunu düşündü. Bu mümkün müydü? Angie’den böyle bir iyilik isteyebilir miydi? “Evet,” dedi David’i daha fazla kaygılandırmamak için. “Ona sorarım.”

David’in söylediği şey günün geri kalanı ve ertesi gün boyunca Lauren’ın kafasını meşgul etti. O birinden iyilik istemeye alışkın değildi. Zavallı görünecek, hatta annesiyle ilgili sorular sorulmasına sebep olacaktı. Normalde bu bile vazgeçip otobüsle tek başına gitmesi için yeterli bir sebepti.

Ama Angie farklıydı. O gerçekten Lauren’ı önemsiyordu.

Hafta sonu geldiğinde Lauren hâlâ kararını vermemiştir. Cuma günü çok yoruldu, masa masa gezip konukları memnun etmeye çalıştı. Her fırsatta Angie’ye bir bakış atıp böyle bir ricaya ne tepki vereceğini çözmeye çalışıyordu, Angie’yse gece boyunca kelebek misali masadan masaya koşturmuş, bütün müşterilerle konuşmuştu. Lauren iki defa sormaya yeltendiyse de her iki girişiminde de gerilip hemen vazgeçti.

“Hadi bakalım,” dedi Angie, gecenin hesaplarını kapatırken. “Çıkar ağzındaki baklayı.”

Lauren tuzlukları dolduruyordu. Angie’nin sözlerini duyunca irkildi. Tuzluk masadan uçtu.

“Bu uğursuzluk sayılır,” dedi Angie. “Sol omzuna tuz dök, çabuk.”

Lauren başparmağıyla işaretparmağı arasına aldığı bir tutam tuzu omzuna serpti.

"Oh be! Az kaldı üzerimize yıldırım düşecekti. Şimdi söyle bakalım aklından ne geçiyor?"

"Aklım mı?"

"Kulaklarının arasındaki bölge. Bütün gece gözünü üzerimden ayırmayıp peşimden geldin. Seni tanırım ben, Lauren. Söylemek istediğin bir şey var. Cumartesi günü için izin mi istiyorsun? Yeni garson çalışacak. David'le bir randevunuz varsa sana izin verebilirim."

Tam zamanıydı. Ya şimdi söylerdi ya da hiç.

Lauren sırt çantasından çıkardığı broşürü Angie'ye uzattı.

"California üniversiteleri... soru-cevap oturumu... temsilcilerle görüşme. Hımm." Angie kafasını kaldırdı. "Benim zamanımda böyle şeyler yoktu. Demek ki cumartesi günü oraya gidebilmek için izin istiyorsun."

"Gitmek-istiyorum-sen-beni-götürebilir-misin?" Lauren bütün cümleyi bir nefeste söyledi.

Angie kaşlarını çatı.

Bu kötü bir fikirdi. Angie, *Zavallı Lauren, ne acınası halde*, bakışını takınmıştı. "Sorun değil. O gün izin kullansam yeter." Lauren sırt çantasına uzandı.

"Ben Portland'ı severim," dedi Angie.

Lauren kafasını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki."

"Beni götüreceksin?" dedi Lauren, duyduklarına inanmaktan korkarak.

"Elbette götüreceğim. Ve Lauren. Lütfen bir dahaki sefer bu kadar korkak olma. Biz arkadaşız. Birbirimize iyilik yapmak bu işin doğasında var."

Lauren bunun kendisi için büyük bir anlam taşımasından utanç duydu. "Tabii ki Angie. Arkadaşız."

Vancouver'dan Portland'a arabalar dur kalk ilerliyordu. Washington'ı Oregon'a bağlayan köprüünün ortasına gelene kadar da sebebini anlamamışlardı. Bu öğleden sonra büyük UW⁴⁷-UO⁴⁸ maçı vardı. Husky'ler Duck'lara karşı. Yıllardır sürüp giden rekabet.

"Geç kalacağız," dedi Angie, son yirmi dakika içinde en az üçüncü defa. Bu kadar öfkelenmesi korkutucuydu. Lauren'ı randevusuna zamanında götürmesi gerekiyordu ve geç kalıyorlardı.

"Endişelenme Angie. Birkaç dakika geç gitmekten bir şey çıkmaz. Stres yapmaya gerek yok."

Angie dönüş sinyali verip sola yöneldi. *Nihayet.*

Ara yollara girer girmez trafik rahatladı. Bir sokaktan girip diğerinden çıkarak arabayı boş bir park alanına çekti. "Geldik." Gösterge panosundan saate baktı. "Yalnızca yedi dakika geciktik. "Koşalım."

Otoparktan binaya kadar koştular.

İçerisi tıka basa doluydu.

"Lanet olsun." Angie önlere doğru ilerlemeye çalıştı. Yer bulamazlarsa basamaklara da oturabilirlerdi. Lauren onu elinden tutup arka sıradaki oturaklara yönlendirdi.

Sahnede yaklaşık on beş kişi uzun bir toplantı masasının etrafına oturmuştu. Moderatör konuşmayı başvurular, okul tercihi, eyalet içi ve eyalet dışı öğrenci oranı gibi konulara değinerek yönlendiriyordu.

Lauren duyduğu her kelimeyi not defterine yazdı.

Angie içinde garip bir tür gurur hissetti. Bir kızı olsa, tam da Lauren gibi olmasını isterdi. Zeki, hırslı, özverili.

47 University of Wisconsin (Wisconsin Üniversitesi). (ç. n.)

48 University of Oklahoma (Oklahoma Üniversitesi). (ç. n.)

Sonraki bir saat boyunca Angie birbiri ardına tüm istatistikleri dinledi. Sunumun sonunda emin olduğu bir tek şey vardı. Bugün olsa UCLA'ya kabul edilmezdi. Onun döneminde solunum cihazına bağlı olmadan nefes alabilmek ve 3.0 not ortalamasını tutturmak yeterliydi. Şimdilerde Stanford'a girebilmek için bir hastalığı tedavi etmek veya Ulusal Bilim Ödülü'nü kazanmış olmak gerekiyordu. Tabii eğer deri topları fırlatmakta iyi değilseniz. Öyle bir durumda 1.7 not ortalaması yeterliydi.

Lauren defterini kapattı. "Bu kadar," dedi.

Etraflarındaki herkes ayağa kalkmış, koridorlara doğru ilerliyordu. Karmakarışık konuşmalar salonda bir gürültü yaratıyordu.

"Evet, ne öğrendin?" diye sordu Angie, oturduğu yerden kalkmadan. O karmaşanın içine dalmanın bir anlamı yoktu.

"Devlet okullarında öğrencilerin neredeyse yüzde doksanı eyalet içindenmiş. Harçlar gittikçe artıyor."

"Şu anda bardağın boş tarafını görme anlarından birini yaşıyorsun belli ki. Hiç sana yaraşır bir davranış değil bu."

Lauren iç geçirdi. "Bazen zor oluyor... Fircrest Akademi'ye gitmek. Bütün arkadaşlarım istedikleri okula gidebiliyor. Bense okulların beni hangi şartlarda kabul edeceğini öğrenmeliyim."

"Yazacağın makalenin büyük önemi var gibi görünüyor."

"Evet."

"Bir de tavsiye mektubunun."

"Evet. Ne yazık ki Jerry Brown veya Arnold Schwarzenegger gibi birine yazdıramıyorum. Hal böyleyken matematik öğretmenim Bay Baxter'ın harikalar yaratmasını bekleyeceğim. Ne yazık ki o da bazen karatahtanın yerini bile unutabiliyor."

Angie sahneye baktı. Loyola-Marymount, USC ve Santa Clara temsilcileri hâlâ oradaydı. Masalarda oturmuş, sohbet ediyorlardı.

“İlk tercihin neresi?” diye sordu Lauren’a.

“USC, sanırım. David’in ikinci tercihi.”

“Erkek arkadaşının seçtiği okulu tercih etmene dair bir konuşmaya girmeyi düşünmüyorum bile. Tamam, yalan söyledim. Bu kötü bir fikir. Erkek arkadaşının peşinden gitme. Şimdi gel bakalım.” Angie ayağa kalktı.

Lauren not defterini sırt çantasına koyup ayağa kalktı. “Nereye gidiyorsun?” dedi Angie yukarıya çıkmak yerine aşağıya inmeye başlayınca.

Angie kızın elini tuttu. “Bunca yolu konferansı en arka sıradan dinlemeye gelmedik.”

Lauren geri çekilmeye çalıştıysa da Angie güçlüydü. Merdivenleri inip orkestra bölümünü geçerek sahneye yöneldi. Lauren’ı da çekiştirerek USC temsilcisinin yanına gitti.

Adam kafasını kaldırıp yorgun bir ifadeyle gülümsedi. Şüphesiz çocuklarını sahneye sürükleyen annelere alışkındı. Angie’nin anne olmadığını anlamasının hiçbir yolu yoktu. “Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Ben Angela Malone,” dedi elini uzatarak. Adam onunla tokalaşınca, “Ben UCLA mezunuyum ama Lauren’ın kalbinde USC yatıyor. Nedenini anlayamıyorum.”

Adam güldü. “Bu da farklı bir yaklaşım. Temsil ettiğim okula eleştiri.” Adam Lauren’a baktı. “Sen kimsin peki?”

Lauren kıpkırmızı oldu. “L-Lauren Ribido. Fircrest Akademi’den.”

“Çok iyi bir okul. Bunun faydası olur.” Adam gülümsedi. “Sıkıntı etme. Neden USC’yi istiyorsun?”

“Gazetecilik okumak istiyorum.”

Angie bunu bilmiyordu. Gurur duyan bir ebeveyn gibi gülümsedi.

“Yeni Woodward ya da Bernstein mı olmak istiyorsun, ha?” dedi adam. “Notların nasıl?”

“Sınıfın ilk yüzde altmışının içindeyim. Birçok onur belgesiyle birlikte 3.92.”

“SAT?”

“Geçen yıl 1520 aldım. Yine de tekrar girdim. Bu puanlar yeterli değil.”

“1520 hiç de fena bir puan değil. Spor yapıp gönüllü işlere katılıyor musun?”

“Evet.”

“Ve haftada yirmi-yirmi beş saat çalışıyor,” diye ekledi Angie. “Etkileyici.”

Angie o sırada hamlesini yaptı. “William Layton’ı tanır mısınız?”

“İşletme Fakültesi dekanını mı? Elbette. O da buralı sanırım, değil mi?”

Angie kafasını salladı. “Ben onun kızıyla birlikte okudum. Dekan, Lauren için bir tavsiye mektubu yazsa faydası olur mu?”

Adam Lauren’a baktı ve arka cebinden pirinç bir kutu çıkardı. “Bu benim kartım. Başvurunu doğruca bana yolla. Ben gerekli yere iletirim.” Angie’ye dönüp, “Layton’dan bir tavsiye mektubu gerçekten faydalı olur,” dedi.

Lauren hâlâ inanamıyordu. Durduk yere kahkahalar atıp duruyordu. Kelso civarlarında Angie sürekli teşekkür etmekten vazgeçmesini söyledi.

Ama nasıl vazgeçebilirdi ki? Hayatında ilk defa önemli biri gibi hissetmişti.

USC’ye girme ihtimali vardı artık. Bir ihtimal.

Angie'ye baktı. "Teşekkürler. Gerçekten," dedi tekrar, oturduğu yerden sıçrayarak.

"Biliyorum biliyorum." Angie güldü. "Sanki biri sana ilk kez bir iyilik yapıyormuş gibi davranıyorsun. Bu çok önemsiz bir şeydi."

"Olur mu? Çok önemli," dedi Lauren, yüzündeki tebessümün kaybolduğunu hissederek. Angie'nin onun için yaptıklarının anlamı büyüktü. Lauren ilk defa kendini yalnız hissetmemişti.

ON DÖRT

Bugün okul uğultudan geçilmiyordu. Kasımın üçüncü haftasıydı ve üniversiteye başvuru süreci tüm hızıyla devam ediyordu. Herkesin amacı üniversiteye girmektir. Herkes bunu konuşuyordu. Lauren maddi yardım ve bursla ilgili belgeleri doldurup transkriptlerini zımbalamış, makalelerini yazmıştı. Ve mucizeler mucizesi Angie onun için USC'den Dr. Layton'a bir tavsiye mektubu yazdırmıştı. Artık burs alabileceğine inanmaya başlamıştı.

"Andrew Wanamaker'ı duydun mu? Büyükbabası onu Yale'e sokmuş. Daha ilk sonuçlar bile açıklanmadı ama o kabul edildiğini öğrenmiş." Kim Heltne bir ağaca yaslanıp iç geçirdi. "Swarthmore'a giremezsem babam çıldırır. Kardan nefret etmemi bile umursamıyor."

Birinci sınıftan beri yakın arkadaş olan grup bahçede oturmuş, öğle yemeği yiyordu.

"Keşke ben de Swarthmore'a gidebilseydim," dedi Jared, Kim'in sırtını sıvazlayarak. "Ben Stone Hill'e gitmek zorundayım. Bir katolik okulu daha. Cinnet geçirmezsem iyi."

Lauren uzanmış, kafasını David'in kucağına dayamıştı. Güneş yüzünü göstermişti, çimler kuru ve gürdü. Hava soğuktu ama güneş yanaklarını ısıtıyordu.

"Bana annemin mezun olduğu okulun yolu görünüyor," dedi Susan. "Yuppii. William and Mary⁴⁹ bekle beni geliyorum. Eminim bu lise o okuldan daha büyüktür."

"Sen ne yapıyorsun Lauren? Bursla ilgili bir gelişme var mı?" diye sordu Kim.

Lauren omuz silkti. "Formları doldurup duruyorum. Bir tane daha 'Ben buna neden değerim' makalesi yazarsam çığlık atacağım."

"Tam burs kazanacak," dedi David. "Okulun en zeki öğrencisi o."

Lauren, sesindeki gururu fark etmişti; normalde bu onu gülümsetirdi ama şimdi, ona bakarken tek düşünebildiği gelecekleriydi. David Stanford'a başvuracaktı ve kabul edilmesi kaçınılmazdı. Ondan ayrılma fikri Lauren'in içini kasım rüzgârlarından daha fazla ürpertirken David hiç endişelenmiyordu. O aşklarından kesinlikle emindi. Nasıl bu kadar emin olabilirdi ki?

Kim gazlı içeceğinin kapağını açınca gaz havaya karışıp cızırdadı. "Şu başvuru zırvalığı bir an önce bitse bari."

Lauren gözlerini kapattı. Sohbet onun etrafında dönüyordu ama o dahil olmuyordu.

Nedenini bilmiyordu ama ansızın sinirlendiğini hissetti. Belki hava yüzündendi. Soğuk ve berrak hava. Gökyüzünün, batıdan doğuya doğru koşturan bulutlardan arındığı bunun gibi güneşli günlerin ardından fırtına gelirdi. Sebep belki de üniversite sohbetiydi. Tek bildiği bir şeylerin ters olduğuydu.

* * *

49 William and Mary Üniversitesi. (ç. n.)

Islak çimlerin üzerini gümüş rengi bir sis bulutu sarmıştı. Angie arka verandada oturmuş, kahvesini yudumlayarak denizi izliyordu. Dalgaların ritmik sesi, kendi kalp atışları kadar tanıdık ve kesintisizdi.

Gençliğinin müziği idi bu. Dalgaların gümbürtüsü, orman gülü yapraklarına vuran yağmur damlalarının sesi, verandanın yıpranmış döşemesindeki sallanan sandalyesinin gıcirtısı.

Eksik olan tek şey insan sesiydi; birbirine bağırان ve kıkırdayan çocukların sesi. Tam dönüp kocasına bir şey söyleyecekti ki yapayalnız olduğunu fark etti.

Yavaşça kalkıp biraz daha kahve almak için içeri geçti. Tam çaydanlığa uzanıyordu ki kapı çaldı.

"Geliyorum." Kapıya gidip açtı.

Bileklerine kadar uzanan geceliği ve yeşil renkli bahçıvan ayak-kabılarıyla annesi tam karşısında duruyordu. "Gitmemi istiyor."

Angie kaşlarını çatıp kafasını iki yana salladı. Annesi ağlıyordu sanki. "Yağmurda durma, içeri gel anne." Kolunu annesinin omzuna dolayıp onu kanepeye yönlendirdi. "Şimdi neler oluyor, söyle bakalım."

Annesi cebinden buruşuk, beyaz bir zarf çıkardı. "Gitmemi istiyor."

"Kim?" Angie zarfı aldı.

"Baban."

Angie zarfı açtı. İçinde *The Phantom of the Opera*'ya iki kişilik bilet vardı. Annesiyle babası Seattle'daki Fifth Avenue Tiyatrosu'na sürekli giderlerdi. Bu babasının en sevdiği şeylerden biriydi.

"Gitmeyecektim. Temmuz'da da *The Producers* vardı, ona da gitmedim." Annesi iç geçirirken omuzları düştü. "Ama baban seninle birlikte gitmemizi istiyor."

Angie bir an için gözlerini kapattı ve en güzel siyah takımını giyen babasının kapıya yöneldiğini gördü. En çok da müzikalleri

severdi, eve o şarkıları söyleyerek gelirdi. Tabii ki *Batı Yakası Hikâyesi* en sevdiğiydi. Tony ve Maria.

Anneniz ile beni anlatıyor, derdi her zaman, ama biz birbirimizi sonsuza dek seveceğiz, değil mi Maria?

Angie gözlerini yavaşça açtı; acı tatlı aynı anıları annesinin de yüzünde gördü.

“İyi fikir,” dedi Angie. “Bir akşam gideriz. Palisades’te yemek yer, Fiarmonc Olympie’te oda tutarız. İkimize de iyi gelir.”

“Baban teşekkür ediyor,” dedi Maria, sesi çatlayarak.

Lauren ertesi sabah erken uyanıp kendine kahvaltı hazırladı ama tabağındaki yumurtaya baktığında, o sarı cıvık şeyi yeme düşüncesi bile içini kaldırdı. Tabağı öyle hızlı itti ki çatalı formika masaya düşüp cınladı. Bir an kusacak gibi oldu.

“Neyin var?”

Şaşkın bir halde kafasını kaldırdı. Minicik pembe kot eteği ve Black Sabbath tişörtüyle annesi kapıda duruyordu. Gözlerinin altındaki siyah halkalar kocamandı. Sigara içiyordu.

“Vay canına, anne. Seni tekrar görmek ne güzel. Yatak odanda öldün sanmıştım. Yakışıklı prensimiz nerede?”

Annesi kapıya yaslandı. Yüzünde halinden memnun, mutlu bir ifade vardı. “Bu diğerlerinden farklı.”

Lauren, *Farklı bir canlı türü mü*, diye sormak istediysede sustu. Berbat, sinirli bir ruh halindeydi. Annesiyle atışması gereksizdi. “Hep öyle diyorsun. Jerry Eckstrand farklıydı. VW minibüsü olan şu adam, adı neydi? Dirk mi? O kesinlikle farklıydı.”

“Yine sevimsizliğin üstünde.” Annesi sigarasından uzun bir nefes çekti. Dışarı verirken başparmağının tırnağını emdi. “Âdet dönemin mi?”

"Hayır ama yine kirayı ödeyemedik ve emekliye ayrılmış gibi bir halin var."

"Sen kendi işine bak, âşık olabilirim haberin olsun."

"Bunu son söylediğinde görüştüğün adamın adı Yılan'dı. Bir sürüngenin ismiyle anılan birine asla ters gidilmez. Onun sana neler yaşattığını çok iyi biliyorsun."

"Bugün gerçekten aksiliğin üzerinde." Annesi yürüyüp kanepeye oturdu ve ayaklarını sehpaye uzattı. "Ben gerçekten bu adamın farklı olabileceğini düşünüyorum, Lo."

Lauren annesinin sesinin çatladığını fark etti ama bu mümkün olamazdı. Erkekler annesinin hayatına sürekli girip çıkardı. Genelde de çıkarlardı. Düzinelercesine de âşık olmuştu. Hiçbiri uzun süre yanında olmamıştı.

"Phoebe'yle bir şeyler içtik ve tam kalkmaya hazırlanırken Jake içeri girdi." Annesi sigarasından derin bir nefes çekip dışarı verdi. "Silahlı çatışmaya girmek için bara gelen bir savaşçıya benziyordu. Işık yüzüne vurduğunda bir an onu Brad Pitt sandım." Güldü. "Ertesi sabah onun yanında uyandığımda film yıldızına benzemiyordu tabii. Ama beni öptü. Gün ışığında. Öptü."

Lauren annesiyle paylaştıkları bu küçük yakınlığı düşündü. Böyle anları nadiren yaşarlardı ve Lauren ona daha fazla yaklaşmaktan edemedi. Annesinin yanına oturdu. "Onun adını andığında... sesin farklı çıkıyor."

Annesi ilk defa direnmemişti. "Bunun benim başıma geleceğini sanmazdım." Ne söylediğinin, neyi açığa vurduğunun farkına varıp gülümsedi. "Eminim önemsiz bir şeydir."

"Onunla tanışmamın vakti gelmiş sanırım."

"Evet. Senin, benim hayal ürünüm olduğunu düşünmeye başladı." Annesi güldü. "Çocuğum varmış gibi davrandığımı sanıyor."

Lauren annesinin yine bu konuya girdiğine inanamıyordu. Ya da hâlâ iinin acıdığına. Lauren ayağı kalkmaya yeltendiyse de annesi ona engel oldu. Hatta ona dokundu.

“Ve seks. Gerçekten de çok iyi.” Bir nefes daha çekip dışarı verirken hayallere dalmış gibi gülümsüyordu.

Helezon şeklinde kıvrılarak Lauren’ın yüzüne doğru gelen duman genç kızın burun deliklerini doldurdu. Midesinin kalktığını hissetti.

Banyoya koşup kustu. Ardından hâlâ titrer halde dişlerini fırçalayıp yemek odasındaki masaya döndü. “Sana kaç kere şu dumanı suratıma üfleme diyorum.”

Annesi sigarasını dolup taşan kül tablasına bırakıp Lauren’a baktı. “Ama daha önce kusmuyordun.”

Lauren tabağırı masadan alıp lavaboya yöneldi. “Gitmeliyim. Bu gece David’le birlikte çalışacağız.”

“David de kim?”

Lauren gözlerini devirdi. “Ne hoş bir soru. Dört yıldır çıktığım çocuk.”

“Ha, o mu? Şu yakışıklı olan.” Annesi hâlâ etrafa yayılan dumanların arasından ona bakarken kolasından bir yudum dala aldı. Lauren ilk kez annesinin onu gerçekten *gördüğünü* hissetmişti. “Dikkatli ol Lauren. Sertleşmiş bir penisin her şeyi mahvedebileceğini söylüyorsam bana inan.”

“Evet. Sanırım Bayan Brady de aynı şeyi Marcia’ya söylemişti.”

Annesi gülmedi; gözlerini başka yöne de çevirmedi. Uzun bir sürenin ardından, “Bir kızın sebepsiz yere neden kustuğunu biliyor-sun herhalde, değil mi?” dedi.

“Beni bu elbiseyi giymeye ikna etmene nasıl izin verdim bilmiyorum,” dedi Angie, otel odalarının aynasında kendini incelerken.

"Ben seni ikna etmedim," dedi annesi banyodan. "Onu senin için aldım ben."

Angie yana doğru döndüğünde kırmızı ipeğin vücudunu nasıl sardığını gördü. Annesinin Nordstrom'un indirimli reyonunda seçtiği elbiseyi Angie hayatta almazdı. Kırmızı dikkatleri üzerine çekmek isteyenlerin rengiydi. Daha korkuncuysa modelinin de seksi olmasıydı. Angie genellikle klasik zarafetten yanaydı.

Normalde onu giymeyi reddederdi ama annesiyle harika bir gün geçirmişlerdi. Gürcü lokantasında öğle yemeği yemiş, Gene Juarez'in spa merkezinde cilt bakımı yaptırmış, Nordstrom'dan alışveriş yapmışlardı. Annesi bu elbiseyi görünce bir çılgılık atmış, hemen üzerine atlamıştı.

Angie başta şaka yaptığını sanmıştı. Sırtı açık, askılı bir elbiseydi. Üst kısmındaki gümüş renkli binlerce küçük boncuk ılık ılık parlıyordu. Ve yüzde yetmiş indirimle rağmen yüklü bir ödeme yapmıştı.

"Şaka yapıyorsun herhalde," dedi annesine, kafasını iki yana sallayarak. "Tiyatroya gidiyoruz, Oscar törenine değil."

"Sen artık bekâr bir kadınsın," dedi annesi banyodan çıktığında ve gülümsemesine rağmen gözlerinde onu anladığını gösteren bir hüznün vardı. *Hayat değişiyor, der gibi gülümsüyordu. sen istesen de istemesen de.* "Hırdavatçı Bay Tannen dedi ki Tommy Matucci seni soruyormuş."

Angie bu konuya girmek istemedi. Lisedeki sevgilisiyle takılmak, yapmak isteyeceği şeylerin başında gelmiyordu. "Yani pahalı bir fahişe veya ünlü bir Hollywood yıldızı -ki ikisi arasında pek fark yok- gibi giyindiğim takdirde yeni bir hayata kavuşacağımı mı düşünüyorsun?" Angie kızgın görünmeye çalıştıysa da *yeni bir hayat* kelimeleri ağzından döküldüğünde gülümsedi.

"Artık geçmişe değil, geleceğe bakmanın vakti geldi, diye düşünüyorum. Restoranda harikalar yarattın. Randevu gecesi çok

başarılı. Kasabadaki ilkokul çocukları için yeterince palto topladın. Şimdilik mutlu olabilirsin."

Angie bunun iyi bir tavsiye olduğunun farkındaydı. "Seni seviyorum, anne. Son zamanlarda söylemiş miydim bunu?"

"Pek sayılmaz. Hadi artık gidelim. Baban geç kaldığımızı söylüyor."

On beş dakikadan kısa sürede tiyatroya vardılar. Kapılardan geçip biletlerini gösterdiler ve kalabalık olmasına rağmen çok güzel olan lobiye girdiler.

"Burayı çok severdi," dedi annesi incecik bir sesle. "Hep şu pahalı programlardan alırdı ve hiçbirini atmazdı. Dolapta hâlâ koca bir deste var."

Angie kolunu annesine dolayıp onu sımsıkı sardı.

"Bizi doğruca bara yönlendirirdi."

"Biz de öyle yapalım şimdi." Angie kokteyl sunulan küçük alana yürüdü. İte kaka kalabalığın içinde ilerleyerek iki beyaz şarap sipariş etti. Annesiyle, bardakları ellerinde, şaraplarını yudumlayıp yaldızlı barok dekorun keyfine vararak lobide gezindiler.

Saat sekize on kala ışıklar yanıp söndü.

Çabucak dördüncü sıradaki yerlerine oturdular. Salon ayak sesleri, fısıldaşmalar, orkestra alanında hareket edenlerin dingin bir gürültüsüyle dolmuştu.

Sonra gösteri başladı.

Sonraki saat boyunca seyirciler, kederli ve güzel hikâyeyi büyülenerek izledi. Perde arasında ışıklar yanınca Angie annesine döndü. "Sence nasıl?"

Annesi ağlıyordu.

Angie anlamıştı. Bu müzik insana bunu yapıyordu; en derin duygularınızı su yüzüne çıkartıyordu.

"Bunu çok severdi eminim," dedi annesi. "Albümü alıp ben bıkana kadar çalardı."

Angie annesinin kadife kadar yumuşak eline dokundu. "Ona hepsini anlatırsın."

Annesi ona döndü. Eski moda gözlükleri kara, yaşlı gözlerini büyütmüştü. "Artık benimle eskisi kadar konuşmayacakmış. 'Vakit geldi, Maria,' diyor. Yapayalnız kalırsam ne yaparım bilmem."

Angie o yalnızlığın ne demek olduğunu biliyordu. Bazen dayanılmayacak kadar can yakıyordu ama bundan kaçmanın da bir yolu yoktu. Bu duygudan kurtulana kadar yola devam edilmeliydi. "Sen yalnız kalmayacaksın anne. Çocukların, torunların, arkadaşların ve bir ailen var."

"Aynı şey değil."

"Biliyorum."

Annesinin ağzı kederini yansıtıyordu. Sessizce ve anılara dalarak oturdular, ta ki annesi, "Bana içecek bir şeyler alır mısın?" diyene kadar.

"Tabii ki."

Angie koltukların arasından ilerleyip kalabalığın içine daldı. Kapıda bir dakika durup arkasına baktı.

Dördüncü sırada yerinden kalkmayan tek kişi annesiydi. Buradan küçücük görünüyordu ve hafifçe öne eğilmişti. Kocasıyla konuşuyordu.

Angie lobiden bara doğru ilerledi. Orada bir sürü insan toplanmıştı.

Onu da tam o sırada gördü.

Derin bir nefes alıp yavaşça dışarı verdi.

İyi görünüyordu.

Nefesini kesici ve kalbini kırıcı.

Yine de o Angie'nin gördüğü en yakışıklı adamdı. Onu yıllar önce Huntington Plajı'nda ilk gördüğü zamanı anımsadı. Angie sörf yapmayı öğrenmeye çalışıyor, bir türlü beceremiyordu. Koca bir dalga gelip onu kendine çekmiş, alaşağı etmişti. Angie paniklemiş, yüzeyin hangi tarafta olduğunu kestiremeden yüzmeye çalışıyordu. Sonra bir el onu bileğinden kavrayıp suyun yüzeyine çıkarmıştı. Bir anda kendini o güne dek gördüğü en mavi gözlere bakarken bulmuştu...

"Conlan." Gerçekte eski kocası orada değilmiş de hayal görüyormuş gibi kısık bir sesle söylemişti adını. Ona yaklaştı.

Conlan onu gördü.

Bakışıp sarılmak için birbirlerine yaklaşıırken geri çekildiler. Hareket etmeye çalışan oyuncaklar gibiydiler.

"Seni gördüğüme sevindim," dedi Conlan.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi Angie.

Garip bir sessizliğin ardından, Angie onunla hiç konuşmamış, yanına gelmemiş olmayı diledi.

"Nasılsın? Hâlâ West End'de misin?"

"İyi. Restoran işini kotardım sanırım. Kim tahmin ederdi?"

"Baban," dedi Conlan, bu iki kelimeyle onun hakkında ne kadar çok şey bildiğini Angie'ye anımsatarak.

"Evet. Şey. Neler yapıyorsun?"

"İyi. Otoban katili üzerine yazıyorum. Belki görmüşsündür."

Angie evet diyebilmeyi çok isterdi. Eskiden onun yazılarını ilk o okurdu. "Bugünlerde daha çok yerel haberlerle ilgileniyorum."

"Anlıyorum."

Angie'nin kalbine bir hüznün çökmüş, canı yanmaya başlamıştı. Ona bu kadar yakın olmak acı vericiydi. Soğukkanlılığını tamamen

yitirmeden gitmeliydi. Ama onun yerine, "Tek başına mı geldin?" diye sordu.

"Hayır."

Angie kafasını salladı; aslında daha çok çenesini çekmeye ben-zemişti bu hareketi. "Elbette yalnız olmayacaksın. Şey, en iyisi..." Gitmeye yeltendi.

"Bekle." Conlan onu bileğinden tuttu.

Angie açık tenine değen güçlü, bronz parmaklara baktı.

"Sen nasılsın?" diye sordu Conlan. "Gerçek anlamda."

Angie tıraş losyonunun kokusunu alıyordu. Geçen yılbaşında ona hediye ettiği pahalı Dolce&Gabbana'ydı. Angie tekrar ona bak-tığında, çenesinde tıraş etmeyi unuttuğu küçük siyah kılları gördü. Böyle bir sorunu vardı, her şeyi aceleyle yapardı. Her sabah tıraş olduktan sonra Angie'nin onu kontrol etmesi gerekirdi. Uzanıp yüzüne dokunmak, parmak uçlarını çenesinde gezdirmek istedi. "İyiyim. Eskiye göre daha iyiyim, gerçekten. Tekrar West End'de olmaktan memnunum."

"Bir daha asla doğduğun yere dönmeyeceğini söyledin."

"Ben çok şey söyledim. Ama aynı zamanda birçok şeyi de ye-terince söylemedim."

Angie eski kocasının yüz ifadesinin değiştiğini gördü. Conlan yanıt veremeden Angie gülümsedi. "Ablalarımınla takılıyorum ve Angela Teyze oldum. Çok eğlenceli."

Conlan konunun değişmesinden memnun olarak güldü. "Dur tahmin edeyim: Mira'yı kaşına *piercing* yaptırmanın kötü olmadığına ikna edeceğine dair Jason'a söz verdin."

Angie bir an eski günlerdelermiş gibi hissetti. Eski güzel günler. "Çok komik. Ben kaşa *piercing* yaptırmasını onaylamam. Ama dövme yaptırmak istediğini söyledi."

“Conlan?”

Angie, Conlan’a doğru gelen otuzlu yaşlarındaki sarışın kadını gördü. Sade, lacivert bir elbise giymiş, inci bir kolye takmıştı. Saçıyla uyumluydu. Küçük ve seçkin bir butik sahibi gibi bir görüntüsü vardı.

“Angie, bu Lara. Lara, bu da Angie.”

Angie gülümsemeye çalıştı. Muhtemelen aşırıya kaçmış bir gülümsemeydi ama yapabileceği bir şey yoktu bu konuda. “Tanıştığımıza memnun oldum. Şey, gitsem iyi olacak.” Hemen oradan uzaklaşmaya baktı.

Conlan onu nazikçe kendine çekti. “Üzgünüm,” dedi kısık bir sesle.

“Ne için?” Angie bir kahkaha attı.

“Bir ara beni ara.”

Yüzündeki tebessümü korumaya çalıştı. “Tabii Conlan. Seninle tekrar karşılaştığımıza sevindim. Hoşça kal.”

ON BEŞ

En kötü tarafı da neredeyse unutmak üzere olmasıydı. En azından buna inanıyordu ve sonuçta ikisi de aynı anlama geliyordu.

Boşanmanın ardından duygularıyla nasıl başa çıktığını uzun ve derinlemesine anlattıktan sonra Mira durumu tek kelimeyle, "Reddetme," diye açıklamıştı.

Bu iyi bir gözlemdi. Mayıs ve kasım ayları, arasında Angie kayıplarını düşünmek için kendine izin vermişti. Özellikle babasının ölümünü, kızını kaybedişini ve artık bir bebeği olmayacağı fikrini kabullenmeye çalışıyordu. Aslında kederiyle başa çıkma biçimiyle gurur duyuyordu. Arada bir onu şaşırtıp buz tutmuş yüzeyin altına çekiyordu ama her defasında tekrar yüzeye çıkmayı başarmıştı.

Boşanması bir şekilde kenara itilmiş, devasa sıkıntıların yanında ufacak bir şey gibi kalmıştı.

Ama şimdi bunu derinlemesine hissediyor ve dikkatini başka yöne çeviremiyordu.

"Reddetmek kötü değildir," dedi paslanmaz çelik tezgâhta makarna yapan Mira'ya.

"Ama biriken şeyler günün birinde şiddetli bir patlamaya yol açabilir. İnsanlar silahla McDonald's'ı böyle basıyor."

"İleride ağır bir suç işleyeceğimden bu kadar emin misin?"

"Ben yalnızca bugüne kadar hislerini yeterince görmezden geldiğini söylemeye çalışıyorum."

"Ve o sürenin sonuna gelmeliyim, öyle mi?"

"Corlan iyi biriydi," dedi Mira nazikçe.

Angie pencereye gidip kalabalık sokağa baktı. "Sanırım cümlelerin geçmiş zamanda olması kilit nokta."

"Bazı kadınlar kaybettikleri adamların peşinden koşmayı tercih eder."

"Corlan'dan ipini koparıp kaçan bir köpek gibi bahsediyorsun. Volunteer Park'a bulana ödül verilir diye ilanlar asmaya başlamalı mıyım dersin?"

Mira tezgâhın çevresini dolandı ve Angie'nin yanında durup elini kardeşinin omzuna koydu. Birlikte pencereden dışarı baktılar. Gecenin karanlığında, gümüş rengi çerçeveden bakarlarken gözleri yaşlarla dolmuştu. "Corlan'la tanıştığın zamanı anımsıyorum."

"Yeter," dedi Angie. Şu anda anılar sinsilesine kapılmaya hazır değildi.

"Ben yalnızca diyorum ki..."

"Ne dediğinin farkındayım."

"Öyle mi?"

"Elbette." Ablasına nazikçe gülümserken, hissettiği hüznün yansımamış olmasını diledi. "Bazı şeyler biter, Mira."

"Aşk bunlardan biri olmamalı."

Angie eskisi kadar saf olmayı isterdi ama masumiyet boşanmanın zayıatlarından biriydi. Belki de ilki. "Biliyorum," diye yanıtladı ablasına yaslanarak. İkisinin de bildiği şeyi söylemedi: Aşkın sıklıkla bittiğini.

* * *

Lauren Shorewood Caddesi'nde otobüsten indi.

Tam karşısındaydı: Işıl ışıl, devasa Safeway.

Bir kızın sebepsiz yere neden kustuğunu biliyorsun herhalde, değil mi?

Kapüşonunu kafasına örtüp yumuşak, kumaşın pamuksu kıvrımlarını hissetmeye çalıştı. Hiç kimseyle göz göze gelmemeye çabalayarak alışveriş merkezine girip kırmızı sepetlerden birini kapıldığı gibi "kadın ihtiyaçları" bölümüne gitti.

Testlerin fiyatına bakmadan iki kutu alıp sepetine attı ve dergi bölümüne koşup yığının içinden bir tane *US News&World Report* aldı. Kapağa "Üniversite Tercihi Nasıl Yapılır" manşeti atılmıştı.

Harika.

Dergiyi testlerin üzerine kapatıp çarçabuk kasaya gitti.

Bir saat sonra yine evde, küvetin kenarına oturmuştu. Kapıyı kilitlemişti ama buna gerek yoktu. Annesinin yatak odasından gelen sesleri tanımamak imkânsızdı: Annesi şu anda Lauren'ı rahatsız edecek durumda değildi.

Lauren kutuya baktı. Üzerindeki yazı kolay okunmuyordu; kutuyu açarken elleri titredi.

"Lütfen Tanrım." Dileğinin devamını sesli olarak dile getirmedi. Tanrı ne istediğini biliyordu.

Ya da daha kesin olarak söylemek gerekirse, ne istemediğini biliyordu.

Angie servis masasının başında durmuş takvime bir şeyler işaretiliyordu. Geçtiğimiz yirmi dört saat boyunca gündoğumundan günbatımına kadar çalışmıştı. Her şey Conlan'ı düşünmekten iyiydi.

Kafasını kaldırdığında şöminenin yanında alevleri izleyen Lauren'ı gördü. Restoran kalabalık olmasına rağmen Lauren orada durmuş hiçbir şey yapmıyordu. Angie yanına gidip genç kızın omzuna dokundu.

Lauren sersemlemiş bir ifadeyle döndü. "Efendim? Bir şey mi dedin?"

"İyi misin?"

"İyiym, iyiym. Yedi numaralı masa için bir şeye ihtiyacım var yalnızca." Az önce söylediğini anımsamıyormuş gibi kaşlarını çatı.

"Zabaglione."

"Ha?"

"Yedi numaralı masa. Bay ve Bayan Rex Mayberry. Zabaglione ve kapuçino bekliyorlar. Bonnie Schmidt de tiramisu sipariş etti."

Lauren hazin bir ifadeyle gülümsedi. Kara gözleri donuk, hatta hüznü bakıyordu. "Doğru." Mutfağa yöneldi.

"Bekle," dedi Angie.

Lauren duraksayıp arkasına baktı.

"Annem bu defa da çok fazla *panna cotta*⁵⁰ yapmış. Ne kadar çabuk bozulduğunu biliyorsun. İşten sonra birkaç dakika kal, birlikte yeriz."

50 Süt, krema, jelatin ve şekerle yapılan ve meyveli ya da çikolatalı çeşitleri olan bir tatlı. (ç. n.)

“Kilo aldırın yiyeceklere pek ihtiyacım yok,” dedi Lauren ve uzaklaştı.

Angie sonraki birkaç saat boyunca Lauren’ı yakından inceleyince renginin solgun, tebessümünün ruhsuz olduğunu gördü. Birkaç defa Lauren’ı güldürmeye çalıştıysa da faydası olmadı. Kesin bir sıkıntısı vardı. Belki David’le ilgiliydi. Belki de üniversiteye kabul edilmemişti.

Angie son müşterilerini de kapıya geçirip annesini, Mira’yı ve Rosa’yı gönderdikten sonra kasayı kapatırken gerçekten de çok kaygılıydı.

Lauren büyük pencerede durmuş dışarıyı izlerken kollarını sıkıca göğsünde birleştirmişti. Gönüllüler sokak lambalarına hindi ve göçmen şapkası posterleri asmakla meşguldü. Angie Şükran Gün’ünün hemen ardından yapılacak kutlamalar için de binlerce Noel süsü asacaklarını biliyordu. Geleneksel ağaç süsleme kutlamaları görülmesi gereken bir olaydı. Yüzlerce turist sırf bunun için kasabayı ziyarete gelirdi. Aralık ayının ilk Cumartesi günü. Angie o günü kaçırmamaya çalışırdı, evli olduğu yıllarda bile. Bazı aile gelenekleri bozulamazdı.

Angie, Lauren’a yaklaştı. “İlk ışıklandırma kutlamalarına bir hafta kaldı.”

“Evet.”

Lauren’ın yüzünü pencereden görebiliyordu; yüzü soluk ve kayıtsızdı. “Siz her yıl kutlamalara katılır mısınız?”

“Siz derken?” Lauren kollarını serbest bıraktı.

“Sen ve annen.”

Lauren kahkahaya benzer bir ses çıkardı. “Sevgili anneciğim soğuk bir gecede sıraya girip ışıkların yanmasını bekleyecek türden biri değildir.”

Angie bu sözlerin yetişkin birine ait olduğunu fark etti; Noel ışıklarını görmek için yanıp tutuşan bir çocuğa yapılmış bir açıklama. Angie kızın omzunu sıvazlamak, yalnız olmadığını söylemek istiyordu ama şu anda böyle bir samimiyetin hoş karşılanmayacağını hissediyordu.

"Benimle gelmek istersin belki. Daha doğrusu *bizimle*. DeSaria'lar çekirge gibi kasabaya akın eder o gece. Sosisli sandviç yer, sıcak çikolata içer, büfeden kızartılmış kestane alırsın. Çok klasik farkındayım ama..."

"Hayır, teşekkürler."

Angie genç kızın sesindeki aksi tavrı duymuş, onun altındaki yürek acısını fark etmişti. Lauren'ın bir an önce sıvışmanın yolunu aradığının da farkındaydı. Bu yüzden kelimelerini özenle seçmeliydi. "Neyin var, tatlım?"

Tatlım kelimesiyle Lauren ürpermişti sanki. Garip bir ses çıkarıp pencereden uzaklaştı. "Görüşürüz."

"Lauren Ribido, olduğun yerde kal." Angie kendini bile şaşırtmıştı bu söyledikleriyle. İçinde bir anne barındırdığının farkında değildi.

Lauren yavaşça Angie'ye döndü. "Benden ne istiyorsun?"

Angie kızın sesindeki acıyı duydu. O sesin her nüansını tanırdı. "Seni önemsiyorum Lauren. Bir şeye üzüldüğün çok belli. Sana yardım etmek istiyorum."

Lauren ıstırap içindeydi. "Yapma lütfen."

"Ne yapmayayım?"

"Bana iyi davranma. Bu gece bunu hiç kaldıramam."

Bu Angie'nin anladığı tarzda bir kırılmalıktı. Bu kadar genç birinin böylesine acı içinde olması hiç hoşuna gitmiyordu ama gençlik de zaten aşırı duygusallık ve kafa karışıklığı demek değil miydi? Olsa olsa sınavı kötü geçmişti. Tabii eğer... "David'le ayrıldınız mı?"

Lauren neredeyse gülümsüyordu. "Durumun daha kötü olabileceğini anımsatman iyi oldu."

"Paltonu giyin."

"Bir yere mi gidiyorum?"

"Evet."

Angie şansını kullanacaktı. Mutfaktan paltosunu aldı. Döndüğünde Lauren yeni yeşil paltosunu giymiş, kapının yanında bekliyordu. Sırt çantası bir omzuna asılıydı.

"Hadi," dedi Angie.

Karanlık sokakta yan yana yürüdüler. Her birkaç metrede bir süslü bir sokak lambası onları aydınlatıyordu. Normalde bu sokaklar hafta içleri saat on buçukta boşalırdı ama bu gece insanlar her yerde şehrin merkezini kutlamalara hazırlıyordu. Soğuk hava yanan odun ve okyanus kokuyordu.

Angie, yerel Soroptimist Derneği'ne üye kadınların sıcak çikolata dağıttığı köşede durdu.

"Marshmallow ister misiniz?" diye sordu kadın neşeyle, nefesi bembeyaz bir duman gibi yayılıyordu.

Angie gülümsedi. "Tabii ki."

Angie karton bardağı avuçladı. Sıcaklık parmaklarına işledi; buharlar yüzüne yükseldi. Lauren'ı kasaba meydanına götürdü. Taştan bir banka oturdular. Bu mesafeden bile okyanusun sesini duyabiliyorlardı. Kasabanın kalp atışıydı bu, sabit ve düzenli.

Ümitsizce bardağına bakan Lauren'a yan gözle baktı. "Benimle konuşabilirsin Lauren. Ben yetişkin olduğum için düşmanımı biliyorum ama bazen hayat insana kötü oyunlar oynar. Sıkıntılarını biriyle paylaşman faydalı olabilir."

"Sıkıntılar." Lauren kelimeyi küçümsercesine tekrarladı. Ama Angie bunun ergenliğin bir parçası olduğunu biliyordu. Her şey çok büyük görünürdü.

"Hadi Lauren," diye ısrar etti Angie. "Sana yardım etmeme izin ver."

Sonunda Lauren ona döndü. "David'le ilgili."

Tabii ki öyle olacaktı. On yedi yaşındayken hemen her şey bir erkek yüzünden olurdu. Yeterince aramaması bile kalbinizi kırardı. Öğle yemeğinde Melissa Sue'yla konuşması saatlerce ağlamanıza yeterdi.

Angie bekledi. Kendisi konuşsa, Lauren'a çok genç olduğunu ve David'in günün birinde ilk aşka dair güzel bir anı olacağını söylerdi. Ki bu da bir ergeğin duymak isteyeceği son şeydi.

Sonunda Lauren, "Birine kötü bir haberi nasıl verirsin? Onları seviyorsan yani."

"Önemli olan dürüst davranmandır. Her zaman. Ben bunu zor yoldan öğrendim. Kocamı ona yalan söyleyerek korumaya çalıştım. Bu da bizi mahvetti." Angie Lauren'a baktı. "Sorun üniversite, değil mi?" Angie, söyleyeceği sözlerin Lauren'ı fazla incitmemesi umuyla sesini yumuşattı. "David'den ayrı kalmak seni korkutuyor. Ama henüz okullardan yanıt gelmedi. Tepki vermeden önce bütün unsurları ele almalısın."

Ay bir bulut kütlelerinin arkasından göründü. Gümüş rengi ışık Lauren'ın yüzüne düşünce genç kız aniden yaşından büyük, daha olgun göründü. Dolgun yanakları gölgede kalmış, gözleri inanılmaz derecede koyu ve sırlarla dolu görünmüştü. "Üniversite," dedi duygusuzca.

"Lauren? İyi misin?"

Lauren gözyaşlarını gizlemeye çalışıyormuş gibi hemen bakışlarını başka tarafa çevirdi. "Evet, aynen öyle... Ayrı kalmaktan korkuyorum." O kelime nedense ona çok ağır gelmişti.

Angie uzanıp Lauren'ın omzuna dokundu. Kızın titrediğini fark etti ve bunun soğuktan kaynaklandığına inanmadı. "Bu çok normal Lauren. Ben son sınıftayken Tommy'ye âşıktım. O..."

Lauren ansızın Angie'nin elini itip ayağa fırladı. Ay ışığı yanındaki gözyaşlarını aydınlatıyordu. "Gitmeliyim."

"Bekle. Hiç değilse seni eve bırakayım."

"Hayır." Lauren şimdi ağlıyordu ve gizlemeye de çalışmıyordu. "Moral verdiğin için teşekkür ederim ama hemen eve gitmeliyim. Yarın gece işe geleceğim. Endişelenme."

Lauren bunu söyleyip gecenin karanlığına doğru koştu.

Angie orada kalıp tamamen kaybolana kadar kızın ayak seslerini dinledi. Bu gece bir yerde bir hata yapmıştı. Ya fazla konuşmuştu ya da bir şeyleri fark etmemişti, hangisi olduğundan emin değildi. Tek bildiği yanlış davrandığıydı. Yanlış bir şeyler söylemişti.

"Belki de hiç çocuğumun olmaması iyi bir şeydir," dedi yüksek sesle.

Sonra kendi ergenlik dönemini anımsadı. O ve annesi sürekli tartışır, etek boyundan, yüksek topuklara ve eve dönüş saatine kadar her konuda kavga edip dururlardı. Annesi hiçbir konuda haklı değildi. Seks, aşk ve uyuşturucuya dair bütün tavsiyeleri bir kulağından girer, diğerinden çıkardı.

Belki Angie de aynı hataya düşmüştü. Lauren'ın sorununu çözmeyle çok istemişti ama belki de bir ergenin ondan beklentisi bu değildi.

Bir dahaki sefer Angie yalnızca dinleyeceğine yemin etti.

ON ALTI

Randevu gecesi çok iyi gidiyordu. Genci yaşlısı birçok West End’li akşam yemeğine çıkıp sinemaya gitmek için bahane arıyordu sanki. Havanın da etkisi vardı tabii. Kasım ayı bulutlu ve kasvetli geçiyordu ve Şükran Günü de kapıdayken, fazla bir şey değişeceğe benzemiyordu. Böylesine soğuk ve yağmurlu bir gecede kasabada yapılacak fazla alternatif yoktu.

Angie masa masa geziyor, konuklarla konuşuyor, Rosa ve yeni garson Carla’nın işi doğru yapıp yapmadığını kontrol ediyordu. Su dolduruyor, ekmek ikram ediyor ve bazı masaları kendisi topluyordu.

Annesinin spesiyalleri bu gece şahaneydi. Saat sekizde midye ve safranlı *risotto*⁵¹ tükenmişti ve kızarmış domatesli çubuk makarna üstüne somon balığıyla enginarlı *aioli*⁵²’nin de bir saat sonrasına kalacağından şüpheliydi. Bu başarının kendini bu kadar iyi hissetmesini sağlaması şaşırtıcıydı.

Son zamanlarda Angie’nin kafasında bir düşünce oluşmuştu. Conlan’la karşılaştığından beri aslında. Ne de olsa düşünmek için çok vakti vardı. Küçük bir kasabada çocuksuz ve bekâr bir kadının düşünmeye çok vakti olurdu.

51 İtalyan usulü pilav. (ç. n.)

52 Sarımsak, zeytinyağı ve yumurtayla hazırlanan bir çeşit sos. (ç. n.)

Hayatını gözden geçirmeye başladığında duramıyordu. Uzun zaman önce, asıl önemli olan şeyi anlayacak yaşa gelmeden çok uzun zaman önce yaptığı seçimi düşündü.

On altısında önemli biri olmaya karar vermişti. Bunun sebebi belki küçük bir kasabada büyük bir ailenin içinde büyümüş olması, belki de babasının sevgi ve saygısının onun için çok şey ifade etmesiydi. Şimdi bile tercihlerinin nasıl biçimlendiğini bilmiyordu. Tek bildiği farklı, daha hızlı ve daha sofistike bir hayat istediğiydi. UCLA başlangıç adımı olmuştu. Lisedeki sınıf arkadaşları arasında ondan başka üniversiteye giden yoktu; oraya gittikten sonra onu lise arkadaşlarından ve ailesinden daha da uzaklaştıran şeyler öğrendi. Rus edebiyatı. Sanat tarihi. Doğu dinleri. Felsefe. Bütün öğrendikleri ona dünyanın ne kadar büyük olduğunu fark ettirdi. Onu bütünüyle anlamak, yaşamak istiyordu. Ve bir yarış arabasını hızla sürmeye başladınız mı, yavaşlayıp etrafınıza bakmayı unutuyordunuz. Bitiş çizgisi dışında her şey önemsiz oluyordu.

Sonra Conlan'la tanıştı.

Onu çok seviyordu. Başka hiçbir adamı sevmeyeceğine Tanrı'nın huzurunda yemin edecek kadar.

O aşkın da ona yetmediğini hissetmeye, başarısızlıkları yüzünden hayatını sorgulamaya ne zaman başladığından da emin değildi. Fazlasıyla ironikti, gerçekten; aşk onları bir çocuk arayışına sürüklemişti ve bu arayış âşık kalma yetilerini kaybettirmişti.

Keşke yaşadıkları kayıp onları ayırmak yerine birbirlerine kenetleseydi.

Keşke daha güçlü olabilselerdi.

Tiyatroda karşılaştıklarında ona bunları söylemesi gerekirdi. Ama onun yerine, takım kaptanına platonik bir aşkla bağlı aptal bir ergen gibi davranmıştı.

Restoran kapanırken hâlâ bunu düşünüyordu. Bu yüzden kendine bir kadeh şarap koyup ateşin yanına oturdu. Herkes gittiği için restoran sessizdi. Eve gitmesi için bir sebep yoktu. Burada rahattı. Kendini yalnız hissettiren o karanlık yola girmek çok kolaydı.

Yalnız.

Şarabından bir yudum alıp az önce hissettiği ürpertinin ateşin sıcaklığından kaynaklandığını kendine söyledi.

Mutfak kapısı ardına kadar açıktı. Yemek salonuna gelen Mira yorgun görünüyordu.

"Eve gittiğini sanmıştım," dedi Angie, ablasına bir sandalye çekerek.

"Annemi arabasına geçirdim. Yağmurda dururken, ergen kızımın fahişe gibi giyindiğini söyledi." Sandalyeye çöktü. "Ben de o şaraptan bir kadeh istiyorum."

Angie bir kadeh doldurup ablasına uzattı. "Bugünlerde bütün gençler öyle giyiniyor."

"Ben de anneme aynısını söyledim. Yanıtı, *Sarah'ya, satmak için yaşının çok küçük olduğu bir ürünü pazarlıyormuş gibi görüldüğünü söyle, oldu. Ah. Bir de babamın mezarında rahat uyumayacağını.*"

"Ah. En büyük silahı."

Mira yorgun bir ifadeyle gülümseyip şarabını yudumlamaya başladı. "Sen de pek mutlu görünmüyorsun."

Angie iç geçirdi. "Başım belada Mira. Conlan'ı tekrar gördüğümden beri..."

"Aslında ikiniz ayrıldığınızdan beri başın belada senin. Sen hariç herkes bunun farkında."

"Onu özlüyorum," diye itiraf etti Angie kısık bir sesle.

"Peki ne yapacaksın?"

“Ne mi yapacağım?”

“Onu geri kazanmak için.”

Bunu duymak bile canını acıtmıştı. “Tren çoktan kaçtı Mira. Artık çok geç.”

“Ölene kadar hiçbir şey için geç kalmış sayılmazsın. Kent John’u unuttun mu? Senden ayrıldığında rekorlar kitabına girecek bir mücadele başlatmıştın.”

Angie kahkahayla güldü. Bu doğrudu. Zavallı çocuğun başka şansı kalmamıştı. Gölge gibi onu izliyordu. “On beş yaşındaydım daha.”

“Evet, şimdi de otuz sekizsin. Bence Conlan sıradan bir liseliden çok daha fazlasını hak ediyor. Onu seviyorsan...” Bütün iyi balıkçılar gibi –West End’deki herkes balık avlamayı bilirdi– Mira yemi suya sarkıtmıştı.

“Artık beni sevmiyor ki,” dedi Angie çabucak.

Mira ona baktı. “Emin misin?”

Lauren hayatı boyunca ilk defa bütün gün okula gitmemişti. Ama Angie haklıydı: Lauren’ın gerçeklere ihtiyacı vardı, korkuya değil.

Otobüsünün pencere kenarına oturmuş, değişen manzaraya bakıyordu. Ücretini ödeyip otobüse bindiğinde hava karanlıktı, daha gün doğmamıştı. Otobüs Fircrest’e doğru giderken gün ışığı tepede görünmeye başlamıştı. Birkaç defa durdu. Her durakta biraz daha gerilmiş, tanıdığı birinin otobüse binmemesi için dua etmişti. Neyse ki güvendeydi.

Sonunda kilometrelerin geçtiğini fark etmemek için gözlerini kapattı. Her geçen kilometre onu varacağı yere biraz daha yaklaştırıyordu.

Bir kızın sebepsiz yere neden kustuğunu biliyorsun herhalde, değil mi?

“Değilim,” diye mırıldandı Lauren, söylediğinin doğru olmasını dileyerek.

O ucuz gebelik testleri her zaman yanlış sonuç çıkarırdı zaten. Herkes bunu biliyordu.

Hamile olamazdı. O küçük çubuk ne gösterirse gösterebilir.

“Yedinci Cadde ve Gallen,” diye seslendi sürücü, otobüs dururken.

Lauren sırt çantasını kaptığı gibi otobüsten indi.

Soğuk yüzüne çarptı. Islak ve dondurucu hava onu sarıp nefes alıp verişinin sıklaşmasına yol açtı. Çam, çimen ve tuzlu yosun kokan memleketinden farklı olarak burası egzoz kokuyordu.

Yüzünü korumak için yakasını kaldırdı ve yönünü bulup Chester Caddesi’ne giden iki bloğu geçti.

İşte oradaydı: Düz çatılı, alçak beton bina.

Planlı

Ebeveynlik

Ne esprili. Detaylı düşünüldüğünde buraya gelmesi anlamsız kalıyordu. ‘Planlanmamış Ebeveyn-olmama’ denmesi daha yerindeydi.

Derin bir nefes aldı ama artık çok geç kaldığını fark ettiği anda ağlamaya başladı.

Kes şunu.

Hamile değilsin. Yalnızca emin olmak istiyorsun.

Binanın ön kapısına giden kaldırım taşlı yolu geçti. Hiç duraksamadan kapıyı açıp güvenliğin önünden geçerek bekleme odasına girdi.

Önce, kendisinden önce oraya gelmiş olan kadınları –ve kızları– gördü. Hiçbiri burada olmaktan mutlu görünmüyordu. Hiç erkek

yoktu. Sonra da mekânın sıkıntılı görünümünü dikkatini çekti; gri duvarlar, gri plastik sandalyeler, endüstriyel gri halı döşeli yerler.

Lauren doğruca resepsiyon görevlisi kadının kendisine gülümsemiş masaya yöneldi.

"Nasıl yardım edebilirim?" diye sordu kadın, kabarık saçlarının arasından kalemini çekerek.

Lauren biraz daha yaklaşp "Ribido. Doktor muayenesi için aramıştım," diye fısıldadı.

Kadın evraklarına göz attı. "Ah, evet. Gebelik testi."

Lauren irkildi. Kadın *gebelik* kelimesini resmen haykırmıştı. "Evet, aynen öyle."

"Oturun."

Lauren bir sandalyeye doğru ilerleyip otururken kimseyle göz temasında bulunmamaya çalıştı. Kafasını eğip saçının yüzünü örtmesine izin verdi ve gözlerini kucağındaki sırt çantasına eğdi.

Sonsuz bir bekleyişin ardından bir kadın salona gelip Lauren'ın adını söyledi.

Lauren hemen ayağa fırlayıp ileri atıldı. "Lauren benim."

"Benimle gelin," dedi kadın. "Ben Judy." Küçük bir muayene odasına girdiler. Judy, Lauren'ı kâğıt kaplı bir muayene masasına oturtup kendisi de elindeki klasörüyle hemen karşıındaki sandalyeye çöktü. "Evet, Lauren," dedi Judy, "gebelik testi mi yaptırmak istiyorsun?"

"Eminim buna ihtiyacım yok ama..." Gülümsemeye çalıştı. "Ama pişman olmaktansa önlem almak daha iyi." Tebessümü kayboldu. Judy'nin, eğer zamanında önlemini almış olsa, şimdi kaygılanmasına da gerek olmayacağı türünden bir şeyler söylemesini bekledi.

"Aktif bir cinsel hayatın var mı?"

Yetişkinlere özgü bu soruları yanıtlamak için fazlasıyla genç ve küçük olduğunu hissetti. "Evet."

"Korunuyor musun?"

"Evet, kesinlikle. Ben... izin verdikten sonra... üç yıldır David'le korunuyoruz ve yalnız *bir kez* kondom kullanmadık."

Judy'nin yüzü üzüntüyle karışık anlayışlı bir ifadeye büründü. "Bir kez yeter zaten Lauren."

"Biliyorum." Lauren şimdi kendini sadece küçük değil sefil ve aptal gibi de hissediyordu. "Sorun şu ki o bir kez ekim ayının ilk haftasında olmuştu. Anımsıyorum çünkü Longview maçından sonraydı ve o ay âdetim tam vaktinde oldu."

"Bugün buraya gelme sebebin nedir?"

"Bu ay âdetim gecikti ve..." Devamını yüksek sesle dile getiremedi.

"Ve?"

"Evde yapılan gebelik testlerinden yaptım. Sonuç pozitif çıktı. Ama o testler hep yanıltıcıdır, değil mi?"

"Yanıltıcı olabilir elbette. Geçen ayki âdetin ne kadar sürdü?"

"Çok kısa ama sonuçta oldu."

Judy ona baktı. "Gebelik döneminde lekelenmeler olabileceğini biliyor musun? Bazen âdetle karıştırılır."

Lauren içinde bir ürperti hissetti. "Öyle mi?"

"Hadi testimizi yapıp nasıl hareket edeceğimize karar verelim."

* * *

Lauren evin kapısını arkasından kapattı.

Sırt çantasını kanepeye fırlatıp koridorda annesinin odasına doğru gitti. Eve dönüş yolu boyunca ne söyleyeceğine karar vermeye

çalışmıştı. Şimdi, sigara kokusunun eksik olmadığı evlerinde, annesinin odasının aralık kapısının önünde dururken de ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Tam kapıyı çalacaktı ki içeriden sesler geldi.

Aman ne güzel. *Adam* yine buradaydı.

"Tanıştığımız geceyi anımsıyor musun?" dedi kalın, pürtüklü bir sesle. Annesinin bütün erkek arkadaşlarının sesi böyle çıkardı, gençliklerinden beri filtresiz sigara içiyormuş gibi.

Yine de bu şaşırtıcı derecede romantik bir soruydu. Lauren kapı aralığından annesinin yanıtını duymak için kapıya yaslandığını fark etti.

"Tabii ki," dedi annesi. "Nasıl unutabilirim ki?"

"Kasabaya birkaç haftalığına geldiğimi biliyorsun. Bir ay oldu."

"Oldu mu?" Annesinin sesinde şaşırtıcı bir kırılganlık vardı. "Bunu biliyordum. Yine de her şeye rağmen güzeldi."

"Öyle deme," dedi adam yumuşak bir tonda.

Lauren kapıya iyice yanaştı.

"Neden?" dedi annesi.

"Ben evlenilecek bir adam değilim, Billie. Hayatımda berbat şeyler yaptım. İnsanları incittim. Özellikle de benimle evlenen üç kadını."

"Sence ben Rahibe Teresa mıyım?"

Lauren adamın odanın diğer tarafından annesine yaklaştığını duydu. Yatak ağırlığının altında gıcırdadı. Yatak başı duvara çarptı.

"Kasabadan ayrılırken benimle gelmen aptallık olur," dedi adam.

Nefesi kesilen Lauren, annesine de aynı şeyin olduğunu fark etti.

"Seninle gelmemi mi istiyorsun?" diye sordu annesi.

"Sanırım."

"Lauren hazıranda mezun oluyor. Beklersen..."

"Ben bekleyen tiplerden değilim, Billie."

Uzun bir sessizliğin ardından annesi, "Bu çok kötü Jake. Belki biz... bilemiyorum. Belki iyi olabilirdi."

"Evet," dedi adam. "Kötü zamanlama."

Lauren adamın ayağa kalkıp kapıya yöneldiğini duydu.

Hemen oturma odasına koşup eve yeni gelmiş gibi yaptı.

Jake aceleyle yatak odasından çıktı. Lauren'ı görünce durdu. Gülümsedi.

Lauren'ın onu gerçek anlamda ilk görüşüydü bu. Bir doksan civarında boyunda, uzun sarı saçlıydı. Motosikletçi gibi giyinmişti; yıpranmış siyah deri pantolon, siyah çizme ve üzeri metal kaplı siyah deri ceket. Yüzü Lauren'a Milli Ormanlar'daki kayalık dağları anımsatmıştı, sert ve vahşi. Yüzünde yumuşaklıktan eser yoktu; keskin köşeler ve derin oyuklar vardı. Boynunda, yakasının alt kısmından yükselen rengârenk bir dövme vardı. Kuyruktu bu. Ejderha veya yılanı muhtemelen.

Eğer belanın bir yüzü olsaydı, aynen onunki gibi olurdu.

"Selam evlat," dedi adam kafasını sallayıp Lauren'ın yanından geçerken.

Lauren adamın evden çıkışını izleyip hemen ardından annesinin odasına baktı. Kapıya doğru birkaç adım atıp duraksadı.

Belki de iyi bir zamanlama değildi bu.

Odanın kapısı açıldı. Annesi sendeleyerek odadan çıkıp söylenerek Lauren'ın yanından geçti. "Nerede benim lanet olası sigaram?"

"Sehpanın üzerinde."

"Teşekkürler. Bok gibiyim yine. Dün gece çok içtim." Annesi tezgâhın üzerindeki pizza kutularına bakıp sigarasını bulunca gülümsedi. "Eve erken gelmişsin. Hayrola?"

"Hamileyim."

Annesi ona keskin bir bakış attı. Henüz yakmadığı sigarası ağzından sarkıyordu. "Çabuk şaka yaptığını söyle."

Lauren ona yanaştı. Elinde değildi. Geçmişte ne kadar hayal kırıklığı yaşamış olursa olsun, bu kez her şeyin farklı olacağına inanıyordu –veya ümit ediyordu– ve şimdi de annesinin onu rahatlatmaya çalışmasını, ona sarılıp öyle olmayacağını bilmesine rağmen, *Her şey yoluna girecek tatlım*, demesini bekledi. "Hamileyim," dedi bu kez daha yumuşak bir sesle.

Annesi Lauren'ın suratına bir tokat attı. Sert bir tokat. Bu hareketin anılığı karşısında ikisi de şaşkına döndü.

Lauren'ın nefesi kesildi. Yanağı deli gibi yanıyordu ama gözünden yaşlar gelen annesiydi.

"Ağlama," dedi Lauren. "Lütfen."

Annesi orada durmuş, sigarası hâlâ ağzından sarkarken ona bakıyordu.

Pembe düşük bel pantolonu ve kesik beyaz tişörtü içinde ergen bir kız gibi görünmeliydi. Ama o hayal kırıklığına uğramış yaşlı bir kadına benziyordu. "Benden hiçbir şey öğrenmedin mi?" Pürüzlü duvara yaslandı.

Lauren gidip annesinin yanında durdu. Omuzları birbirine değiyordu ama ikisi de birbirine doğru herhangi bir hamlede bulunmadı. Lauren dağınık mutfığa kaygısızca bakıyor, annesinden beklediği sözleri anımsamaya çalışıyordu. "Yardıma ihtiyacım var."

"Ne konuda?"

Lauren hayatı boyunca annesinin karşısında kendini yapayalnız hissetmişti ama hiçbiri şimdiki kadar yoğun olmamıştı. "Bilmiyorum."

Annesi ona döndü. Makyajı dağılmış gözlerindeki hüznün, attığı tokattan daha betardı. "Ondan kurtul," dedi bitkin sesle. "Bir hatanın bütün hayatını mahvetmesine izin verme."

“Ben senin için yalnız bunu mu ifade ediyorum? Ben senin hatan mıyım?”

“Bana bak. Sen böyle bir hayat mı istiyorsun?”

Lauren güçlükle yutkunup gözlerini sildi. “Bu bir bebek... anlamsız bir şey değil. Ya onu doğurmak istersem? Bana yardım edecek misin?”

“Hayır.”

“Hayır mı? Bu kadar basit mi?”

Annesi sonunda ona dokundu. Üzgün, yumuşak ve kısa süreli bir dokunuştı bu. “Ben hatamın bedelini ödedim. Seninkini de ödeyemem. Bundan emin olabilirsiniz. Aldır onu. Kendine bu hayatta bir şans tanın.”

Emin misin?

Bu soru dün gece Angie’nin uykusunu kaçırmıştı.

“Lanet olsun Mira,” diye mırıldandı.

“Ne oldu?” dedi annesi, arkasından gelerek. Evde, annesinin mutfağında Şükran Günü için pasta yapıyorlardı.

“Hiç anne.”

“Buraya geldiğinden beri söyleniyorsun. Sanırım bir şey söylemek istiyorsun. Şu pekanları⁵³ düzgün koy, Angela. Kimse karmakarışık görünen bir pastayı yemek istemez.”

“Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum bile.” Angie pekan torbasını tezgâha bırakıp dışarı çıktı. Verandayı çiğ kaplamış, tırazları ve döşeme tahtasını ıslatmıştı. Çimen kadifemsi ve yumuşak görünüyordu.

Sürgü kapının açıldığını duydu. Ve kapandığını.

53 Amerika kıtasında yetişen ceviz benzeri yemiş. (ç. n.)

Annesi dışarı çıkıp yanına geldi ve çıplak gül bahçesine baktı.
"Pekanlardan bahsetmiyordun."

Angie gözlerini ovuşturup iç geçirdi. "Seattle'da Conlan'ı gördüm."

"Bana anlatmanın vakti gelmişti."

"Mira söyledi, değil mi?"

"Ben *paylaştı* kelimesini tercih ederdim. Senin için kaygılanıyor.
Benim gibi."

Angie ellerini soğuk ahşap tırabzanlara koyup öne eğildi. Bir an uzaktaki okyanusun sesini duyduğunu sandı ama hemen sonra sesin tepesinde uçan uçaktan geldiğini anladı. İç geçirip otuz sekiz yaşına bekâr, çocuksuz bir kadın olarak nasıl geldiğini annesine sormak istedi. Ama biliyordu. Aşkın parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermişti. "Kendimi kaybolmuş gibi hissediyorum."

"Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Mira da aynı şeyi sordu bana."

"İyilik o kızın genlerinde var. Ve?"

"Belki onu ararım," dedi, ilk defa bu ihtimali düşünüyordu.

"İşe yarayabilir. Tabii ben olsam gözlerine bakmak isterdim.
Ancak o zaman anlayabilirsin."

"Konuşmak istemeyebilir."

Annesi şaşkına döndü. "Duydun mu babası? Senin Angela'n korkuyor. Benim tanıdığım Angela böyle değildi."

"Son birkaç yılda birkaç darbe aldım anne." Gülümsemeye çalıştı. "Eskisi kadar güçlü değilim artık."

"Bu doğru değil. Eski Angela'nın kayıpları yüzünden kalbi kırılmıştı. Benim yeni Angela'm korkmaz."

Angie dönüp annesinin anlamlı, koyu gözlerine baktı. Bu bakışlarda bütün hayatını gördü. Annesinin Aqua Net saç spreyiyle

parfümünün kokusunu aldı. Bu verandada, bu toprakların üzerinde bu kadınla birlikte olmak ansızın içini rahatlatmı tı. Hayat ne kadar de i irse de i sin, bir şeyin hep aynı kaldığını ona anımsatıyordu.

Aile.

Çok garipti. Ailesiyle arasına mesafe koymak için California'ya kadar onca yolu tepmi ti. Böyle bir şeyin mümkün olamayacağını bilmeliydi. Bu aile onun kanına, iliklerine i lemi ti. Her zaman yanında olacaktardı, babası gitmiş olsa da... hep burada, böylesine soğuk bir sonbahar sabahında bile yanında olacaktı.

"Eve d nd   m için çok mutluyum anne. Hepinizi ne kadar  zledi imin farkında bile değildim."

Annesi gülümsedi. "Biliyorduk. Hadi  imdi  u pastaları fırına koyalım. Daha pi irece imiz bir ton şey var."

ON YEDİ

Lauren'ın üniformasının kemeri her zamanki gibi gevşekti; yine de içine sığmıyordu. Aynaya bakıp kendini kimsenin anlamayacağına ikna etmeye çalıştı. Hester Prynne⁵⁴ gibi hissetmişti kendini, sadece kemerindeki kırmızı harf A yerine H'ydi.

Ellerini yıkayıp kuruladıktan sonra banyodan çıktı.

O günkü dersler bitmişti. Kırmızı siyah ekose etekliler konuşup gülüşerek yanından geçip gidiyordu. Tatil öncesindeki her okul günü böyle şamatalı geçerdi. Kaç kişinin ona seslendiğini unutmuştu bile. Artık ne kadar farklı olduğunu, onlardan ayrıldığını görmemeleri imkânsız geliyordu ona.

"Lo!" diye seslendi David, sırt çantasını yerde sürükleyerek ona yaklaşıırken. Yanına geldiğinde çantasını bırakıp Lauren'ı kollarının arasına alarak ona sıkıca sarıldı.

Lauren ona kenetlendi. Sonunda geri çekildiğinde titriyordu.

54 Nathaniel Hawthorne'un *Kırmızı Leke* romanının kahramanı. Evlilik dışı çocuğu olduğu için hapse atılmış ve daha sonra da hayatı boyunca İngilizce'de zina sözcüğünün (adultery) baş harfini taşıyan bir kemeri takmaya mahkum edilmiştir. (yay. n.)

“Neredeydin?” diye sordu, burnunu Lauren’in boynuna sürterek.

“Konuşmak için bir yere gidebilir miyiz?”

“Duydun değil mi? Lanet olsun, herkese sana sürpriz yapacağımı söylersem böyle olur.”

Lauren kafasını kaldırıp ona baktığında David’in gözlerindeki ışıltıyı, yüzündeki koca tebessümü gördü. Her an kahkahayla gülmeye hazırdı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Gerçekten mi?” David’in ağzı kulaklarına varmıştı. Lauren’in elini tutup onu peşinden sürükledi. Kafeteryayla kütüphanenin önünden geçip müzik salonunun yakınlarındaki karanlık köşeye girdiler. Bando prova yapıyordu. *Tequila*’nın kesik kesik notaları soğuk öğle havasına karışıyordu.

David onu öpüp sırtarak kendine çekti. “İşte.”

Lauren, David’in elindeki zarfa baktı. Yırtılıp açılmıştı. Zarfı ondan alıp geldiği adrese baktı.

Stanford Üniversitesi.

İçindeki mektubu çıkarıp ilk satırı okurken güçlükle soluyordu. *Sayın Bay Haynes: Sizi okulumuza kabul etmekten...*

Gözyaşları geri kalanını okumasını engellemişti.

“Harika değil mi?” dedi David mektubu ondan alarak. “Erken karar vermek işe yarıyor.”

“Daha erken... Kimseye haber gelmedi henüz.”

“Sanırım ben çok şanslıyım.”

Şanslı. Tabii. “Vay canına,” dedi Lauren ona bakamadan. Haberi şimdi vermesi mümkün değildi.

“Bu başlangıç Lauren. Sen de USC’ye veya Berkeley’e gireceksin ve yolumuza devam edeceğiz. Her hafta sonu görüşeceğiz. Ve tabii tatillerde.”

Lauren sonunda ona bakabildi. Sanki daha şimdiden kilometrelerce ayrı düşmüşlerdi; okyanus büyüklüğünde bir mesafe girmişti aralarına. Farklı üniversitelere gitmelerinin bir önemi kalmamıştı. “Bu gece gidiyorsun, değil mi?” Sesi kendi kulaklarına donuk, duygusuz gelmişti.

“Frederick Amcamlarda Şükran Günü’nü kutlayacağız.” David onu kollarının arasına alıp sıkıca sarılarak, “Yalnızca hafta sonu için gidiyorum. Sonra kutlayabiliriz,” diye fısıldadı.

Lauren onun adına sevinmek istedi. *Stanford*. Bu onun hayalimdi. “Seninle gurur duyuyorum, David.”

“Seni seviyorum, Lauren.”

Bu doğrudu. David onu seviyordu. Üstelik liselilerin sırf yatağa atmak için söylediği aptalca bir palavra da değildi bu.

Dün olsa bu kadar yeterli olurdu; bugün Lauren olaylara farklı bir açıdan bakıyordu.

Her şey yolundayken birini sevmek kolaydı.

Geçen hafta Lauren’ın en büyük korkusu –onun için inanılmaz derecede büyük bir sorundu– *Stanford*’a girememekti. Bugünse son kaygısı buydu. Yakında David’e bebeği söylemesi gerekecekti ve o andan itibaren hiçbir şey kolay olmayacaktı. Özellikle de aşk.

Lauren restoranda çarşamba günkü vardiyasını bir şekilde bitirmişti. Aslında bunu nasıl başardığını kendisi de bilmiyordu. Kafası öyle doluydu ki düzinelerce sipariş şöyle dursun, birini bile anımsayabileceğinden şüpheliydi.

“Lauren?”

Lauren döndüğünde endişeli gözlerle ona bakan Angie’yi gördü.

“Annenle birlikte Şükran Günü yemeği için annemin evine gelmenizi istiyoruz.”

“Ah,” Lauren duygularını belli etmemiş olmayı diledi.

Angie ona daha fazla yaklaştı. “Orada olmanı gerçekten istiyoruz.”

Lauren hayatı boyunca böyle bir davet beklemişti. “Ben...” Hayır diyebileceğini hiç sanmıyordu. “Annem partilerden hoşlanmaz.”
Tabii eğer cin ve esrar ikram etmiyorsanız.

“Onun işi varsa sen gel. Lütfen düşün. Herkes bir civarında annemin evinde olacak.” Angie Lauren’a bir kâğıt parçası uzattı. “İşte adres. Gelirsen çok seviniriz. Sen DeSaria’s’da çalışıyorsun. Aileden sayılırsın.”

Lauren Şükran Günü’nün sabahı uyandığında ilk düşüncesi şuydu:
Sen DeSaria’s’da çalışıyorsun. Aileden sayılırsın.

İlk kez Şükran Günü’nde gidebileceği bir yeri vardı ama şimdi paramparça olmuş, aptal bir halde oraya nasıl giderdi? Angie bir bakışta anlardı. Lauren hamile olduğunu öğrendiğinden beri bundan korkuyordu.

Saat on birde telefon çaldığında hâlâ evin içinde dolanıyordu. İlk çalışta yanıtladı. “Alo?”

“Lauren? Benim Angie.”

“Ah, selam.”

“Arabaya ihtiyacın var mı diye aradım. Yağmur yağabilir ve annenin arabasının bozuk olduğunu biliyorum.”

Lauren iç geçirdi. Saf özlem dolu bir sestir bu. “Hayır, teşekkürler.”

“Saat birde buradasın, değil mi?”

Soru o kadar yumuşak bir tonla sorulmuştu ki Lauren reddedemedi. Oraya gitmeyi çok istiyordu. “Tabii ki. Saat birde.” Telefonu kapattığında annesinin odasına gitti ve kapıda durarak dinlemeye koyuldu. Sessizdi. Sonunda kapıyı çaldı. “Anne?”

Yayların gıcirtısını, ardından da ayak seslerini duydu. Kapı açıldı. Annesi karşısında duruyordu. Üzerinde, *Alkolikler alkoliklere 89 yıldır hizmet veriyor*, yazan upuzun bir tişört vardı. Gözleri kızarmış, teni solmuştu. "Evet?"

"Bugün Şükran Günü, biliyorsun değil mi? Yemeğe davetliyiz."

Annesi cebinden sigara paketini çıkardı. Bir sigara yaktı. "Ha, evet. Patronun davet etmişti. Emin değildin sanki."

"Ben... ben gitmek istiyorum."

Annesi arkasına, muhtemelen de yatağındaki adama baktı. "Ben gelebileceğimi sanmıyorum."

"Ama..."

"Sen git. İyi eğlenceler. Hem bu tür işler bana göre değil pek. Bilirsin."

"İkimizi davet ettiler. Tek başıma gitmem çok utanç verici olur."

Annesi sigarasının dumanını dışarı verip gülümsedi. "Benimle gitmen kadar utanç verici olamaz." Lauren'ın karnını işaret etti. "Hem artık yalnız da değilsin."

Kapı kapandı.

Lauren kendi odasına gitti. Saat on ikiyi çeyrek geçe üç defa kıyafet değiştirmiş, hiçbirini beğenmemişti. Doğrusu, kıyafet konusunun kafasını dağıtmasından memnundu. Zihnini meşgul edip hamileliğinden başka bir şey düşünmesini sağlıyordu.

Sonunda zaman kalmadığını fark edince üzerindekiyle gitmekte karar kıldı: Otantik Hint eteği, boyun kısmı siyah dantelli beyaz bir tişört ve Angie'nin verdiği palto. Saçlarını at kuyruğu şeklinde toplayıp soluk tenine ve daha da soluk kirpiklerine renk verecek kadar hafif bir makyaj yaptı.

Kasabanın diğer ucuna giden on iki kırk beş otobüsüne bindi.

Tek yolcu oydu. Hüzünlü bir yanı vardı bunun, ailesi olmayan bir insan portresi çiziyordu.

Ama gideceği bir yer olduğuna da işaretti aynı zamanda. Evinde yapayalnız kalıp, folyoya sarılı yiyecekler yiyip televizyon izlerken sahip olamadıkları yüzünden acı çekmekten çok daha iyiydi. Bütün bayramlar böyle olurdu. Filmlerde, reklamlarda hep bir araya gelip eğlenen aileler gösterilirdi. *Kucaklarında bebekleri olan anneler...*

Lauren derin bir iç geçirdi.

Bu düşünce hep oradaydı, yüzeyine çıkmaya hazır bir duba gibi asla kaybolmuyordu.

"Bugün olmaz," dedi yüksek sesle. Neden kendi kendine konuşmasındı? Ona gülecek biri yoktu etrafında.

Bu onun bir aileyle geçireceği ilk Şükran Günü yemeğiydi. Bunun için bir ömür beklemişti. Bebeğin bunu mahvetmesine izin vermeyecekti. Akağaç Caddesi ve Sentinel'in köşesinde otobüsten indi. Gri bulutlar göğü sarmıştı. Öğle değil de akşam gibiydi. Rüzgâr yerleri süpürüyor, kararmış yaprakları fırl fırl döndürüyor, çıplak ağaçları sallıyordu. Henüz yağmur yağmuyordu ama yakında yağacaktı. Fırtına yaklaşıyordu.

Soğuktan korunmak için paltosunun düğmelerini ilikledi ve yol boyunca ev numaralarını okuyarak ilerledi. Ama numaraya gerek yoktu, DeSaria'ların evine geldiğinde bunu hemen anladı. Avlu çok bakımlıydı. Patika boyunca dizilmiş lahana benzeri çiçekler, donuk kış toprağına renk katıyordu.

Burası vitray pencereli, çatısı eğimli ve girişi tuğla kemerli Tudor tarzı bir evdi. Kapının yanında kollarını gelenleri selamlarcasına iki yana açmış bir İsa heykeli duruyordu.

Beton yolda ilerleyip Bakire Meryem Çeşmesi'nin önünden geçerek kapıyı çaldı.

Yanıt veren olmasa da içerdeki kargaşayı duyabiliyordu.

Zile bastı.

Yine kapıya bakan olmadı. Tam dönüp gidiyordu ki kapı yavaşça açıldı.

Küçük, sarışın bir kız orada durmuş ona bakıyordu. Kenarları beyaz, siyah kadifeden güzel bir elbise giymişti.

“Sen kimsin?” diye sordu kız.

“Ben Lauren. Angie beni yemeğe davet etti.”

“Öyle mi?” Kız ona gülümsedikten sonra dönüp kaçtı.

Lauren kafası karışmış bir halde orada durdu. Soğuk hava eteğinin altından eserek ona kapıyı örtmesini söylüyordu sanki.

Temkinli bir şekilde küçük holde yürüyüp oturma odasının girişinde durdu.

Kıyamet kopmuştu sanki. İçerde en az yirmi kişi vardı. Üç adam büyük pencerenin köşesinde durmuş kokteyllerini içiyor, futbol maçı izlerken heyecanla konuşuyorlardı. Ergen yaştaki birkaç genç oyun masasında oturmuş kâğıt oynuyordu. Kahkahalarla gülüşüp bağırıyorlardı. Birkaç küçük çocuksa halının üzerine uzanmış, Candy Land oyununun etrafına şişe gibi dizilmişlerdi.

Kalabalığın içinden geçmeye korkup geri döndü. Holün diğer tarafında bir oda daha vardı. Orada da biraz daha yaşlıca kişiler televizyon izliyordu.

Lauren nefesini tutarak aceleyle ilerledi. Kimse ona kim olduğunu sormuyordu ve bir anda kendini mutfak kapısında buldu.

Önce yemek kokuları burnuna doldu.

Mis gibi.

Ardından kadınları gördü. Hep birlikte mutfakta çalışıyorlardı. Mira patates soyuyor, Livvy mezeleri gümüş bir tepsiye diziyor, Angie sebzeleri doğruyor ve Maria da makarna hamuru açıyordu.

Hep bir ağızdan konuşuyor, sürekli kahkahalar atıyorlardı. Lauren konuşmaların ancak küçük bir kısmını anlayabiliyordu.

"Lauren!" diye haykırdı Angie, kafasını sebze yığınınından kaldırdığında. "Geldin demek."

"Davet için teşekkürler." Ansızın gelirken bir şey getirmesi gerektiğini fark etti, bir demet çiçek olabilirdi mesela.

Angie, Lauren'ın arkasına baktı. "Annen nerede?"

Lauren kızardığını hissetti. "O... şey... grip oldu."

"Neyse, senin gelebilmene sevindik."

Lauren'ın arımsadığı diğer şey etrafının kadınlarla çevrili olduğuuydu. Sonraki bir saatte mutfakta çalıştı. Livvy'nin masayı düzenlemesine, Mira'nın meze tabaklarını oturma odasına götürmesine ve Angie'nin bulaşık yıkamasına yardım etti.

Ne zaman baksa mutfakta en az beş kişi oluyordu. Yemekleri servis etme vakti geldiğinde bu sayı iki katına çıkmıştı. Herkes ne yapacağını tam olarak biliyordu sanki. Kadınlar senkronize yüzücüler gibi hareket ediyor, yemekleri dağıtıp servis tabaklarını bir odadan diğerine taşıyorlardı. Sofraya oturma vakti geldiğinde Lauren yetişkinler masasında Mira ile Sal'ın arasına oturtuldu.

Hayatında hiç bu kadar çok yemeği bir arada görmemişti. Tabii ki hindi vardı ve iki tür sos, tepeleme patates püresi ve kâselerce et suyu, soğan, sarmısak ve jambonlu bezelye, parmesan peynirli ve *prosciutto*'lu⁵⁵ risotto, et suyundan yapılmış ev yapımı makarna, kızartılıp içi doldurulmuş sebzeler ve ev yapımı ekmek.

"İnanılmaz, değil mi?" dedi Mira, ona yaklaşıp gülerek.

55 Bir çeşit baharatlı İtalyan jambonu. (ç. n.)

“Çok güzel,” diye yanıtladı Lauren hevesle.

Sofranın başındaki Maria onları aileyi kutsayarak sonlanan duayı etmeye yönlendirdi. Sonra ayağa kalktı. “Bu babanızın sandalyesinde oturduğum ilk Şükran Günü yemeğim.” Duraksayıp gözlerini sıkıca kapattı. “Bir yerlerde bizleri ne kadar çok sevdiğini düşünüyor olmalı.”

Gözlerini açtığı anda hepsinin gözü yaşlıydı. “Yiyin,” dedi hemen yerine otururken. Bir sürelik sessizliğin ardından konuşmalar tekrar başladı.

Mira dilimlenmiş hindi eti tabağına uzanıp Lauren’a da sundu. “Al bakalım. Gençlik güzellikten önce gelir.” Kahkahayı patlattı.

Lauren hindiyle başladı ama onunla kalmadı. Ağzına kadar tabağını doldurdu. Her lokması öncekinden daha lezzetliydi.

“Üniversite başvuruların nasıl gidiyor?” diye sordu Mira, beyaz şarabından bir yudum alarak.

“Hepsine mektup yolladım.” Sesine biraz şevk katmaya çalıştı. Daha bir hafta önce, başvurularıyla şişiniyordu. Üniversiteye girememekten, David’den ayrı kalmaktan korkuyordu ama yine de gelecek onu heyecanlandırıyordu.

Ama artık öyle değildi.

“Nerelelere başvurdu?”

“USC, UCLA, Pepperdine, Berkeley, UW ve Stanford,” dedi iç geçirerek.

“Etkileyici bir liste. Angie’nin seninle neden bu kadar gururlandığı belli oluyor.”

Lauren, Mira’ya baktı. “Benimle gurur mu duyuyor?”

“Sürekli böyle söylüyor.”

Bu düşüncesi göğsünü delip geçen bir kanca etkisi yaratmıştı. “Öyle mi?”

Mira hindisini lokma büyüklüğünde dilimlere ayırdı. "Keşke ben de üniversiteye gitseydim. Rice veya Brown'a. Ama o zamanlar böyle düşünmezdik. En azından ben düşünmezdim. Angie düşündü. Sonra Vince'le tanıştım ve... biliyorsun işte."

"Neyi?"

"Planımıza göre Fircrest'teki yüksekokulda, iki yıl da Western'de⁵⁶ okuyacaktım." Gülümsedi. "Sonuçta planı gerçekleştirdim de. Birinci senemle ikinci senem arasında sekiz yıl olacağını tahmin etmemiştim ama hayat kendi planına göre ilerliyor." Çocukların masasına baktı.

"Yani seni üniversiteye gitmekten bir bebek alıkoydu."

Mira kaşlarını çatı. "Ne garip bir ifade biçimi. Tabii ki alıkoymadı, yalnızca biraz yavaşlattı o kadar."

O konuşmanın ardından Lauren ne yemek yiyebildi, ne konuşabildi, ne de gülebildi. Yemeğini bitirdi ve bulaşıkların yıkanmasına robot gibi yardım etti. Tek düşündüğü içindeki bebek ve o büyüdükçe kendi dünyasının nasıl küçüleceğiydi.

Her yerde çocuklardan, bebeklerden ve her ikisine de sahip arkadaşlardan konuşuluyordu. Angie odadayken konu değişiyor, odadan ayrıldığı anda ise kadınlar çocuk sohbetine kaldıkları yerden devam ediyorlardı.

Lauren gidebilmeyi, kalabalığın içinden fark edilmeden sıyrılıp kaçabilmeyi isterdi.

Ama çok ayıp olurdu ve o kurallara uyan, başkalarıyla iyi geçinen türde bir kızdı.

Erkek arkadaşının bir defa kondom kullanmazlarsa bir şey olmayacağına ikna edebildiği türde bir kız. Geri çekilirim, diye söz vermişti.

56 (The University of Western Ontario) Western Ontario Üniversitesi. (ç. n.)

“Ama yeterince çabuk ekilmedin işte,” diye mırıldandı, tatlısıyla oturma odasına giderken.

Oturma odasında Livvy’nin kk oğullarının arasında otururken kafası başka yerdeydi. Hiç dokunmadığı pastasına baktı. Çocuklardan biri sürekli onunla konuşuyor, hiç duymadığı oyuncaklar, hiç izlemediğı filmlerle ilgili sorular sorup duruyordu. Soruların hiçbirini yanıtlayamıyordu. Lanet olsun dinliyormuş gibi görünmek için kafasını sallayıp gülümsemeyi bile unutuyordu. şimdi, tam şu anda içinde bir insan oluşur ve kalbinin her atışıyla birlikte büyürken, bir çocuğın sorusuna nasıl odaklanabilirdi ki? Karnına dokundu ve ne kadar düz olduğunu hissetti.

“Benimle gel.”

Lauren çenesini çevirip elini aniden karnından çekti.

Angie ekose, ynden bir battaniyeyi omzuna atmış, orada duruyordu. Lauren’ın yanıt vermesini beklemeden dönüp sürgülü kapılara yöneldi.

Lauren onun peşinden arka verandaya yürüdü. Ahşap bankın üzerinde yan yana oturdular ve her ikisi de kafasını verandanın tırazanlarına yasladı. Angie battaniyeyi üzerlerine serdi.

“Konuşmak ister misin?”

Sorunun soruluşundaki şefkat Lauren’ı mahvetmişti. Gücü kaybolmuş, geriye soluk gri bir çaresizlik kalmıştı. Angie’ye baktı. “Aşk nedir biliyorsun, değıl mi?”

“Ben uzun bir süre Conlan’a aşıktım ve ebeveynlerim de neredeyse elli yıldır evliydi. Dolayısıyla, evet, aşkın ne demek olduğunu biliyorum.”

“Ama sen boşandın. Bittiğini de biliyorsun demektir bu.”

“Evet, bitebilir. Sonsuza dek sürüp giden bir aile de kurabilirsin.”

Lauren sallantılı yıllarda yıkılmayan türden aşk hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ama David'in bebek haberine ne tepki vereceğini biliyordu. Yüzündeki tebessüm solacaktı. Sorun olmadığını, Lauren'ı sevdiğini ve üstesinden geleceklerini söyleyecekti ama ikisi de buna inanmayacaktı.

"Kocanı seviyor muydun?" diye sordu Lauren.

"Evet."

Lauren o soruyu sormamış olmayı diledi; Angie'nin canını yakmıştı. Ama kendine engel olamadı. "Yani o mu seni sevmekten vazgeçti?"

"Ah, Lauren." Angie iç geçirdi. "Bu tür işlerde kesin yanıt veremezsin. Aşk bazen sıkıntılarımızın üstesinden gelmemize yardımcı olur. Aynı zamanda çok zor anlar yaşamamıza da sebep olabilir." Boş sol eline baktı. "Sanırım o beni çok uzun yıllar sevdi."

"Ama evliliğiniz devam etmedi."

"Büyük sorunlarımız vardı."

"Kızınız."

Angie kafasını kaldırdı, belli ki şaşırılmıştı. Sonra hüznle gülmüştü. "Çok az insan ondan bahsetmeye cesaret eder."

"Affedersin..."

"Özür dilemene gerek yok. Bazen onun hakkında konuşmak hoşuma gidiyor. Her neyse o öldüğünde, Con'la ilişkimizin sonu gelmeye başladı. Bence artık senden konuşalım. David'le ayrıldınız mı?"

"Hayır."

"O halde üniversiteyle ilgili. Konuşmak ister misin?"

Üniversite.

Bir an için soruyu anlamadı. Üniversite şimdi çok uzak görünüyordu, gerçek hayat değilmiş gibi.

Hamile bir kız kadar gerçek değildi artık.

Ya da bir çocuğu olsun diye her şeyini verebilecek bir kadın kadar.

Angie'ye baktı, ondan yardım istemeyi çok istese de kelimeler dilini yakıyordu. Ama bunu yapamazdı, sıkıntısını Angie'ye anlatamazdı.

"Belki durum bundan biraz daha ciddidir," dedi Angie kısık bir sesle.

Lauren battaniyeyi üzerinden atıp ayağa kalktı. Tırabzanlara doğru yürüyüp karanlık avluya baktı.

Angie arkasından gelip omzuna dokundu. "Sana yardım etmemin bir yolu var mı?"

Lauren gözlerini kapattı. Birinin böyle bir teklifte bulunması iyi gelmişti.

Ama kimse ona yardım edemezdi. Bunu biliyordu. Bu işin çaresine bakabilecek tek kişi kendisiydi.

İç geçirdi. Başka seçeneği var mıydı gerçekten? On yedi yaşındaydı. Üniversite başvurularını yeni postalamıştı ve acele postaya son kuruşuna kadar tüm parasını yatırmıştı.

Çok gençti. Anne olamazdı. Bebeklerine kızan anneleri anlıyordu artık. O bunu bir çocuğa yapmak istemiyordu. Bu devralmaktan nefret ettiği bir miras olurdu.

Ve eğer bu sıkıntıdan kurtulmak...

Söyle, diyordu bilinçaltı. Bu ihtimali düşünebiliyorsan bunu dile getirebilmelisin.

Ve eğer bebeği aldıracaksa David'e söylemesine gerek var mıydı?

Nasıl söylemezdi?

"İnan bana," diye mırıldandı, dantelimsi beyaz bir buluta benzeyen nefesine bakarken, "bilmemesi daha iyi."

“Ne dedin?”

Lauren, Angie’ye döndü. “Gerçek şu ki... evde işler kötü. Annem yine bir eziğe âşık oldu. Ne büyük sürpriz değil mi? Ve doğru düzgün çalışmıyor. Ve... sürekli tartışıyoruz.”

“Ben senin yaşındayken annemle ben de sürekli tartıştık. Eminim...”

“İnan bana aynı şey değil. Benim annem seninki gibi değil.” Lauren o yalnızlık duygusunu yine gırtlığında hissetmişti. Angie gözlerini görmeden kafasını başka tarafa çevirdi. “Nasıl yaşadığımızı biliyorsun.”

Angie ona yaklaştı. “Annenin genç olduğunu söylemiştin, değil mi? Otuz dört müydü? Bu demek oluyor ki sen doğduğunda o da henüz çocukmuş. Bu çok zor bir durum. Eminim elinden gelenin en iyisini yapmıştır.” Lauren’ın omzuna dokundu. “Bazen bizi çılgına çevirirler de sevdiklerimizi affetmeliyiz. Doğrusu bu.”

“Evet,” dedi Lauren duygusuzca.

“Bana karşı dürüst olduğun için teşekkürler,” dedi Angie. “Aile sorunlarını paylaşmak kolay değildir.”

Ve işte yine aynı şeyi hissetmişti; dibe çöktüğünü düşündüğün anda daha da kötü hissedebilmişti. Angie’ye bakamayacağını hissedip gözlerini karanlığa dikti. Bir şey söylemek istediye de yumuşak ve ince bir sesle, “Teşekkürler, konuşmak iyi geldi,” sözünden başka söyleyecek bir şey bulamadı.

Angie kolunu onun omzuna atıp nazikçe sıktı. “Arkadaşlar böyle günler içindir.”

ON SEKİZ

Yani o mu seni sevmekten vazgeçti?
Angie gece boyunca Lauren'ın sorusunu düşünüp durdu.
Sürekli zihnindeydi ve yakasını bırakmıyordu. Sabah da tek
düşünebildiği buydu.

O mu seni sevmekten vazgeçti?

Angie'ye böyle bir şeyi hiç söylememişti. Evliliklerini bitirmeye
çalıştıkları aylar süresince ikisi de birbirine, "Seni artık sevmiyorum,"
dememişti.

Yalnızca birlikte paylaştıkları hayatı sevmemeye başlamışlardı.
İkisi birbirinden çok farklıydı.

O küçücük *umut* tohumu yeniden içinde yeşerdi.

Ya onu hâlâ seviyorsa? Ya da ya onu yine sevebilirse? Böyle
düşünmeye başlayınca tüm sıkıntısını unuttu.

Ablasını aradı. "Selam Livvy. Bugün benim yerime çalışabilir
misin?" dedi, ablasının hatırnı bile sormadan.

"Şükran Günü haftasındayız. Neden..."

"Conlan'ı görmeye gidiyorum."

"Tamam, çalışırım."

Ablalar... Tanrı'ya şükür ki onlar vardı.

Artık öğle vaktiydi ve Angie Seattle sınırına varmıştı. Yıllar önce yapılmış olan otobanda trafik her zamanki gibi gıdım gıdım ilerliyordu.

Bir sonraki çıkışa girip şehir merkezine yöneldi. Şaşırtıcı biçimde, *Times*'ın ofisinin karşısındaki caddede bir park yeri vardı. Oraya girip arabasını park etti.

Ve orada ne işi olduğunu düşünmeye başladı. Bugün çalışıp çalışmadığını bile bilmiyordu. Şu anki hayatına dair hiçbir şey bilmiyordu.

Ayrıldılar artık. Boşanmışlardı. Conlan onu görmek istiyor muydu acaba?

Duydun mu babası? Angela korkuyor.

Korktuğu doğrudu. Ve böyle yaşanmazdı.

Aynayı indirip yüzüne baktı. Zamanın ve şartların yüzünde oluşturduğu bütün çizgileri gördü.

"Lanet olsun."

Keşke cilt bakımı yaptıracak vakti olsaydı.

Cesaretini topla Angie.

Çantasını alıp binaya girdi.

Resepsiyonist yeniydi.

"Conlan Malone'la görüşmek istiyorum."

"Randevunuz var mıydı?"

"Yok."

"Bay Malone biraz meşgul. Kontrol ediyorum..."

"Ben onun karısıyım." İrkilip düzeltti. "Eski karısı."

“Öyle mi? İzin verirsiniz...”

Kimsenin hesap edemeyeceği kadar uzun yıllardır bu binada çalışan güvenlik görevlisi Henry Chase köşeden göründü. “Angie,” dedi sırtarak. “Uzun zamandır görüşemiyorduk.”

Angie rahat bir enfes aldı. “Selam Henry.”

“Onu mu görmeye geldin?”

“Evet.”

“Gel.”

Angie omuz silkip telefona uzanan resepsiyoniste gülümsedi.

Angie, Henry’nin peşinden asansöre yürüdü, onunla vedalaşıp üst kata çıktı. Üçüncü katta, Conlan’ın hayatının yoğun merkezine adım attı.

Her taraf masalarla doluydu. Tatil olduğundan birçoğu boştu. Angie buna sevindi. Yine de sayısız tanıdık yüz vardı. İnsanlar kafalarını kaldırıp gergin bir ifadeyle gülümseyip Conlan’ın ofisine doğru bakıyordu.

Eski eşin ziyareti endişe yaratıyordu demek. Gelişi bir masadan diğerine yayılacaktı şüphesiz; muhabirler haber alıp yaymayı severdi.

Kafasını kaldırıp çantasını terli parmaklarıyla kavrayarak yürümeye devam etti.

Conlan onu görmeden Angie onu görmüştü. Köşe ofisinin pencere kenarında bir telefon görüşmesi yapıyordu. Konuşurken paltosunu giyyordu.

O anda Angie’nin baskıladığı her şey su yüzüne çıkmaya başladı. Her gün, her sabah, işe geç kaldığında bile, Conlan’ın ilk iş olarak onu nasıl öptüğünü, kendisininse kafası daha önemli işlerle meşgul olduğu zamanlar onu nasıl ittiğini anımsadı.

Cam kapıya vurdu.

Conlan dönüp onu gördü. Yüzündeki tebessüm yavaş yavaş silinip gözleri kısıldı. Öfkeden mi? Hayal kırıklığından mı? Angie artık kestiremiyordu; onun yüz ifadesini okuyamıyordu. Belki o bakış üzüntü anlamına geliyordu.

Conlan içeri girmesini işaret etti.

Bir parmağını Angie'ye doğru kaldırdı ve telefona, "Böyle olmaz George. Plan yapmıştık. Fotoğrafçıyı ayarladım. Minibüste bekliyor."

Angie masasına baktı. Not ve mektuplarla kaplıydı; masanın bir yanındaysa gazeteler duruyordu.

İkisinin fotoğrafları gitmişti. Kişisel hiçbir şey kalmamıştı, iş dışında nasıl bir hayatı olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu.

Angie ayağını gerginliğini dışavuracak biçimde sallamaktan korktuğu için oturmadı.

"On dakika sonra George. Sakın bir yere ayrılma." Conlan telefonu kapattı ve ona döndü. "Angie" ağzından çıkan tek söz olmuştu. *Neden buradasın*, kelimeleri sessizce söylenmişti ama belirgin bir şekilde duyuluyordu.

"Şehre gelmiştim. Düşündüm de..."

"Kötü zamanlama, Ange. Telefondaki George Stephanopoulos'tu. Onunla," saatine baktı, "on yedi dakika sonra bir toplantım var."

"Anlıyorum."

Conlan çantasına uzandı.

Angie kırılmış bir halde geri çekildi.

Conlan ona baktı.

İkisi de ne konuşuyor ne de kıpırdıyordu. Oda hayaletlerle ve uzun süre önce kaybolmuş seslerle doluydu sanki. Kahkaha. Ağlama. Fısıldama.

Angie onun kendisine yaklaşmasını, küçük de olsa teşvik edici bir harekette bulunmasını bekledi. O zaman, *Özür dilerim*, diyebilir, Conlan da onun neden buraya geldiğini anlayabilirdi.

"Gitmeliyim. Kusura bakma." Conlan muhtemelen omzunu sıvazlamak üzere Angie'ye yaklaştıysa da herhangi bir temastan kaçınıp geri çekildi. Uzun bir süre daha bakıştılar ve ardından Conlan yoluna devam etti.

Angie, Conlan'ın masasının önündeki sandalyeye çöktü.

"Angie?"

Sersemlemiş bir halde, kendine gelmeye çalışarak orada ne kadar oturduğunun farkında bile değildi. Kafasını kaldırdığında Diane VanDerbeek'i gördü.

Angie ayağa kalkmadı. Bacaklarının vücudunu taşıyabileceğinden emin değildi. "Diane. Seni tekrar görmek ne güzel."

Gerçekten de öyleydi. Diane uzun zamandır Conlan'la birlikte çalışıyordu. O ve kocası John'la uzun yıllara dayanan bir dostlukları vardı. Boşandıklarında bu dostlar Conlan'a kalmıştı. Hayır, bu çok da doğru sayılmazdı. Angie sorun çıkarmadan onlardan vazgeçmişti. Ayrıldıktan sonra Diane onu haftalarca aramıştı ama Angie onu yanıtızsız bırakmıştı.

"Tanrı aşkına onu rahat bırak. Kendini daha yeni yeni toparlıyor."

Angie kaşlarını çatı. "Boşandıktan sonra mahvolmuş gibi konuşuyorsun. O çok güçlüydü."

Diane ne diyeceğini düşünüyormuş gibi sessizce ona baktı. Bir an sonra, dışarıdaki puslu kasım gününe baktı. Genellikle gülümsemeye hazır ağzı ince bir çizgi gibi kalmış, hatta aşağıya doğru hafifçe kıvrılmıştı.

Angie ciddileştiğini fark etti. Diane'de bir muhabirin dolaysızlığı vardı her zaman. *Ne görüyorsam onu söylerim* sözü onun sloganıydı.

Ne tür bir gözlem yaparsa yapsın, Angie bunu duymak istemediğinden emindi.

“Çok mu özledin gerçekten de?” diye sordu Diane nihayet.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Bu yıl iki defa ofisinde onu ağlarken buldum. Biri Sophie öldüğünde, diğeri boşanmaya karar verdiğinizdeydi.” Sesi yumuşadı; bakışları da öyle. “Sophie için ağladığında düşündüğüm şey, ağlamak için buraya gelmesi ne acı, olmuştu.”

“Yeter,” diye mırıldandı Angie.

“Bunu zamanında sana söylemeye çalıştım ama dinlemedin. Şimdi neden buradasın?”

“Ben düşündüm ki...” Angie aniden kalktı. Beş saniye içinde ağlamaya başlayacaktı. Başlarsa kim bilir ne zaman susardı. “Boş ver. Artık gitmeliyim. Aptallık ettim.” Kapıya koştu. Koridorun köşesine vardığında Diane’in sesini duydu.

“Onu rahat bırak Angie. Onu yeterince üzдің.”

Angie o gece neredeyse hiç uyumadı. Yatağa kıvrıldığında gözlerini kapattı, tek gördüğü zihninin tiyatro sahnesinde canlanan anılardı.

O ve Conlan dört yıl önce Conlan’ın doğum gününde New York’a gitmişlerdi. Conlan ona bir Armani elbise almıştı; ilk özel tasarımı kıyafetiydi.

“İlk arabamdan daha pahalı. Bunu giyebileceğimi sanmıyorum. Aslında geri versek daha iyi. Afrika’da açlıktan ölen çocuklar var...”

Conlan yanına gelmişti. Yansımaları otel odasının muhteşem biçimli oval aynasına düşmüştü. “Bu gece açlıktan ölen çocukları düşünmeyelim. Çok güzelsin.”

Angie dönüp kollarını kocasının bedenine dolamış, masmavi gözlerine bakmıştı.

Onu dünyalardan, Tanrı'nın onlardan esirgediği bebeklerden bile çok sevdiğini söylemeliydi. Peki neden söylememiști?

"İpeğin en güzel yanı," demiști Conlan, elini Angie'nin sırtında kaydırırken, "kolayca giyilebildiği gibi kolayca çıkarılabilmesi."

O anda içinde uyanan arzuyu şimdi bile anımsıyordu. Ama hamile kalmak için yanlış bir zamanlamaydı.

"Yanlış zaman," demiști, bu kelimelerin Conlan'ı ne kadar kötü etkilediğini o zamanlar hiç fark etmeden.

Aptal kadın. Aptal.

Başka bir anı gözünde canlandı. Daha yakın zamanda yaşanmıştı. Bu defa iş için San Francisco'daydılar. Nominal değerlerle ilgili önemli bir kampanya yürütüyordu. Conlan da onunla birlikte gelmişti. Romantik bir hafta sonu geçirebileceklerini düşünmüştü, en azından böyle demiști. Angie kabul etmişti çünkü... romantik hafta sonlarının keyfini nadiren çıkarabiliyorlardı.

San Francisco'nun kalabalık sokaklarından otuz dört kat yüksekteki Promenade Bar'da, pencere kenarında bir yer seçmişlerdi. Şehir bütün ihtişamıyla etraflarında ışıldıyordu.

Conlan izin isteyip tuvalete gitmişti. Angie kendisi için bir Cosmopolitan kokteyl, Conlan için de buzlu Maker's Mark viski siparişi vermişti. Angie beklerken şirketin istatistiklerini yeniden gözden geçirmiş, garson içkilerini getirmişti.

Angie hesabı görünce şaşkına dönmüş, "Bir Cosmopolitan kokteyl on yedi dolar mı?" diye karşı çıkmıştı.

"Burası Promenade," diye yanıtlamıştı garson. "Sihir pahalıdır. İçkileri istiyor musunuz?"

"Elbette, teşekkürler."

Bir dakika sonra Conlan dönmüş, tam oturmuştu ki Angie eğilip, "Ben hesabı kapattım. Bir içki on yedi dolar," demiști.

Conlan iç geçirip gülümsemişti. Zoraki bir tebessüm müydü bu? O zamanlar öyle olmadığına inanmıştı. "Bu gece DeSaria'ların tutumluluğuna gerek yok. Paramız var, Ange. Arada bir harcamalıyız da."

Sonunda Angie anlamıştı. Conlan bu yolculuğa romantizm arayışıyla değil, farklı bir hayat arayışıyla gelmişti. Onun gerçekleştirmeyen bir hayalle yöntemi böyleydi. Kendine ve tabii Angie'ye çocuksuz da harika bir bir yaşam sürebileceklerini, sessiz bir evle boş bir çocuk odasının yarattığı boşluğu hafta sonu kaçamaklarıyla kapatabileceklerini göstermek istiyordu.

Bunun üzerine Angie'nin vermesi gereken yanıt, "O halde üç kadeh içki içip bir de istakoz siparişi vermek istiyorum," olmalıydı.

Ne kadar da kolay olurdu. O zaman Conlan onu öper, böylece yeni hayatlarına başlamış olurlardı.

Onun yerine Angie ağlamaya başlamıştı. "Bana sakın vazgeçmemi söyleme," diye mırıldanmıştı. "Henüz hazır değilim."

Böylece yeni başlangıçları da çamurlu bir yolda kaybolup gitmişti.

Her gece yatağını onunla paylaşırken, yanı başındayken neden gerçeği görememişti? Bu zamana kadar onları parçalayanın bebek arayışı olduğunu sanmıştı.

Ama gerçek bütünüyle bundan ibaret değildi. Bebek konusu onları sadece kırmıştı ama Angie onları paramparça etmişti. Conlan'ın ondan ayrılması şaşırtıcı değildi.

Şaşırtıcı değil.

Bu yıl iki defa ofisinde onu ağlarken buldum... Ağlamak için buraya gelmesi ne acı...

Cumartesi gecesi restoran kalabalıktı. Bütün masalar dolmuştu ve birkaç kişi de ümitle masa boşalmasını bekliyordu. Angie yoğunluğa minnettardı. Düşünmeye vakit kalmayacağı anlamına geliyordu bu.

Yapmak istediđi son Őey dűŐűnmekti.

KapanıŐ saatinde soğuktan kaÇan Mira iÇeri daldı. "Evet?" dedi.
"Livvy, Conlan'ı gűrmeye gittiđini sűyledi. Nasıl geŐti?"

"İyi sayılmaz."

"űyle mi?" Mira'nın tombul yűzű buruŐtu. "űzűldűm."

"İnan bana benim kadar űzűlemezsin."

AŐk bazen sıkıntılarımızın űstesinden gelmemize yardımcı olur.

Aynı zamanda ők zor anlar yaşamamıza da sebep olabilir.

Lauren hafta boyunca Angie'yle konuŐmasını dűŐűnműŐtű. Yanıtın bir Őekilde ortaya őkacađını, onu bulacak kadar kafasının őkalıŐtđını űmit edip durdu. őkűnkű Őu durumda űnűnde yanlıŐ kararlardan baŐka bir Őey gűremiyordu.

Anne olmak istemiyordu.

Bebeği doğurup onu başkasına vermek de istemiyordu.

İstediği tek Şey hamile olmamaktı.

Pazar gűnűne kadar her gűnű endiŐelenerek geŐti. Restoranda Angie'den uzak durup őkıkıŐ saatinde kimseye hoŐŐa kal demeden sıvıŐıp kaŐıyordu. Otobűs bile beklemeye gerek duymadan eve yűrűyordu. BaŐka Őeyler dűŐűnmek iŐin ne kadar őkabalarsa őkabalasın, BEBEK hep oradaydı.

Yűrűrken yađmur baŐladı. KapűŐonunu kafasına geŐirip yűrűmeye devam etti. Hava ruh haline uygundu. Sođuk ve buz gibi havadan garip bir zevk alıyordu.

Evin kűŐesine dűnerken onu gűrdű.

David apatmanın űnűnde elinde bir demet kırmızı gűlle bekliyordu. Yađmur Őiddetle űstűne yađıyordu. "Selam Trixie."

Lauren'ın içine yayılan aşk, her şeyi yakıp kül eden alevler gibiydi. Lauren ona koşup kollarını boynuna doladı. David onu kaldırıp öyle sıkı sarıldı ki Lauren nefes almakta zorlandı.

Beni seviyor.

Bu hafta Lauren'ın unuttuğu bir şeydi bu. Bu konuda yalnız değildi. O annesi gibi olmayacaktı.

Tekrar ayaklarının üzerine bastığında David'e gülümseyip yağmurun altında göz kırptı. "Yarın sabaha kadar dönmeyeceksiniz sanıyordum."

"Seni özledim ve erken döndüm."

"Annenin hoşuna gitmemiştir."

"Kimya sınavım olduğunu söyledim." David sırttı. "Stanford'un fikrini değiştirmesini istemeyiz. Geleceğim altın değerinde, bilmiyor musun?"

Lauren'ın tebessümü kayboldu. Onun geleceği altın değerindeydi."

Stanford.

Yalnızlık var gücüyle geri dönmüş, David'den yaşlı ve onun kollarında olmasına rağmen ondan çok uzakta hissetmesine yol açmıştı. Ona bebeği söylemeliydi. Doğru olan buydu.

"Seni seviyorum, David." Ağlayacak gibi oldu; gözyaşları yağmurla birlikte yuvarlanıp David onları görmeden akıp gitmişti.

"Ben de seni seviyorum. Hadi şimdi zatürreye yakalanmadan arabama binelim." David gülümsedi. "Eric'in evinde parti var."

Lauren, *Hayır, bu gece olmaz*, deyip onu kendi paspal evine götürmek ve kapıyı kilitlemek istedi. Ama baş başa kalırlarsa ona gerçeği söylemek zorunda kalacaktı ve Lauren bunu yapmak istemiyordu. En azından şimdilik. Çocukça geçirecekleri bir geceye daha ihtiyacı vardı. *Hızlı Yarışçı* ve Trixie arkadaşlarıyla birlikte eğlenmeliydi.

Bu yüzden de David onu elinden tutup arabaya yönlendirince Lauren karşı çıkmadı.

Aşk bazen sıkıntılarımızın üstesinden gelmemize yardımcı olur.

Lütfen Tanrım, diye düşündü, bu gerçek olsun.

ON DOKUZ

O gece Angie siyah beyaz rüyalar gördü; hiç gerçekleşmemiş anların anılarından oluşmuş unutulmuş bir aile albümünün silik görüntülerine benziyordu gördükleri. Searle Park'ta atlıkarıncanın yanında, babasının mavi gözlerini almış küçük siyah saçlı bir kıza el sallıyordu...

Kız yavaş yavaş grileşip gözden kaybolmuştu; etrafı saran sis, dünyayı perdelemişti sanki.

Sonra top sahasında küçükler ligine antrenman yaptıran Conlan'ı gördü.

Bu görüntüler bulanık ve belirsizdi çünkü kocasının, arkadaşların oğullarına antrenman yaptırmasını, Billy VanDerbeek'e atış yapması için işaret vermesini izlemeye gitmezdi. Öyle günlerde evde kalır, yatağında cenin pozisyonunda uzanırdı. *Çok canımı yakıyor*, derdi, kocası birlikte gitmeleri için yalvardığında.

Neden *onun* ihtiyaçlarını da düşünmemişti?

"Özür dilerim, Con," diye fısıldadı rüyasında kocasına uzanırken.

Nefes nefese uyandı. Sonraki birkaç saatte yatağında öylece uzanıp tüm bu düşünceleri tekrar zihninin gerilerine itmeye çalıştı. Geçmişe dönmemeliydi; canını yakmıştı. Bazı şeyleri kaybetmişti. Bunu kabul etmeliydi.

Zaman zaman ağladığını fark ediyordu. Ön kapının çaldığını duyduğunda yastığı nemliydi.

Tanrı'ya şükür, diye düşündü. Geçmişe düşünmesini engelleyecek biri gelmişti.

Oturup saçlarını gözünün önünden çekti. Örtüleri bir kenara atıp yataktan kalkarak alt kata indi. "Geliyorum. Gitmeyin," diye haykırdı.

Kapı açıldı. Annesi, Mira ve Livvy en güzel pazar kıyafetleriyle karşısında duruyordu.

"Noel öncesi," dedi annesi. "Sen de bizimle birlikte kiliseye geliyorsun."

"Önümüzdeki pazar gelirim belki," dedi Angie bitkinlikle. "Dün gece geç yattım. Uykumu alamadım pek."

"Elbette uykunu alamazsın," dedi annesi.

Angie ne zaman duvara tosladığını ve DeSaria kadınlarının da ne kadar inatçı olduklarını bilirdi. "İyi."

Duş alıp giyinmesi ve saçını havluyla kurutması on beş dakika sürmüştü. Üç dakika da makyaja ayırdıktan sonra gitmeye hazırdı.

Saat onda kilise otoparkına park ediyorlardı.

Angie soğuk aralık sabahına adımını attığı anda geçmişe sürüklendi. İlk komünyonu için beyaz bir elbise giymiş küçük bir kız olmuştu yine... Sonra düğün gününde beyazlar içindeki kadın... Sonra babası için ağlayan siyahlar içinde bir kadın. Hayatının en önemli olayları bu renkli camların altında yaşanmıştı.

Vince ile Sal'ın çocukları boy hizasına göre dizdiği üçüncü sıraya gittiler. Angie, annesinin yanına oturdu.

Sonraki bir saat boyunca gençliğinde yaptığı hareketleri tekrarladı: ayağa kalk, diz çök, tekrar ayağa kalk.

Duanın sonunda Angie içinde bazı şeylerin değiştiğini, o güne dek yoldan çıktığının farkında olmadığı şeylerin aniden yerine oturduğunu fark etti.

İnancı oradaydı, damarlarından akıyor, dönmesini bekliyordu. İçi bir çeşit huzurla doldu, kendini güçlü, güvende hissetti. Ayın bittiğinde rüzgârlı havaya çıkıp yolun karşısına baktı.

İşte oradaydı: Searle Park. Rüyasındaki atlıkarınca, parlak gün ışığında parlıyordu. Bu parkta oynayarak büyümüştü. Çocukları da burayı severdi kuşkusuz.

Olmayan kahkaha seslerini dinleyerek karşıya geçti: *Salla beni anneciğim.*

Soğuk kıvrımlı demirin üzerine oturdu ve gözlerini kapayıp başarısızlıkla sonuçlanan evlat edinme girişimini, hiç doğmamış bebeklerini, çok erken kaybettiği kızını ve parçalanmış evliliğini düşündü.

Onlar için ağladı. İçinden gelip yüreğini dağlayan hıçkırıklara boğuldu ama bittiğinde içi kurumuştur. Sonunda.

Açık mavi gökyüzüne baktı. Soğuk havada, yanı başındaki babasının sınımsız varlığını hissetti.

“Angie!”

Gözlerini sildi.

Mira uzun eteği bacaklarına dolaşarak karşıya geçiyordu. Parka vardığında nefese nefese kalmıştı. “İyi misin?”

Gülümsemek inanılmaz derecede kolay gelmişti. “Biliyor musun? Gerçekten de iyiyim.”

“Ciddi misin?”

Ciddiyim.

Mira yanına oturdu. Ayaklarıyla kumlu zeminden güç aldılar ve atlıkarınca dönmeye başladı.

Angie arkasına yaslanıp gökyüzünü izlemeye koyuldu. Yine duygulanmıştı.

* * *

Lauren ertesi gün boyunca cesaretini toplamaya çalıştı. Mountaineir'e vardığında hava kararmıştı. Kapı kapalı, bekçi kulübesi boştu. Bir adam, evleri koruyan yüksek dökme demir parmaklıklara Noel ışıklarını takmakla meşguldü.

Bekçi kulübesine yaklaşıp pencereden baktı. Masanın arkasındaki boş sandalyenin üzeri otomobil dergileriyle doluydu.

“Yardım edebilir miyim?”

Işıkları takan adamdı bu. Adam Lauren'dan şüphelenmişti, belki de yalnızca işini yapıyordu.

“David Haynes'le görüşmeye geldim.”

“Sizi bekliyor mu?”

“Hayır.” Sesi belli belirsiz çıkmıştı. Çok şaşırtıcı değildi bu. Dün geceki parti inanılmaz gürültülüydü. O ve David seslerini birbirlerine suyumak için sürekli bağırıyorlardı. Sonra, David annesiyle babasının dönmüş olma ihtimaline karşı eve gittikten sonra Lauren uyumaya çalıştı.

Bu saklayabileceği bir sır değildi. Boğuluyordu.

Kapı hemen önünde aralanıp içeri doğru açıldı.

Lauren küçük pencereden bekçiyi göremese de kafasını salladı. Dörtgen camda tek gördüğü kendi yansımasıydı: Zayıf, ürkek görünümlü, dalgalı kızıl saçlı, kahverengi gözleri gözyaşlarıyla dolmuş bir kız.

Uzun yoldan gidip hiç bilmediği birkaç sokaktan geçtikten sonra David'in evine vardığında yağmur yağmaya başladı. Yağmurdan çok insanın yüzüne boncuk boncuk düşen ve nefes almayı güçleştiren bir nem bulutuydu aslında.

Otoparkın yanındaki kapıyı itip ön kapıya giden taş yoldan yürüdü. Kapıya vardığında lamba otomatik olarak yandı. Lauren zili çaldı. Senfonik bir melodi çalıyordu, Bach'tı belki de.

Kapıyı buruşuk hâki pantolonu ve kar gibi beyaz tişörtüyle Bay Haynes açtı. Saçları da teni kadar kusursuzdu. "Selam Lauren. Bu ne sürpriz."

"Geç oldu biliyorum, efendim. Neredeyse yedi buçuk. Aramalıydım. Aslında *aradım* da. Ya da aramaya çalıştım diyelim ama kimse yarut vermedi."

"Sen de doğruca gelmeye karar verdin."

"Henüz dönmediğinizi sandım ve benim... David'i mutlaka görmem gerekiyor."

Adam gülümsedi. "Endişelenme. Şu lanet olası Xbox'ıyla oynuyor. Seni gördüğüne sevinecektir."

"Teşekkürler, efendim." Lauren yine nefes almaya başlamıştı.

"Sen alt kata in. Ben David'e haber veririm."

Merdivenlerdeki halı öyle kalındı ki ayakkabısı hiç ses çıkarmıyordu. Alt kattaki oda büyüktü ve mükemmel bir biçimde dekore edilmişti. Bej rengi halı, altın ve boz rengi yastıklarıyla krem rengi süet köşe takımı, mermer sehpa. Süslü ahşap kapılar kocaman plazma televizyonu gizliyordu.

Lauren kanepeye oturup beklemeye koyuldu. Merdivenlerde ayak sesleri duymasa da David ansızın karşısında belirmiş, odaya girip onu kollarının arasına almıştı.

Lauren ona kenetlendi.

David'e, onu ne kadar çok sevdiğini söylemekten daha önemli hiçbir sıkıntısının olmadığı günlere geri dönebilmeyi ne kadar istirdi. Yetişkinler sürekli yaptıkları yanlışlardan, hatalarının bedelini ödemekten bahseder dururlardı. Şimdi onlara kulak vermiş olmayı diliyordu.

"Seni seviyorum David." Sesinin hafif ve çaresizlikle boğulduğunu fark edince irkildi.

David kaşlarını çatıp geri çekildi.

Lauren bundan nefret ediyordu, geri çekilmesinden.

"Son zamanlarda garip davranıyorsun," dedi David kanepeye uzanıp onu da kendine çekerek.

Lauren yana kaydı ve sonra da kanepenin yanında diz çöktü. "Annenle baban evde. Yapamayız..."

"Yalnız babam var. Annem kasabadaki hayır kuruluşuna gitti." Lauren'ı tekrar kendine çekmeye çalıştı.

Lauren da istiyordu. Onu öpmek, her şeyi unutana kadar kendisine dokunmasına izin vermek istiyordu...

Bebeği unutana kadar.

Lauren nazikçe onu geri itti ve dizlerini büküp oturdu. "David." Adını söylemek için bile çok çaba harcaması gerekmişti sanki.

"Ne oldu? Beni korkutuyorsun."

Lauren kendini tutamadı; gözyaşları gözlerini yakıyordu.

David onun yüzüne dokunup gözyaşlarını sildi. "Daha önce ağladığını hiç görmemiştim." Lauren, David'in sesindeki paniği duyabiliyordu.

Derin bir nefes aldı. "Longview maçını anımsıyor musun? Sahamızda çıktığımız ilk maçı."

David'in kafasının karıştığı çok belliydi. "Evet, 21-7 kazanmıştık."

"Ben farklı bir skordan bahsediyorum."

"Ha?"

"Maçtan sonra hep birlikte Rocco's'da pizza yemeye, sonra da parka gitmiştik."

"Evet. Sözü nereye getirmeye çalışıyorsun, Lo?"

"Annenin Escalade'ini almıştın," dedi Lauren yumuşak bir sesle, her şeyi anımsayarak. Arka koltuğu yatırıp açık mavi battaniyeyle püsküllü yastığı bir bir ortaya çıkarışını. En çok ihtiyaçları olan donanım dışında her şeyi.

Kondom.

Kumsalda, koca sedir ağaçlarının kenarına park etmişlerdi. Kocaman gümüş rengindeki ay onlara bakıyor, yüzlerine gölgeli, parlak bir görüntü veriyordu. Radyoda Savage Garden'ın *Truly, Madly, Deeply* parçası çalıyordu.

David de anımsıyordu. Anıların gözünün önünde canlandığı belliydi. Lauren, kafasına dank ettiği anı bile kolayca görmüştü. Korkudan David'in gözleri kısılmıştı. Kaşlarını çatarak geri çekildi. "Anımsıyorum."

"Ben hamileyim."

David, Lauren yüreğini dağlayan bir ses çıkararak iç geçirdi. "Hayır." Gözlerini kapattı. "Lanet olsun. Lanet olsun."

Lauren, David'in ondan uzaklaştığını hissetti ve bu onu sandığından daha çok yaraladı. Her türlü tepkiye hazırlıklıydı ama David onu sevmekten vazgeçerse Lauren buna dayanamazdı.

David'in gözleri ağır ağır açıldı. Dönüp boş gözlerle Lauren'a baktı. "Emin misin?"

"Pozitif."

"Ah," dedi David yumuşak bir sesle; dehşete düşüp sersemlemiş olsa da gülümsemeye çalışıyordu ve bu girişimi Lauren'ın çaresizliğini kısmen de olsa bir kenara itmişti. "Ne yapacağız?" diye sordu gergin bir sesle.

Lauren ona bakmayı reddediyordu. David'in gözlerinden yaşlar aktı akacaktı sanki. Onu ağlarken görmeye dayanamazdı. "Bilmiyorum."

"Şey yapsak olur mu? Bilirsin işte..."

"Aldırmak mı?" Lauren içinde bir şeylerin koptuğunu hissederek gözlerini kapattı. Gözyaşları yine gözlerini yakmıştı ama akmamıştı. O da bunu düşünüyordu. O halde bunu ondan duymak neden canını bu kadar yakmıştı? "Sanırım başka çaresi yok."

"Evet," dedi David çabucak. "Masrafları ben karşılarım. Ve yanında olurum."

Lauren suyun dibine doğru gittiğini hissetti. "Tamam." Sesi kendi kulağına bile çok uzaktan geliyordu.

Lauren pencereden yeşil ve altın rengi manzaraya bakarken nereye gittiğini, ne yapacağını düşünmemeye çalıştı. David yanı başındaydı, direksiyona sımsıkı tutunmuştu. Neredeyse bir saattir hiç konuşmamışlardı. Söylenecek ne kalmıştı ki? *Bu işi halletmeye gidiyorlardı.*

Lauren bu düşünceyle ürperdi ama başka seçim şansı var mıydı?

West End'den Vancouver'a yolculuk sonsuza dek sürecekti sanki ve her kilometrede Lauren biraz daha geriliyordu. Evlerine daha yakın bir yerde de bu işi yapabilirlerdi ama David birine görünme riskini göze almak istememişti. Ebeveynleri yerli doktorların birçoğunu tanırdı.

Puslu araba camından kliniği gördü. Yürek parçalayıcı resimler ve korkunç şeyler yazılı pankartlar taşıyan protestocular görmeyi bekliyordu ama giriş bugün boş denecek kadar sessizdi. Belki protestocular bile böylesine soğuk ve dondurucu bir günde dışarı çıkmak istememişti.

Lauren gözlerini kapatıp aniden içini kaplayan panik duygusunu bastırmaya çalıştı.

David ona bunca zamandır ilk defa dokundu. Eli titriyordu ve soğuktu; onun kaygılı hali garip bir şekilde Lauren'a güç veriyordu. "İyi misin?"

Lauren onu işte bu yüzden seviyordu, yanında olduğu ve sevgisini ondan esirgemediği için. Bunu söylemek istediye de boğazı düğümlenmişti. Park ettiklerinde aldığı karar Lauren'ın üzerinde bir baskı kurdu. Bir şeyleri halletmeye değil sorunu kökünden söküp atmaya gelmişlerdi.

Dehşet dolu bir an yerinden kımıldayamadı. David arabanın çevresini dolaşp kapıyı açtı. Lauren onun eline kenetlendi.

Birlikte kliniğe doğru yürüdüler. Bir ayağını diğerinin önüne atmaktan başka bir şey düşünmemeye çalışıyordu.

David kapıyı ona açtı.

Bekleme odası kadınlarla doluydu; çoğunlukla çaresizlik içinde görünen dua ediyormuş gibi kafalarını eğip dizlerini birleştirmiş genç kızlar yalnız başına oturuyorlardı. Bacaklarını daha önce birleştirmeliydiler oysa. Bazıları gazete okuyormuş gibi yapıyor, bazılarıysa

hiçbir şey onları aldıkları karardan caydıramazmış gibi oturuyordu. David salondaki tek erkekti.

Lauren danışmaya gidip kayıt yaptırdı ve boş bir sandalyeye oturup kendisine verilen formları doldurmaya başladı. Bitirdiğinde ve klasörü masaya götürüp danışmadaki kadına verdiğinde kadın forma göz attı.

“On yedi yaşında mısın?” diye sordu kafasını kaldırarak.

Lauren’ın içi korkunç bir dehşetle doldu. Yaşını büyük yazmayı düşünmüştü ama doğru dürüst düşünemeyecek kadar kafası karıştı. “On sekiz sayılırım. Ben şey...” Sesini kısıtı. “Bu... iş için annemin izni mi olmalı?”

“Washington’da gerekmiyor. Doğru olup olmadığını teyit etmek istedim. Daha genç gösteriyorsun.”

Lauren rahatlayıp hafifçe başını salladı. “Anlıyorum.”

“Otur. Seni çağırırız.”

Lauren sandalyesine döndü. David de yanına oturdu. El ele tutuşuyorlardı ama birbirlerine bakmıyorlardı. Lauren ona bakarsa ağlayacağından korkuyordu. Lauren muhtemelen başka bir şanssız kızın masaya bıraktığı broşüre baktı.

İşlem on beş dakikadan uzun sürmez, diyordu.

... çalışmak için iyileşme süresi yirmi dört saatle kırk sekiz saat arasındadır.

... en ufak rahatsızlıkta...

Lauren broşürü kapatıp bir kenara itti. Yaşı küçük olabilirdi ama önemli olanın çekilen acı, iyileşme süreci veya “işlemin” süresi olmadığını biliyordu.

Önemli olan: Bu acıyla yaşayabilir miydi?

Elini hâlâ dümdüz olan karnına bastırdı. İçinde bir canlı taşıyordu.

Canlı.

Hamileliğini bu yönüyle değil de, onu sıkıntısından kurtaracak on beş dakikalık bir işlem gibi düşünmesi çok daha kolaydı. Ama ya sıkıntısı geçmezse? Ya ömrü boyunca kaybettiği bebeğinin yasını tutarsa? Ya bugün yüzünden ömrü boyunca acı çekerse?

David'e baktı. "Emin misin?"

David'in yüzü soldu. "Başka seçim şansımız var mı?"

"Bilmiyorum."

Bekleme odasına bir kadın geldi. Elindeki klasörden bazı isimler okudu. "Lauren. Sally. Justine."

David elini sıktı. "Seni seviyorum."

Lauren ayağa kalktığı anda titriyordu. İki kız daha kalkmıştı. Lauren, David'e son ve uzun bir bakış daha atıp beyaz önlüklü hemşirenin peşinden koridorda ilerledi.

"Justine, iki numaralı muayene odası," dedi kadın, kapalı bir kapının önünde durarak.

Ürkek bakışlı ergen bir kız içeri girdi; kapıyı arkasından örttü.

"Lauren, üç numaralı oda," dedi kadın birkaç saniye sonra ve kapıyı açtı. "Şu önlüğü giy ve kepi kafana tak."

Bu defa odaya giren ürkek bakışlı kız Lauren'dı. Elbisesini çıkarıp beyaz pamuklu önlüğü giyerken ve kâğıt başlığı takarken yaşadıklarındaki ironiyi fark etti: cüppe ve kepi. Son sınıf öğrencisi olarak hiç böyle bir şey hayal etmemişti. Masanın kenarına oturdu.

Parlak gümüş rengi dolaplar ve aletler onu ürkütmüştü; tepeden yansıyan ışığın altında çok parlak görünüyorlardı.

Kapı açıldı. Kepli ve yürüdükçe boynunda hoplayan gevşek bir maskesi olan yaşlıca bir adam içeri girdi. Yorgun bir hali vardı. "Merhaba," dedi çizelgeye bakarak. "Lauren. Hadi bakalım ayaklarını şuraya koy ve geriye yaslan. Rahatla."

Biri daha içeri girdi. "Selam Lauren. Ben Martha. Doktora yardımcı olacağım." Lauren'ın elini okşadı.

Lauren gözyaşlarının gözlerine dolduğunu hissetti; görüşünü engelliyorlardı.

"Birkaç dakikada her şey bitecek," dedi hemşire.

Bitecek.

Birkaç dakika.

Prosedür.

Ve biliyordu.

Doğruldu. "Bunu yapamam," dedi gözyaşlarının yanaklarına aktığını hissederek. "Bu acıyla yaşayamam."

Doktor derin bir iç geçirdi. Hüzün dolu, aşağı sarkık gözleri Lauren'a, doktorun bu ana ne sıklıkta tanık olduğunu söylüyordu. "Emin misin?" Doktor çizelgesine baktı. "Bu işlemi yapabilmek için az bir süren..."

"Kürtaj," dedi Lauren, o kelimeyi ilk defa yüksek sesle dile getirerek.

"Evet," dedi doktor. "Kürtaj şeyden sonra..."

"Biliyorum." Günlerdir ilk kez bir şeyden emindi ve bu kararlılığı onu rahatlattı. "Karanımı değiştirmeyeceğim." Kepi kafasından çıkardı.

"Tamam. Sana iyi şanslar," dedi doktor ve odadan çıktı.

"Planlı Ebeveynlik kurumu bebeği evlatlık vermene yardımcı olabilir... eğer düşündüğün buysa," dedi hemşire. Lauren'ın yanıtını beklemeden o da odadan çıktı.

Lauren orada tek başına oturuyordu, tek başına. Duyguları altüst olmuştu. Kararından memnundu. Ancak bu şekilde yaşamını sürdürebilirdi. Kadınların seçme hakkına inanıyordu ama onun seçimi buydu.

Masadan kalkıp soyundu.

Kendi adına doğru şeyi yapmıştı. *Yapmıştı*. Bunu iliklerine kadar hissediyordu.

Peki David buna ne diyecekti?

Saatler sonra Lauren, David'lerin evinin televizyon odasında, David'in yanı başında oturuyordu. Üst katta muhtemelen sıradan yaşam devam ediyordu; burasıysa ürkütücü derecede sessizdi. David'in elini öyle sıkı tutmuştu ki parmakları uyuşmuştu. Gözyaşları dinecekmiş gibi görünmüyordu.

"Sanırım evleniriz," dedi David düz bir sesle.

David'in yenilgiyi kabullenmiş bir ses tonuyla konuşması Lauren'in kalbini her şeyden çok kırmıştı. Ona dönüp sıkıca sarıldı. David'in de gözyaşlarının boğazını düğümlediğini hissetti; her bir damlasında boğulabilirdi. Lauren bir parça geri çekildi, onu görmeye yetecek kadar. Yıkılmış görünüyordu. Yetişkin gibi davranmaya çalışıyordu ama gözleri gençliğini ele veriyordu. İkisinin de yüreği korku dolmuştu; David'in ağzı titriyordu. Lauren onun ıslak yanağına dokundu. "Hamile olmam demek..."

David ondan uzaklaştı. "Anne!"

Bayan Haynes kar gibi beyaz bir bluzla ve kusursuz siyah bir takım elbiseyle kapıda duruyordu. Elinde bir pizza kutusu tutuyordu. "Baban beni aradı. Pizza isteyebileceğinizi düşünmüş," dedi kayıtsızca ve David'e baktı. Sonra ağlamaya başladı.

YİRMİ

Lauren kendini daha kötü hissedemeyeceğini sanıyordu. O akşam, oturma odasında, onu ısıtacağını düşündüğü şöminenin yanı başındaki şık beyaz koltukta otururken ne kadar yanıldığını görmüştü. Bayan Haynes'in ağladığını görmek dayanılmazdı. Annesinin gözyaşları karşısında David'in verdiği tepkisiye daha korkunçtu. Bütün o bağırış çağırışın, tartışmanın, konuşmaların, gözyaşlarının arasında Lauren mümkün olduğunca az şey söylemeye çalıştı.

Sanki her şey onun hatasıymış gibi.

İçten içe bunun doğru olmadığını biliyordu. Bu bebeği ikisi birlikte yapmıştı ama çantasında kondom bulundurması konusunda annesi kaç defa Lauren'ı uyarmıştı? *Ereksiyon olmuş hiçbir erkek mantıklı düşünemez, demişti defalarca, ama sonunda hamile kalan da sen olursun.* Cinselliğe dair tavsiyesinin özeti buydu. Lauren onu dinlemeliydi.

"Los Angeles ve San Francisco'da bazı bağlantılarım var," dedi Bay Haynes, elini karmakarışık haldeki saçına götürerek. "Çok iyi doktorlardır. Ağızları da sıkıdır. Kimse duymaz."

Bu konuyu en az on dakika konuştular. Sayısız yakınma ve nasıl bu kadar umursamaz olabildiklerine dair sözlerin ardından en önemli soruya geldi sıra. Şimdi ne olacak?

“Denedi,” dedi David.

“Vancouver’da,” dedi Lauren. Kendi sesini bile güçlkle duyabiliyordu.

Bayan Haynes ona bakıyordu. Ağır ağır yerine oturdu. En kötüsü de buydu. “Biz Katolik’iz,” dedi.

Lauren bu kısacık söze bile minnet duymuştu. “Evet,” diye yanıtladı. “Ve... daha da önemlisi var.” O kelimeyi –bebek ya da hayat– yüksek sesle dile getirmek istemiyordu ama gözünün önündeki eşyalar ve yan odadan gelen müzik sesi kadar o da gerçektir.

“Lauren’a evlenme teklif ettim,” dedi David.

Güçlü durmak için ne kadar çabaladığı belliydi ve Lauren onu bu yüzden daha çok seviyordu; ama aynı zamanda ne kadar kırılgan olduğunu da görüyor ve bu yüzden de kendinden nefret ediyordu. David her şeyin, vazgeçmesi gereken her şeyin farkına yeni yeni varıyordu, parça parça. Bunca fedakârlık gerektiren aşk nasıl canlı kalabilirdi ki?

“Evlenmek için çok gençsiniz, Tanrı aşkına. Onlara anlatsana Anita.”

“Bebeğimiz olması için de çok genciz,” dedi David. Bu sözle hepsi yeniden sessizliğe gömüldü.

“Evlatlık verilebilir,” dedi Bayan Haynes.

David kafasını kaldırdı. “Bu doğru Lauren. Bu bebeği çok sevecek birileri olabilir.”

David’in sesinde beliren ümit, Lauren’ı çaresiz bıraktı. Gözyaşları gözlerini yakıyordu. Karşı çıkmak, bu bebeği kendisinin de

sevebileceğini söylemek istiyordu. Kendi bebeğini, onların bebeğini. Ama sesi kayboldu.

“Bill Talbot’ı arayacağım,” dedi Bay Haynes. “Eminim irtibat kurabileceğimiz numaraları bize verebilir. Bebeği gerektiği gibi büyütecek bir çift bulacağımızı düşünüyorum.”

Başkasına vermekten bahsettiği yavru bir köpekti sanki.

Bayan Haynes, odanın içinde dolanan kocasını izleyip iç geçirdi ve kafasını eğdi.

Lauren kaşlarını çatı. Karar verilmiş gibi davranıyorlardı.

David ona yanaştı. Gözlerinin bu kadar hüznü bakabileceğini hiç düşünmezdi. Lauren’ın elini tutup sıktı. Lauren onun bir şeyler söylemesini bekliyordu; *seni seviyorum* sözünü duymaya bile muhtaçtı. Ama David hiçbir şey söylemedi.

Söylenecek ne vardı ki? Böyle bir durumda bir yanıt yoktu, içlerinden birinin –en çok da Lauren’ın– canını yakmayacak bir seçenek yoktu. O henüz bu kararı almaya hazır değildi.

“Hadi gidelim Lauren,” dedi Bayan Haynes ayağa kalkarak.

“Ben onu eve bırakabilirim anne.”

“Ben götürürüm,” dedi Bayan Haynes, bu karmaşık durumda itiraz kabul etmeyecek bir sesle.

“O halde birlikte gidelim,” dedi David, Lauren’ın elini tutarak.

Dönüp Bayan Haynes’in peşinden, ışıltılı siyah Cadillac Escalade’in beklediği garaja gittiler.

Olay yerine.

David yolcu koltuğunun kapısını Lauren’a açtı. Lauren önde oturmak istemediğini söylemek istediye de kabalık ediyormuş gibi görünmek istemedi. İç geçirerek koltuğa oturdu. Müzik hemen çalmaya başladı. *Hotel California*’nın yalnızlığı anımsatan, unutulmaz müziği arabayı doldurdu.

David annesine batı yolundan gitmesini söyledi; onun dışında konuşmadılar. Sessizlik içinde geçen her saniye, Lauren karnının gerildiğini hissetti. Bayan Haynes'in Lauren'ın annesini görme amacıyla onu eve bırakmak istediğine dair Lauren'ın içinde korkunç bir his belirdi.

Lauren buna ne yanıt verebilirdi? Apartmanın önüne geldiklerinde gece yarısıydı.

"Annem iş için kasaba dışında." Lauren bu yalanı aceleyle uydurmuş, içinde uyandırdığı duygudan nefret etmişti.

"Kuaför değil miydi?" dedi David'in annesi.

"Evet. Fuar. Yeni ürünler tanıtılacak." Lauren annesinin patronunun zaman zaman o tür fuarlara katıldığını anımsadı.

"Anlıyorum."

"Ben burada inebilirim," dedi Lauren. "Daha fazla gitmenin anlamı yok..."

"Safeway'de mi?" Bayan Haynes kaşlarını çatı. "Olmaz."

Lauren güçlükle yutkundu. Sesi çıkmıyordu. Arka koltuktaki David annesine yolu tarif ediyordu.

Harabe binanın önünde durdular. Ay ışığında, Roahl Dahl romanlarından fırlamış gibi görünüyordu, *acınacak haldeki zavallı çocuğun yaşadığı* yerlerden.

David arabadan indi ve yolcu koltuğunun kapısına gitti.

Bayan Haynes kapıları kilitleyip kaşlarını çatarak döndü.

Lauren kilidin yüksek sesini duyunca irkildi.

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Evet."

Şaşırtıcı biçimde bayan Haynes'in yüz ifadesi yumuşadı. Derin bir iç geçirdi.

David kapıyı açmaya çalışıyordu.

"David sahip olabildiğim tek evladım," dedi Bayan Haynes. "Gerçekten de mucize gibi. Ona tüm sevgimi verdim. Annelik... bir şekilde insanı değiştiriyor. Tek istediğim mutlu olması, benim sahip olamadığım her şeye sahip olması." Lauren'a baktı. "David ve sen evlenirseniz ve bebeği doğurursan..." Sesi boğuldu. "Bebekli hayat zordur. Para ve eğitim olmadan daha da zor. David'i ne kadar sevdiğini biliyorum. Bunu görüyorum. O da seni seviyor. Geleceğini mahvetmeye yetecek kadar hem de. Sanırım bununla gurur duymalıyım." Bu son cümleyi öyle hissetmek istiyormuş da yapamıyormuş gibi yumuşak bir tonda söyledi.

David cama vurdu. "Kapıyı aç anne!"

Lauren, Bayan Haynes'in açıkça söylemediği şeyi anlamıştı. *David'i gerçekten seviyorsan hayatını mahvetmezsın.*

Aynı şeyi Lauren da düşünmüştü. David onu her şeyden vazgeçecek kadar seviyorsa Lauren'ın da onu, her şeyden vazgeçmesine izin vermeyecek kadar sevmesi gerekmez miydi?

"Bu konuda konuşmak istersen istediğin zaman bana gelebilirsin," dedi Bayan Haynes.

Bu teklif Lauren'ı şaşırttı. "Teşekkürler."

"Annene yarın onu arayacağımı söylersin."

Lauren *bu* konuşmayı düşünmek bile istemiyordu. "Olur."

Başka ne söyleyebileceğini bilmediği için kilit düğmesine basıp arabadan indi.

"Sana ne dedi?" dedi David, Lauren'ın arkasından arabanın kapısını hızla iterek.

Lauren ona bakarken, Bayan Haynes'in nasıl ağladığını anımsadı, sessiz ve derinden; içinde bir şeyler kırılmış gibi. "Seni sevdiğini söyledi."

Bu sözle David yüzünü ekşitti. "Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum."

Orada uzunca bir süre durup bakıştıktan sonra David, "Gitsem iyi olacak," dedi.

Lauren kafasını salladı. David ona iyi geceler öpücüğü verirken, ona sınıksız sarılmamak için kendini zor tuttu. Gitmesine izin vermek güçlü bir irade gerektiriyordu.

Lauren annesini oturma odasında, kanepede sigara içerken buldu. Gergin ve sinirli görünüyordu.

İçkisini yere bıraktı. "Bugün seninle gelecektim."

"Evet. Ne oldu?"

Annesi tekrar içkisine uzandı. Elleri belirgin biçimde titriyordu. "Mini markete sigara almaya gittim. Eve dönerken Neddie'yle karşılaştım. Tides açıldı. Bir iki tek atmak fena olmaz dedim. İhtiyacım vardı... biliyorsun... ama saate baktığımda çok geç olmuştu." Sigarasından bir nefes çekip gri pusun arkasından Lauren'a baktı. "Kötü görünüyorsun. Otursan iyi olur. Aspirin ister misin? Sana getireyim."

"Ben iyiyim."

"Üzgünüm Lauren," dedi annesi yumuşak bir sesle.

Lauren annesinin sesinde ilk kez gerçek bir pişmanlık duymuştu. "Sorun değil." Lauren eğilip pizza kutularıyla boş sigara paketlerini yerden topladı. "Görünüşe bakılırsa dün gece Jake'le çok eğlenmişsiniz." Lauren kafasını kaldırdığında annesi ağlıyordu. Bu pişmanlık göstergesi yüreğini ısıttı.

Lauren annesinin yanına gidip yanı başına diz çöktü. "Ben iyiyim anne. Ağlama."

"Benden ayrılıyor."

“Ne?”

“Benim bütün hayatım bir hiç, üstelik yaşıyorum.” Annesi sigarasını söndürüp yenisini yaktı.

Bu tokattan da acı vericiydi. Şimdi bile, böylesine korkunç bir günde bile annesi kendini düşünüyordu. Lauren güçlükle yutkunup uzaklaştı. Evi toparlamaya ağır ağır devam etti. Her nefesinde gözyaşlarını bastırması gerekiyordu. “Onu aldırmadım,” dedi kısık bir sesle.

Annesi kafasını kaldırdı. Gözleri karlanmış, maskarası akmıştı. “Ne?” Lauren’ın sözlerinin ne anlama geldiğini anlaması birkaç dakikasını almıştı. “Şaka yaptığını söyle.”

“Şaka yapmıyorum.” Lauren güçlü olmaya çalıştı ama kendini un ufak olmuş gibi hissediyordu. Kalbindeki acı çok keskindi. Bunun çılgınlık –imkânsız– olduğunu bilse de şu anda annesinin kollarını ardına kadar açmasını, bugüne dek hiç yapmadığı biçimde ona sarılmasını, *Her şey yoluna girecek, tatlım*, demesini bekledi. “Yapamadım. Hatalarımın bedelini ödemesi gereken benim...” Karnına baktı.

“Bebek,” dedi annesi soğuk bir sesle. “Kelimeyi bile ağzına alamıyorsun.”

Lauren ileri doğru bir adım attı. Alt dudağını ısırmuş, kolları iki yanına düşmüştü. “Korktum anne. Düşündüm ki...”

“Korkmalısın. Bana baksana. Şu halime bir bak.” Ayağa kalkıp odada ilerlerken, “Böyle bir hayat mı istiyorsun? *Bunun* için mi deli gibi çalıştın? Bu yıl üniversiteye girme hakkını kaybedeceksin, biliyorsun değil mi? Ve eğer şimdi gitmezsen bundan sonra da asla gidemezsin.” Lauren’ı omuzlarından kavradı. “*Bana* dönüşeceksin. Onca çabalamanın ardından istediğin bu, öyle mi?”

Lauren annesinin ellerinden kurtulup geriye doğru tökezledi. “Hayır,” dedi kısık bir sesle.

Annesi derin bir nefes aldı. "Kürtaj yaptırmayı başaramadıysan onu başkasına vermeyi, daha da kötüsü ona annelik yapmayı nasıl başaracaksın, Tanrı aşkına? Yarın kliniğe tekrar git. Bu defa ben de seninle geleceğim. Bu hayatta kendine bir şans ver." O anda sanki bütün öfkesi kayıp gitmişti. Lauren'ın gözüne düşen saçı çekip kulağının arkasına sıkıştırdı. Belki de bu annesinin gösterdiği en sıcak davranıştı.

Şefkat göstermesi bağırmasından daha kötü gelmişti. "Yapamam."

Annesi ona gözyaşlarıyla ışıldayan gözlerle bakıyordu. "Kalbimi kırıyorsun."

"Öyle deme."

"Başka ne diyebilirim? Sen kararını vermişsin. İyi. Ben şansımı denedim." Eğilip çantasını aldı. "İçkiye ihtiyacım var."

"Gitme lütfen."

Annesi kapıya yöneldi. Yarı yola gelmişken döndü.

Lauren orada durmuş, ağlıyordu. Kalması için çaresizce yalvaran gözlerle baktığını biliyordu.

Annesi neredeyse tekrar ağlayacaktı. "Çok üzgünüm." Ardından gitti.

Uykusuz geçen bir gecenin ardından, Lauren duvarlardan gelen müziğin sesine uyandı. Bruce Springsteen CD'si çalıyordu.

Yavaşça doğrulup şişmiş gözlerini ovuşturdu.

Annesinin partisi belli ki bütün gece sürmüştü. Çok şaşırtıcı değil, diye düşündü. On yedi yaşındaki kızınız hamile kalınca eğlenmekten başka seçeneğiniz kalmıyordu.

Lauren iç geçirip yataktan indi ve banyoya gidip uzun ve sıcak bir duş aldı. İş bittiğinde banyo paspası görevi gören eski, parçalanmış havluya basıp aynada çıplak vücudunu inceledi.

Göğüsleri gözle görülür biçimde büyümüştü. Belki meme uçları da; bundan çok emin olamıyordu çünkü meme uçları vücudunun sıkça kontrol ettiği noktalarının başında yer almıyordu.

Yana döndü.

Karnı her zamanki kadar düzdü. İçinde büyüyen yeni hayata dair herhangi bir belirti göremiyordu.

Bir havluya sarınıp yatak odasına döndü. Yatağını yaptıktan sonra okul üniformasını giydi; kırmızı bisiklet yaka kazak, pileli etek, beyaz çorap ve siyah mokasen ayakkabı. Ardından yatak odasının lambasını kapayıp koridora çıktı.

Oturma odasına geldiğinde kaşlarını çatıp durdu.

Bir terslik vardı.

Sehpanın üzerindeki kül tablalarının hepsi boştu. Mutfak tezgâhının yarısını boş bardaklar kaplamamıştı. Genellikle kanepenin arkasından sarkan eskimiş mor örtü yoktu.

Yoktu.

Olamaz. Annesi böyle bir şey...

Dışarıdan gelen motor sesini duydu; Harley Davidson motosikletin boğuk, gürleyen sesi olduğundan emindi.

Lauren pencereye koştu ve perdeyi açtı.

Orada, hemen aşağıdaki yolda, annesi motosiklette Jake'in arkasına oturmuştu. Lauren'a bakıyordu.

Lauren parmak uçlarını cama yapıştırdı. "Hayır."

Annesi ağır ağır, kınıldamak canını yakıyormuş gibi ona el salladı.

Motosiklet gürleyerek sokağı geçip köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

Lauren uzunca bir süre orada durup dönmelerini bekleyerek boş yolu izledi.

Sonunda pencereden uzaklaşabildiğinde sehpanın üzerindeki notu gördü.

O anda anlamıştı.

Notu alıp açtı. Kalın, mavi mürekkeple tek bir kelime yazılıydı.

Anne-kız ilişkilerinin bütünü tek bir kelimeye indirgenmişti.

Üzgünüm.

Ve Boss⁵⁷ şarkısına devam ediyordu: *Baby, we were born to run...*⁵⁸

57 Bruce Springsteen'in lakabı. (ç. n.)

58 (İng.) Bebeğim, biz (buradan) kaçmak için doğduk. (ç. n.)

YİRMİ BİR

Angie üçüncü kez Lauren'ın ev telefonunu çaldırıyordu. "Hâlâ yanıt yok mu?" diye sordu annesi mutfaktan gelerek. Angie pencereye gidip dışarıya baktı. "Hayır. İşe gelmezlik etmezdi. Meraklanmaya başladım."

"O yaştaki kızlar bazen kaytarır. Eminim önemli bir şey yoktur."

"Evine mi uğrasam?"

"Bir patron pat diye çalışanının evine gitmez. Bir gece işe gelmedi. Ne olmuş? Belki de erkek arkadaşıyla birlikte dışarıda bira içiyordur."

"Beni rahatlatılabildiğini söyleyemem anne."

Anneleri ona yaklaştı. "Yarın işe gelecek. Göreceksin. Neden bana gelmiyorsun? Şarap içeriz."

"Başka zaman anne, Noel ağacı almak istiyorum. Annesine yaslandı. "Aslında sakıncası yoksa erken çıkmak istiyorum."

"Baban... kulübenin yine süslenmeye başladığını görmekten mutlu olurdu."

Angie annesinin sesinin çatladığını duyunca anladı. Bu babasının olmadığı ilk Noel'di. Kolunu annesinin ince beline dolayıp onu kendine çekti. "Bak ne diyeceğim anne. Çarşamba günümüzü buna ayıralım. Alışverişe gidip öğle yemeği yeriz, sonra da eve dönüp ağacı süsleriz. Bana *tortellini*⁵⁹ yapmasını öğretirsin."

"*Tortellini* sana zor gelir. Kolaydan başlayalım. *Tapenade*⁶⁰ olabilir belki. Blender kullanmasını biliyorsun, değil mi?"

"Çok komik."

Annesinin tebessümü yumuşadı. "Teşekkür ederim," dedi.

Orada biraz daha durup el ele dışarıyı izlediler. Sonunda Angie hoşça kal deyip paltosunu alarak restorandan çıktı.

Bu soğuk ve bulutlu gecede kasaba meydanı arı kovanını andırıyordu. Hava şartlarına rağmen gelen birkaç turist, kasabayı saran beyaz ışıklara bakarak hayranlıklarını dile getiriyordu. Yolum sonunda, Viktoryen stili yeşil kadife kıyafetler giymiş bir grup Noel şarkısı *Silent Night*'ı söylüyordu. Onların da etrafı kendilerini dinleyen bir grup turist ve yerli halktan birkaç kişiyle çevriliydi. Yerlileri, alışveriş torbalarının olmamasından tanıyabilirdiniz. Atlı bir araba parke taşlı yolda zillerini şingırdayarak ilerliyordu. Yılın ilk ışıklandırma seremonisi başarıyla sonuçlanmıştı; önümüzdeki cumartesi günü bundan büyüğü yapılacaktı. Otobüs dolusu turist gelecek, yerli halk kasabalarının Disneyland'e döndüğünü söyleyip homurdanacak, ne yapıp edip onlardan uzak duracaktı. Restoran hafta boyunca tıklım tıklım olacaktı.

Angie Noel süslemeleri dükkânına vardığında kar yağmaya başladı. Kapüşonunu kafasına geçirip karşıya geçti ve kendini dükkâna attı.

59 İçine genellikle peynir konarak yapılan, soslu bir çeşit yuvarlak makarna. (ç. n.)

60 Kapari, zeytin, ançuez ve zeytinyağıyla hazırlanan ezme. (ç. n.)

Her yanı kaplayan ağaçlar, süsler ve ışıklarla burası Noel harikalar diyarını andırıyordu. Angie duraksadı. Gümüş ve altın rengi süslerle ışıldayan küçük, çok güzel bir ağaç tam karşısında duruyordu. Süslemelerin her biri eşsiz görünüyordu. Melekler, Noel Babalar ve rengârenk toplar.

Bu ona, Conlan'ın uzun yıllardır biriktirdiği koleksiyonunu anımsattı. Üzerinde *İlk Noelimiz* yazılı süslemeyi Hollanda'dan getirmiş, o günden itibaren de her yıl koleksiyona bir yenisini eklemişti.

"Selam Angie," dedi neşeli bir kadın sesi.

Angie kafasını kaldırıp gözlerini silmişti ki dükkânın sahibi Tillie de kasanın başından kalkıp yanına geldi. Angie'nin çocukluğunda bile eskiymiş görünen kırmızı bir elbiseyle Noel Anne kılığına girmişti.

"DeSaria's'ı elden geçirdiğini işittim," dedi Tillie. "Duyduğuma göre, iflasın eşiğine gelen annen seninle gurur duyuyormuş."

Angie gülümsemeye çalıştı. West End'de hayat hep böyle olmuştu. En ufak bir değişikliğin izi sürülürdü; özellikle de bunu yapan bir başkasıysa. "Yeni tarifleri uygulamaktan keyif duyuyor elbette."

"Kimin aklına gelirdi ki? Bir an önce uğramalıyım ben de. Belki tatilden sonra. Evet, sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Angie etrafına bakındı. "Birkaç süsleme alacaktım."

Tillie kafasını salladı. "Boşandığını duydum. Üzüldüm."

"Teşekkür ederim."

"Bak ne diyeceğim? On dakika sonra gelersen sana bir ağaç dolusu süsleme bulurum. Maliyet fiyatına."

"Şey, bilemiyorum..."

"Karşılığında da Billie'yle bana yemek ısmarlarsın."

Angie kafasını salladı. Babası West End'de bu yöntemle iş yapardı. "Ağacımlı alır almaz döneceğim."

Bir saat sonra Angie, arabasının tepesine bağlanmış bir ağaç, arka koltuktaki bir kutu süsleme ve yolcu koltuğundaki beyaz ışıklarla evinin yolunu tutmuştu. Eve varması her zamankinden uzun sürmüştü; yollar kaygan ve buzlu. Hoparlörden yayılan *Jingle Bell Rock* onu havaya sokmuştu.

Doğrusu havaya girmek için tatlı sözlere ihtiyacı vardı. Kendi seçtiği, kendi kurduğu, kendi süslediği ve keyfine tek başına vardığı bir Noel ağacı düşünceyi içini karartmıştı.

Kulübenin önüne park edip motoru kapattı. Ağacı izlerken kartaneleri öpücük gibi yanağına konuyordu.

Ağaç, onu aldığı yerde görüldüğünden daha büyük görünüyordu.

Ne güzel.

Garajdan babasının eski iş eldivenlerini alıp ağacın iplerini çözmeye başladı. İş bittiğinde iki defa düşmüş, kindar bir daldan iki tokat yemiş ve arabanın boyasını çizmişti.

Gövdesini kollarıyla sardığı ağacı adım adım ilerleyerek eve götürdü. Araba yoluna bir araba yanaştığında neredeyse kapıya ulaşmıştı.

Farlar onu aydınlatırken, kar da ağır ağır düşüyordu.

Ağacı bırakıp doğruldu. Mira'ydı bu. Ağacı süslemesine yardım etmek için gelmişti.

Ablalar.

"Selam," dedi Angie, parlak ışığa doğru gözlerini kısarak bakarken. "Beni kör edeceksin."

Farlar sönmedi. Onun yerine sürücü kapısı açıldı. Mick Jagger'ın sesi geceyi doldurdu. Biri arabadan indi.

"Mira?" Angie kaşlarını çatıp bir adım geriledi. Etrafının ne kadar da ıssız görüldüğünü fark etti...

Biri taze karın üzerinde sessizce ona doğru yürüyordu.

Yüzünü gördüğünde nefesi kesildi. "Conlan."

Adam ona yaklaştı, öyle ki Angie nefesinin sıcaklığını yüzünde hissedebiliyordu. "Selam Ange."

Angie ona ne söyleyeceğini bilemedi. Bir zamanlar, bundan yıllar öncesinde, konuşmalar su gibi akar giderdi aralarında. Son dönemde o nehir kurumuştu. Diane'in sözlerini anımsadı.

Bu yıl iki defa ofisinde onu ağırlarken buldum.

Onun eşi olarak bunu görememişken söyleyecek neyi olabilirdi?

"Seri gördüğüme sevindim..."

"Güzel bir gece..."

Aynı anda konuşmaya başlamışlar, ardından garip bir kahkaha atıp tekrar sessizliğe gömülmüşlerdi. Angie onun konuşmasını bekledi ama Conlan konuşmadı. "Ben de ağacı kuracaktım."

"Görüyorum."

"Sen bu yıl süslemiyor musun?"

"Hayır."

Yüzündeki hüznü ifadeyi görünce Angie hiç sormamış olmayı diledi. "Ağacı içeri taşıyamama yardım etmek istemezsin sanırım."

"Onunla boğuşmanı izlemeyi tercih ederim."

"Sen bir doksansın, ben bir yetmiş. Lütfen ağacı içeri taşı."

Conlan bir kahkaha attı ve eğilip ağacı yükledi.

Angie ileri atılıp ona kapıyı açtı.

Birlikte ağacı yerine koydular.

"Biraz sola," dedi Angie ağacı daha düzgün bir konuma getirerek.

Conlan homurdanarak ağacı tekrar yükledi.

Angie'nin içi ani bir hüznle kaplandı. Anılar tüm şiddetiyle saldırıyordu. Ağaç yerine yerleştikten sonra, "Ben şarap getireyim," diyerek mutfığa koştu.

Odadan çıktığında nefesini aceleyle dışarı verdi.

Conlan'a bakmak bile içini acıtmaya yetiyordu.

Conlan'ın en sevdiği kırmızı şaraptan iki kadeh doldurup oturma odasına döndü. Conlan şöminenin yanında durmuş, onu izliyordu. Siyah kazağı, rengi solmuş Levi's kot pantolonu ve tıraş edilme vakti gelmiş saçlarıyla başmuhabirden çok yaşlı bir rock yıldızını andırıyordu.

"Evet," dedi Conlan, Angie ona şarabını verip kanepeye oturduktan sonra, "Geçerken uğradım yalanını uydurabilirim istersen."

"Ben de buraya gelip gelmemeni umursamadığımı söyleyebilirim istersen."

Odanın birbirine uzak köşelerinde oturup temkinli bir şekilde ondan bundan konuştular. Angie üçüncü kadehini içerken Conlan önemli soruyu patlattı."

"Ofise neden uğramıştın?"

Bu soruyu yanıtlamanın birçok yolu vardı. Önemli olan: Angie'nin ne kadar ileri gitmek istediğiydi. Yıllarca Conlan'a doğruları kısmen söyleyerek yaşamıştı. Onu kötü haberlerden korumaya çalışmıştı ama yalan kendi etrafınızda dönüp durmanıza sebep olan buzlu bir yoldu. Sonunda kendini korumaya başlamıştı. Kalbi kırıldıkça kendi içine kapanıyordu. Günün birinde yapayalnız kaldığını fark edinceye kadar. "Seni özledim," dedi sonunda.

"Bunun anlamı ne?"

"Sen beni özledin mi?"

"Bana bu soruyu sorduğuna bile inanamıyorum."

Angie ayağa kalkıp Conlan'ın yanına gitti. "Özledin mi?"

Önünde diz çöktü. Yüzleri birbirine o kadar yakındı ki Angie kendini onun mavi gözlerinde görebiliyordu. Kendini onda görmenin

nasıl hissettirdiğini unutmuştu. "Çıldırılmışım sanki," dedi Angie, aylar önce çocuk odasında söylediği sözleri tekrarlayarak.

"Şimdi akıllandın mı?"

Angie, Conlan'ın nefesini dudaklarında hissetti; sayısız anıyı geri getirmişti bu. "Akıllanmak yetişkin sözüdür. Ama kesinlikle daha iyiyim. Artık kabul ettim."

"Beni korkutuyorsun Angie," dedi kısık sesle.

"Neden?"

"Kalbimi kırdın."

Angie ona biraz daha yaklaştı. "Korkma," diye fısıldadı iyice yanaşarak.

YİRMİ İKİ

Angie gerçekten öpüşmenin nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Kendini genç hissetmişti; gençten de iyi hissetmişti aslında çünkü gençlikle birlikte yaşanan pişmanlık, korku veya çaresizliklere yer yoktu burada. Yalnızca içini kaplayan hisler, bedenini heyecanlandıran, yaşadığını hissettiren duygular vardı. Dudaklarının arasından kısa bir inilti çıkıp hemen kayboldu.

Conlan onu itti.

Angie neredeyse acı çekercesine duyduğu arzuyla gözlerini kırptırarak ona baktı.

Conlan da aynı şeyi hissediyordu. Karanlık bakışlarında, ağzının çevresindeki gerginlikte hissediyordu bunu. Bir an için kendini kaybetmişti ama şimdi tekrar güvenli topraklardaydı. "Seni sevdim," dedi.

Angie'nin anılarının üzerinde bir örtü olsaydı, geçmiş zamanda kurulan bu son cümle onu kesinlikle söküp atardı. Conlan üç kelimayle ruhunu boşaltmış, Angie için önemli olanı söylemişti.

Angie onun kolunu tuttu. Conlan geri çekilmek istercesine ırkıldı. Angie ona izin veremezdi. Gözlerindeki belirsizliği ve korkuyu görebiliyordu. Ufacık da olsa ümit vardı ve Angie ona tutunacaktı.

“Konus benimle,” dedi, Conlan’ın onunla konuşmamaya alıştığını bildiğinden. Sophie’nin ölümünü izleyen aylarda Angie, Conlan’ın ona sessizce sarılmasından hoşlanırdı. Şimdi onunla ilgilenmekten, ikisini birden boğmaya çalışan dalga misali kırılganlığının geri dönmelerinden korkuyordu.

“Ne fark edecek?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bizim aşkımız sana yetmedi.”

“Ben değiştim.”

“Sekiz yıllık takıntından ansızın kurtulup değiştin, öyle mi?”

“Ansızın?” Angie geri çekildi. “Geçen yıl babamı, kızımı ve kocamı kaybettim ben. Sence bütün bunları yaşadktan sonra değişmemek mümkün mü? Ama içlerinde beni paramparça edip geceleri uykularımı kaçıran biri varsa o da sensin Con. Babam ve Sophia’nın gitmesi gerekiyordu. Sense...” Sesi boğuldu. “Seni ihmal ettim. Bunu fark etmem uzun bir zaman aldı. Ben senin yanında olamadım. Senin bana destek olduğun gibi ben sana destek olamadım. Şimdi sen buna ansızın değişme mi diyorsun? Hiç sanmıyorum.”

“Ne kadar derinden yaralandığını görüyordum.”

“Ve tek sorun buymuş gibi davrandım.” Conlan’ın yüzüne tekrar nazıkçe dokundu. “Ama sen de acı çekiyordun.”

“Evet,” dedi Conlan yalnızca.

Sessizce bakiştılar. Angie başka ne söyleyeceğini bilemiyordu.

“Seviş benimle,” dedi kendini bile şaşırtarak. Sesindeki çaresizlik çok belliydi. Umursanıyordu. Şarap ona cesaret vermişti.

Conlan'ın kahkahası titrek ve zorakiydi. "O kadar basit değil bence."

"Neden olmasın? Hayatımız boyunca kurallara uyduk. Üniversite. Katolik düşünüşü. Kariyer. Çocuklar." Angie duraksadı. "Bizi kapana kusan da bu oldu. Kalahari'de bataklığa saplanıp ölen hayvanlar gibi oldu sonumuz." Angie ona doğru eğildi, o kadar ki Conlan isterse onu öpebilirdi. "Ama artık izlememiz gereken bir rota yok. Doğru yollar yok. Biz zor günler yaşayıp kendilerine yeni bir yer bulan insanlar gibiyiz artık. Beni yatağa götür," dedi Angie yumuşak bir sesle.

Conlan lanet etti. Sesinde öfke ve yenilmişlik okunuyordu.

Angie bunun üzerine gitti. "Lütfen beni sev."

Conlan homurdanarak ona yaklaştı ve dudakları Angie'nin dudaklarıyla buluşurken, "Lanet olsun sana," diye fısıldadı.

Ertesi sabah Angie, çatıya vurup pencere camından süzülen yağmurun tanıdık ritmiyle uyandı.

Conlan'ın kolu uykusunda bile onu sıkıca sarmıştı. Ona iyice sokulduğunda teninde onun tenini hissetmek hoşuna gitti. Ağır ve düzenli nefesi ensesini gıdıkliyordu.

Evlilikleri süresince bu pozisyonda kaşık gibi birbirlerine kenetlenerek uyumuşlardı. Angie bunun kendini ne kadar güvende hissettirdiğini unutmuştu.

Ona doğru dönebilecek kadar uzaklaştı. Onu görmek istiyordu...

Conlan'ın yüzüne dokunup acının bıraktığı çizgileri izledi. Kendi çizgilerine ne kadar da benziyorlardı; her bir kırışık nasıl yaşadıklarının ve kaybettikleriyle kazandıklarının iziydi. Er veya geç hepsi yüzünüzü mesken tutardı. Ama oradaki genç adamı da görebiliyordu Angie; âşık olduğu adamı. Elmacık kemiklerinde,

dudaklarında, henüz ak düşmemiş ve şekil verilmesi gereken saçlarında görüyordu onu.

Conlan gözlerini açtı.

"Günaydın," dedi Angie, sesinin cızırtılı çıkmasına şaşırarak.

Aşk, diye düşündü; bir kadının her noktasına dokunurdu, soğuk bir kış sabahındaki sesine bile.

"Günaydın." Conlan onu nazıkçe öpüp geri çekildi. "Şimdi ne olacak?"

Angie gülümsemekten kendini alamıyordu. Fazlasıyla Conlan'a özgü bir tavırdı bu. Hayatını yanıtlar bulmak için yaşayan bir adam için izlenmesi-gereken-rota-yok yöntemi işe yaramamıştı. Angie kendi yanıtını biliyordu. Seattle'daki tiyatro salonunda onu gördüğü anda, hatta belki daha öncesinde yanıtı biliyordu.

Ama bir kez başarısızlığa uğramışlardı ve bu başarısızlık onlarda izini bırakmıştı. "Sanırım zamana bırakacağız," dedi Angie.

"Biz bu tip işlerde asla iyi olamadık. Bizi biliyorsun. Biz plan yaparız."

Biz.

Şimdilik bu kadarı yeterdi. Dün elinde bu da yoktu.

"Bu defa farklı olmalıyız, değil mi?" dedi.

"Sen değiştin."

"Yaşadığı kayıplar bir kadını değiştirir."

Conlan'ın kayıp lafına iç geçirdiğini gören Angie sözlerini geri alabilmeyi diledi. Geçen yılları nasıl geri getirebilirdi peki? Eskiden onların aşkı ümit, neşe ve tutkuyla birlikte anılırdı. O zamanlar gençlerdi, inanç dolu. İki yetişkin insan gerçekten de o günlere dönebilir miydi?

"Öğleye kadar ofiste olmalıyım."

"Gidemeyeeğini söyle. Birlikte..."

"Olmaz." Conlan geri çekilip yataktan kalktı. Orada cırılçıplak durmuş, belirsiz gözlerle Angie'ye bakıyordu. "Yatakta her zaman iyiydik, Ange. Bu konuda asla sıkıntı yaşamadık." Conlan iç geçirdi ve o ses aralarındaki sorunları anımsatmaya yetmişti; kıyafetlerini toplamak için eğildi.

Conlan giyinirken Angie onu alıkoymak için ne söyleyebileceğini düşünüyordu. Ama aklına gelen tek cümle, *Bu yıl iki defa ofisinde onu ağlarken buldum, olmuştu.*

Angie onun kalbini kırmıştı. Şimdi ona hepsini unutturacak ne diyebilirdi ki? Kelimeler kalıcı değildi; gözünü açıp kapayınca kadar uçup giderlerdi.

"Yine gel," dedi sonunda Conlan kapıya yürürken. "Bir ara. Hazır olduğunda."

Conlan duraksayıp ona döndü. "Yapabileceğimi sanmıyorum. Hoşça kal, Angie."

Ve gitti.

* * *

Angie'nin dikkati dağınıktı. Annesi bunu fark etmiş, birkaç defa ne olduğunu sormayı denemişti, ama Angie hiçbir şey söylememenin daha iyi olacağını biliyordu. *Conlan'la yattım* türünden heyecan yaratacak bir söz bütün aileye yayılırdı. Onların sonu gelmez tavsiyelerini dinlemek istemiyordu ve daha da önemlisi yaşayacakları endişe her şeyi bozabilirdi. Er veya geç kulübeye tekrar geleceği ümidini kendi içinde yaşamak istiyordu.

Onun yerine daha önemli sorunlara odaklanmaya çalıştı. Lauren'ın bir gün daha işe gelmemesi ve aramaması gibi. Angie birkaç mesaj bırakmıştı ama hiçbirine yanıt almamıştı.

"Angela."

Angie annesinin kendisiyle konuştuğunu fark edince telefonu bıraktı. "Ne oldu anne?"

"Daha ne kadar orada durup telefonu izleyeceksin? Müşterilerimiz bekliyor."

"Başı dertte olmalı. Birinin ona yardım etmesi gerekiyor."

"Onun bir annesi var."

"Ama bazen ergenler ebeveynlerine her şeyi anlatmaz. Ya kendini tümüyle yapayalnız hissediyorsa?"

Annesi iç geçirdi. "O zaman onu sen kurtaracaksın demektir. Ama dikkatli ol Angie."

Bu iyi bir tavsiyeydi. Sağduyu. Angie'yi iki gündür Lauren'ın evinden uzak tutan buydu. Her geçen günle birlikte kaygısı da artıyordu ve Angie'nin içinde kötü bir his vardı.

"Yarın," dedi kesin bir ifadeyle.

Sıradan lise günlerine ayak uydurmak her geçen gün biraz daha zorlaşıyordu. Lauren, yaşamını sürdürmesini sağlayacak becerilerden yoksun bir şekilde bu gezegene fırlatılmış bir yaratık gibi hissediyordu kendini. Derslere odaklanamıyor, sohbete katılamıyor, kusmadan yemek yiyemiyordu. Zihninden sürekli *bebek... bebek... bebek* kelimesi geçiyordu.

Artık buraya ait değildi. Her anını yalanmış gibi yaşıyordu. Haberin yayılmasını, söylenti çıkmasını bekliyordu.

Lauren Ribido

zavallı

hamile

hayatı mahvoldu

Arkadaşları onunla ilişkisini keser miydi yoksa görüşmeye devam ederler miydi, bilmiyordu ve doğrusu bunu umursayıp umursamadığını da bilmiyordu. Artık onlarla ortak bir noktası kalmamıştı. Habersiz trigonometri sınavı veya dans partisinde Robin ile Chris'in çıkardığı rezalet kimin umurundaydı? Hepsi de ona artık çok çocukça geliyordu ve Lauren, henüz kadın sayılmasa da çocuk da olmadığı o gri dünyada kapana kısılmış gibi hissetse de bir daha asla genç olamayacağını biliyordu.

David bile ona artık farklı davranıyordu. Lauren'ı hâlâ seviyordu; Tanrı'ya şükür en azından bunu sorgulamasına gerek yoktu. Ama bazen kendisinden uzaklaştığını, düşüncelere daldığını hissediyor, birbirlerinden ayrı kaldıkları zamanlarda bu aşkın ona pahalıya patladığını düşündüğünü biliyordu.

David doğru olanı yapacaktı. Doğru olan her neyse. Ama bu Stanford'dan ve öyle bir okulun sağlayacağı her tür kazançtan vazgeçmesine sebep olacaktı. En çok da gençliğine mal olacaktı. Lauren'ın çoktan ödediği bedeldi bu.

"Lauren?"

Lauren yukarı baktığında kafasını sıraya koyduğunu fark etti. Böyle bir şey yapmak istememişti. Şimdi öğretmeni Bay Knightsbridge sırasının yanında durmuş ona bakıyordu.

"Seni sıkıyor muyum, Lauren?"

Sınıfta hafif bir kahkaha koptu.

Lauren doğruldu. "Hayır, efendim."

“Güzel.” Öğretmeni ona pembe bir koçan uzattı. “Bayan Detlas seni ofisinde görmek istiyor.”

Lauren kaşlarını çatı. “Neden?”

“Bilmiyorum ama üniversite başvuru dönemi ve o da başda-nışman olduğuna göre bu konuda olabilir.

Lauren’ın başvurularına henüz bir yanıt gelmemişti ama belki de formu eksik doldurmuş veya bir dosyayı yanlış adrese yollamış olabilir. Bunu şu anda çok önemsemiyordu.

Kitaplarıyla defterlerini toplayıp hepsini sırt çantasına koydu ve okul yönetiminin olduğu binaya gitti. Dışarıda buz gibi bir soğuk vardı. Kar kanallarla arazilere yayılmıştı.

Nedense ofisin içi de ona çok soğuk geldi. Lauren içeri girdiğinde okul sekreteri Mary kafasını işinden neredeyse hiç kaldırmadı ve okul hemşiresi Jan da kabalıktan başka hiçbir anlama gelmeyecek biçimde kafasını çevirdi.

Lauren, üniversite, akademik kamp ve yaz işleriyle ilgili reklamlarla dolu koridordan geçti. Bayan Detlas’ın ofisine geldiğinde duraksayıp derin bir nefes aldı ve kapıyı çaldı.

“Gel.”

Lauren kapıyı açtı. “Merhaba Bayan D.,” dedi gerginliğini belli etmeme çabasıyla.

“Lauren. Otur lütfen.”

Her zamanki samimiyetinden eser yoktu, gülümseiyordu da.

Bu kötüye işaret.etti.

“Bu sabah David’le konuştum. Stanford’dan vazgeçeceğini söyledi. Dediğine göre bir durum ortaya çıkmış. Sen bu durumun ne olduğunu biliyor musun?”

Lauren güçlükle yutkundu. “Eminim Stanford’dan vazgeçmeyecektir. Nasıl vazgeçer?”

"Gerçekten de nasıl vazgeçer?" Bayan Detlas kalemını masaya vururken Lauren'a bir bakış attı. "Doğal olarak ben de meraklandım. Haynes'lar bu okul için önemli bir aile."

"Elbette."

"Ben de Anita'yı aradım."

Lauren derin bir iç geçirdi.

"Bana hiçbir şey söylemedi ama üzgün olduğu çok belliydi. Koç Tripp'i erkeklerin soyunma odasına yolladım. O ve David'in arası iyidir bilirsin."

"Evet, efendim."

"Demek hamilesin."

Lauren gözlerini kapatıp burnunun altından söylendi. David hiç kimseye söylemeyeceğine söz vermişti. Günün sonunda söylenti yayılacaktı, tabii çoktan yayılmadıysa. Şu andan itibaren nereye gitse dedikoduların, fısıldaşmaların konusu olacak, parmakla gösterilecekti.

Uzun bir sessizliğin ardından Bayan Detlas, "Çok üzgünüm Lauren. Tahmin edebileceğinden de fazla."

"Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

Bayan Detlas kafasını iki yana salladı. "Bunu söyleyecek kişi ben değilim. Sana tek söyleyebileceğim, bugüne kadar hiçbir hamile kız Fircrest'ten mezun olamadı. Haber duyulduğunda ebeveynler küplere biniyor."

"Evie Cochran'ın başına gelen gibi mi?"

"Evet. Evie okulda kalmaya çalıştı ama çok zorlandı. Sanırım şimdi Lynden'de teyzesinin yanında."

"Benim hiç akrabam yok ki."

Danışman onu dinlemiyordu bile. Bir zarf açıp içindekileri okudu. Ardından dosyayı kapattı. "Ben West End Lisesi'nin müdürüyle konuştum. Sömestri orada bitirip ocakta mezun olabilirsiniz."

"Anlamıyorum."

"Sen burada burslu okuyorsun Lauren. Her an sebepsiz yere iptal edilebilir. Ve şu anda da bunun için bir sebebimiz var. Biz sana rol modeli gözüyle baktık. Önümüzdeki aylarda bu fazlasıyla güçleşecek, değil mi? West End'den mezun olman daha iyi olur diye düşünüyoruz."

"Yarıyla yalnızca altı hafta kaldı. Ben dedikodularla baş edebilirim. Lütfen. Ben Fircrest'ten mezun olmak istiyorum."

"Bence hiç hoşuna gitmeyecek şeyler duyacaksın. Kızlar birbirlerine karşı çok zalim olabiliyor."

Lauren bunu biliyordu. Moron görüntüsünden kurtulmaya karar vermeden önce, paspal kıyafetler giyen, çok az konuşan ve kasabanın değersiz bir bölgesinde yaşayan biri olarak kimse onunla arkadaşlık etmek istememişti. Kendine çekidüzen verdikten sonra bütün o önyargıları sildiğini düşünecek kadar saflık etmişti. Ama şimdi acı gerçeği tüm çıplaklığıyla görüyordu. Her şey gerçek kimliğinin üzerine sürülmüş bir cila, ince bir yalan tabakasıydı.

Lauren öfkelenmek, çok eskiden onu Fircrest'in kapısından sokan kararlılıkla savunmaya geçmek istiyordu ama o ateş çoktan sönmüştü.

Ve üşüyordu.

Rol modeli konusunda da nasıl tartışabilirdi ki? Özel bir Katolik okulunda hamile bir kızdı. Eğer birine örnek olacaksa bu ancak bir uyarı niteliğinde olurdu artık.

Dikkatli ol yoksa sonun Lauren Ribido'ya benzer.

"West End'e git," dedi Bayan Detlas nazikçe. "Yarıyılta erken mezun ol. Neyse ki kredin yeterli."

Ait olduğun yer orası. Lauren bu sözleri, yüksek sesle dile getirilmişler gibi tüm netliğiyle duyabiliyordu.

Ama bu da başka bir yalandı.

Gerçek onun hiçbir yere ait olmadığıydı.

Lauren sınıfına döndü ve yapması gerekenleri isteksizce yapmaya koyuldu. Not alıp günlük planına ödevlerini yazdı ve sınıf arkadaşlarıyla konuştu. Bir iki defa gülümsediğı bile söylenebilirdi ama içi titriyordu. Hiç aşına olmadığı bir öfke kanuna karışmıştı.

David sırlarını gizli tutacağına söz vermişti. Er veya geç ortaya çıkacağını biliyordu, ikisi de biliyordu ama bu kadar çabuk olmamalıydı. Sorular ve söylentilerle yüzleşmeye henüz hazır değildi.

Öğle vakti öfkesi daha da büyümüştü. Çok sinirliydi. Arkadaşlarından uzak durup spor salonuna gitti. David futbol oynadığı arkadaşlarıyla birlikteydi. Ağırlıkların metalik sesi ve soluk alış veriş seslerinin arasında konuşup gülüşüyorlardı.

Lauren içeri girdiğinde herkes sustu.

Lanet olsun sana David.

Lauren yanaklarının yandığını hissetti. "Selam," dedi, kovulmamış da hâlâ o lisenin öğrencisiymiş gibi sesinin normal çıkması için çabaladı.

David yavaşça doğruldu. Ona bakış şekli Lauren'ın soluşunu kesti. "Hoşça kalın çocuklar."

Kimse ona yanıt vermedi.

O ve David binayı sessizce geçip futbol sahasına çıktılar. Çimlerin bir buz tabakasıyla kaplıydı, çok soğuktu ve ayaz vardı. Havada belli belirsiz bir elma kokusu duyuluyordu.

"Bunu nasıl yapabildin?" dedi Lauren sonunda. Sesi şaşırtıcı biçimde yumuşaktı. Bu soruyu ona çğlık atarak soracağını, hatta

daha etkili olması için ona vuracağını sanıyordu ama şimdi içi buz gibi soğuktu ve korkuyordu.

David elini tutup onu açık tribünlere götürdü. Soğuk, sert oturağa oturdular. David ona sarılmamıştı. Onun yerine iç geçirip çimenleri izlemeye koyulmuştu.

“Söz vermiştin,” dedi tekrar, bu defa sesini biraz yükseltmiş, tiz bir sesle söylemişti. “Hem de Koç Tripp’e söylemişsin. Herkes onun ne kadar geveze olduğunu bilir. Hiç düşünmedin mi...”

“Babam artık benimle konuşmuyor.”

Lauren kaşlarını çatı. “Ama...” Cümlesini nasıl bitireceğini bilemedi.

“Ben gerizekâlı salağın tekiymişim. Hayır, hayır. Lanet olası bir salak. Kelimesi kelimesine böyle dedi.” David’in nefesi beyaz bir bulut kütlesi halini almıştı.

Lauren’ın öfkesi kayboldu; tamamen yok olmuştu sanki. İçi burkulmuştu. David’in bacağına dokunup ona yaslandı. Lauren onu tanıdığından beri David babasının dikkatini çekecek bir şeyler yapmaya çalışırdı. Ortak yanlarından biri de buydu. Kendilerini yeterince sevdiğine inanmadıkları bir ebeveyn.

Speedster’ıyla gururlanmasının tek sebebi diğer çocukların ona imrenmesi veya kızların hayran kalması değildi. O arabaya özen gösteriyordu çünkü babası o arabayı seviyordu. David için babasıyla garajda geçirdiği saatler çok önemliydi. Sanki orada, yalnızca orada iletişime geçiyorlardı.

“Arabayla bile ilgilenmiyor. Hayatta hiçbir ilerleme gösteremeyecek bir çocuk için arabanın direksiyonunu yenilemek çok anlamsızmış.” Sonunda Lauren’a baktı. “Biriyle konuşmak istedim. Bir erkekle.”

Lauren bunu nasıl da anlayamamıştı? İçinde dayanılmaz bir yalnızlık hissetmişti belli ki. Lauren elini onun eline doğru kaydırđı. "Anlıyorum. Sana bağırdığım için özür dilerim."

"Ona söylediğim için ben de özür dilerim. Kimsemeye söylemez sarıyordum."

"Biliyorum." Yine susup çimenleri izlemeye koyuldular. Sonunda Lauren, "En azından birbirimize sahibiz," dedi.

David yumuşak, kendinden emin olmayan bir sesle, "Evet," diye yanıtladı.

Lauren eve gittiğinde Bayan Mauk onu ön basamaklarda bekliyordu. Lauren onu gördüğünde artık kaçması mümkün değildi.

"Lauren," dedi kadın, derin bir iç geçirerek. "Bugün anneni işyerinde ziyarete gittim."

"Öyle mi? Onu görebildiniz mi?"

"Görmediğimi biliyorsun. Patronu onun işten ayrılıp kasabadan gittiğini söyledi."

Lauren bu kelimelerin ağırlığı altında ezildi. "Evet. Tam günlük bir iş bulacağım. Söz veriyorum..."

"Olmaz çocuğum," dedi ve Lauren bunu söylemekten hiç hoşlanmadığını bilse de kadın kaçınılmaz sözleri söyledi. "Kırayı tek başına karşılayamazsın. Ev sahibi annenin sürekli kırayı geciktirmesinden bıkmıştı zaten. Sizi evden çıkarmamı istiyordu."

"Lütfen yapmayın."

Bayan Mauk'un dolgun yüzü hüznünlü bir ifadeye büründü. "Sana yardım edebilmeyi isterdim. Çok üzgünüm." Kadın yavaşça dönüp içeri girdi. Kırık perde kapı arkasından sertçe kapandı.

Bir kişi daha Lauren'a üzgün olduğunu söylerse Lauren çığılığı basacaktı.

Bir işe de yarayacağı yoktu.

Yorgun argın basamakları çıkıp eve girdi ve kapıyı küt diye kapattı.

"Düşün Lauren," dedi, eski benliğini, her güçlüğün üstesinden gelebilen o kızı ararken. "Düşün."

Biri kapıyı çaldı.

Bayan Mauk ona evi yarına kadar boşaltması gerektiğini söylemeyi unutmuş olmalıydı.

Kapıya gidip ardına kadar açtı. "Mümkün değil..."

Karanlığın tam ortasında duran Angie'yi gördü.

"Ah!" Lauren'ın ağzından çıkan tek kelimeydi.

"Selam Lauren." Angie gülümsedi ve o tavırdaki incelik Lauren'a fiziksel bir acı verdi. "Beni içeri davet etmeyecek misin?"

Lauren bunu hayal etti: Angie Malone içeri girecek ve kokuşmuş tüylü halının üzerinde yürüyüp çökmüş kanepeye oturacaktı, tabii eğer oturmaya cesaret edebilirse. Etrafına bakıp Lauren'a acıyacaktı. "Hayır. Sanmıyorum." Lauren kollarını kavuşturup bedeniyle kapı girişini engelledi.

"Lauren," dedi Angie inatla. Anne sesiyle konuşuyordu yine. Lauren karşı koyamayacak kadar çaresizdi. Bir kenara çekildi.

Angie yanından geçip içeri girdi.

Lauren da onu takip etti. Evi Angie'nin gözüyle görmemek mümkün değildi. Kalitesiz duvar sıvası yıllar yılı sigara dumanıyla lekelenmişti; kirli pencere camundan yandaki tuğla bina dışında hiçbir şey görünmüyordu. Angie'ye oturmasını bile teklif edemezdi. "İlı... kola ister misin?" dedi gergin bir ifadeyle ağırlığını bir ayağından diğerine verirken. Ne yaptığını fark ettiğinde –Tanrı aşkına birazdan makarena dansına başlayacaktı sanki– kendini hareketsiz kalmaya zorladı.

Angie, Lauren'ı hayretler içinde bırakarak kırk kanepeye oturdu. Üstelik de "aman kıyafetim kirlenmesin" kaygısı gütmenden. Oturuyordu. "Kola istemiyorum, teşekkür ederim."

"İş için..."

"Evet?"

"Aramalıydım."

"Evet, aramalıydın. Neden aramadın?"

Lauren elleriyle oynadı. "Kötü bir hafta geçirdim."

"Otur, Lauren."

Lauren, Angie'ye yakın durmaya cesaret edemiyordu. Tek bir dokunuşla ağlamaya başlayacağından korkuyordu. Bu yüzden küçük yemek odasından bir sandalye alıp oturma odasına sürükleyerek oturdu.

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," dedi Angie.

"Öyleyiz."

"Başın bir tür belada, değil mi?"

"Evet."

"Sana nasıl yardım edebilirim?"

Bu kadarı yetmişti. Lauren gözyaşlarına boğuldu. "Ya-yardım edemezsin. Artık çok geç."

Angie kanepeden kalkıp Lauren'ın yanına gitti ve onu kollarının arasına alarak ayağa kaldırdı. Lauren'ın hıçkırıkları daha da şiddetlendi. "Her şey yoluna girecek," dedi defalarca.

Lauren gözyaşları dindiğinde, "Hayır, girmeyecek," dedi sefil bir halde. "Annem beni terk edip gitti."

"Terk edip gitti mi?"

"Jake Morrow denen adamın tekiyle kaçtı."

"Ah, tatlım. Eminim geri dönecektir..."

“Hayır,” dedi Lauren kısık bir sesle. Şaşırtıcı olan bunu itiraf etmenin ona ne kadar acı verdiğiydi. Annesinin onu ne kadar az sevdiğini yıllardır bilmesine rağmen hâlâ yüreği acıyordu. “Ve Bayan Mauk artık burada yaşayamayacağımı söylüyor. Tek başıma evin kirasını nasıl karşılayabilirim?” Yere baktı, ardından Angie’ye döndü. “Üstelik en kötüsü de bu değil.”

“Bundan kötüsü de mi var?”

Lauren derin bir nefes aldı. Bu kelimeleri Angie’ye söylemekten nefret ediyordu ama başka şansı var mıydı? “Hamileyim.”

YİRMİ ÜÇ

Tanrı biliyor ki Angie'nin ilk hissettiği kıskançlık olmuştu. Kalbine saplanmış, zehrini tüm vücuduna yaymıştı. "Dokuz haftalık," dedi Lauren, sefil ve gencecik görüntüsüyle. İnanılmaz derecede genç görünüyordu.

Angie kendi duygularını bir kenara itti. Kendini fazlasıyla savunmasız ve yapayalnız hissettiği gecenin geç saatlerinde, hayatın adaletsizliğini düşünmeye bolca vakti olacaktı. Geri çekilip sehpa oturdu. Aralarına bir parça mesafe koymalıydı. Lauren'ın acısı o kadar ortadaydı ki Angie acısını dindirmek istiyordu ama bu o sarılmanın acıyı dindirmeye yettiği anlardan değildi.

Lauren'a baktı. Kızın kızıl saçları dağılmış, yuvarlak dolgun yanakları her zamankinden solgun görünüyordu ve kahverengi gözleri hüzne boğulmuştu.

Bir kızın birinin annelik etmesine ihtiyacı var...

Hayır.

"Annene söyledin mi?" diye sordu Angie.

"O da bu yüzden gitti zaten. Bir hataya annelik yaptığını ve aynı hatayı ikinci defa yapmayacağını söyledi."

Angie iç geçirdi. Çocuk yapamadığı ve düşük yaptığı yıllar boyunca hak etmeyen kişilerin anne olduğundan şikâyet ederdi. Çocuk yetiştirmemesi gereken birçok kadına bu armağan bağışlanırken, diğerleri kucakları bomboş kalabiliyordu.

"Aldırmayı denedim."

"Denedin mi?"

"Meseleyi halletmeye çalıştım, anlıyor musun? Mantıklı davranmak istedim ama yapamadım."

"Bana gelmeliydin, Lauren."

"Bu halde sana nasıl gelebilirdim? Canını yakacağını biliyordum. Hem bana o şekilde bakmanı istemedim."

"Nasıl?"

"Aptalmışım gibi."

Angie tüm iyi niyetiyle ileri atıldı. Bir tutam saçı Lauren'ın kulağının arkasına tikiştirdi. "Seni öyle görmüyorum. Ben senin için üzülüm ve korktum, hepsi bu."

Lauren'ın gözleri yavaş yavaş yaşlarla dolmaya başladı. "Ne yapacağımı bilmiyorum. David, Stanford'dan vazgeçip benimle evleneceğini söylüyor ama bu işe yaramaz. Benden nefret eder. Buna dayanabilir miyim, bilmiyorum."

Angie, bu zavallı kızın acısını dindirecek sihirli bir kelime olmasını diledi ama bazen hayat sizi köşeye sıkıştırır, çıkış yolu sunmazdı.

Lauren gözlerini silip burnunu çekti ve daha dik oturdu. "Bütün sıkıntımı sana akıtmak istemezdim. Korkuyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum ve kendime başka bir yer bulmam lazım."

"Sorun değil Lauren. Derin bir nefes al." Angie ona baktı. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Ekim ayına dönüp kondom kullanmış olmayı."

Angie kahkaha attı ama içinde hüznün ve gerginlik barındıran bir kahkahaydı bu. "Sen ve David bebeği istiyor musunuz?"

“Böyle bir şeyi nasıl bilebilirim ki? Ben istiyorum...” Sandalyesine iyice gömülüp kafasını eğdi. Angie ağladığını anladı. Gözyaşlarını içinde saklamasını öğrenmiş gibi hiç ses çıkarmıyordu. “Bu benim sorunum, kendimi bu sıkıntıya ben soktum, ben çıkarmalıyım. Belki Bayan Mauk bir süre daha burada kalmama izin verir.”

Angie kendi gözyaşlarının da hazırda beklediğini fark edince gözlerini sımsıkı kapattı. Anılar tüm şiddetiyle zihnine üşüştü; Komşuna Yardım Et Evi’nde soğuktan donmasına rağmen annesi için palto isteyen Lauren... Yağmurlu bir gecede marketin otoparkında pencere camlarına broşürler yapıştıran kız... Yumuşak bir sesle mezuniyet balosuna gidemeyeceğini söyleyen ve ona ödünç elbise veren ve makyaj yapan Angie’ye minnettarlığını göstermek için sarılan kız.

Lauren bu dünyada yapayalnızdı. O iyi ve sorumluluk sahibi bir kızdı ve doğru olanı yapmaya çabalıyordu ama on yedi yaşında bir kız böylesine zorlu bir yolda nasıl doğru kararlar alabilirdi? Yardıma ihtiyacı vardı.

O senin kızın değil Angela.

Bu kıza dikkat et.

İyi bir tavsiyeydi ve şimdi, şu anda, Angie bu tavsiyeye uymadığına pişman oldu. Bebek sahibi olma arzusunun yarattığı karanlıktan kendini kurtarması çok zor olmuştu; şimdi o günlere nasıl geri dönerdi? Lauren’ın büyüdükçe büyüyen karnını her gün izlemeye dayanabilir miydi? Başka bir kadının hamilelik sürecini yakından izleyebilir miydi? Sabah bulantılarına, her alınan kiloyla büyüyen hayallere, *Tekmeledi... Tam bir sporcu... Karnıma dokunsana...* gibi sözlere dayanabilir miydi?

Peki böyle bir durumda Lauren’a nasıl sırt çevirebilirdi?

“Bak ne diyeceğim,” dedi Angie kısık bir sesle, başka söyleyecek bir şey kalmamıştı. “Bir süre benimle yaşamaya ne dersin?”

Lauren soluğu kesilerek ona baktı. “Ciddi olamazsın.”

“Ciddiyim.”

"Fikrin değişir. Karnımın büyüdüğünü gördükçe..."

"Sen hayatında hiç kimseye güvendin mi?",

Lauren yanıt vermedi ama gerçek gözlerinde saklıydı.

"Bana güven. Geleceğini düzene koyuncaya kadar kulübeye gel. Birinin seninle ilgilenmesi gerek."

"Benimle ilgilenmesi."

"Angie, Lauren'ın sesindeki şaşkınlığı duydu. İlgilenmek ne kadar basit bir şeydi ama yokluğu insanın ruhunda kim bilir ne derin bir boşluk yaratıyordu.

"Evini temizler, çamaşırları yıkarım. Yemek de yaparım ve zararlı otları..."

"Evimi temizlemene gerek yok." Angie gülümsedi. Korkusu, *Onu bu kadar yakından izleyebilir miyim*, gerginliği hâlâ orada olsa da kendini iyi hissediyordu. Bu kızın hayatını değiştirebilirdi. Belki hiçbir zaman bir anne olamayacaktı ama bu asla bir anne gibi davranamayacağı anlamına gelmiyordu. "Sen işe gelmeye devam et ve notlarını yüksek tut. Tamam mı?"

Lauren kendini Angie'nin kollarına atıp ona sıkıca sarıldı. "Tamam."

Lauren eşyalarını ve okul formalarını (artık gerekli olmasa da), makyaj malzemelerini ve hatıralarını toplamış, yine de valizde boş yer kalmıştı.

Valizine koyduğu son şey, annesiyle kendisinin küçük, çerçevesi fotoğrafıydı. O fotoğrafta kafalarını renkli bir kapıdan uzatan gösteri kızlarına benziyorlardı. Doğrusu Lauren bu pozu verdiğini bile anımsamıyordu. Annesine göre batıya giderken, Vegas'taki bir kamyon istasyonunda mola verdiklerinde çekilmişlerdi o fotoğrafı. Lauren yıllarca kafasında buna uygun bir görüntü yaratmaya çalışsa da başaramamıştı.

Birlikte çekildikleri tek fotoğraftı bu. Onu özenle kıyafetlerinin arasına yerleştirip valizi kapattı. Aşağıya inerken Bayan Mauk'un dairesine uğradı.

"Anahtarları buyrun," dedi.

"Nereye gidiyorsun?"

Lauren, kolundan kavradığı kadını pencereye yönlendirdi. Angie arabanın yanında durmuş, binaya bakıyordu. "Bu Angie Malone. Onunla birlikte yaşayacağım." Lauren kendi sesindeki şaşkınlığı duymuştu.

"Onu anımsıyorum."

"Kira borcunu evdeki mobilyaları satarak kapatırsın, olur mu?"

"Olur." Bayan Mauk önce anahtarlara, sonra Lauren'a baktı. Yüzündeki tebessüm hüznünlüydü. "Kusura bakma Lauren. Yardım edebileceğim bir şey..." Sesi gittikçe azaldı. Bu sözün hiçbir yere varmayacağını ikisi de biliyordu.

Yine de Lauren minnettar kalmıştı. "Siz bize iyi davrandınız. Kirayı geciktirmemize ve diğer şeylere göz yumdunuz."

"Senin işin zordu, çocuğum. Annen gerçekten de çok tuhaf biriydi."

Lauren yöneticiye bir kâğıt parçası uzattı. Üzerinde Angie'nin ev adresiyle telefon numarasının yanı sıra restoranın da bilgileri vardı. "İşte," dedi yumuşak bir sesle. "Annem dönerse nerede olduğumu bilmek ister." Hissettiği yoksunluk elinde olmadan sesine yansımış, pürüzlü çıkmasına sebep olmuştu.

"Ne zaman?"

"Jake'le işler kötü giderse -ki eninde sonunda gidecekti- geri döner."

"Sen de onu bekleyeceksin." Bayan Mauk bu sözleri dokunaklı bir hüznle söylemişti.

Lauren ona ne diyebilirdi ki? Hayatı boyunca annesinden sevgi görmeyi beklemişti. Ümidinden bir anda vazgeçmesi mümkün

değildi. Bu onun bir parçasıydı, bu ümit kalp atışları veya nabzının pır pır etmesi kadar içine işlemişti. Ama artık canını yakmıyordu; kayıp duygusu körelmiş, ondan iyice uzaklaşmıştı.

Onu eve götürmek için bekleyen Angie'ye baktı tekrar.

Eve.

Ardından Bayan Mauk'a dönüp, "Artık iyiyim," dedi.

"Sen iyi bir çocuksun Lauren. Seni hep böyle anımsayacağım."

"Belki görüşürüz."

"Umarım görüşmeyiz Lauren. Kasabanın bu bölgesinden bir kez kurtuldun mu, bir daha geri dönme. Ama bana ihtiyacın olursa ben buradayım." Bayan Mauk son defa gülümseyip onunla vedalaştı.

Lauren valizini yerden alıp dışarı yönelerek basamakları indi.

"Geri kalanını benim almamı ister misin?" diye sordu Angie ona doğru ilerleyerek.

"Hepsi bu kadar," dedi Lauren, valizine hafifçe vurarak.

"Öyle mi?" Angie durdu. Kaşları hafifçe çatıldı ve, "Hadi öyleyse, gidelim," dedi.

Kasabaya, oradan sahil yoluna ve tepeye doğru ilerledikleri yol boyunca Lauren hiç konuşmayıp pencereden dışarıyı izledi. Arada bir üzerine vuran ay ışığında kendi yansımasını gördü. Hüzünlü gözlerle gülümseyen bir kız görüyordu. Artık hep böyle hüzünlü mü bakacaktı gözleri? Hep kaçırdığı fırsatları mı görecekti? Muhtemelen annesi de aynı şeyleri hissetmişti.

Radyodaki şarkıya mırıldanarak eşlik eden Angie'ye yan bir bakış attı. Büyük ihtimalle o da ne diyeceğini bilemiyordu.

Lauren gözlerini kapattı. Angie annesi olsa hayat nasıl öldürdü, diye düşündü. Her şey çok daha sakın ve tatlı olurdu. Angie hamile kızını asla tokatlamazdı ya da gecenin bir yarısı onu terk etmezdi ya da...

"İşte geldik. Evim güzel evim..."

Lauren'ın gözleri ardına kadar açıldı. Yoksa oracıkta uyuyup kalmış mıydı? Rüya gördüğünü sandı.

Angie evin yanına park edip arabadan indi. Ön kapıya ve evin içine giden yol boyunca valizini sürükleyerek ona yetişmeye çalışan Lauren'a bir şeyler anlatıp durdu.

"... fırın göstergeden yirmi derece kadar daha çok ısınıyor. Mikrodalga fırın yok. Kusura bakma. Şu paslı eski borular..."

Lauren hepsini dinlemeye çalışıyordu. Angie'nin verdiği bilgilerin yanı sıra birkaç şey daha gözüne çarptı. Camların silinmesi gerekiyordu örneğin. Kanepenin kolunda da sökülük vardı. Bunlar Lauren'ın yardım edebileceği işlerdi.

Angie üst kata çıkarken de konuşmayı sürdürüyordu. "... su da çok basınçlı. Duşa girdiğinde güvenli bir yerde durmanı tavsiye ederim yoksa seni geriye püskürtür. Borular başta biraz vınlıyor ve duştan önce sakın tuvaletin sifonunu çekme." Angie duraksayıp döndü. "Aynı banyoyu kullanmamızın bir sakıncası yok, değil mi? İstersen..."

"Benim için sorun değil," dedi Lauren hemen.

Angie gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Güzel. İşte senin odan. Ablalarımla burada uyurduk. Angie koridorun sonundaki kapıyı açtı.

Burası aşırı eğimli tavanı ve ahşap kirişleriyle büyük ve güzel bir odaydı. Duvarlar gül goncası ve sarmaşık desenli pembe duvar kâğıdıyla kaplıydı. Buna uygun yatak örtüleri iki taraftaki ranzaları süslüyordu. Meşeden küçük bir çalışma masası odanın bir köşesine yerleştirilmiş, sol tarafındaki üç dikdörtgen pencere okyanusa bakıyordu. Bu gece ay ışığı gümüş renkli lekeleri iyice karartmıştı. "Vay canına," dedi Lauren.

"Örtüler uzun zamandır yıkanmamış. Şimdi yıkayabilirim..."

"Hayır." Lauren'ın sesi biraz sert çıktı. İsteyerek olmamıştı. Ama... karşı konulmaz bir şeydi bu. "Ben kendi örtülerimi yıkayabilirim."

“Elbette. Sen bir yetişkinsin. Nasıl çamaşır yıkadığını bilmediğini söylemiyorum. Bu yalnızca...”

Lauren valizini bırakıp Angie’nin yanına koştu ve ona sarıldı. “Teşekkür ederim,” dedi yüzünü Angie’nin sıcak ve tatlı ensesine gömerek.

Yavaş yavaş Angie de ona sarıldı. Lauren ağlayacak gibi olduğunda geri çekilmeye çalıştı ama Angie ona izin vermedi. Onun yerine Lauren’ın saçını okşayıp her şeyin düzeleceğini mırıldandı. Tekrar tekrar, *Her şey düzelecek, Lauren. Üzülme.*

Lauren hayatı boyunca böyle bir anı beklemişti.

“Ne?”

Aynı anda ağızlarından çıkmıştı. Haykırmışlardı aslında.

Angie geri çekilmemek için kendini zor tuttu. “Lauren benim yanıma taşındı.”

Ablalarıyla annesi, annesinin mutfağında tek sıra halinde dizilmişlerdi. Üçü birden Angie’ye bakıyordu.

“Kıza karşı dikkatli olma yöntemin bu mu?” diye sordu annesi, ellerini kalçasına koyarak.

“Bence bu harika,” dedi Livvy. “Birbirlerine iyi geleceklerdir.”

Annesi ellerini sabırsızca salladı. “Susun. Kardeşiniz düzgün düşünemiyor.” Bir adım attı. “Elin kızıl saçlısını öyle istediğin gibi evine davet edemezsin.”

“O artık yabancı biri sayılmaz,” dedi Livvy. “Restoranda çalışıyor ve iyi biri.”

“Ama üç gün işe gelmedi,” dedi annesi. “Belki de bir dizi suç işlemiştir.”

Livvy güldü. “Haklısın. Kasaba kasaba gezip mini marketleri soyuyor, her kasabada cephanesini toplayıp matematik sınavına girecek kadar kalıyor.”

Angie gergin bir şekilde ağırlığını bir o ayağına, bir diğerine veriyordu. Lauren'ın yanına taşındığı haberine böyle bir tepki vermelerini beklemiyordu.

Bundan sonra olacakları zamanı gelince düşünürdü. *Çılgına dönecekler* diye düşündü.

"Angie," dedi Mira ona yaklaşıp inceleyerek. "Bize söylemediğin bir şey var."

Angie irkildi.

"Ne? Senin de mi sırların var?" Annesi homurdanmaya benzer sesler çıkarmıştı. "Baban bana her şeyi söylerdi, bilirsin."

Angie köşeye sıkışmıştı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hamileliği sır olarak tutamazdınız. Yan yana duran kadınlara bakıp "Bir şey daha var. Lauren hamile," dedi.

Çılgına dönmek sözcüğü hafif kalmıştı.

Tartışmalar dört saat sürdü. Yorucu sona geldiklerinde annesi takviye güç çağırmıştı. Giulia Teyze ve Francis Amca'nın yanı sıra Angie'nin enişterisi de gelmişti. Angie'nin bir hata yapıp yapmadığı konusunda odadaki herkesin bir fikri vardı.

Livvy herkesi şaşırtan bir hareketle diğerleriyle hemfikir olmadığını dile getirdi. "Bırakın istediğini yapsın," dedi ikinci saatin bir yerlerinde. "Hiçbirimiz onu anlayamayız."

Bu söz, kasaba toplantısını andıran tartışmaya anı bir son getirmişti. Angie'nin çocuksuz oluşuna dair ufak bir dokundurmayla herkes gözlerini ondan kaçırdı.

Angie, Livvy'ye minnettarlığını gösterircesine baktı. Livvy göz kırıp gülümsedi.

Sonra her şey kaldığı yerden devam etti.

Angie daha fazla dayanamadı. Onlar kararın artılarıyla eksilerini tartışırken, onları odada bırakıp üst kata çıktı.

Eski odasına girip kapıyı örttü. Sessizliğin verdiği huzur onu yatıştırdı. Mira ile annesi peşinden gelene kadar sekiz dakika tek başına kalabilmişti.

Belki de daha az.

Kapı açıldı. Annesi hayal kırıklığına uğramış bir yüz ifadesiyle kapıda duruyordu. Bu kızlarının çok iyi bildiği bir ifadeydi. "İki dakika," dedi Angie, yatağın diğer köşesine kaçarak. "Bu da yeni rekorun."

Annesi kapıyı arkasından örttü. "Herkesi eve yolladım."

"Ne güzel."

Annesi iç geçirerek Angie'nin yanına oturdu. Eski yaylar ikisinin ağırlığı altında gıcırdadı. "Baban, huzur içinde yatsın, bu akşam sana bağırırdı. Onu dinlerdin."

"Babam bize asla bağırılmazdı, sen bağırırdın."

Annesi güldü. "Onun bağırması gerekirdi de ondan. Benim bağırıp çağırmama izin verir, belli bir sınır koyardı. 'Bu kadar yeterli Maria,' derdi." Annesi duraksadı. "Şimdi o sınır olmadan işim kolay değil."

Angie annesine yaslandı. "Biliyorum."

Annesi kırışık elini Angie'nin bacağına koydu. "Senin için endişeleniyorum, o kadar. Bir annenin görevi budur."

"Biliyorum ve seni bu yüzden seviyorum."

"Dikkatli olacaksın, değil mi? Daha şimdiden kalbinin defalarca kırıldığını gördüm ben."

"Artık daha güçlüyüm anne. Gerçekten."

"Umarım Angela."

YİRMİ DÖRT

Lauren alarm ötmeden çok önce uyanmıştı. Saat beş gibi tuvalete gitmek için kalkmış, sonra da uyuyamamıştı. Temizlik yapmak istiyordu ama Angie'yi uyandırmamalıydı.

Burası çok sessizdi. Tek ses kum ve kayalıklara çarpan dalgaların ıslık sesi ve pencere camına çarpan rüzgârın alışıldık sesiydi.

Ne araba kornası ne komşuların bağırış çağırışı ne de yol kenarında kırılan şişe sesi duyuluyordu.

Böylesine rahat bir döşek ve yumuşak yorganlı bir yatakta bir kız kendini fazlasıyla güvende hissederdi.

Tekrar saate baktı. Altıya gelmişti. Dışarısı hâlâ karanlıktı. Kışın bu ilk haftalarında günler kısaydı. Böyle bir pazartesi günü Fircrest'e gidecek olsa, formasının altına yün çoraplarını giymesi gerekirdi.

Ama artık bunun bir önemi yoktu.

Bugün West End Lisesi'ndeki ilk günü olacaktı. Yalnız bu sömestr sonuna kadar burada okuyacak olan hamile bir nakil öğrenciydi. Popüler kızlar kesin onu çok onu sevecekti.

Üzerindeki örtüleri itip yataktan kalktı. Eşyalarını toplayıp banyoya gitti ve çabucak bir duş aldı, ardından saçını biraz şekle girene kadar kuruttu.

Tekrar odasına döndüğünde giyecek bir şeyler bulmak üzere çekmeceleri taradı.

Hiçbiri okulun ilk gününe uygun görünmüyordu.

Sonunda bol paça, düşük bel kot pantolon, püsküllü süet bir kemer ve beyaz kazakta karar kıldı. Kazağını giyerken halka küpelerinden biri kulağından çıkıp yerde sekmeye başladı.

Bu küpeleri geçen doğum gününde ona David hediye etmişti.

Lauren yere çöküp elini döşemenin üzerinde gezdirerek küpenin tekini aramaya başladı.

İşte oradaydı.

Yatağın altına eğildiğinde küpeyi buldu... ve bir şey daha. Yatağına altına uzun, dar ahşap bir kutu tıkıştırılmıştı. Döşemeyle aynı tahtadan yapıldığı için onu ancak bu mesafeden görmek mümkündü.

Lauren kutuya uzanıp yatağın altından çekti. Kapağını açtığında içinde bir yığın siyah beyaz aile fotoğrafı buldu. Fotoğrafların çoğunda güzel elbiseler giymiş üç küçük kızla tebessümü bütün yüzüne yayılan esmer, iyi giyimli bir adam vardı. Uzun boylu ve hoş denebilecek ince bir yapıdaydı, güldüğünde gözleri ince bir çizgiye dönüşüyordu. Ve fotoğrafların büyük çoğunluğunda gülüyordu. Lauren'a eski dönemlerden bir aktörü anımsatmıştı, Grace Kelly'ye olan aşkı hiç tükenmeyen aktörü.

Bay DeSaria.

Gariptir ki Lauren onu babası gibi düşünmüştü. Fotoğraflara baktığında, çocukluğunda hayalini kurduğu görüntüleri gördü: Büyük Kanyon ve Disneyland'e aile gezileri, Grays Harbor County Festivali'nde geçirilmiş günler, pamukşekeri yiyip lunapark trenine

binmeler, bu kulübede geçirilen akşamlar, okyanus kıyısında yakılan ateşte marshmallow kızartmalar.

Kapı çaldı. "Saat altı buçuk Lauren. Hadi kalk artık."

"Ben uyandım." Lauren kutuyu yatağın altına ittikten sonra yatağını yapıp odasını topladı. Odadan çıkıp kapıyı arkasından örttüğünde, orada bulunduğu dair en ufak bir ize rastlamak mümkün değildi.

Alt kata indiğinde Angie'yi mutfakta buldu. "Günaydın," dedi Angie, sahanda yumurtayı tavadan tabaklara alırken. "Tam vaktinde geldin."

"Bana kahvaltı mı hazırladın?"

"Sakıncası mı var? Yapmasa mıydım?"

"Şaka mı yapıyorsun? Bu *harika*."

Angie tekrar gülümsedi. "Güzel. Önümüzdeki birkaç ayda iyi beslenmelisin."

Ani ve garip bir sessizlik içinde bakiştılar. Okyanusun uzaktan gelen uğultusu yükselmişti sanki. Lauren elinde olmadan karnına dokundu.

Angie irkildi. "Öyle demesem daha iyi olurdu."

"Ben hamileyim. Değilmişim gibi davranmamın bir anlamı yok."

"Haklısın."

Lauren söyleyecek başka bir şey bulamadı. Masaya gidip oturdu ve sandalyesini iyice yanaştırdı. "Kahvaltı mis gibi kokuyor."

Angie sahanda yumurta ve üzerine kantalop kavunu dilimleri koyduğu iki parça tarçınlı tost ekmeğinin olduğu tabağı Lauren'a uzattı. "Neredeyse tek pişirebildiğim yemek bu."

"Teşekkürler," dedi Lauren yumuşak bir sesle ve kafasını kaldırdı.

Angie karşısına oturdu. "Bir şey değil." Nihayet gülümsüyordu. "Nasıl uyudun bakalım?"

"Rahat. Sessizliğe alışmam gerekecek."

"Evet. Ben Seattle'a taşındığımda gürültüye alışmam çok zamanımı almıştı."

"Şehri özlüyor musun?"

Angie bu soruya şaşırmıştı, belki de daha önce bunu düşünmediğindendi. "Ashında özlemiyorum. Son günlerde inanılmaz derecede rahat uyuyorum; bunun bir anlamı olmalı."

"Deniz havasındandır."

"Efendim?"

"Annen dedi ki bir kız deniz havası alarak büyürse denizden uzak yerlerde nefes alamazmış."

Angie güldü. "Tam benim anneme yaraşır bir söz. Ama Seattle'ın denizden uzak olduğu söylenemez."

"Ama annene göre West End dışında her yer denizden uzak."

Bir süre daha havadan sudan konuştuktan sonra Angie ayağa kalktı. "Sen bulaşıkları yıka. Ben de duş alayım, on dakika sonra seni okula bırakırım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tabii ki seni okula bırakacağımı. Restoran bugün kapalı olduğuna göre seni arabayla bırakmamda bir sakınca yok. Ah, bu arada Fircrest'te forma giyilmiyor muydu?"

"Giyiliyor."

"Sen neden formanı giymedin o halde?"

Lauren'ın yanaklarına ateş bastı. "Bursumu geri aldılar. Fil boyu forma yok sarurım."

"Hamile olduğun için seni okuldan mı attılar yani?"

“Önemli değil.” Sesinin gerçek duygularını ele vermemiş olmasını ümit etti.

“Sen öyle san.”

“Bilemiyorum...”

“Bulaşıkları yıka Lauren, sonra da formanı giy. Fircrest Akademi’yi ziyarete gidiyoruz.”

Bir saat sonra danışmanın odasındalardı. Lauren sırtını duvara vermiş, pürüzlü beyaz sıvanın içine girip gözden kaybolabilmeyi diliyordu.

Angie’ye, masasının başında ellerini metal yüzeyin üzerinde birleştiren Bayan Detlas’ın karşısındaki sandalyede oturuyordu.

“Sonunda sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Ribido,” dedi Bayan Detlas. “Sanırım Lauren’ın Fircrest’teki geleceğiyle ilgili bir yanlış anlaşılma oldu.

Lauren derin bir iç geçirdi ve gülümseyen Angie’ye baktı.

“Ben buraya... kızımın geleceğini konuşmaya geldim,” dedi Angie, bacak bacak üstüne atarak.

“Anlıyorum. Şey bunu artık West End Lisesi’nin danışmanıyla konuşacaksınız. Gördüğünüz gibi...”

“Benim gördüğüm,” dedi Angie dengeli bir sesle, “davadır. Ya da Katolik okulu, hamile kaldığı için fakir ve başarılı bir öğrenciyi okuldan attı, türünden bir manşet. Başlık nasıl atılır biliyorum çünkü eski kocam *Seattle Times*’da muhabir. Daha geçen gece, büyük şehir gazetelerinde kasabalarda yaşanan skandallara yer verilebileceğini söylüyordu.”

“Biz... şey... aslında teknik olarak Lauren’ı kovmadık. Ben yalnızca diğer kızların onun durumunda birine zalimce yaklaşabileceğini söylemiştim.” Kadın kaşlarını çatı. “Kocanızdan haberim yoktu.” Lauren’in dosyasını incelemeye başladı.

Angie, Lauren'a döndü. "Kızların sana kaba davranmasından endişe duyuyor musun?"

Lauren kafasını iki yana salladı. Sesini bir türlü çıkartamamıştı.

Angie tekrar danışmana döndü. "Lauren'ın hislerini önemsemeniz çok hoş ama gördüğünüz gibi o güçlü bir çocuk."

Bayan Detlas yavaş yavaş Lauren'ın dosyasını kapattı. Ardından, "Sanırım yarıyılı burada bitirip sınavlara girebilir. Dönemin bitmesine yalnızca altı hafta kaldı ve araya bir de Noel tatili giriyor. Aslında ocak ayında sınavlara girip erken mezun olabilir ama bana kalırsa..."

Angie ayağa kalktı. "Teşekkürler, Bayan Detlas. Lauren olması gerektiği gibi Fircrest'ten mezun olacak."

"Tabii," dedi Bayan Detlas, öfkesini açıkça belli ederek.

"Eminim yardımlarınızı ondan esirgemeyeceksinizdir. Ayrıca Lauren adına her şeyin yolunda gittiğini de dayıma söyleyeceğim."

"Dayınız mı?"

"Ah, bunu söylememiş miydim?" Doğruca danışmanın gözlerine baktı. "Kardinal Lanza annemin ağabeyidir."

Bayan Detlas sandalyesinde büzüşmüştü. "Ah," diye bir yanıt vermişti ama güç bela duyulmuştu.

"Hadi Lauren, gidelim," dedi Angie kapıya yönelerek.

Lauren hemen yanından yürüyordu. "Bu *harikaydı*," dedi dışarı çıktıklarında.

"Ve eğlenceli. Yaşlı yarasanın uyanması gerekiyordu."

"Ne söyleyeceğini nasıl bildin?"

"Hayat, tatlım. Her şeyi öğretiyor insana."

Lauren gülümsedi. Kendini çok iyi hissediyordu. İyiden de iyi. Daha önce kimse onun için böyle mücadele etmemişti ve bu çaba

onu güçlendirmiş, yenilmez olmasını sağlamıştı. Angie yanındayken her şeyi yapabiliyordu.

Sınıfa girdiğinde herkesin ona bakacağını bilse de derslere girebilirdi.

Angie sırttı. "Umarım Kardinal Lanza diye biri vardır."

Bu laf üzerine ikisi birden kahkahalara boğuldu.

Angie bir köşede durup Lauren'ın kampüsü geçişini izledi. "Hoşça kal, tatlım. İyi şanslar. Saat altıda seni alırım," diye haykırmamak için kendini zor tuttu. Böyle bir görüntünün hoş karşılanmayacağını bilecek kadar gençti henüz. Hem zavallı Lauren'ın dikkatleri daha fazla üstüne çekmesine ihtiyacı yoktu. Özel okulda hamile olmak zaten yeterince zordu. Sersem, özentili bir anne onu çılgına çevirebilirdi.

Lauren koca binanın kanatlı kapısında duraksadı. Yavaşça dönüp Angie'ye el salladı ve gözden kayboldu.

Angie'nin göğsü gerildi. "Siz küçük cadalozlar, kızıma iyi davranın," dedi. Gözlerini kapatıp Lauren için dua etti ve arabasına yöneldi.

Eve dönüş yolunda Fircrest Akademisi'nde yayılabilecek dedikodu fırtınasını düşünmemeye çalışırken, her ihtimale karşı dönüp bayrak direğinin orada beklemeyi düşündü. Ya Lauren ancak ergen kızların ağzından çıkabilecek zalimce sözlerden etkilenip kırık bir kalple kendini dışarı atarsa? Öyle bir durumda Angie'ye ihtiyacı olacaktı.

"Hayır," dedi yüksek sesle ve olumsuz fantezilerini kontrol etmeye çalıştı. Lauren böyle bir günü tek başına atlatmalıydı. Başka yolu yoktu. Kendini bulduğu yol karanlık ve ürkütücüydü; üzerine gitmekten başka çıkış yolu yoktu.

Cep telefonunun vızıltılı sesi onu kurtardı. El yordamıyla çantasının içinden çıkarıp üçüncü çalışta yanıt verdi.

"Angie?"

Derin bir nefes aldığı o ana kadar, aslında bunu beklediğinin farkına varamamıştı. "Selam, Con," dedi sesinin rahat çıkmasına çabalayarak. Arabayı kenara çekti. Kalbi dakikada bir kilometre hızla atıyordu.

"Geçen geceyi düşünüyordum da."

Ben de öyle.

"Konuşmalıyız."

"Yıllardır yaptığımız en doğru şey," dedi Angie. "Bana gelmek ister misin?" Daveti eder etmez aklına geldi: *Lauren*.

Conlan bundan hoşlanmayacaktı.

"Bugün olmaz, yoğunum," dedi Conlan. "Belki..." Sesi karanlık bir belirsizliğe doğru gidiyordu. Tekrar düşünüyordu, Angie bunu anlamıştı.

"Bugün pazartesi. Restoran kapalı. Aslında ben gelip sana öğle yemeği ısmarlayabilirim."

"Öğle yemeği mi?"

"Yiyecek. Genellikle ilk akla gelen yiyecekler sandviç ve çorbadır." Angie'nin esprisi umduğu ilgiyi görmemişti. "Hadi Con. Öğle yemeği yemelisin."

"Al Boccilino'ya ne dersin?"

"On bir buçuk gibi orada olurum." Sinyal verip yola çıktı.

"Görüşürüz. Hoşça kal," dedi Conlan.

"Hoşça kal." Angie gülümsemek istedi ama tek düşündüğü kendi çatısı altında yaşayan kızdı. Conlan bu haberi çok iyi karşılamayacaktı.

* * *

Angie rekor bir sürede Seattle'ın merkezine varmış, arabasını park edip restorana yönelmişti.

Onların restoranına.

En azından bir zamanlar öyleydi.

Sağanak başladığında dört blok ötedeydi. Golf topu büyüklüğündeki yağmur damlaları önüne düşüyor, kaldırım kenarı boyunca gümüş rengi bir nehir gibi hızla akıyordu. Şemsiyesini açıp Pioneer Meydanı'na yöneldi. Parkta düzinelerce evsiz insan toplanmış, yağmurdan korunmaya çalışırken ellerindeki sigarayı birbirlerine uzatıyorlardı.

Angie sonunda Yesler'e vardı. Ancak şiddetli bir depremin un ufak edebileceği kemerli beton bir geçit olan karayolu köprüsü yağmuru engelliyordu.

Angie hemen restorana girdi. Al Bocalino günün bu erken saatinde boştu. Çalışanların öğle yemeği için burayı doldurmasına daha en az bir saat vardı.

Restoranın sahibi Carlos köşeden göründü. Angie'yi gördüğünde gülümsedi.

"Bayan Malone. Sizi tekrar görmek ne güzel."

"Seni de." Angie paltosuyla şemsiyesini ona uzatıp küçük, Toskana tarzı *trattoria*'ya doğru adamın peşinden ilerledi. Anında burnuna gelen sarımsak ve kekiğin keskin kokusuyla evini anımsadı.

"Annenizi de getirin bir ara," dedi Carlos gülümseyerek.

Angie kahkaha attı. Annesiyle babasını buraya getirdiğinde, annesi bütün geceyi mutfakta geçirip *marinara*⁶¹ için domates doğrayan şefe direktifler vermişti. *Ez onları*, diye mırıldanmıştı. *Tanrı bize*

61 Domates, sarımsak, soğan ve çeşitli otlarla yapılan Güney İtalya'ya özgü makarna sosu. (ç. n.)

bunun için el vermiş. "Elbette, Carlos," dedi, Conlan'ı gördüğü anda tebessümü kaybolurken.

Onun gelişiyile Conlan ayağa kalktı.

Carlos, Angie'ye sandalyesini tutup ikisine de birer mönü verdi ve gözden kayboldu.

"Tekrar buraya gelmek çok garip," dedi Angie.

"Biliyorum, Yıldönümümüzden beri buraya gelmedim."

Angie kaşlarını çatı. "Senin dairen hemen şu köşede değil miydi?"

"Evet."

Yine sessizlik çöktü. Birbirlerine baktılar.

Carlos elinde bir şişe şampanyayla tekrar geldi. "Benim en sevdiğim çift yine bir arada. Ne güzel." Şampanya kadehlerine ısı ısı, köpüklü içecekten doldurup Conlan'a baktı. "Öğle yemeğinizi benim karar vermemi istiyorsunuz, değil mi?"

"Elbette," diye yanıtladı Conlan, bakışlarını Angie'nin üzerinden çekmeden.

Angie o bakışla kendini açıkta, tamamen savunmasız hissetti. Elinde bir şey tutma ihtiyacıyla kadehine uzandı.

Sana tanıştığım kızıdan bahsetmek istiyorum.

"Conlan," dedi Angie, Carlos elinde Capri salatası tabağıyla tekrar geldiğinde. Yiyeceklerin keyfine varırken Angie'nin sinirleri bozuldu. Şampanyasını bitirip kadehini tekrar doldurdu.

Gerçekten harika biri. Benim yanımda kalıyor. Ah, bu arada hamile olduğunu söylemiş miydin?

Conlan eğilip dirseğini masaya dayadı. "Bu sabah ajanstan aradılar ve bir kitap sözleşmesi yapmak istiyorlar." Duraksayıp "Bunu paylaşmak istediğim tek kişi sendin. Sence bu ne anlama geliyor?"

Angie bunu itiraf etmenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu. Ona uzarup elini elinin arasına almayı ve onu hâlâ sevdiğini, hep sevdiğini, her zaman da seveceğini söylemek istedi ama bunun için henüz erkendi. Onun yerine, "Sanırım birbirimizi uzun bir süre sevdiğimiz anlamına geliyor," demekle yetindi.

"Hayatımın büyük bir bölümünde."

Angie kadehini onun kadehine tokuşturdu. İnce çınlama sesi başlangıcın sesiydi. Ona şimdi Lauren'dan bahsetmesi gerektiğini biliyordu ama yapamıyordu. Nedense ihtimallerle dolu şu anın büyüüne kapılmıştı bir şekilde. "Bana her şeyi anlat."

Conlan doksanların sonlarında yaşlı birkaç kadına tecavüz edip öldürmekle suçlanan bir adamın hikâyesini anlatmaya başladı. Bu hikâyeye dair bir araştırma yapmış, ilgisini çekmişti. Nedense adamın masum olduğuna inanıyordu ve DNA testleri de bunu kanıtlamıştı. "Mantıklı bir anlaşma," dedi. "Bu ve başka bir kitabı daha yazmam için bana makul bir fiyat teklif ettiler."

Tatlılarını bitirip hesabı ödediklerinde bile Conlan hâlâ hikâyeyeyle ilgili konuşuyordu.

Angie ayağa kalktığı anda çakırkeyif olduğunu fark etti.

Conlan da yanında durup bir dokunuşla sabit durmasını sağladı.

Angie ona baktı. Conlan'ın yüzünde beliren tebessüm Angie'yi neredeyse ağlatacaktı. "Seninle gurur duyuyorum, Conlan."

Conlan'ın tebessümü kayboldu. "Bu iyi bir şey olamaz."

"Ne olamaz? Ben..."

Conlan ona sarılıp restoranda, herkesin içinde onu öptü. Sen benim ancak büyükannem olabilirsin öpücüklerinden de değildi üstelik. Ah, hayır.

"Vay canına," dedi Angie dudakları ayrıldığında. Hafiften sallandığını fark etti. Dengeli yürümeye çalışıyordu ama çok zordu;

kalbi küt küt atıyordu. Onu öyle vahşice istiyordu ki kendisi bile şaşırmıştı. "Ama konuşmalıyız," dedi düzgün düşünmeye çalışarak.

"Sonra," dedi Conlan çatallı, çaresiz bir sesle. Angie'nin elini tutup onu kapıya doğru çekti. "Bana gidiyoruz."

Angie pes etti. Aksi mümkün değildi. "Koşabilir miyiz?"

"Kesinlikle."

Angie havanın aydınlık olduğunu görünce şaşırdı. Sonra anımsadı: Bu öğle yemeği randevusuydu. Yağmurun altında Yesler Caddesi'nden koşup Jackson'a döndüler.

Conlan anahtarını deliğe soktu.

Angie arkasına sokulup ona sarıldı. Ellerini Conlan'ın karnuna doğru kaydırды.

"Lanet," diye mırıldandı Conlan, başka bir anahtarı deneyerek. Kilit açıldı.

Conlan kapıyı itip Angie'yi asansöre doğru yönlendirdi. Kapılar açıldığında öpüşmeye devam ederek içeri girdiler.

Angie kızarmıştı. Conlan'ın her yerini okşayıp kendinden geçene kadar onu öptü.

Nefes alamıyordu.

Kapılar açıldı. Conlan onu kucağına alıp koridor boyunca taşıdı. Birkaç dakika -saniye- içinde Conlan'ın yatak odasındaaydılar.

Conlan onu nazikçe yatağına yatırdı. Angie unuttuğı türden bir arzuyla sersemlemiş halde uzandı. "Soyun," dedi boğuk bir sesle, Conlan'ın dirseklerine yaslanırken. Conlan yatağın ayak kısmına, Angie'nin bacaklarının arasında diz çöktü. "Senden uzakta yaşamıyorum," diye fısıldadı. Sesinde hem şaşkınlık hem de hayal kırıklığı vardı.

Angie bu anın bir bedeli olacağını biliyordu.

Şu anda bunu umursamıyordu.

YİRMİ BEŞ

Angie çırlıçıplak bir halde kocasının –eski kocasının– daire-sinin penceresinden Elliott Koyu’na bakıyordu. Yağmur etrafa bulanık bir görünüm veriyordu. Arabalar viyadüğün üzerinde kuzeye ve güneye doğru ilerliyordu. Pencere camları bütün bu trafiğin etkisiyle dişleri takırdatmaya benzer bir ses çıkarıyordu.

Şu anda bir film izliyor olsalardı, başarısız evlilikleriyle banışmalarına dair görüntüler ekranda belirdiğinde Angie bir sigara yakıp kaşlarını çatardı. Film günümüze döndüğünde ekranda ilk beliren görüntü Lauren’ın yüzü olurdu.

“Kaygılı bir halin var,” dedi Conlan.

Onu ne kadar da iyi tanıyordu. Yüzü profilden görünüp sırtı ona dönükken bile, Conlan bunu anlayabiliyordu. Belki de duruşuydu onu ele veren. Conlan, bir şeye üzüldüğünde Angie’nin kafasını eğip kollarını birleştirdiğini söylerdi hep.

Angie ona dönmedi. Pencere camına yansıyan yağmurun bulanıklaştırdığı hayaleti andıran yüzü kendisine bakıyordu. “Kaygılı değil de düşünceli diyebiliriz belki.”

Yatağın yayları gıcırdadı. Conlan doğrulmuştu belli ki. "Ange?"

Sonunda Angie yatağa dönüp onun yanına oturdu. Conlan onun koluna dokunup göğsünü öptü.

"Ne oldu?"

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi Angie.

Conlan geri çekildi. "Pek hoş bir şeye benzemiyor."

"Bir kız var."

"Öyle mi?"

"İyi bir kız. Notları çok yüksek. Çalışkan."

"Ve bizimle ilgili, öyle mi?"

"Eylül'de onu işe aldım. Haftada yaklaşık yirmi dört saat restoranda çalışıyor. Okuldan sonra ve hafta sonları. Annem bunu itiraf etmekten hoşlanmasa da bugüne kadarki en iyi garsonu olduğunu biliyorum."

Conlan ona baktı. "Nasıl bir trajedi yaşamış?"

"Bir tane değil ki."

"Angie Malone, ben seni tanıyorum. Biz burada ne konuşuyoruz? Ve lütfen bana yalnızca harika bir garson kızdan bahsettiğini söyleme."

"Annesi onu terk etti."

"Terk mi etti?"

"Bir gün öylece çekip gitmiş."

Conlan'ın bakışları sabitti. "Ona kalacak bir yer bulduğunu söyle..."

"Ona kalacak bir yer verdim."

Conlan derin bir nefes aldı. "Kulübede seninle birlikte mi yaşıyor?"

"Evet."

Conlan'ın yüzüne, mavi gözlerine, büzüşen ağzına hayal kırıklığı çöktü. "Yani evinde genç bir kız yaşıyor."

"Öyle değil. Eskisi gibi değil yani. Ben yalnızca ona yardım ediyorum, şeye kadar..."

"Neye kadar?"

Angie iç geçirdi ve elleriyle yüzünü kapattı. "Bebek doğana kadar."

"*Lanet olsun,*" dedi Conlan, örtüleri üzerinden atıp yataktan kalkarak.

"Con..."

Conlan öfkeyle banyoya gidip kapıyı hızla kapattı.

Angie sanki karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti. Böyle olacağını biliyordu ama başka şansı var mıydı? İç geçirerek kıyafetlerini topladı ve giyindi. Ardından yatağa oturup beklemeye koyuldu.

Conlan sonunda üzerinde eski bir Levi's ve açık mavi bir tişörtle döndü. Öfkesi geçmiş gibiydi; şimdi yorgun görünüyordu. Omuzları yenilgisini kabullendiğini ele veriyordu. "Değiştiğini söylemiştin."

"Değiştim."

"Eski Angie de eve hamile bir kız getirmişti." Conlan ona baktı. "Bu da bizim sonumuzun başlangıcı olmuştu. Sen unuttun belki ama ben unutmadım."

"Öyle deme," dedi Angie, içinde bir şeylerin paramparça olduğunu hissederek. Conlan'a yaklaştı. "Ben de unutmadım. Bana bir şans ver."

"Ben sana bir ömür boyu şans tanıdım, Ange." Conlan etrafına, ardından da yatağa baktı. "Bu bir hataydı. Böyle olacağını tahmin etmeliydim."

"Bu kez farklı. Yemin ederim." Ona yanaştıysa da Conlan geri çekildi.

“Nasıl? Nasıl farklı olacak?”

“O ilgiye muhtaç, gidecek yeri olmayan on yedi yaşında bir kız. Ona yardım ediyorum ama artık sahip olmadıklarım yüzünden çılgına dönmüyorum. Ben bebeğim olmamasını kabullendim. Lütfen,” diye fısıldadı Angie. “Lütfen bunun farklı olduğunu göstermem için bana bir şans ver. Onunla tanışmaya gel.”

“Onunla tanışmak mı? Sarah Dekker’ın bizi düşürdüğü duruma rağmen...”

“O Sarah Dekker değil. Bu bebek Lauren’ın. Yalnızca gel ve onunla tanış. Lütfen. Benim için.”

Conlan ona uzun ve sert bir bakış attı, ardından, “Ben aynı şeyleri tekrar yaşamayacağım. O iniş ve çıkışları. O takıntıları,” dedi.

“Conlan inan bana...”

“O cümleyi bitireyim deme sakın.” Conlan dolabın üzerinden anahtarlarını alıp kapıya gitti.

“Çok üzgünüm,” dedi Angie.

Conlan duraksadı. Arkasına bakmadan, “Sen hep üzgünsün, değil mi Angie? Bunu unutmamam gerekirdi,” dedi.

Lauren geçen yılki dünya tarihi dersinde Viktorya Dönemi’nde Londra konulu bir makale yazmıştı. Araştırma kaynaklarından biri *Fil Adam* adlı film. Saatlerce kütüphanede oturup küçük televizyon ekranında, zengin Londralıların, bir insanın dayanabileceğinden çok daha fazla işkenceye ve zulme maruz kalan zavallı John Merrick’e sataşp onunla alay etmelerini izlemişti. Ama fısıldaşmalar ve bakışlar da ona en az fiziksel deformasyonu kadar acı vermişti.

Lauren dedikodu konusu olmanın insanın canını ne kadar yaktığını şimdi anlıyordu. Fircrest’teki yılları boyunca onu yalnızca olumlu ilginin odağına oturtan bir kusursuzluğun peşinde koşmuştu. Derse

asla geç kalmaz, kurallara aykırı davranmaz, diğerk öğrencilerle ilgili kaba yorumlar yapmazdı. Her yönüyle Sezar'ın karısı gibi olmaya çalışmıştı; hiçbir suçlamada bulunulmayacak biri.

Güçlünün de günün birinde düşebileceğini, zeminin ne kadar sert olduğunu bilmesi gerekirdi.

Herkes ona bakıyor, onu parmakla gösterip fısıldaşıyordu. Öğretmenler bile onu görünce şaşırıp sinirleniyordu. Kolayca havaya karışıp masum insanlara bulaşan ölümcül bir virüs taşıyordu sanki.

Okuldan sonra kahkahalar atıp bağrıışan kalabalığın arasına daldı. Çoğu arkadaşı olan bu insanların arasında bile kendini farklı hissediyordu. Hepsinden ayrı. Kafasını eğip görünmez olmaya çalıştı.

"Lauren!"

İçgüdüsel olarak kafasını kaldırdı ama anında pişman oldu.

Grup bayrak direğinin etrafında toplanmıştı; Susan ile Kim hemen yanındaki taş çıkıntıya oturmuş, David ve Jared de *hacky sack* oynuyordu.

Kendini kaçınılmaz olana hazırladı. Kütüphaneye gizlenerek öğle yemeğinde onlardan kaçmıştı ama şimdi onlara merhaba demekten başka seçeneği kalmamıştı.

"Selam çocuklar," dedi gruba yaklaşarak. Temkinli yaklaşmaya çalışırken David'in de aynı şekilde davrandığını gördü.

Uzaktan bakiştılar.

Kızlar yanına sokulup kolundan çekıştirdiler. Okulun arkasında, futbol sahasındaki kendi yerlerine doğru peşlerinden gitti. Erkekler de *hacky sack*'le onları izliyordu.

"Söylesene, nasıl bir şey?" diye sordu Kim, hepsi kale direğinin yanında toplandığında.

“Korkunç,” diye yanıtladı Lauren. Bu konuda konuşmak istemiyordu ama kendisiyle konuşmaları, arkasından konuşulmasından iyiydi. Hem onlar en yakın arkadaşlarıydı.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Susan, sırt çantasında bir şey ararken. Sonunda bir kutu kola çıkardı. Bir yudum alıp diğerlerine verdi.

David, Lauren’ın arkasına geçip kolunu beline doladı. “Bilmiyoruz.”

“Neden aldırmadınız?” diye sordu Kim. “Benim kuzenim öyle yaptı.”

Lauren omuz silkti. “Yapamadım.” Buradan çok, çok uzakta olabilmeyi diledi. Angie’nin yanında, kendini güvende hissettiği yerde...

“David kürtaждан son anda vazgeçtiğini söyledi. Bu çok güzel. Benim Sylvia Teyzem geçen yıl bir evlat edindi. Şimdi çok mutlu,” dedi Susan kolaya uzanarak.

Lauren, David’e baktı.

İlk defa onun çekip gidebileceğini, bu olayı diğer lise anlarıyla birlikte geride bırakabileceğini fark etti. Günün birinde onuncu sınıfta aldığı En Değerli Oyuncu Ödülü veya mezuniyet notu gibi unutulup gidebilirdi. Lauren bunu neden daha önce fark edememişti?

Bu konuda birlikte olduklarını sanıyordu ama ansızın zihninin alarmı öttü. Hamile kalan kızdı.

“Benimle gel,” diye fısıldadı David’e, onu bir kenara çekerek. David onun peşinden açık tribünün yanındaki karanlık ve sessiz yere gitti.

Lauren umutsuzca David’in ona sarılmasını, onu öpüp rahatlatmasını bekledi ama David orada öylece durmuş, Lauren’ın karnına bakıyor, kafa karışıklığı aşkı kadar belli oluyordu.

“Ne?”

“Ben yalnızca... tatilde seni özleyeceğim.” Lauren, David’in onu da davet etmesini isterdi ama bu aile tatiliydi.

“Babam ocak ayına bir görüşme ayarladı. Bir avukatla.” David geri çekilip Lauren’a baktı. “Evlat verme konusuyla ilgili.”

“Ondan vaz mı geçiyoruz?” dedi sesindeki acıyı duyarken. Onun için çok kolay olmalıydı.

“En azından ne diyeceklerini dinlemeliyiz.” David dokunsalar ağlayacaktı, hem de futbol sahasının tam ortasında, birkaç metre ötedeki arkadaşlarının gözlerinin önünde.

Lauren biliyordu: Bütün bu olanlar David açısından da kolay değildi.

“Evet,” dedi, “tabii. Dinlemeliyiz.”

David ona baktı. Lauren kendini ondan çok uzakta, çok daha yaşlı hissetti. “Belki sana bir yüzük alırım. Aspen’de çok güzel kuyumcu dükkânları var.”

Lauren’ın kalp atışları hızlanmıştı. “Gerçekten mi?”

“Seni seviyorum,” dedi David.

Kelimeler eskisinden farklı çıkmıştı ağzından, sanki çok uzaklardan mırıldanmış ya da suyun içinde ağzını kımıldatarak söylemeye çalışmıştı. Lauren eve vardığında o sözlerin çıkardığı sesi tamamen unutmuştu.

Angie *ricotta gnocchi* tarifini dördüncü defadır okuyordu. Aptal bir kadın olduğunu düşünmezdi ama *gnocchi*’lere çatal dişiyle nasıl şekil vereceğini bir türlü anlayamıyordu.

“Unut gitsin.” Hamuru halat gibi yuvarlayıp ufak parçalara böldü. Yemek yapmayı öğrenmeye karar vermişti ama bunu hayatının mesleğine dönüştürmeye de niyeti yoktu. “İyi oldu.”

Sonra sosu karıştırdı. Cızırdayan sarımsakla soğanın ve kaynayan domatesin keskin kokusu kulübeyi doldurmuştu. Tabii ki annesinin yaptığı gibi olmamıştı; onun yaptıklarının kokusunu hazır sosların hiçbirinde bulamazdınız. Ailesinden kimsenin uğramamasını ümit ediyordu.

En azından yemek pişiriyordu.

Terapatik etkisi olmalıydı. Ablaları hep böyle derdi. Angie bunu deneyecek kadar çaresizdi ama artık biliyordu. Tüm o çırpmalara, doğramalara ve soymalara rağmen aklından çıkmıyordu.

Ben aynı şeyleri tekrar yaşamayacağım. O iniş ve çıkışları. O takıntıları.

Belki de Conlan'a Lauren'dan bahsetmemeliydi. En azından şimdilik. Belki de önce aşklarının yeniden filizlenmesini beklemeliydi önce.

Hayır.

O zaman eski günlerde yaptığını yapmış olurdu. Onun yalnızlığının yanı başında durmasına rağmen asla sınırı geçmeyip kendi yalnızlığında kaldığı zamanlardaki gibi. Conlan, Angie'deki değişim belirtilerini görmese de Angie görüyordu.

Dürüstlük onun tek seçeneğiydi.

O gün bir iki defa pişmanlık yolunda bir iki tur atmış, neredeyse Lauren'ı evine davet etmemiş olmayı dilemişti ama gerçekten öyle hissetmiyordu. O kıza yardım ettiğine sevinmiyordu.

Bir demet fesleğen yaprağını yıkayıp doğramaya başladı. Bıçağın darbeleriyle bir topak oluşturmuştu. Geri kalanını da makasıyla kesti.

Ön kapı açıldı. Lauren eve gelmişti. Sırlısıkla haldeydi.

Angie saate baktı. "Erkencisin. Seni alabilirdim..."

"Seni o dertten kurtarmak istedim." Lauren paltosunu çıkarıp demir askıya astı, ardından ayakkabılarını sertçe ayağından fırlattı. Dank diye duvara çarpmışlardı.

“Lütfen ayakkabılarını düzgünce koy,” dedi Angie otomatik olarak annesini taklit eder gibi. Bunu fark edince güldü.

“Komik olan nedir?”

“Benim. Bir an annem gibi konuştuğumu fark ettim.” Fesleğini sosa döktü ve tahta bir kaşıkla bir kez karıştırıp kapağı kapattı. “Evet,” dedi kaşığı bırakırken. “Okuldan sonra David’le görüşürsün diye düşünmüştüm.”

Lauren sefil bir ifadeyle baktı. “Ya, evet.”

“Bak ne giyeceğim. Hemen gidip üzerine kuru bir şeyler giy, sonra da sıcak çikolata içip sohbet edelim.”

“Senin işin var.”

“Yemek yapıyorum. Ki bu yemeği büyük ihtimalle dışarıda yiyeceğimiz anlamına geliyor. Yani yine giyinmen gerekecek.”

Sonunda Lauren’ın yüzünde bir tebessüm belirdi. “Tamam.”

Angie yemeğin altını kısıp ev yapımı sıcak çikolata yaptı. İyi yaptığı birkaç şeyden biriydi bu. İşini bitirip oturma odasındaki bir koltuğa yerleştiğinde Lauren da üst kattan geldi.

“Teşekkürler,” dedi Lauren, bir fincan sıcak çikolatayı alıp pencerenin yanındaki deri koltuğa oturdu.

“Anladığım kadarıyla günün iyi geçmemiş,” dedi Angie, nazik olmaya çalışarak.

Lauren omuz silkti. “Ben kendimi... arkadaşlarımdan yaşı hissediyorum.”

“Sanırım bunu anlıyorum.”

“Onlar iç savaş çıkar mı diye kaygılanırken, ben üniversiteye giderken bakıcı parasını nasıl öderim diye kaygılanıyorum. Ortak bir yönümüz yok gibi.” Kafasını kaldırdı. “David bana yüzük alacağını söyledi.”

“Bu bir evlenme teklifi mi?”

Bunu söylememeliydi. Zavallı Lauren’ın yüzü buruştu. “Sanmam.”

“Ah, tatlım, ona karşı bu kadar sert olma. Yetişkin erkekler bile baba olma fikrine kolay alışamıyor. David muhtemelen kendini uçaktan atılmış ve onu sabırsızca bekleyen sert zemine doğru düşüyormuş gibi hissediyordur. Yere çok sert biçimde vuracağını biliyor. Korkması da seni daha az sevdiği anlamına gelmiyor.”

“Buna dayanabilir miyim bilmiyorum. Beni sevmemesine yani.”

“Seni anlıyorum.”

Lauren şiddetle kafasını kaldırdı. Gözlerini silip burnunu çekti. “Affedersin. Bu konuyu açmamalıydım. Senin de üzülmeni istemem.”

“Ne demek istiyorsun.”

“Sen eski kocanı hâlâ seviyorsun. Ondan nasıl bahsettiğini görüyorum.”

“O kadar belli ediyor muyum?” Angie ellerine baktı ve ardından kısık bir sesle, “Bugün onunla görüştüm,” dedi. Bu sırrı onunla neden paylaştığını bilmiyordu. Belki de birine anlatma isteği vardı yalnızca.

“Gerçekten mi? O da seni hâlâ seviyor mu?”

Angie, Lauren’ın sesindeki ümidi fark etmiş, yanıp kül olmuş bir aşkın yeniden alevlenebileceğine inanmak istediğini anlamıştı. Hangi kadın buna inanmak istemezdi ki? “Bilmiyorum. Köprünün altından çok sular aktı.”

“Burada yaşamam hoşuna gitmemiştir.”

Lauren’ın gözlem gücü Angie’yi şaşırttı. “Neden öyle dedin?”

“Hadi Angie. Diğer hamile kızın size yaptıklarından sonra mı?”

“O başkaydı,” dedi Angie, daha birkaç saat önce Conlan’a söylediklerini tekrarlamış, o sözlerle inanma ihtiyacını yüreğinin derinliklerinde hissetmişti. “Sarah’yı tabii ki önemsliyordum ama

benim asıl istediğim karnında taşıdığı bebeğiydi. O çocuğu evlat edinecek, kendi hayatımıza dahil edip Sarah'yla vedalaşacaktık. Gündelik yaşantımızda var olmayacaktı. Ama sen farklısın."

"Nasıl?"

"Ben seni önemsiyorum Lauren. Seni." Angie iç geçirdi. "Evet, kimi zaman eski ihtiyaçlarım su yüzüne çıkmıyor değil. Bazen üst kattaki yatağıma uzandığımda gözlerimi kapayıp senin benim kızım olduğunu hayal ediyorum. Ama bu beni eski halime dönüştürmediği gibi bana acı da vermiyor. Conlan'ın bunu görmesini sağlamalıyım." Angie kafasını kaldırdı. Artık Lauren'la konuşmadığını fark etti. Kendi kendine konuşuyordu.

Lauren ona bakıyordu. "Ben de bazen senin benim annem olduğunu hayal ediyorum."

"Öyle mi?" Bu tek kelime, ağzından verdiği nefesinin arasında kaybolmuştu.

"Keşke öyle olsaydın."

Angie bu söz üzerine ağlamak istedi. İkisi de içlerinde aynı parçanın eksikliğini duyuyorlardı, o ve Lauren; neden bu kadar kolay bir araya geldikleri belliydi.

"Bir bir ekibiz," dedi Angie yumuşak bir sesle. "Sen ve ben. Tanrı bizim birbirimize ihtiyacımız olduğunu biliyordu." Gülümsemeye çalışırken gözlerini sildi. "Hadi artık bu kadar hüznün ve karamsarlık yeter. Ben şu lanet olası *gnocchi*'leri haşlasam iyi olacak. Sen de sofrayı kurabilirsin."

Lauren yatağına uzanmış, fotoğraflara bakıyordu. Düzinelercesini önüne yaymıştı. Bay ve Bayan DeSaria. Birlikte, ayrı ayrı ve kombinasyon halinde üç kız. Baharda, yazın, kışın, sonbaharda çekilmiş fotoğraflar. Plajda, dağlarda, hatta birkaç tane de yol kenarında. Lauren

bu güzel fotoğraflara bakarken, hayatı boyunca böyle sevilmenin, hep gülümseyen ve elini hiç bırakmayan bir babası olmasının nasıl bir duygu olabileceğini düşündü.

Benimle gel, diyecekti, bugün şunu yapacağız...

Kapı çaldı.

Lauren ayaklarını kaldırıp yataktan fırladı. Ailenin özel fotoğraflarına bakarken yakalanmak istemiyordu. Kapıyı, dışarıyı görmeye yetecek kadar araladı.

Angie'nin sol gözü kapı aralığından ona bakıyordu. "On dakika içinde çıkıyoruz."

"Biliyorum. İyi eğlenceler." Lauren kapıyı kapayıp ayak seslerini dinlemeye koyuldu.

Kapı tekrar çaldı.

Kapıyı açtı.

"O sözle ne demek istedin?" diye sordu Angie.

"Hangi sözle?"

"İyi eğlenceler dedin."

"Evet. Merkezde."

"Bugün Noel."

"Biliyorum. O yüzden merkeze gidiyorsunuz. Dün gece hepsini anlattın ya. DeSaria'ların çekirge gibi kasabaya akın ettiğini ve önlerine çıkan her şeyden yediklerini anlattın. İyi eğlenceler."

"Anlıyorum. Ve sen DeSaria değilsin."

Lauren anlamamıştı. "Değilim."

"Noel gecesinde seni burada tek başına bırakıp gerçek ailemle birlikte kurabiyeler yiyip sıcak şarap mı içeceğimi sandın sen?"

Lauren kızardı. "Şey, o şekilde söyleyince..."

"Hadi giyin. Şimdi yeterince açık oldu mu?"

Lauren yüzündeki tebessümün büyüdüğünü hissetti. "Evet, hanımefendi."

"Kalın giyin. Bembeyaz bir Noel gecesi geçireceğimiz tahmin ediliyor. Ve lütfen bir hanımefendi olamayacak *kadar* genç olduğumu da unutma."

Lauren kapıyı örtüp yatağa koştu. Seçtiği birkaç fotoğraf dışında hepsini avuçlayıp kutuya yerleştirdi ve kutuyu yatağın altına itti. Ardından tek kullanımlık iki fotoğraf makinesini komodinin çekmesine sakladı. Bütün kanıtları özenle gizledikten sonra bol paça Target kotunu, siyah boğazlı kazağını ve kürklü paltosunu giydi.

Angie alt katta onu bekliyordu. Koyu yeşil yün elbisesi, siyah çizmesi ve siyah peleriniyle çok güzel görünüyordu. Hoş bir şekilde dalgalanarak inen uzun, koyu renk saçları ona modern bir görünüm vermişti.

"Harika görünüyorsun," dedi Lauren.

"Sen de öyle. Hadi gidelim."

Dışarı çıkıp arabaya bindiler. Kasabaya giden yol boyunca konuştular. Önemli konulardan değil, sıradan şeylerden.

Front Caddesi'ne vardıklarında trafik adım adım ilerliyordu.

"Noel'de herkesin dışarıda olduğuna inanamıyorum," dedi Lauren.

"Son ağaç ışıklandırma töreni yapılıyor."

"Ah," dedi Lauren, neden bu kadar heyecan yarattığını anlamadan. Yıllardır bu kasabada yaşıyordu ve bu törenlerin birine bile katılmamıştı. Hafta sonlarıyla tatillerde hep çalışmıştı. David "güzel" olduğunu söylese de o da yıllardır bu törenlere katılmamıştı. Ebeveynleri "çok kalabalık" olduğunu bahane ediyordu.

Angie bir park yeri bulup arabayı oraya çekti.

Lauren arabadan iner inmez Noel'in ilk sesini duydu: Çanları. Kasabadaki bütün kiliseler çanlarını çalıyordu. Yakınlarda bir yerlerden yaklaşan bir at arabasının sesi geliyordu; toynakların çıkardığı takır tukur seslerini ve koşum takımlarının zil sesini duyabiliyordu.

Kasaba meydanında onlarca –belki yüzlerce– turist geziniyor, bir dükkândan diğerine gidip sıcak çikolatayla romlu pastadan şekerlemeye kadar her tür şeyin satıldığı standların önünde birikiyorlardı. Rotary Kulübü, bayrak direğinin yanında kestane kavuruyordu.

“Angela!” Maria’nın sesi kalabalığın içinde çınladı.

Lauren’ın anımsadığı bir sonraki şey, anında DeSaria ailesine dahil edildiği idi. Herkes bir ağızdan konuşuyor, espriler yapıyor, el ele tutuşuyordu. Stand stand gezip sunulan her şeyi kabul ediyor, o anda yiyemedikleri şeylerden torbalarca satın alıyorlardı. Lauren aileleriyle birlikte kalabalıkta ilerleyen birkaç okul arkadaşını gördü. Bir kereliğine de olsa kendini bir şeyin dışında değil, içinde hissetti.

“Vakit geldi,” dedi Mira sonunda. Bu lafın üstüne hepsi birden durdular. Aslında bütün kasaba donmuştu sanki.

Işıklar söndü. Her yer karardı. Gökyüzü, yıldızlar ansızın muhteşem göründü. Kalabalık bekliyordu. Angie Lauren’ın elini tutup nazikçe sıktı.

Noel ışıkları yandı. Yüz binlercesi aynı anda.

Lauren’ın soluğu kesildi.

Sihir.

“Çok güzel, değil mi?” dedi Angie.

“Evet.” Lauren boğazının düğümlendiğini hissetti.

Bir saat daha meydanda kalıp şimdilerde saat onda başlayan gece ayini için kiliseye gittiler. Lauren yanında Angie’yle birlikte kiliseye girerken neredeyse ağlayacaktı. Çocukluğunun hayali gerçekleşmişti

sanki; Angie'yi annesiymiş gibi görebilirdi kolayca. Ayinin ardından DeSaria'lar dağılıp her biri farklı yöne gitti.

Angie ile Lauren kalabalığın arasından, yol boyunca birbirlerine bir şeyler göstererek yürüdüler. Arabanın yanına vardıklarında kar yağmaya başladı. Eve ağır ağır gittiler. Kar taneleri iri ve şeffaftı. Tembel tembel yere düşüyorlardı.

Lauren en son ne zaman bir Noel'de kar yağdığını anımsamıyordu. Noel'de genellikle yağmur yağardı.

Mucize Sapağı'nda kar tutmuştu. Ağaç dallarını örtmüş, yol kenarlarında birikmişti. Bahçe, ışıltılı ve beyaz bir örtüyle kaplanmıştı.

"Yarın kızakla kaymaya gidebilecek miyiz dersin?" dedi, koltuğunun üzerinde sıçrayarak. Küçük bir çocuk gibi davrandığının farkındaydı ama elinde değildi. "Belki de karda melek⁶² yaparsınız. Bir defasında televizyonda görmüştüm bunu. Hey, o da kim?"

Angie'nin evinin ön kapısındaki altın rengi ışığın altında duruyordu. Yoğun yağın kar yüzünün seçilmesine engel oluyordu.

Araba durdu.

Lauren arabanın ön camından ona bakıyordu.

Adam verandadan inip onlara yaklaştı.

Lauren o anda anladı. Eski Levi's pantolonla siyah deri ceket giyen adam Conlan'dı. Solgun yüzündeki gözleri kocaman açılmış olan Angie'ye baktı.

"Bu o mu?"

Angie kafasını salladı. "O benim Conlan'ım."

"Vay canına" Lauren'ın ağzından çıkan tek sözdü. Pierce Brosnan'a benziyordu. Arabadan indi.

62 Kar tabakasının üzerine uzanıp kollarla bacakların birkaç defa açılıp kapanmasıyla elde edilen melek biçimi. (ç. n.)

Conlan, araba yolundaki çakıl taşlarını ezerek ona yaklaştı. "Sen Lauren olmalısın."

Sesi alçak ve derinden geliyordu, gençliğinde çok sigara veya içki içmiş gibi.

Lauren geri çekilmemek için kendini zor tuttu. O güne dek gördüğü en mavi gözlere sahipti ve bakışları iliklerine işlemişti sanki. Ona kızmış gibi bir hali vardı. "Evet."

"Conlan," dedi Angie nefes nefese ona yaklaşarak.

Conlan, Angie'ye bakmadı. Bakışlarını Lauren'a odaklamıştı. "Seninle tanışmaya geldim."

YİRMİ ALTI

Angie, Conlan'ın Lauren'la mesafesini korumaya çalıştığını açıkça görüyordu. Muhabirliğe özgü tarafsızlık zırlarını kuşanmıştı, birkaç yama parçası kalbini koruyabilecekti sanki. Masanın başında dimdik oturmuş, kâğıtları karıştırıyordu. Bir saattir kâğıt oyunu oynuyor, sürekli konuşuyorlardı ama Angie bunu sohbet olarak tanımlayamazdı. Sorgulama demek daha uygundu.

“Üniversiteye başvurdu mu?” diye sordu Conlan bir sonraki eli dağıtırken. Lauren'a bakmıyordu. Angie bunun eski bir muhabir hilesi olduğunu biliyordu. Bakma; bunun sıradan, önemsiz bir soru olduğunu düşünürler.

“Evet,” diye yanıtladı Lauren gözlerini kâğıtlarından ayırmadan.

“Nereye?”

“USC, Pepperdine, Stanford, Berkeley, UW, UCLA.”

“Üniversiteye gitmeyi hâlâ düşünüyor musun?”

Bebekten konu açılacağını fark eden Angie keskin bir bakışla gözlerini kâğıtlardan çekti.

Lauren şaşırtıcı biçimde doğrudan Conlan'a bakıyordu. Bu kadarının yettiğini düşünüyordu belli ki. "Üniversiteye gideceğim."

"Zor olacaktır," dedi Conlan kâğıt çekerken.

"Kabalık etmek istemem, Bay Malone," dedi Lauren, güçlü bir sesle, "ama hayat her zaman zorluklarla doludur. Asla pes etmediğim için Fircrest'ten burs kazandım. Üniversiteden de aynı sebeple burs kazanacağım. Ne yapmam gerekiyorsa, yapacağım."

"Sana yardım edecek akrabaların yok mu?"

"Angie bana yardım ediyor."

"Ya kendi ailen?"

Lauren sessizce yanıt verdi, "Ben yalnızım."

Zavallı Conlan. Angie onun, elinde kâğıtlarla hemen oracıkta, masanın başında eriyip gideceğinden korktu. Muhabir ifadesi kaybolmuş, endişeli bir adamın hüznü, buruşuk yüzlü ifadesine bürünmüştü.

Angie onun içine düştüğü duygusal durumdan kurtulmaya çalıştığını görebiliyordu ama bir kızın gözyaşlarıyla kapana kısılmıştı. Conlan hafifçe öksürdü. "Angie bana gazetecilik okumak istediğini söyledi." İşte başlamıştı: Avantajı ele geçirmeye çalışıyordu.

Lauren kafasını salladı. İki gözü birden ıslık ıslık parladı. "Evet."

Conlan üstünlüğü ele geçirmiş gibi davrandı. "Belki günün birinde benimle çalışmak istersin. Seni oradaki bazı insanlarla tanıştırmam, muhabirlerin nasıl çalıştıklarını görürsün."

Angie o geceyi tekrar gözden geçirdiğinde, her şeyin bir anda nasıl değiştiğini gördü. Sorgulama bitmiş, yerini ufak çaplı bir partiye bırakmıştı. Bir saat sonra konuşup gülerek kâğıt oynuyorlardı. Conlan saçmasapan suçlarla ilgili komik hikâyeler anlattı. Angie ile Lauren da kurabiye yaparken başlarına gelen aksilikleri anlattılar.

Saat on gibi telefon çaldı. Aspen'den David arıyordu. Lauren telefonla üst kata çıktı.

Conlan, Angie'ye bakıyordu. Angie çok emin değildi ama sanki Conlan ilk defa yüzüne bakabilmişti.

"Neden geldin?" diye sordu Angie.

"Noel gecesi ve sen benim ailemsin."

Angie uzanıp onu öpmek istedi ama bunun garip kaçacağından korkup emin olamadı. Birlikte yaşayıp birbirlerini sevdikleri onca yıldan sonra ayrılmışlardı. "Alışkanlık olması yetmez," dedi yumuşak bir sesle.

"Alışkanlık değil."

"Başlangıç mı?"

Conlan yanıt veremeden Lauren, önüne koca bir hayat serilmiş bir kız gibi, yüzünde koca bir tebessümle odaya döndü. "Beni özlemiş," dedi sandalyesine yerleşip masaya eğilerek.

Angie ve Conlan da hemen kâğıtlarına döndüler. Bir saat sonra havadan sudan konuşuyorlardı.

Angie'nin yıllardır geçirdiği en güzel geceydi bu. Öyle ki gece yarısı olup Lauren uyuyacağını söylediğinde Angie onu oyalamaya çalıştı. Bu gecenin bitmesini istemiyordu.

"Ange," dedi Conlan, "bırak da kızcağız uyusun. Geç oldu. Uyumazsa Noel Baba nasıl gelebilir?"

Lauren güldü. Gençlere ve genç kızlara özgü ümidin sesiydi bu. Angie bu sesi duyduğuna memnundu. "İyi geceler," dedi Lauren, Angie'ye yanaşıp ona sarılarak. "Mutlu Noeller," diye mırıldandı. Geri çekilirken, "Yaşadığım en güzel Noel Gecesi'ydi bu," diye ekledi. Ardından Conlan'a gülümseyip odadan ayrıldı.

Angie sırtını sandalyeye yasladı. Lauren gidince oda sessizliğe gömülmüştü.

“Hamilelik sürecini nasıl atlatacaksın?” diye sordu Conlan nazikçe, kelimeler canını yakmıştı sanki. “Karnının büyüdüğünü izleyip bebeğin tekmelerini hissetmenin ve bebek kıyafeti alışverişlerinin üstesinden nasıl geleceksin?”

“Canım yanacak.”

“Evet.”

Bakışları sabitti ama sesi öyle değildi. “Onun yanında olamamak canımı daha çok yakar.”

“Biz bunları daha önce de yaşadık.”

Angie bu konuyu, *onları* düşündü. Sarah Dekker’la da kâğıt oynamışlar, televizyon izlemişler, yeni kıyafetler almışlardı. Ama o zaman onları birbirlerine bağlayan doğacak bebektir. “Hayır,” dedi Angie sonunda. “Böyle yaşamadık.”

“Sen çok çabuk umutlanıyorsun Angie. Bizi mahveden biraz da buydu. Nasıl vazgeçeceğini bilmiyorsun.”

“Elimde umuttan başka bir şeyim yok.”

“Hayır. Ben varım.”

Bu sözün gerçekliği tüm ağırlığıyla Angie’nin kalbine çökmüştü. “Bu gece geriye bakmayalım. Seni seviyorum. Şimdilik bu kadarı yeterli olmaz mı?”

“Bu gecelik mi demek istedin?”

Angie kafasını salladı. “Alkolikler bile arada mola verir. Belki eski âşıkla da aynı şeyi yapabilir.”

Bu söz üzerine Conlan eğilip Angie’yi boynundan kavrayarak kendine çekti. Göz göze geldiler; Angie’nin gözleri dökülmemiş yaşlarla ışıldarken, Conlan’ın kiler kaygıdan kararmıştı.

Conlan onu öptü. Angie’nin buna ihtiyacı vardı; o öpücüğe sandığından da çok ihtiyacı vardı hem de. Ardından kendini onun

kollarında üst kata çıkarken buldu. Conlan onu eski odasına götürüyordu.

Angie kahkahayı bastı. "Büyük odaya. Artık yetişkiniz."

Conlan dönüp kapıyı açtı ve odaya girdikten sonra arkasından örttü.

Angie ertesi sabah uyandığında bütün vücudu ağrıyordu. Bir yana dönüp Conlan'a sokuldu ve kirli sakallı çenesini öptü. "Mutlu Noeller," diye mırıldandı, elini onun çıplak göğsünde gezdirirken.

Conlan kirpiklerini kırıştırtarak gözlerini açtı. "Mutlu Noeller."

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca Angie ona baktı, meme ucu onun göğsüne yaslanmış, bedeni, tatlı ve keskin bir özlem duygusuyla kıvranıyordu. Kalplerinin yine birlikte attığını hissedebiliyordu. Angie onu öptüğünde, her şeyi, iyi günleri, kötü günleri, ikisinin arasındaki günleri düşünerek öpüyordu. Geçen yılların üzerindeki tabakayı soyarak kendini eskisi gibi genç, umarsız ve ümit dolu hissettiren bir öpücüktü bu.

Angie hayretle Conlan'ın yanaklarına dokudu. Belki de kocaları savaştan dönen kadınların hissettiği duyguydu bu. Hüzünlü ve mümkün olabileceğini sandıklarından çok daha fazla âşık. "Sev beni," diye fısıldadı.

"Seni sevmemeyi denedim ama işe yaramadı," dedi Conlan onu kendine çekerek.

Çok sonra, Angie yeniden düzenli nefes alıp vermeye başlayıp titremesi geçtiğinde yataktan kalkıp sabahlığını aramaya koyuldu. "Bizimle birlikte annemin evine gelecek misin?"

Conlan sırttı. "Dedikodu kazarı da kaynamaya başlar böylece."

"Lütfen."

"Noel sabahında başka nerede olabilirim ki?"

Angie kakhahayı bastı. Kendini ne kadar da iyi hissediyordu. "Hadi giyin. Geç bile kaldık." Sabahlığını bulup hemen giyindi ve koridordan Lauren'ın odasına yürüdü. Angie onun çoktan uyanıp giyindiğini ve hediyeleri açmak için sabırsızca beklediğini sanıyordu ama hâlâ uyuyordu.

Angie yanına gidip yatağa oturdu. "Uyan tatlım," dedi, Lauren'ın saçlarını gözlerinden çekerek.

Lauren kirpiklerini kırpıştırarak gözlerini çatı. "Günaydın," diye mırıldandı.

"Uyan bakalım uykucu. Bugün Noel."

"Tabii ya." Kızın gözleri tekrar kapandı.

Angie kaşlarını çatı. Hangi çocuk Noel sabahı yatağından fırlamazdı ki?

Yanıt, sorunun hemen peşinden geldi: Noel'e alışkın olmayan bir çocuk. O kadının, annesinin, tek laf etmeden apartmandan çıkıp gittiğini düşünmeden edemiyordu.

Eğilip Lauren'ın kafasına bir öpücük kondurdu. "Hadi bakalım, Uyuyan Güzel. On beş dakika içinde annemin evinde olmalıyız. Bizim ailede hediyeler erken açılır."

Lauren üzerindeki örtüleri atıp banyoya koştu. Duşta ikinciye ılık su, zavallı üçüncüyeyse soğuk su kalacağını ikisi de biliyordu.

Angie yatak odasına döndü. Babasının eski ekose sabahlığını giyen Conlan'ın pencere kenarında durduğunu gördü. Elinde gümüş rengi ambalaja sarılı küçük bir kutu tutuyordu. Özel Noel kutlamlarını annesine gitmeden önce yaparlardı her zaman ama Angie bu yıl da aynı şeyin olmasını beklemiyordu.

"Bana hediye mi aldın? Ben sana..."

Conlan ona yaklaşıp hediyeği uzattı. "Ufak bir şey."

Angie ambalajı söküp beyaz kutuyu açtı. İçinde el yapımı çok güzel bir Noel süsü vardı. Bazı kısımları kristal, kanatları inanılmaz derecede güzel yontulmuş gümüş rengi bir melek.

"Geçen ay Rusya'da bulmuştum bunu, Svetlaska'yla röportaj yaptığımda."

Angie avucuna sığan güzel meleğe bakarken yıllar öncesindeki bir başka Noel sabahını anımsadı. *Çünkü hep seni düşünüyorum*, demişti ona Hollanda'dan aldığı küçük tahta ayakkabı biçimindeki süsü verdiğinde. Koleksiyona böyle başlamışlardı. Geleneğe dönüşmüştü. Sonunda Angie ona baktı. "Bunu geçen ay mı aldın?"

"Seni özledim," dedi Conlan kısık bir sesle.

Angie dolaba gidip en üst çekmedeki iç çamaşırlarının arasından bir şey çıkardı. Tekrar Conlan'a döndüğünde elinde küçük, mavi kadife bir kutu tutuyordu. "Benim de sana bir hediyem var," dedi Conlan'ın yanına döndüğünde.

İkisi de ne olduğunu biliyordu.

Conlan kutuyu Angie'den alıp açtı.

Düğün yüzüğü içindeydi. Pırlanta, koyu renk kadifenin üzerinde ıslıl ıslıl parlıyordu. Angie onu aldıkları günü Conlan'ın da anımsayıp anımsamadığını merak ediyordu. Birbirine âşık iki genç, tüm kalpleriyle aşklarının sonsuza dek süreceğine inanarak el ele dükkân dükkân gezmişlerdi.

"Bunu bana geri mi veriyorsun?" dedi Conlan.

Angie gülümsedi. "Sanırım er veya geç onu ne yapacağına karar verirsin."

* * *

Harika bir hayat.

34. Cadde'deki Mucize

Bir Noel Hikâyesi.

Lauren hayatının büyük bir kısmında o ünlü Noel filmlerini ve nicelerini izleyip şöyle düşünmüştü: *Ya, tabii*. Binlerce ışıkla, aile yadigârı aksesuarlarla süslenmiş Noel ağaçları. Şömine rafına yayılmış, tırabzanlara dizilmiş her dem yeşil ağaç dalları.

Bunlar *gerçek* değil, derdi. Sıradan çocukların yaşadığı Noel böyle değildi.

DeSaria evinin çiçeklerle süslü ön kapısından girdiğinde harkalar diyarına geldiğini sanmıştı. Her taraf, bütün masalar, pencere eşikleri, resim çerçeveleri süslenmişti. Camdan küçük ren geyiği, porselen kardan adam, pirinç kızaklar, parlak renkli toplar. Odanın köşesindeki ağaç kocamandı ve üzerinde öyle çok süs vardı ki yeşil dallar görünmüyordu. Tepede güzel beyaz bir yıldız ışıltıyor, ucu tavana değiyordu.

Ve hediyeler.

Lauren bu kadar hediyeyi bir arada görmemişti. Conlan'a döndü. "Vay canına," diyebilirdi yalnızca. Gece David'i arayıp gördüklerini ona anlatmak için sabırsızlanıyordu. En ufak detayı atlamayacaktı.

"Noel için ilk geldiğimde, ben de aynı şeyi düşünmüştüm," dedi Conlan gülümseyerek. "Benim babam anneme bir kızartma makinesi alır, paketlemeye bile gerek duymazdı."

Lauren o tür bir Noel'i kafasında canlandırabiliyordu.

Angie yanlarına geldi. "Biliyorum çok garip. Bir de yemek yiyişimizi gör. Pirana gibiyizdir." Kolunu Lauren'ın omzuna attı. "Mutfağa gel. Asıl hareket orada." Conlan'a sırtıttı. "Bence bu iyi olacak."

Oturma odasından çıkmaları neredeyse yarım saati bulmuştu. Genci yaşlısı Conlan'ı her gören çığlığı basıp oturduğu yerden fırlayarak ona sarılmıştı. Bir rock yıldızıyla karşılaşmışlar gibiydi. Lauren,

Angie'nin elini tutup kalabalığın arasında ona rehberlik etmesine izin verdi. Mutfağa vardığında serseme dönmüştü. Kapıda duraksadılar.

Maria kahvaltı masasında kurabiye yapmak için yeşil renkli hamuru kesiyordu. Mira zeytinlerle dilimlenmiş havuçları süslü bir kristal tepsiye diziyordu. Livvy kremaya benzer beyaz bir karışımı pastanın üzerine yayıyordu.

"Geç kaldınız," dedi Maria kafasını neredeyse kaldırmadan. "Beş kilometre öteden bile gelemiyorsun."

Conlan odaya girdi. "Benim yüzümden Maria. Dün gece kızını uyutmadım."

Kadınlar hep bir ağızdan çığlık atıp elleri havada Conlan'a doğru koştular ve ona sarılıp öptüler.

"Hepsi Con'u çok sever," dedi Angie, Lauren'a, ablalarına yol verirken.

Conlan ile Angie'yi öpücüklere boğup sarılma ve sorguya çekme faslının ardından kadınlar tekrar işlerinin başına döndüler. Lauren turpları gül şeklinde doğramayı, sos yapmayı öğrenip mezeleri tepsiye dizdi.

Ardından çocuklar mutfağa doluşup Maria'yı kolundan çekiştirerek hediyeleri açmak için yalvardılar.

"Tamam," dedi Maria sonunda, ellerindeki unu silerek. "Vakit geldi."

Angie, Lauren'ı kolundan kavrayıp onu, herkesin bulduğu yere oturduğu –sandalye, kanepa, tabure, şömine kenarı, yer– oturma odasına yönlendirdi.

Çocuklar ağacın etrafına toplanmış, hediyeleri odaya yayılmış insanlara dağıtıyorlardı.

Lauren bir bahaneyle evden çıkıp kapıyı arkasından örttü. Arabaya doğru koşup getirdiği tek hediyeyi aldı. Onu göğsünde

tutup sıcak, tarçın kokulu eve döndü ve şöminenin yanında oturan Angie'nin yanına başına çöktü.

Küçük Dani de gelip ona hediyesini verdi.

"Ah, bu bana değil," dedi Lauren. "Gel ben okumana yardımcı olayım..."

Angie, Lauren'ın bacağına dokundu. "O sana."

Lauren ne diyeceğini bilemedi. "Teşekkürler," diye mırıldandı ve hediyei özenle kucığına koydu. Elinde olmadan ona dokunup parmaklarını kaygan folyo kâğıdın üzerinde gezdirdi.

Ardından ona bir hediye ve bir hediye daha geldi. Maria'dan. Livvy ve Mira'dan.

Lauren daha önce hiç bu kadar hediye almamıştı. Angie'ye dönüp "Ben bilmiyordum. Ben onlara hediye..."

"Karşılıklı olması gereken bir şey değil bu tatlım. Ailem alışveriş yaparken seni de unutmamış. Hepsi bu."

Odanın ortasındaki çocukların yarattığı arbededen kaçan Conlan, Lauren'ın diğer yanına oturdu. Lauren ona yer açmak için Angie'ye doğru kaydı. "Şaşırtıcı değil mi?"

Lauren titrek bir kahkaha attı. "Kesinlikle."

"Hepsi bu kadar anneanne," diye haykırdı çocuklardan biri ve bu kadarı yetti. Herkes hediyesini açmaya başladı. Yırtılan kâğıt sesi elektrikli testere kadar gürültülüydü. Çocuklarla yetişkinler neşeyle ciyaklıyor, öpüşmek için birbirlerine koşuyorlardı.

Lauren eğilip kendi hediye tomarının arasından bir paketi seçti. Mira, Vince ve çocuklardan gelendi bu.

Paketi açmaya neredeyse korkuyordu. Şu an yaşadığı an tükenecekti çünkü. Kâğıdı kenarından yırtıp tekrar kullanmak üzere özenle katladı. Onu izleyen biri var mı diye kafasını kaldırdı. Neyse ki herkes kendi hediyeleriyle uğraşıyordu. Beyaz kutunun kapağını

kaldırdı. İçinde nakışlı, karpuz kollu bir bluz vardı. Hamilelik elbisesi niyetine giyebilirdi.

Bu düşünce kalbini sıkıştırdı. Kafasını kaldırıp odaya baktı, Mira ile Vince kendi hediyelerini açmakla meşgullerdi. Ardından Livvy ile ailesinden gelen gümüş bileziği açtı. Maria'dan bir yemek kitabı gelmişti. Son hediyesi ise Angie'den gelen elle işlenmiş deri kaplı bir günlüktü. Notta şöyle diyordu:

Sevgili Lauren'ıma:

Ailemizin en yeni üyesi.

Hoş geldin.

Sevgiler,

Angie

Lauren nota baktığında yanında oturan Angie şaşkınlığını dile getirmişti. "Aman Tanrım."

Lauren ona baktı.

Angie de Lauren'ın ona verdiği hediyeği açmıştı. Bu birkaç fotoğrafın konabileceği, farklı ebatlarda bölümler içeren, kenarları fildişi renkli, kırk üçe elli santim büyüklüğünde meşeden yapılmış bir çerçeveydi. Lauren çerçevenin kimi kısımlarına kutunun içinden seçtiği fotoğrafları koymuştu. Birkaçına da tek kullanımlık fotoğraf makinasıyla Şükran Günü'nde çektiği fotoğrafları yerleştirmişti.

Angie işaret parmağını babasıyla çekilmiş fotoğrafın üzerinde gezdirdi. O fotoğrafta Angie çiçekli bir çan etek, rengârenk yatay çizgili V yaka dar bir kazak giymişti. Babasının kucağına oturmuş, belli ki ona bir şey anlatıyordu. Fotoğrafı çeken kişi babasını gülerken yakalamıştı.

“Bu fotoğrafları nereden buldun?” dedi Angie.

“Bunlar kopya. Orijinalleri kutuda duruyor.”

Oda yavaş yavaş sessizliğe gömülmeye başlamıştı. Konuşmalar-
dan biri, ardından diğeri, sonra biri daha bitiyordu. Lauren herkesin
kendisine baktığını hissetti.

İlk ayağa kalkıp yanlarına gelen Maria’ydı. Angie’nin önüne diz
çöktü ve fotoğrafı kendi kucağına alıp bakmaya koyuldu. Kafasını
kaldırdığında gözleri yaşlıydı. “Bu Yellowstone gezimiz... ve yirmi
beşinci yıldönümü kutlamamız. Bunları nereden buldun?”

“Yatağımın altındaki bir kutunun içindelerdi. Kulübede. Affe-
dersiniz. Karıştırmamalıydım...”

Maria, Lauren’a sımsıkı sarıldı. “Teşekkürler.” Geri çekildiğinde,
gözlerinden yaşlar aktığı halde yüzü tebessümle aydınlanmıştı. “Bu-
nun sayesinde benim Tony’m Noel için bana geri geldi. Bu en güzel
hediye. O fotoğrafları yarın bana getirirsin, değil mi?”

“Elbette.” Lauren’ın tebessümü bütün yüzüne yayılmıştı. Kendini
dizginleyemiyordu. Maria yanlarından gittiğinde hâlâ sırtıyordu.
Angie elini sıkıp, “Bu çok güzel. Teşekkürler,” dedi.

DeSaria’ların evindeki Noel yemeği, Mariners’in⁶³ kendi stadında
yaptığı bir maçtan biraz daha sessizdi. Üç masa kurulmuştu. Her
biri dört sandalyeli iki masa oturma odasındaydı ve on altı kişinin
sıkış tı sıkış oturduğu diğer masa da yemek odasındaydı. Masalardan
biri küçük çocuklara, diğeri ise küçüklere göz kulak olması gereken
ergenlere ayrılmıştı. Tabii bu genellikle uygulanmayan bir görevdi.
Daha birkaç lokma yedikleri sırada büyüklerden biri gelip küçük-
lerden birini veya küçülerden biri gelip büyüklerden birini şikâyet
ederdi. Tabii ki kimse onlara dikkatini vermezdi ve üçüncü şarap

63 Seattle Mariners. Washington, Seattle’daki bir beyzbol takımı. (ç. n.)

şişesi bittiğinde çocuklar yemek odasına gelmenin anlamsız olacağını bilirlerdi. Yetişkinler çok eğleniyor olurdu.

Angie'nin babasının yokluğundaki bu ilk Noel'den beklentisi bu değildi. Herkes o güne kısık seslerin, hüzünlü gözlerin hâkim olmasını bekliyordu.

Lauren'ın hediyesi her şeyi değiştirmişti. Yıllardır görmedikleri bu fotoğraflar babalarını onlara geri getirmişti. Şimdi o eski anıların çerçevesinde konuşmak yerine, onları paylaşıyorlardı. Şu anda annesi Yellowstone'a yaptıkları geziyi ve Livvy'yi nasıl yanlışlıkla lokantada unuttuklarını anlatıyordu. "Üç küçük kızla bir köpeğin peşinden koşmak yeterince zordu." Kahkahayla güldü.

Gülmeyen tek kişi Livvy'ydi. Aslında gün boyunca sessizdi. Angie, ablasının evliliğinde daha şimdiden pürüzler yaşamaya başladığından endişe duydu. Masanın karşısından ona gülümsedi ama Livvy kafasını çevirdi.

Angie yemekten sonra Livvy'yle konuşmayı kafasının bir kenarına not edip sağ tarafına baktı. Lauren, Mira'yla neşeli bir sohbete dalmıştı.

Soluna döndüğünde Conlan'ın kendisine baktığını gördü.

"Gerçekten de çok tatlı bir kız," dedi Conlan.

"Seni de etkiledi demek ha?"

"Bu çok tehlikeli Ange. Gittiğinde..."

"Biliyorum." Angie arkasına yaslandı. "Biliyor musun, Con? Benim kalbim zaman zaman bazı parçalarını kaybedebilecek kadar büyük."

Conlan yavaş yavaş gülümsemeye başladı. "Bunu duyduğuma sevindim." Başka bir şey daha söyleyecekti ama bir bardağa vurulan çatalın çın-çın-çın sesi onu durdurdu.

Angie kafasını kaldırdı.

Livvy ve Sal ayağa kalktı. Sal çatalını şarap kadehine vuruyordu. Masa sessizliğe gömüldüğünde kolunu Livvy'nin omzuna attı. "Önümüzdeki Noel'de ailemize bir bebek daha katılacağını sizinle paylaşmak istiyoruz."

Kimse bir şey söylemedi.

Livvy, gözlerinde yaşlar belirerek Angie'ye baktı.

Angie acının içini kemirmesini bekledi ve kendini buna hazırlarken kaskatı kesildi. Conlan bacağına sıktı. *Sakin ol*, diyordu bu dokunuş.

Ama zaten sakindi. Bunu fark etmek Angie'yi gülümsetti. Ayağa kalkıp masanın etrafını dolaşarak ablasını sımsıkı kucakladı. "Sizin adınıza sevindim."

Livvy geri çekildi. "Gerçekten mi? Sana söylemeye çekiniyordum."

Angie gülümsedi. Acı yerli yerindeydi, elbette öyle olacaktı, bir cam parçası gibi kalbine saplanmıştı. Ve kıskançlık da. Ama artık eskisi kadar acı vermiyordu. Belki de artık bu acıya katlanmayı öğrenmişti. Gerçekten de tek emin olduğu, sessiz bir odaya koşup ağlama gereksinimi duymadığı ve yüzündeki tebessümün zoraki olmadığıydı. "Gerçekten."

Bunun üzerine konuşmalar tekrar başladı.

Angie yerine döndüğünde annesi duaya başlamıştı. Dua bitip babası ve Sophia dahil kaybettikleri sevdiklerinin isimlerini saydıklarında Conlan, Angie'ye doğru eğildi.

"Gerçekten iyi misin?"

"Çok şaşırtıcı, değil mi?"

Conlan uzunca bir süre ona bakıp tatlı bir sesle, "Seni seviyorum Angela Malone," dedi.

* * *

“Saat kaç?” diye sordu Lauren kafasını dergisinden kaldırarak.

“Son sorduğundan on dakika sonrası,” diye yanıtladı Angie.
“Gelecek. Meraklanma.”

Lauren dergiyi bıraktı. Okuyormuş gibi yapmak anlamsızdı. Oturma odasının penceresine gidip dışarıya baktı. Gece ağır ağır okyanusun üzerine düşüyordu. Dalgalar artık güçlkle görünüyordu, kömür karası kıyı boyunca uzanan gümüş rengi bir çizgi gibi. Ocak ayı West End’e doğu rüzgârlarıyla gelmiş, soğuk nefesi ağaçları geriye yatırmıştı.

Angie yanına gelip kolunu genç kızın beline doladı. Lauren yana yaslandı. Her zamanki gibi Angie onu, gerçek bir *annenin* dokunuşuyla kolayca yatıştırıyordu.

“Teşekkürler,” dedi Lauren, sesindeki ürpermeyi duyarak. Bazen Angie’nin onun annesi olmasına duyduğu özlem son sürat gelip içini sarıyordu. Bu özlem kendini biraz suçlu hissetmesine yol açıyordu ama varlığını inkâr edemezdi. Bugünlerde, annesini düşündüğü zamanlar (genellikle gece geç saatte, uzaktan gelen dalga sesinin onu daha önce hiç bilmediği huzurlu derin bir uykuya yatırdığı karanlığın içinde) kendini çoğunlukla hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. İhanetin keskin kenarı her nasılsa körelmişti. Artık annesi ve kendi adına üzülmüyordu. Nasıl bir hayat sürebileceğini düşündü. Onu Angie büyütmiş olsaydı, Lauren sevginin anlamını çok daha önce öğrenmiş olacaktı. Onu aramak zorunda kalmayacaktı.

Kapı zili çaldı.

“Geldi!” Lauren pencereden uzaklaşp kapıya koştu ve ardına kadar açtı. Kırmızı beyaz kolej ceketini ve eski kot pantolonuyla David tam karşısında duruyordu. Elinde bir demet kırmızı gül vardı.

Lauren ona sarıldı. Kendi çaresizliğine gülüp geri çekildiğinde elleri titriyor, gözlerinden yaşlar akıyordu. “Seni özledim.”

“Ben de seni özledim.”

Lauren, David'in elini kavradığı gibi onu içeri çekti. "Angie, David'i anımsıyorsun, değil mi?"

Angie onlara yaklaştı. Angie'nin görünümü Lauren'ı gururlandırmıştı. Siyah kıyafeti, dalgalı siyah saçları ve film yıldızı gülüşüyle çok güzel görünüyordu. "Seni tekrar gördüğüme sevindim, David. Noel'in iyi geçti mi?"

David kolunu Lauren'ın omzundan çekmemişti. "Fena değildi. Kürk giyip martini içtiğiniz müddetçe Aspen muhteşemdir. Ama Lauren'ı özledim."

Angie gülümsedi. "Neden o kadar çok aradığın anlaşılıyor."

"Çok muydu? Ben sizi..."

"Takılıyorum yalnızca," dedi Angie. "Lauren'ın gece yarısından önce evde olmasını istediğimi biliyorsun, değil mi?"

Lauren kıkırdadı. *Eve dönüş saati*. Bundan memnuniyet duyan dünyadaki tek çocuğu muhtemelen.

Belli ki buna şaşırın David, Lauren'a döndü. "Ne yapmak istersin? Sinemaya gidelim mi?"

Lauren onunla birlikte olmak istiyordu, o yeterdi. "İstersen burada kâğıt oynayabiliriz. Ya da müzik dinleriz."

David kaşlarını çatıp Angie'ye baktı ama Angie çarçabuk, "Benim üst katta yapacak işlerim var."

Lauren bu yüzden onu çok seviyordu. "Ne dersin, David?"

"Olur."

"Tamam," dedi Angie. "Dolapta yiyecek var, mısır da garajda. Lauren patlamış mısır makinesinin yerini biliyorsun." David'e anlamlı bir bakış attı. "Arada bir yanınıza uğrarım."

Lauren bu söze kızabilirdi ama gerçekte içinde uyandırdığı duygu hoşuna gitmişti. Biri onu önemsiyor, onunla ilgileniyordu. "Tamam."

Angie iyi geceler dileyip üst kata çıktı.

Yalnız kaldıklarında Lauren çiçekleri bir vazoya koydu. İşi biter bitmez David'in hediyesini mutfaktan alıp ona verdi. "Mutlu Noeller."

Kanepeye yerleşip birbirlerine sarıldılar. "Açsana," dedi Lauren.

David küçük kutunun ambalajını açtı. İçinde küçük bir St. Christopher madalyonu vardı.

"Seni korur," dedi Lauren, sesinin çatallandığını duyarak. "Ayrı kaldığımızda."

"Belki Stanford'a girersin," dedi David ama bunu inanarak söylemediği belliydi.

David derin bir nefes alıp dışarı verdi.

"Sorun değil," diye mırıldandı. "Ayrılacağımızı biliyorum. Bizim aşkımız bunu kaldırabilir."

David ona baktı. Yavaşça cebine uzanıp çok güzel ambalajlı bir kutu çıkardı.

Bu bir yüzük kutusu değildi.

Lauren kutuyu ondan alıp ambalajı açarken bu kadar sabırsızlanması onu bile şaşırttı. Şu ana, şu saniyeye kadar bu gece evlenme teklifi beklediğini kendisi de bilmiyordu. Kutunun içinde, olta ipini andıran zincirin ucunda kalp şeklinde bir çift sarkıntılı pırlanta küpe vardı. "Çok güzel," dedi Lauren titrek bir sesle. "Pırlanta küpelerim olacağı hiç aklıma gelmezdi."

"Sana yüzük almak istedim."

"Bunlar harika. Gerçekten."

"Annem ve babam evlenmemizin doğru olmadığını düşünüyor."

Demek bu konuyu konuşacaklardı. "Sen ne düşünüyorsun peki?"

"Bilmiyorum. Babamın konuşacağı avukatı anımsadın mı?"

"Evet." Lauren yüzündeki tebessümü korumak için çok uğraştı.

“Bu bebeği çok sevecek insanlar olduğunu söylüyor. Onu çok isteyecek.”

“Bizim bebeğimizi,” dedi Lauren yumuşak bir ifadeyle.

“Ben baba olamam,” dedi David, öyle hüznölü ve yenik düşmüş bir hali vardı ki Lauren ağlamak istedi. “Yani. Baba *olduğumu* biliyorum ama...”

Lauren bu acının ne kadar süreceğini düşünerek ona dokundu. şu anda kendini David’den fazlasıyla yaşlı hissediyordu. Bunun onları mahvedeceği çok belliydi.

Lauren ona *tamam* demek isterdi, David’in ebeveynlerinin planını uygulayıp bebeğini başkasına vermeyi ve yaşamlarına kaldıkları yerden devam etmeyi kabul ettiğini söylemek isterdi. Ama bunu yapabileceğinden emin değildi. David’e doğru eğildi. şöminenin ışığında yaşlı gözlerinin mavisini kaybolmuştu sanki. “Sen Stanford’a gidip tüm bunları unutmalısın.”

“Avukatlarla konuş, olur mu? Belki bir tavsiyede bulunurlar.” David’in sesi çatallandı ve o küçük ses Lauren’ın azmini yok etti. David neredeyse ağlayacaktı.

Lauren iç geçirdi. Bu ufak, içler acısı bir sestir, kemikten ayrılan bir kas parçasının sesi gibi. “Tamam.”

YİRMİ YEDİ

Lauren ders kitabını kapayıp saate baktı.
2.45.
2.46.

Gergin bir iç geçirişle nefesini dışarı verdi. Diğer çocuklar kitaplarını toplayıp sınıftan çıkarken kahkahalar atıp konuşuyordu. Bu hafta okul fazlasıyla hareketliydi. Beklenen de buydu. Pazartesi günü son sınavlar başlıyordu. Başka –normal– bir zaman olsa Lauren da diğerleri kadar neşeli olurdu. Ama şimdi, ocak ayının bu üçüncü haftasında daha büyük kaygıları vardı. Önümüzdeki hafta bu zamanlar arkadaşları yeni sınıflarını ararken o liseyi bitirmiş olacaktı. Mezun olmuş olacaktı.

Sırt çantasına uzanıp kitaplarıyla defterlerini içine koydu. Ağır çantayı sırtına takıp sınıftan çıktı. Kalabalık koridora girdiğinde arkadaşlarına gülümsemeye, sıradan bir günmüş gibi onlarla konuşmaya çabaladı.

Arada bir de aklından şunlar geçiyordu: *Angie'den bugün benimle gelmesini istemeliydim.*

Neden istememişti?

Şimdi bile emin değildi.

Dolabının önünde durup paltosunu aldı. Tam dolabın kapısını kapatıyordu ki David arkasından gelip onu kendine çekti.

"Selam," diye fısıldadı Lauren'ın boynuna doğru.

Lauren ona yaslandı. "Selam."

David onu kendisiyle yüz yüze gelecek şekilde döndürdü. Gülümsemesi sinir bozucu derecede ışıltılıydı. Lauren ona bebeği söylediğinden beri ilk kez bu kadar mutlu görünüyordu. "Mutlu görünüyorsun." Lauren kendi sesinde duyduğu acıyla irkildi. Sesi tıpkı annesinin sesi gibi çıkmıştı.

"Özür dilerim."

Ama David neden özür dilediğini veya ne hata yaptığını bilmiyordu. Lauren bundan böyle David'in ona şefkatle yaklaşıp yaklaşmayacağını merak etti. Tekrar gülümsemeye çalıştı. "Özür dileme. Ruh halim havadan bile daha değişken. Ee, nereye gidiyoruz?"

David'in rahatladığı, kafa karışıklığı kadar belirgindi. Gülümseyordu ama gözlerinde yeni bir ihtiyatlı ifade vardı. "Bize. Annem senin için daha rahat olacağını düşündü." David, Lauren'a sarılıp onu kendine çekti.

Lauren dolabın kapısını kapatıp David'in onu arabasına doğru götürmesine izin verdi.

Fircrest Akademi'yle Mountaineer arasındaki birkaç kilometrede önemsiz şeylerden bahsettiler. Dedikodu, mezuniyet partisi, kim kimle çıkmaya başladı. Lauren buna, gündelik lise hayatındaki olaylara odaklanmaya çalıştı ama David bekçi kulübesinin önüne geldiğinde Lauren derin bir iç geçirdi.

Kapılar açıldı.

Lauren ellerini birleştirip araba camından kocaman, güzel evlere baktı.

Son birkaç yıldır zenginlerin muhitine geldiğinde yalnızca burasının ne kadar güzel olduğunu görüyordu. Böyle bir yere ait olmayı hayal ederdi hep. Ama şimdi çok parası olan insanların neden suyun üzerinde yaşamayı tercih etmediklerini ya da DeSaria'ların yaşadığı kalabalık mahallelerde yaşamadıklarını merak ediyordu. Oralarda sokaklarda hayat vardı. Burada her şey fazlasıyla sakin, korunaklı ve kusursuzdu. Böylesine sınırlanmış bir yerde gerçek hayat –gerçek aşk– nasıl gelişirdi?

Haynes'ların muazzam büyüklükteki evinin önündeki kaldırım kenarına park ettiklerinde, üçünün evdeki onca boş yeri ne yaptıklarını düşünüyordu.

David arabayı park edip Lauren'a döndü. "Hazır mısın?"

"Hayır."

"Ertelemek ister misin?"

"Kesinlikle hayır." Lauren yolcu koltuğundan inip eve yöneldi. Yarı yola gelmişti ki David ona yetişip elini tuttu. Onun desteğiyle Lauren'ın karnında uçuşan kelebekler biraz olsun yatışmıştı.

Kapıda ikisi de durdu. Sonra David kapıyı açtı ve onu içeri yönlendirdi.

Ev her zamanki gibi sessizdi. DeSaria evinin tam tersi.

"Anne? Baba?" diye seslendi David, kapıyı arkalarından örterek.

Bayan Haynes kışlık beyaz bir yn elbiseyle köşeden göründü. Kumral saçını arkadan sıkı bir topuz yapmıştı. Lauren'ın onu son gördüğünden daha zayıf ve yaşlı görünüyordu.

Lauren sebebini anlayabiliyordu. Geçen haftalarda hayatın insanı nasıl etkileyebileceğini öğrenmişti. "Merhaba, Bayan Haynes," dedi ileri atılarak.

Bayan Haynes ona baktı. Hüzün ansızın boyalı dudaklarına yansımıştı. "Merhaba Lauren. Nasılsın?"

"İyiyim."

"Bugün gelmeyi kabul ettiğin için teşekkürler. David senin için ne kadar zor olduğunu bize söyledi."

David, Lauren'ın elini sıktı.

Lauren bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu, belki fikrini belirtmeliydi ama bunu denediğinde ağzından tek laf çıkmadı. Onun yerine kafasını salladı.

O sırada Bay Haynes içeri girdi. Çift düğmeli lacivert bir takım elbisesi ve açık sarı gömleğiyle, toplantılara alışkın olduğunu belli eden güçlü bir tavır takınmıştı. Yanında siyah takım elbiseli iri yarı bir adam vardı.

"Merhaba Lauren," dedi Bay Haynes gülümsemeye gerek duymadan. Oğluna bakmıyordu. "Stuart Phillips'le tanışmanı isterim. Evlat edinme konusunda uzmanlaşmış bir avukattır."

O kelimenin yüksek sesle dile getirilmesi yetmişti ve Lauren ağlamaya başladı.

Bayan Haynes ona hemen bir kâğıt mendil uzatıp her şeyin düzeleceğine benzer bir şeyler mırıldandı.

Ama düzelmeyecekti.

Lauren gözlerini silip "Affedersiniz," diye mırıldandı ve onu oturma odasına geçirmelerine izin verdi. Orada hep birlikte pahalı krem rengi mobilyalara oturdular. Gözyaşlarının kumaşı lekelemesinden endişe duydu.

Avukat konuşmaya başlamadan önce garip bir sessizlik yaşandı.

Lauren dinliyordu, en azından dinlemeye çalışıyordu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki bazen onun sesinden başka bir şey duyamıyordu. Ufak tefek şeyler kulağına çalınıyor, zihnindeki ağa takılıyordu.

Çocuk için en iyi karar
başka bir aile/başka bir anne
ebeveynliğe uygun
hakların son bulması
üniversite senin için en iyi seçim
çok gençsin

Konuşma bitip avukat söyleyeceği her şeyi söylediğinde, bu kelimeler söylenmiş ve her şey bitmiş gibi sandalyesine yaslanıp kolayca gülümsedi. "Sormak istediğin bir şey var mı, Lauren?"

Lauren etrafına bakındı.

Bayan Haynes gözyaşlarına boğulmaya hazırdı ve David'in de benzi atmıştı. Mavi gözleri endişeyle kısılmıştı. Bay Haynes parmaklarını koltuğunun kolunda tıkırdatıyordu.

"Hepiniz bunu yapmam gerektiğini düşünüyorsunuz," dedi Lauren usulca.

"Ebeveyn olamayacak kadar gençsiniz," dedi Bay Haynes. "Tanrı aşkına, David köpeğin mamasını vermeyi ya da yatağını yapmayı bile unutuyor."

Bayan Haynes kocasına susması için bir bakış attı, ardından Lauren'a gülümsedi. Hüzünlü bir bakıştı bu. "Seni rahatlatacak bir yanıt veremeyeceğimizi biliyoruz, Lauren. Ama sen ve David iyi çocuklarsınız. Kendinize bir şans vermelisiniz. Ebeveynlik zor iştir. Bebeği de düşünmeniz gerekecek. İnsan çocuğuna imkânı sağlamak ister. Tüm bunları annenle konuşmak istedim ama aramalarım yanıt vermedi."

"İnan bana, genç bayan," dedi avukat, "bebeğini çok sevip ona tapacak düzinelerce iyi insan var."

“İşte ben de onu söylüyorum,” dedi Lauren. Öyle kısık bir sesle konuşuyordu ki onu duymak için herkes eğilmek zorunda kalmıştı. “Bu benim bebeğim.” David’e döndü. “Bizim bebeğimiz.”

David ne yerinden kıılmıyordu ne de bakışlarını kaçırıyordu. Onu tanımayan birine çok doğal görünebilirdi. Ama onu uzun zamandır seven Lauren, bakışlarının değiştiğini görmüştü. Yüzünü hayal kırıklığıyla buruşturmuştu.

“Tamam,” dedi, sanki Lauren ona bir şey sormuş gibi. Lauren o anda –daha önce de olduğu gibi– David’in onun yanında olacağını, Lauren’in seçimini destekleyeceğini anlamıştı.

Ama istediği bu değildi. David’e göre bu bir bebek değil, bir kazaydı. Bir hata. Ona kalsa birkaç evrak imzalayıp bebeği verir, yoluna devam ederdi.

Lauren bu seçimi yapmazsa, kendi hayatını olduğu kadar onun hayatını da mahvederdi. Belki çocuğunkini de.

Derin bir nefes alıp ağır ağır dışarı verdi. David’den ayrılmalıydı. Onu yeterince seviyorsa onu bütün bu dertten kurtarmalıydı.

Bu düşünce, onu kaybetme korkusu Lauren’in içini korkuyla doldurdu.

Etrafına bakıp beklenti içindeki insanları gördü ve yenik düştüğünü anladı.

“Düşünmek istiyorum,” dedi Lauren.

David’in yüzünde aniden beliren tebessüm Lauren’in kalbini kırdı.

“Evet,” dedi Angie, oturma odasına gelerek. “Ocağın üzerindeki saati duyuyor musun?”

“Ötüyor,” dedi Lauren, dizlerini göğsüne çekerek. Yerde ateşin tam karşısına oturmuştu.

“Aynen öyle, ötüyor. Peki sebebini biliyor musun?”

“Akşam yemeği mi pişti?”

Angie gözlerini devirdi. “Dünyanın en iyi şefi değilim belki ama ben bile akşam yemeğini sabahın on birinde pişirmem.”

“Ah, haklısın.” Lauren ellerine baktı. Tırnaklarını dibine kadar kemirmişti.

Angie tam karşısında diz çöktü. “Uzun zamandır sıkıntılı görünüyorsun. Mezun olduğunda en sevdiğin pizzayı aldım ama ona bile elini sürmedin. Dün gece saat yedide yattın. Benimle konuşmanı bekledim ama...”

“Odamı toparlamaya çıkıyorum.” Lauren ayağa kalkmaya yeltendi.

Angie bir dokunuşla onu durdurdu. “Tatlım, odan bundan daha temiz olamaz. Son birkaç gündür tek yaptığın bu. Çalışıp temizlik yapmak ve uyumak. Neler oluyor?”

“Bu konuda konuşamam.”

“O halde bebekle ilgili.”

Lauren, Angie’nin ağzından *bebek* kelimesi çıktığında sesinin titrediğini fark etmişti. “Seninle bu konuyu konuşmak istemiyorum.”

Angie iç geçirdi. “Farkındayım ve sebebini de biliyorum. Ama ben eskisi kadar hassas değilim artık.”

“Ablaların hassas olduğunu söylüyor.”

“Ablalarım çok konuşuyor.”

Lauren ona baktı. Angie’nin gözlerindeki anlayış çözülmesine sebep oldu. “Nasıl başa çıktın? Sophia’yı kaybetmenden bahsediyorum.”

Angie dizlerini kıvrıp oturdu. “Vay canına. Daha önce kimse bunu doğrudan sormamıştı.”

“Affedersin. Sormamalıydım...”

“Hayır. Biz arkadaşız. Hayatlarımızla ilgili konuşabiliriz.”

Angie, Lauren'a sokulup kolunu ona doladı. Birlikte çıtırdayan alevleri izlediler. Angie o eski kederin yeniden içini sardığını, nefes almasını güçleştirecek kadar göğsünü sıkıştırdığını hissetti. "Kırık bir kalple nasıl yaşanacağını soruyorsun," dedi sonunda.

"Evet, sanırım."

Anılar tekrar ortaya çıkınca Angie'nin onları anlatmaktan başka çaresi kalmamıştı. "Ona dokundum; bunu söylemiş miydim? Minicikti ve masmavi." Düzensiz bir nefes aldı. "Öldüğünde gözyaşlarım hiç dinmeyecek sandım. Onu ve onun hayatımızda olma fikrini çok sevmiştim. Sonra kendimi o özlemle özdeşleştirdim... sonra Conlan beni terk etti ve eve döndüm. Asıl inanılmaz şey de o zaman oldu."

"Ne?"

"Zeki ve güzel bir genç kadın hayatıma girdi ve bu dünyada başka zevkler olduğunu bana anımsattı. Sahip olduğum güzellikleri düşünmeye başladım. Babam, *Bu da geçer*, derken ne kadar da haklıymış. Hayat bir şekilde sürüp gidiyor ve sen de ona ayak uydurmak için elinden geleni yap. Kırık bir kalp iyileşir. Bütün yaralar gibi onun da izi, anısı kalır ama bir süre sonra geçer. Önce bir saatin, ardından bir günün sen farkında olmadan geçtiğini görürsün. Sorunu yanıtlayabildim mi bilmiyorum..."

Lauren alevlere bakıyordu. "Şu eski 'zaman tüm yaraların ilacıdır' deyişi yani, ha?"

"Bir ergen için buna inanması zor, biliyorum ama gerçek bu."

"Belki de." Lauren iç geçirdi. "Herkes bebeği evlatlık olarak vermemi istiyor."

Tanrı biliyor ki Angie'nin aklından geçen ilk düşünce, *Bebeği bana ver*, olmuştu. Bu yüzden de kendinden nefret etmişti. Bir şey söyleyebilmeyi isterdi ama sesi çıkmıyordu. Ansızın kendi evindeki bebek odasını ve eski hayallerini düşündü. Uzunca bir süre duygu-

larıyla mücadele ettikten sonra onları bir kenara itip kısık bir sesle, "Sen ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. David'in hayatını mahvetmek istemiyorum. Kendi hayatımı da. Hepimizin hayatını ama bebeğimden de vazgeçmem." Angie'ye döndü. "Ne yapacağım?"

"Ah, Lauren," dedi Angie onu kollarına sararak. Çoktan belli olan şeyi dile getirmedi: Lauren'ın kararını çoktan verdiğini. Onun yerine, "Bana bak," dedi.

Lauren geri çekildi. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "N-ne?"

"Ben senin yanıdayım." Angie ilk defa Lauren'ın karnına dokunabildi. "Ve buradaki ufaklık için de güçlü olmalısın."

"Bunu tek başıma yapamayacağımdan korkuyorum."

"Ben de sana onu söylüyorum. Ne yönde bir karar alırsan al, yalnız değilsin."

Ocak ayının son, kısa, karanlık günleri birbirini izliyordu. Gökyüzü sürekli bulutluydu; yağmur düzenli bir ritimle yağıyordu.

West End sakinleri Protestan kilisesinin devasa saçaklarının altında ve Kütüklü Yol'un üstü kapalı yürüme yollarında toplanmıştı; konuşmalar havanın durumu etrafında dönüyordu. Her gün, her şekilde güneşi görmeyi ümit ediyorlardı.

Ocak ayı bitmeye yüz tutarken, ümitlerini şubat ayına bağladılar.

Sevgililer Günü'nde bulutlar dağıldı ve güneş hâlâ görünmese de yağmur sedefe benzer bir buğuya dönüşmüştü.

Restoran dolup taşıyordu. Saat yedide her iki yemek salonu da dolmuş, pencere kenarında insanlar sıraya dizilmişti.

Herkes son sürat çalışıyordu. Mezun olduğundan beri tam gün çalışan Lauren, ilgilendiği masa sayısını ikiye, Maria ve Mira da spesiyallerin sayısını üçe katlamıştı. Angie şarap dolduruyor,

ekmek getiriyor, boş tabakları bulduğu yere bırakıyordu. Rosa bile daha enerjikti; bir defada tek değil, iki tabak birden taşıyordu artık.

Mutfak kapısı sertçe açıldı. "Angela!" diye seslendi annesi. "Enginar göbeği ve ricotta."

"Tamam, anne." Angie alt kata inip büyük bir kavanoz enginarla taze ricotta aldı. Bir saat sonra ayakta durmaya dermanı kalmamıştı. Bir garsona daha ihtiyaçları vardı. Belki de iki.

Rezervasyon defterini kontrol etmeye giderken Livvy'yle çarpıştı. Tam anlamıyla. Angie güldü. "Bu gece akşam yemeği için buraya geldiğini söyleme sakın."

"Sevgililer Günü'nü aile restoranında geçirmek mi? Hiç sanmam. Sal geç saate kadar çalışıyor."

"Sen neden geldin o halde?"

"Eleman eksikliği yaşadığınızı duydum."

"Hayır. İdare ediyoruz biz. Biraz yoğun ama iyi. Gerçekten. Sen yorma kendini. Eve dön ve..."

Biri Angie'nin arkasından gelip omuzlarını kavradı. Daha arkasını dönmeden Conlan onu kollarına alıp restorandan dışarı taşıdı.

Angie'nin duyduğu son şey ablasının, "Dediğim gibi. Eleman eksikliği var," sözü oldu.

Angie'yi yolcu koltuğuna oturturken, Conlan'ın yüzünde sersemletici bir tebessüm vardı. "Kapat gözlerini."

Angie kendisine söyleneni yaptı.

"Ben bu yeni Angie'ye bayıldım. Beni dinliyor."

"Şimdilik, dostum." Angie bir kahkaha attı. Kendini çok iyi hissediyordu. Bu şubat gecesinde, dışarıda dondurucu bir soğuk olmasına rağmen, Conlan arabanın tepesini açmıştı ve soğuk Angie'nin yüzüne çarpıp saçlarını bir yandan diğerine savuruyordu.

“Kumsaldayız,” dedi Angie, okyanusun kokusunu alıp dalgaların gümbürtüsünü duyduğunda.

Conlan arabayı park edip Angie’nin yanına geldi. Angie bagajın açılıp sertçe kapandığını duydu.

Conlan onu tekrar kucaklayıp yürümeye başladı. Adımlarının ağırlığından ve ağır ağır nefes alıp vermeye başlamasından Angie onun kumda yürüdüğünü tahmin etti.

“Birileri daha sık spor yapmalı,” diye takıldı ona.

“Kucağımdaki ağırlık mı bunu söylüyor?”

Conlan onu indirdi. Angie bir battaniyenin hışirtısını ve onu düzeltmeye çalışan Conlan’ın söylenmesini duydu. Ardından Conlan ateş yaktı. Buruk koku deniz havasına karışıp Angie’ye lisedeyken katıldığı plaj partilerini anımsattı.

Derin bir nefes alıp gençliğini kokladı. Kum, deniz, dalgaların karaya attığı ve ne tam kuru ne de ıslak olan dallar.

“Gözlerini aç.”

Angie gözlerini açtığı anda Conlan’a bakıyordu.

“Sevgililer Günü’n kutlu olsun Ange.”

Angie ona yaslandı. Conlan da onunla buluşmak için diz çöktü. Ergenler gibi inanılmaz bir açlıkla öpüştiler ve battaniyeyi yaydılar.

Tepelerinde yıldızlı bir gökyüzü, yanı başlarında yanan bir ateş vardı ve oraya uzanmış, birbirlerine kenetlenmişken öpüşüp konuşuyorlardı. Sevişmeyi düşündüler ama çok soğuktu ve açıkçası bu kadarı bile fazlasıyla keyifliydi.

Gecenin en karanlık anında yıldızlar gözlerinizi acıtacak kadar parlayıp ay ışığı köpüklü suları aydınlatırken Angie ona sokulup çenesini, yanaklarını, ağzının kenarını öptü.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu kısık bir sesle; birbirlerine hep sordukları soruydu bu. Angie onu duymak için çabalıyor olmasa köpük sesleri Conlan’ın sözlerini bastırırdı.

“Bir şeye karar vermek zorunda değiliz, Con. Şimdilik bu kadarı yeterli.” Noel’den sonraki haftalar boyunca arada bir görüşmüş, saatlerce telefonda konuşmuşlardı. İlişkiyi bu şekilde yaşamak öyle hoşuna gidiyordu ki hiçbir şeyi riske atmak istemiyordu.

“Eski Angie hedefler koyup onlara ulaşmayı severdi. ‘Bekleyelim ve görelim’ düşüncesi ona göre değildi.”

“Eski Angie gençti.” Angie kalbindeki tüm aşkla ona uzun ve içten bir öpücük verdi. Angie geri çekildiğinde titriyordu. Conlan’ın gözlerinde eski bir korkunun gölgesini, bir defa başarısız oldukları bir konuda ikinci bir defa hataya düşme ihtimalinin belirsizliğini gördü.

“Genç bir çift gibi davranıyoruz.”

“Uzun bir süre yetişkin gibi davrandık,” dedi Angie. “Yalnızca beni sev Con. Şimdilik bu kadarı yeter.”

Conlan ellerini Angie’nin sırtından eteğinin altına doğru kaydırды. “Bunu yapabilirim.”

Angie battaniyeyi tutup üzerlerine çekti. Conlan onu öpmeden önce ancak, “Güzel,” diyebilirdi.

Yağışlı şubat günleri birbiri ardına tükenirken, geçip giden zaman puslu bir bulanıklık yaratıyordu. Bu en kısa ayın son gecesinde, Angie yine bebekli rüyayı gördü. Sıçrayarak uyanmış, kocasının güçlü ve yatıştırıcı varlığına erişme beklentisiyle yatağın diğer tarafına yuvarlanmış, arayışı boşa çıkmıştı. Yapayalnız hissederek yatakta sürünüp yatağın yanındaki lambayı açmış, dizlerini göğsüne çekip, kendine sarılınca kolları boş kaldıklarını hissetmeyecekmiş gibi, öylece oturmuştu.

İyi haberse yanaklarında gözyaşından eser olmamasıydı. Ağladığını sanmıştı ama ağlamamıştı. Bu da bir gelişmeydi; artık bu duygu karanlık çöktüğünde bile etkisini çok küçük parçalar halinde gösteriyordu.

Rüyayı tekrar görmek onu şaşırtmamıştı. Lauren'la birlikte yaşamak bazen ona geçmişi anımsatıyordu. Bundan kaçış yoktu, görmezden gelemezdi. Özellikle de şimdi; geçen haftadan itibaren genç kız kilo almaya da başlamıştı. Karnunda belli belirsiz bir tümsek oluşmuştu. Yabancı biri bunu fark etmezdi ama yetişkinliğinin büyük bölümünde hamile kalmaya çalışan bir kadının gözleri bunu neon ışıklı bir tabela gibi hemen fark ederdi. Üstelik bugün doktor muayenesine gideceklerdi ve hiç kolay olmayacaktı.

Angie sonunda uyumaya çalışmaktan vazgeçip komodinin üzerindeki evraklara uzandı. Birkaç saat ödemeleri ve alacaklarını hesapladı. Narin güneş ışığı penceresinden içeri süzülürken yine rahatlamıştı.

Böyle günler olacaktı; dünküne benzer geceler yaşayacaktı.

İlerleyen aylarda da kaybını ve özlemine derinden hissettiği zamanlar olacaktı. Lauren'a evinin kapısını açtığında bunu biliyordu. Bazı rüyalar kolay kolay yok olmuyordu ve o rüyaları görmemek bir ömür sürebiliyordu. Bunu biliyordu.

Örtülerini üzerinden atıp banyoya yöneldi. Uzun ve sıcak bir banyonun ardından kendini yine iyi hissediyordu. Onu bekleyen zorlu güne hazırdı. Zor geçeceğinden de şüphesi yoktu.

Lauren'ın hatırına üstesinden gelecekti. Yatağını yaparken Lauren'ın kendisine seslendiğini duydu.

Angie yatak odasının kapısına gidip açtı ve, "Ne oldu?" diye seslendi.

"Kahvaltı hazır."

Aceyle alt kata indiğinde Lauren'ı mutfakta yulaf lapasını karıştırırken buldu.

"Günaydın," dedi Lauren neşeyle.

"Erkencisin."

"Erken değil ki." Lauren kafasını kaldırdı. "Kötü bir gece mi geçirdin?"

"Hayır, hayır," diye yanıtladı Angie, bazı geceler uykusunun kaçtığını ona hiç söylememiş olmayı dileyerek.

Rahatladığı belli olan Lauren gülümsedi. "Sevindim." İki kâse yulaf lapasını masaya getirip her birini mavi tabak altlarından birine koydu ve Angie'nin karşısına yerleşti. Annen bana lifli gıdalar tüketmem gerektiğini söyledi ve yulaf lapası yapmayı öğretti."

Angie, DeSaria usulü lapa için kâsesine esmer şeker, akçaağaç pekmezi, kuru üzüm ve süt ekledikten sonra tadına baktı. "Muh-teşem," dedi.

"Tabii, Mira da çok fazla protein almam gerektiğini söyledi ve Livvy de beni bir kenara çekip karbonhidratın bebeği güçlendireceğini söyledi. Sanırım her şeyi yemem gerekiyor."

"Hayattaki her tür soruya benim ailemin yanıtı budur: Daha fazla ye."

Lauren güldü. "Doktor randevum sabah saat onda. Otobüs..."

"Doktor randevusuna otobüsle gitmene izin vereceğimi hangi akla hizmet düşünebildin?"

"Senin için zor olacağını biliyorum."

Angie esprili bir yanıt bulmaya çalıştı ama Lauren'ın ciddi ifadesine bakınca, "Hayat zaten zor seçimlerle doludur Lauren. Ben doktora seninle gelmek istiyorum."

Ardından sohbetleri bildik, günlük konular etrafında yoğunlaştı. Yana yana durmuş, bulaşıkları yıkarken restorandan, havalardan,

haftanın geri kalanına dair programlarından bahsettiler. Lauren, David'le son buluşmalarına dair komik bir hikâye, Maria'yla ilgili ondan da komik bir hikâye anlattı.

Doktorun muayenehanesine vardıklarında Angie yine gerildi.

Kliniğin kapısında duraksayıp kendini toparlamaya çalıştı.

Lauren koluna dokundu. "Arabada beklemek ister misin?"

"Kesinlikle olmaz." Kendini gülümsemeye zorladı ve her ne kadar doğal davranmadığının farkında olsa da, kapıyı açıp ilaç kokulu muayenehaneye girdi.

Anılar şiddetle zihnine üşüşmüştü. Daha önce buna benzer sayısız muayenehaneye gitmiş, sayısız kez önlük giymiş, ayaklarını sayısız kez soğuk ayak desteğine koymuştu. Yıllarca tek yaptığı buydu sanki...

Adım adım ilerlemeye devam etti. Resepsiyon masasının formika çıkıntısına yaslandı. "Lauren Ribido," dedi.

Resepsiyon görevlisi dosyaları karıştırıp içlerinden birini aldı. Ardından Angie'ye bir klasör uzattı. "Buyurun. Şu formu doldurup bana getirin."

Angie çok iyi bildiği forma baktı. *Son âdet döneminizin başladığı tarih... Önceki gebelik sayısı... Âdet süresi...* Angie formu yavaşça Lauren'a uzattı.

"Ah," dedi resepsiyon görevlisi kaşlarını çatarak. "Affedersiniz. Ben sandım ki..."

"Önemli değil," dedi Angie hemen. Lauren'ı duvar boyunca sıralanmış sandalyelerden birine oturttu. Yana yana oturuyorlardı.

Lauren formu doldurmaya başladı.

Angie kalemin kâğıt üzerinde çıkardığı sesi duyuyordu. Garip bir şekilde bu ses onu yatıştırmıştı.

Lauren'a sıra geldiğinde Angie neredeyse ayağa kalkıyordu ki şöyle düşündü: *Hayır*. Lauren'ın yetişkinliği öğrenmesi gerekiyordu ve bu da başlangıçtı. Angie ancak daha sonra onun yanında olabilirdi.

Muayene sonsuza dek sürmüştü sanki. Bu da Angie'ye rahatlaması ve kendini toparlaması için süre tanımıştı. Lauren dışarı çıktığında, Angie kontrolünü geri kazanmıştı. Lauren'la her konuda konuşabilecek durumdaydı; semptomlar, sancı ve ağrılar, sabah bulantıları, Lamaze yöntemi⁶⁴ gibi.

Eve dönüş yolunda hamilelik döneminde kullanılması gereken vitaminleri almak üzere bir eczaneye uğradılar ve ardından dükkânın önündeki banklara oturdular.

"Neden burada oturduk?" diye sordu Lauren. "Her an yağmur yağacakmış gibi."

"Muhtemelen yağacak."

"Üşümeye başladım."

"Paltonu ilikle."

Tam önlerinde yeşil renkli bir minibüs durup park etti.

"Tam vaktinde," diye mırıldandı Angie, kâğıt kahve bardağını yandaki çöp kutusuna atarken.

Minibüsün kapıları hemen açıldı. Mira, annesi ve Livvy araçtan indiler. Hep bir ağızdan konuşuyorlardı.

Anneleri ile Livvy, Lauren'ın yanına gidip onu kollarından tuttukları gibi ayağa kaldırdılar.

"Bugün restoran kapalı sanıyordum," dedi Lauren kaşlarını çatarak.

Annesi durdu. "Angela yeni kıyafetlere ihtiyacın olduğunu söyledi."

64 Fransız doğumcu Fernand Lamaze'nin geliştirdiği ağrının kontrolüne odaklı bir yöntem. (ç. n.)

Lauren'ın solgun yanakları kızardı. Yüzüne renk gelince çilleri de daha çok belirginleşti. "Ah, ama yanımda para getirmedim."

Livvy güldü. "Ben de anne. Cüzdanımı unutmuşum. Şu eski kredi kartının tozunu atarsın artık. Bana da hamilelik kıyafetleri lazım."

Annesi Livvy'nin kafasının arkasına hafifçe vurdu. "Seni kurnaz. Acele edin, yağmur yağacak."

Üçü birlikte kol kola yürürken sesleri arı vızıltısını andırıyordu.

Mira, Angie'yi bekledi. "Evet," dedi yumuşak bir sesle, "altından kalkabilecek misin?"

Açıkça görünen şeyi ablasının sormaya cesaret etmesi Angie'nin hoşuna gitmişti. "Uzun zamandır hamile kıyafetleri satan bir dükkâna gitmemiştim."

"Biliyorum."

Angie yola baktı. Demir Anne-ve-Çocuk tabelası kaldırımın kenarında asılıydı. O dükkâna en son ablalarıyla girmişti. O zaman hamile olan Angie'ydi ve gülümseyip Mira'ya döndü. "Kendimi toparlarım," dedi ve sözlerinin gerçeği yansıttığını hissetti. Belki canı biraz yanabilirdi, belki geçirdiği zor günler aklına gelebilirdi ama bu duygular onun bir parçasıydı. Üstelik bu duygularla yüzleşmek yerine onlardan kaçmak çok daha acı vericiydi. "Lauren için orada olmak istiyorum. Bana ihtiyacı var."

Mira'nın tebessümü içtendi ve çok az endişe barındırıyordu. "Senin adına sevindim."

"Evet," dedi Angie gülümseyerek, "ben de öyle."

Yine de ablasının koluna girip ondan destek aldı.

YİRMİ SEKİZ

Bahar West End'e erken gelmiş, soğuk ve yağmurlu kış, rengârenk manzaraya zemin hazırlamıştı. Güneş gri bulut tabakasının ardından yüzünü nihayet gösterdiğinde manzara da gözlerinin önünde değişime uğramıştı. Önce parlak mor çiğdemler görünmüş, çıplak ve sert zemini örtmüştü. Arkasından tepeler yeşile bürünmüş, ağaçlar minik yapraklarıyla tüm ihtişamlarını sergilemişti. Yol kenarları fulyalarla dolmuştu.

Lauren da değişime uğramıştı. Şimdiden yedi kilo almıştı. Doktorundan her an bir uyarı almaktan korkuyordu. Hareketleri de ağırlaşmıştı. Bazen restoranda mutfak kapısında durup soluklanıyordu. Masa masa gezmek onun için Olimpiyat yarışları kadar zorlayıcıydı artık.

Daha kötüsü de vardı. Ayakları ağrıyordu. Tuvalete bira içen bir alkolikten daha sık gider olmuş, midesindeki asit göğsünün ortasında sürekli yanan bir delik açmıştı sanki. Sürekli geçiriyordu.

Nisan ayında o soruyla yüzleşmişti: Ne yapacaktı?

Son birkaç aydır restorandaki vardiyalarıyla David'le randevuları arasında gidip geliyordu. Ama şimdi -yine- David ona o Büyük Soru'yu sormuştu ve Lauren açıkça ortada olan şeyi görmezden gelmenin anlamsız olduğunu biliyordu.

"Evet?" dedi David, onu hafifçe dürterek.

Yan yana kanepede oturmuş, kollarını kenetlemişlerdi. Şöminenin ateşi çıtırdıyordu.

"Bilmiyorum," dedi Lauren usulca. Bu sözle memnuniyetsizliğini dile getiriyordu artık.

"Annem geçen hafta avukatla tekrar görüşmüş. Bu bebeği büyütmeyi çok isteyen birkaç çift varmış."

"Bu bebek deme David. O bizim bebeğimiz."

David derin bir iç geçirdi. "Biliyorum, Lo. İnan bana, *biliyorum*."

Lauren kafasını ona çevirdi. "Gerçekten bunu yapabilir misin? Bebeğimizi bırakıp gidebilir misin yani?"

David, Lauren'dan uzaklaşıp ayağa kalktı. "Benden ne istediğini anlamıyorum, Lauren." Sesi çatlamıştı. Lauren onun ağlamak üzere olduğunu fark etti.

Yarına gidip arkasından ona sarıldı. Ona yeterince yaklaşamıyordu, karnı çok büyü müştü. Bebeğin tüy kadar hafif tekmelerini hissediyordu.

"Biz nasıl ebeveynler oluruz?" diye sordu David, dönüp Lauren'a bakmadan. "Üniversiteden vazgeçersek ne yaparız? Geçimimizi nasıl..."

Lauren onunla yüzleşmek üzere karşısına geçti. Buna bir yanıtı vardı. "Sen ne olursa olsun Standford'a gideceksin."

"Yakında gitmem gerekiyor," dedi David duygusuzca.

Lauren onun yaşlı gözlerine baktı. Her şeyin yolunda gideceğini, aşklarının onlara her zaman yol göstereceğini söylemek istiyordu ama söyleyemiyordu ve karnındaki o küçük tıp-tıp-tıplar ikisinin bu anı ne kadar da farklı yaşadıklarını görmesini sağlamıştı.

Çocuklarını başkasına vermeyi kabul etmezse David'i kaybedecekti.

Zor seçim, demişti Angie ona bir defasında. Nasıl olmuştu da Lauren bu zamana kadar fark etmemişti?

Bir şeyler söyleyecekti ki –ne söyleyeceğinden de emin değildi– kapı zili çaldı.

Lauren derin bir iç geçirip kendini David'in kollarından kurtardı. "Geliyorum."

Kapıyı açtığında postacı Ernie'yi gördü. Elinde birkaç küçük paketle bir tomar mektup vardı.

"Al bakalım."

"Teşekkürler." Lauren paketleri kapının yanındaki masaya koydu ve mektuplara göz gezdirdi. İçlerinden biri onun adınaydı.

"USC'den," dedi kalbi küt küt atmaya başlarken. Geçen haftalarda yaşadıklarından dolayı başvuruları tamamen aklından çıkmıştı.

David ona yaklaştı. Lauren kadar endişeli ve gergindi. "Kabul edildiğini biliyorsun," dedi; onun bu güveni Lauren'ın hoşuna gitmişti.

Mektubu açıp hayalini kurduğu kelimeleri okudu. "Kabul edilmişim," diye mırıldandı. "Hiç bek..."

David onu kollarının arasına alıp sımsıkı sardı. "İlk buluşmamızı anımsıyor musun? Aberdeen maçından sonra. Kumsalda büyük ateşin yanına oturmuştuk. Herkes etrafta koşuşturup, dans edip içerken biz konuşuyorduk. Günün birinde Pulitzer Ödülü'nü kazanacağını söylemiştin ve ben de sana inanmıştım. Ne kadar başarılı olduğunu göremeyen tek kişi sensin."

Pulitzer. Lauren elinde olmadan şiş karnına dokundu. *Kendine bir şans ver, demişti annesi. Sonun bana benzemesin.*

"Ne yapmalıyım?" diye fısıldadı Lauren, David'in mavi gözlerine bakarak.

"O bursu al," dedi David ve kelimeler ağzından sert çıksa da, sesi yumuşaktı.

Yapılması gereken buydu; bunu biliyordu. En azından mantığı öyle diyordu. Kalbinin söyledikleri farklı bir konuydu. Eğitimi, herhangi bir beklentisi olmadan bir bebeğe nasıl bakabilirdi? Bir kez daha annesini düşündü, bütün gün ayakta saç kesiyor, gece boyunca içiyor, aşkı karanlık yerlerde arıyordu. Derin bir iç geçirdi. Gerçek, ucu sivri bir çivi gibi tüm gücüyle onu savunmasız bırakıyordu. Üniversiteye gitmek istiyordu. Annesinden farklı olmasının tek yolu buydu. Yavaş yavaş tekrar David'e baktı. Avukat bebeği alabilecek iyi insanlar bulmuş mu?"

"En iyilerini."

"Onlarla tanışabilir miyiz? Aileyi kendimiz seçebilir miyiz?"

David'in yüzü aydınlanmış, Lauren'in âşık olduğu gence dönüşmüştü. Lauren'in nefesi kesilene kadar ona sarılmış, sersemlediğini hissedinceye kadar onu öpmüştü. David geri çekildiğinde sırtıyordu. "Seni seviyorum, Lauren."

"Lauren gülümsemeyi beceremedi. David'in heyecanı nedense içini ürpertmiş, onu öfkeye boğmuştu. "Her istediğini elde edersin, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Lauren da bilmiyordu. Tek bildiği iki şeye sahip olmak istediği ve ikisini birden elde etmesi mümkün değildi. "Bilmiyorum."

"Lanet olsun, Lauren. Neyin var senin? Her on saniyede bir fikir değiştirirsen benim doğru şeyi söylemem nasıl mümkün olabilir ki?"

"Hiç doğru şeyi söyledin mi ki? Benden tek istediğin ondan kurtulmam."

"Yalan mı söyleyeyim? Sence ben bütün geleceğimi mahvedip baba olmak istiyor muyum?"

"Ben istiyor muyum dersin? *Seni aşıklık.*" Lauren onu itti.

Bu sözle David'in benzi attı; sanki Lauren'in gözleri önünde eriyip gidiyordu. "Bütün bunlar saçmalıktan başka bir şey değil."

“Bravo.”

Orada öylece durmuş, birbirlerine bakıyorlardı. Sonunda David ona yaklaştı. “Affedersin. Gerçekten.”

“Bu bizi paramparça ediyor,” dedi Lauren.

David onu elinden tutup tekrar kanepeye yöneltti. Yan yana oturdular. Yine de birbirlerinden kilometrelerce uzaklardı. “Tartışmayı bırakıp konuşalım,” dedi David kısık bir sesle. “Her şeyi.”

* * *

Angie arabasından inip kapıyı kapattı.

Kendi deposu tam karşısındaydı.

C-22.

Diğer insanların depoları da her iki yana dizilmişti. Bu uzun ve alçak binadan düzinelerce vardı. *A-1 Deposu* yazıyordu kapıda. *Kilitleyin. Güvende olun.*

Angie güçlükle yutkundü. Elindeki anahtar soğuk ve yabancıydı. Tam dönüyordu ki bunu yapamayacak kadar güçsüz olduğunu hissetti.

Bugüne kadar burada olmasını engelleyen korkusu sonunda kımıldamasına izin vermişti. Adım adım ilerleyip bir anda kendini deponun önünde bulmuştu. Anahtarı takıp kapısını açtı. Garaj kapısına benzeyen kapı gıcırdayarak açıldı ve tavana doğru yükseldi.

Angie lamba düğmesini aradı.

Tavandaki tek ampul yandı ve battaniyelere ve çarşaflara sarılı mobilyalarla bir yığın kutuyu aydınlattı.

Evliliğinden geriye kalanlar buradaydı. Pioneer Meydanı’ndan Conlan’la birlikte alıp yıllarca üzerinde yattıkları yatak, Conlan’ın yüksek lisans yaparken kullanıp sonunda bıktığı çalışma masası, ailece uzanıp televizyon izleyebilecekleri L koltuk.

Ama o buraya bunlar için, ona kim olduğunu anımsatan bu şeyler için gelmemiştii.

Lauren için gelmişti.

Deponun uzak köşelerine ulaşabilmek için kutuların arasında ilerledi. Sonunda aradığı şeyi buldu; bir köşeye fırlatılmıştı. *Bebek odası* diye işaretlenmiş üç kutu.

Kutuları alıp arabasına taşıyabilirdi ama yapamadı. Onun yerine beton zemine çöküp kutuyu açtı. Winnie-the-Pooh lambası pembe bir örtüye sarılmıştı.

Angie her biri özenle seçilmiş ve hiçbirini kullanılmamış eşyalara bakınca kendini nasıl hissedeceğini biliyordu. Bu eşyaların her biri kalbinin kaybolmuş ama asla unutulmamış parçalarıydı.

Tortop edilmiş küçük beyaz tulumlardan birini alıp burnuna götürdü. Karton kokusu dışında bir koku almadı. Ne bebek pudrası ne de Johnson's bebek şampuanı.

Tabii ki alamazdı. Onu giyecek bir bebek olmamıştı. Winnie-the-Pooh'un bal kovalarından yansıyan ışıkla da hiçbir bebek uyanmamıştı.

Angie gözlerini kapatıp bebek odasındaki her ayrıntıyı düşündü. Hepsini topladığı o geceyi anımsadı.

Zihninde babasının mavi gözlerini almış küçücük siyah saçlı bir kız canlandı.

"Sophia'muza iyi bak baba," diye fısıldadı, tekrar ayağa kalkarken.

Onları deponun karanlığından çıkarma vakti gelmişti. Onları kullanılmaları için almıştı. Buradaki şeyler bir bebek odasına aitti.

Kutuları teker teker arabaya taşıdı. Deponun kapısını tekrar kilitlediğinde yağmur yağıyordu.

Angie kendini bu kadar iyi hissettiğine inanamıyordu. Bu gün yıllarca onun ufkunu gölgelemiş, ışığını engellemişti.

Bebek odası. Bebek kıyafetleri ve oyuncaklar. Onları sakladığı müddetçe, o zamana hapsolup kalacağını biliyordu.

Şimdi özgürdü artık.

Bebek odasına oturup çingiraklardan, battaniyelerden veya oyuncaklardan birini alıp ağladığını defalarca gören Conlan'ın şimdi onu görmesini isterdi. Onun gözyaşlarıyla ıslanmamış tek bir eşya yoktu o kutuların içinde.

Aslında...

Cep telefonunun hızlı arama tuşuna bastı.

"Haber masası."

"Selam Kathy," dedi. "Ben Angie. Conlan orada mı?"

"Elbette."

Bir dakika sonra Conlan yanıt verdi. "Selam. Şehirde misin?"

"Hayır. West End'e dönüyorum."

"Yanlış yöne gidiyorsun."

Angie güldü. "Bil bakalım bagajımda ne var."

"Yeni bir oyun mu bu?"

Angie kendini sonunda bir problemi olduğunu kabullenen alkolikler gibi hissetti. Adsız Alkolikler toplantısı arabasının bagajındaki kutulardaydı. "Bebek eşyaları."

Bir duraksama oldu. Ardından, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Conlan.

"Bebek yatağı, kıyafetler, her şey. Depoyu temizledim."

Küçük siyah ahizenin diğer ucunda bir duraksama oldu. "Lauren için mi?"

"Bunlara ihtiyacı olacak."

Angie, bu sözlerin söylenmeyen kısmını Conlan'ın duyduğunu biliyordu. *Bizimse onlara ihtiyacımız yok.*

“İyi misin?” diye sordu Conlan.

“Bu inanılmaz bir şey Con. İyiden de öte hissediyorum. Whistler’da helikopter kayağına gittiğimiz zamanı anımsıyor musun?”

“Gitmeden önceki üç gece uyuyamamıştın.”

“Kesinlikle. Kusmaktan korkuyordum ama helikopter bizi bıraktığı anda dağdan aşağı kaydım ve oraya bir daha gitmeyi dört gözle bekledim. İşte şimdi de aynen öyle hissettim. Sanki dağdan aşağı kayıyormuşum gibi.”

“Vay canına.”

“Evet. Bu eşyaları ona vermek için sabırsızlanıyorum. Çok hoşuna gidecek.”

“Seninle gurur duyuyorum Ange.”

İşte olmuştu: Şu ana kadar farkına varmamış olsa bile, onu aramasının sebebi buydu.

“Yarın gece kutlarsınız.”

“Tamam.”

Angie telefonu kapattığında gülümsüyordu. Radyoda eski bir Billy Joel şarkısı çalıyordu. *It's Still Rock&Roll To Me*. Sesi açıp şarkıya eşlik etmeye başladı. West End’e doğru yol alıp plaj yoluna döndüğünde avazı çıktığı kadar bağırıyor, parmaklarıyla direksiyonda ritim tutuyordu.

Ev sahibi takımın kazandığı futbol maçından dönen çocuklar gibiydi yine.

Evin önüne park edip çantasını kaptığı gibi içeri koştu.

“Lauren!”

Ev sessizdi. Şöminenin ateşi yanıyordu.

Sonsuza dek süreceğini sandığı bir duraksamanın ardından bir huşurtı duydu. “Buradayız.”

Lauren kanepede doğruldu. Solgun yanakları gözyaşlarıyla ışıldıyordu. Gözleri kızarmış ve şişmişti. David yanındaydı ve elini tutuyordu. Onun da ağlamış gibi bir hali vardı.

Angie'nin içine bir korku saplandı. Hamileliğin ortalarında ağlamak nedir bilirdi. "Ne oldu?"

"David'le konuşuyorduk."

"Bebek iyi mi?"

"İyi. Harika."

Angie rahatladı. Her zamanki gibi aşırı tepki göstermişti. "Öyle mi? Tamam. Konuşmaya devam edin o halde." Merdivenlere yöneldi.

"Bekle," diye seslendi Lauren ayağa kalkarak. Sehpanın üzerinden aldığı kâğıt parçasını Angie'ye uzattı.

David hemen Lauren'ın yanına gidip ona sarıldı.

Angie elindeki kâğıda baktı.

Sevgili Bayan Ribido: Güney California Üniversitesi'nde... ön lisans programına... tam burslu olarak kabul edildiğinizi bildirmekten memnuniyet duyuyoruz... Lütfen 1 Haziran'a kadar yanıt verin...

"Kabul edileceğini biliyordum," dedi Angie nazikçe. Lauren'a sarılmak, birlikte kahkahalar atıp zıplamak istiyordu ama bu tür coşkunculuklar sıradan zamanlarda sıradan kızların yaşayacağı bir şeydi. Bu ise çok farklıydı.

"Ben kabul edileceğimi hiç düşünmemiştim."

Angie, Lauren'ın sesindeki hüznü daha önce hiç duymamıştı. Yürek parçalayıcıydı. Lauren'ın yıl içinde yaşadıklarından belki de kalbini en çok kıran bu -hayaline kavuşması- olmuştu. Şimdi bir seçim yapılmalıydı ve hepsi bunun farkındaydı. "Seninle gurur duyuyorum."

“Bu her şeyi değiştiriyor,” dedi Lauren usulca. Öyle yavaş konuşmuştu ki onu duyabilmek için Angie’nin ona doğru eğilmesi gerekmişti.

Angie ona sanılmak istedi ama David oradaydı ve Lauren’in elini tutuyordu. “Bebekle üniversiteye gitmek imkânsız değıl.”

“İki aylık bir bebekle mi?” Lauren’in sesi yaşlanmış ve çok uzaktan geliyordu. Yankılanıp kayboldu, o çirkin kelimeleri bir kuyuya fırlatmıştı sanki.

Angie gözlerini kapattı. Ne yanıt verse yanlış olacaktı. Angie, Lauren’in yeni farkına vardığı şeyi biliyordu: Kreşler iki aylık bebekleri nadiren kabul ederdi. Pahalı oldukları da kesindi. Burnunu kaşıyıp yumuşak bir iç geçirdi. Birazdan batacak bir gemide olmak gibiydi bu. Suların yükseldiğini hissediyordu. “Bu bir sorun,” dedi sonunda. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. “Ama sen güçlü ve zeki bir kızsın...”

“Zeki kızlar her şeyi farklı yapardı,” dedi Lauren. Gülümsemeye çalışmasına rağmen gözleri yine yaşla dolmuştu. Ona cesaret verircesine kafasını sallayan David’e baktı. Ardından beklentiyle Angie’ye döndü.

Bir an hiç kimse konuşmadı.

Angie içini buz gibi bir ürperti sardığını hissetti. Aynı zamanda da korkuyordu.

Lauren, David’in elini bırakıp Angie’ye doğru bir adım attı. “Bebeğimizi sen al, Angie.”

Angie’nin soluğı kesilmişti. O şiddetle ciğerleri sarsılmıştı sanki. “Sakın,” diye fısıldadı, kelimeleri eliyle kovmaya çalışarak.

Lauren bir adım daha atıp ona iyice yaklaştı. Çok genç görünüyordu. Çok çaresiz. Gözleri yaşarmıştı. “Lütfen. Bebeğimizi başkasına vermek istiyoruz. Gün boyunca bunu konuştuk. Tek çözüm yolu bu.”

Angie gözlerini kapattığında dudaklarının arasından dökülen fare sesine benzer ince sesi güçlükle duydu. Aynı hayalin peşine tekrar düşemezdi. Geçen defa bu onu neredeyse öldürüyordu. Boş, bomboş kollarını yine onunla doldurmayı düşünemiyordu artık...

Bir bebekle.

Yapamazdı. O kadar güçlü değildi.

İyi ama ondan nasıl kaçabilirdi ki?

Bir bebekten.

Gözlerini açtı.

Lauren ona bakıyordu. Kızın açık renkli tombul yanakları yaşlarla ıslanmıştı. Koyu renk gözleri kızanık ve şişti. USC'den gelen mektup hemen oradaydı, hayatları değıştirebilecek bir kâğıt parçası...

"Lütfen," diye fısıldadı Lauren, tekrar ağlamaya başlayarak.

Angie'nin kalbi kendi içine çöküp duygularından arınıyordu sanki. Kaybolmuştu. Bu bebeğe hayır demesi gerektiğı konusunda zihninde herhangi bir şüphe yoktu. Ama Tanrı'nın yarattığı bu dünyada bunu söyleyebilmesi mümkün değildi.

Hayır diyemezdi. Ne Lauren'a ne de kendine. Ama yavaş yavaş ufalanan kalbinin derinliklerinde, yanlış yaptığını biliyordu. Usulca, "Evet," derken bile biliyordu.

"Bir sıkıntın var," dedi annesi, burnunun üzerindeki gözlüklerini iterek.

Angie bakışlarını kaçırdı. "Saçmalama. Ben iyiyim."

"İyi değilsin. Jerrie Carl senden bir yanıt alana kadar    defa masa var mı diye sordu."

"Ve Bay Costanza kırmızı şarap istediğinde ona şişeyi uzattın," dedi Mira da ellerini önlüğüne silerek.

Angie mutfağı gelmemeliydi. Mira ile annesi, sıkıntısını fark eder etmez bir çift sırtlan gibi alarm durumuna geçmiş, birlikte hareket ederek onu izlemeye başlamışlardı.

“İyiyim.” Angie dönüp mutfaktan çıktı.

Kalabalık yemek salonuna döndüğünde görünmez olmuştu sanki. Hareket etmeye çalışıyordu. Belki biraz ağırlaşmıştı ama ruhsal durumu göz önüne alındığında en ufak bir kıpırtı bile büyük bir başarı sayılırdı. İfadesizce gülümsedi ve her şey yolundaymış gibi davranmaya çalıştı.

Gerçekteyse hiçbir şey hissedemiyordu. Son yirmi dört saattir duygularını, gizlice dikizlemekten bile korktuğu bir kutuya kilitlemişti.

Görmemek daha iyiydi. Lauren’la birlikte içine düştükleri ve Faust’un şeytanla yaptığı anlaşmaya benzeyen bu duruma kafa yormak bile istemiyordu. Bu anlaşma onları korkunç bir yolculuğa götürüyordu; birilerinin kalbi kırılacaktı. Angie kendini küçük ve karanlık bir odaya hapsolmuş gibi hissetti.

Pencereye gidip gecenin karanlığını izledi. Kalabalık restoranın telaşlı uğultusunu arkasında bırakmış, kalp atışlarından başka bir şey duyamaz hale gelmişti.

Şimdi ne olacak?

Dün gece boyunca onu uykusuz bırakan soruydu bu; sabah uyanır uyanmaz da aklına gelen ilk şeydi.

Duyguları ümit ve çaresizlik kördüğümüne dönmüştü. Olayları çözmeye nereden başlayacağını da bilmiyordu. Bir yanı, *Bir bebek*, diye düşünüyor ve buna inanılmaz derecede tatlı bir duygu eşlik ediyordu ama bu düşüncenin yanı başında, *Lauren bunu başaramayacak*, diyen daha karanlık bir düşünce bekliyordu.

Her iki şekilde de canı yanacaktı. O yolun sonunda korkunç bir tercih olacaktı: Lauren’ı ya da bebeği seçmesi gerekecekti. Angie en iyi ihtimalle ikisinden birine sahip olabilirdi. En kötü ihtimalle ise ikisini birden kaybedebilirdi.

“Ange?”

Nefesini tutup döndü. Conlan, elinde bir demet pembe gülle arkasında duruyordu.

Randevularını unutmuştu. Angie gülümsemeye çalıştıysa da zayıf ve ümitsiz bir gülümsemeydi bu ve bu ifadesinin Conlan'ın alnında oluşturduğu çizgileri anında fark etmişti. "Erken geldin," dedi, fazla keskin bir kahkaha attı ve bunun gerçek olması için dua etti. Genellikle öyleydi çünkü.

Conlan'ın kaşları hâlâ çatıktı. "Yalnızca birkaç dakika. İyi misin?"

"Tabii ki. Bekle de paltomu alıp iyi geceler dileyeyim." Angie onun yanından geçip mutfığa yöneldi. Çiçekleri almadığını fark ettiğinde kanatlı kapılara ulaşmıştı.

Lanet olsun.

"Conlan geldi," dedi annesi ile Mira'ya. "Bu gece siz kapatır mısınız?"

Annesi ve Mira birbirine bilgiç bakışlar attılar. "Demek buydu," dedi annesi. "Onu düşünüyordun."

"Lauren'ı eve ben bırakırım," dedi Mira. "İyi eğlenceler."

Eğlence.

Angie gülümsemeyi ya da iyi geceler dilemeyi unutmuştu. Onun yerine yemek salonuna dönmüştü. "Ee, nereye gidiyoruz?" Çiçekleri Conlan'dan aldı, koklar gibi yaptı.

"Göreceksin." Conlan onu arabasına götürdü ve yolcu koltuğuna oturmasına yardım etti. Birkaç dakika içinde güneye gidiyorlardı.

Angie pencereden dışarıya baktı. Lekeli camdaki yansıması kendisine bakıyordu. Yüzü uzun, ince ve bitkin görünüyordu.

"Bebek eşyaları yüzünden mi?"

Angie gözlerini kırıştırıp ona döndü. "Nedir o?"

"Dün depoyu boşaltmamış mıydın? Sessizliğinin sebebi o mu?"

İşte yine aynı şey, Conlan'ın sesindeki tereddüt, ona karşı aşırı hassas davranmaya başlamıştı yine. Angie bu tanıdık durumdan nefret ediyordu. "Dün iyiydim."

Eski ümitlerinin kalıntılarının önünde diz çöküp çok yol kat ettiğini düşündüğü zamanın üzerinden yalnız bir gün mü geçmişti?

"Gerçekten mi?"

"Her şeyi paketleyip Lauren için kulübeye getirdim." Onun ismini telaffuz eder etmez hepsi bir anda üzerine hücum etti.

Bebegimizi al, Angie.

"Sesin de iyi geliyordu," dedi Conlan temkinli bir ifadeyle.

"Çok mutluydum." Sesinin hüzünlü çıkmadığını ümit etti. Üzerinden çok zaman geçmişti sanki.

"Geldik." Conlan çakıl taşlı otoparka döndü.

Angie boynunu uzatıp pencere camından dışarıya baktı.

Orman güllerinin arasında, köknar ağaçlarıyla kuşatılmış çok güzel bir malikânenin önündeydiler. *Sheldrake Inn'e Hoş Geldiniz* yazıyordu tabelada.

O gecenin ilk gerçek tebessümünü takınarak Conlan'a baktı. "Bu randevudan öte bir şey."

Conlan sırttı. "Sen artık genç bir kızla birlikte yaşıyorsun. Önceden plan yapmam gerekiyor."

Angie onun peşinden arabadan inip görkemli binaya doğru ilerledi.

Baştan aşağı Viktoryen tarzda giyinmiş bir kadın onları kapıda karşılayıp resepsiyon masasına götürdü.

"Bay ve Bayan Malone," dedi rezervasyon masasının diğer tarafındaki adam. "Tam vaktinde geldiniz."

Conlan formu doldurup kredi kartını uzattıktan sonra Angie'yi üst kata yönlendirdi. Burası dört direkli bir yatağı, nehir taşından

şöminesi, iki kişinin rahatlıkla sığabileceği bir küveti ve ay ışığının yansıdığı mükemmel bir deniz manzarası olan çok güzel, iki odalı bir suitti.

“Ange?”

Angie onunla yüzleşmek için ağır ağır döndü.

Ona nasıl söylerim?

“Buraya gel.”

Conlan’ın ses tonu onu karşı koyamayacak kadar çaresiz bırakmıştı. Ona yaklaşır yaklaşmaz kendini kocasının kollarının arasında buldu. Öyle sıkı sarılmıştı ki Angie vücudunun uyuştüğünü sandı.

Ona söylemeliydi.

Hemen.

Eğer birlikte bir gelecekleri olacaksa ona söylemeliydi. “Conlan...”

Conlan onu nazikçe öptü. Geri çekildiğinde Angie’ye bakıyordu.

Angie sanki onun masmavi gözlerinde boğulduğunu hissetti.

“Bebek eşyalarını verdiğine inanamıyorum. Seninle gurur duyuyorum Angie. Sana baktığımda yeniden nefes alabiliyorum. Düne kadar her şeyi içime attığımın farkında değildim.”

“Ah, Con. Konuş...”

Conlan yavaşça bir dizinin üzerine çöktü. Gülümseyerek Angie’nin nikâh yüzüğünü çıkardı. “Onu ne yapacağımı buldum. Benimle yeniden evlen.”

Angie’nin dizlerinin üzerine çöktü. “Seni seviyorum, tamam mı? Sakın bunu unutma. Babanın dediği gibi, seni düşen bütün yağmur damlalarından daha çok seviyorum.”

Conlan kaşlarını çattı. “Ben basit bir evet demeni beklemiştim. Ardından da yatağa atlamayı.”

“Benim evetim bundan basit olamazdı ama önce sana bir şey söylemeliyim. Sen fikrini değiştirebilirsin.”

“Seninle evlenme konusunda mı?”

“Evet.”

Conlan çatık kaşlarıyla uzunca bir süre ona baktı. “Tamam. Söyle bakalım.”

Angie derin bir nefes aldı. “Dün, bebek odasıyla ilgili seni aradığımda çok heyecanlanmıştım. Bir an önce eve gidip haberi Lauren’a vermek için sabırsızlanıyordum.” Angie ayağa kalkıp Conlan’dan uzaklaştı. Pencereye yanaştı ve kıyıya vuran dalgalara baktı. “Eve gittiğimde ağlıyordu. David de evdeydi.”

Conlan doğruldu. Angie eski döşemelerin gıcirtısını duydu. Büyük ihtimalle Conlan gelip arkasında durmak istemişti ama sonunda yerinden kımıldamamıştı.

“USC’ye tam burs kazandı. Hayalindeki okul.”

“Ve?”

“Her şey değişti,” dedi Angie yumuşak bir sesle, Lauren’ın kelimelerini kullanarak. “Belki biraz büyük bir çocuğu olsa ikisini bir arada götürebilirdi ama iki aylık bir bebekle üniversiteye başlayamaz. USC’deki dersleri, işi ve yeni doğan bir bebeği aynı anda idare etmesi mümkün değil.”

Conlan konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu. Konuştuğundaysa sesi pütürlüydü; kendi sesi değildi kesinlikle. “Ve?”

Angie gözlerini sımsıkı kapattı. “Bebeği evlat vermek istiyorlar. Bebek için böylesinin daha iyi olacağına inanıyorlar.”

“Büyük ihtimalle öyle olacak. Henüz çok genç.” Conlan, Angie’nin arkasına geldi ama ona dokunmadı.

“Dedi ki, *Bebeğimizi sen al.* Aynen böyle dedi.” Angie iç geçirirken Conlan’ın gerildiğini hissetti. “Bir araba enkazının içinde olmak gibi.”

“Evet dedin.”

Angie, Conlan’ın sesindeki donukluğu fark etmişti. Onunla yüzleşmek için döndü, neyse ki Conlan ona yüz çevirmedi. “Başka bir

tercihim var mı sence? Lauren'ı seviyorum. Belki daha en başından ona kalbimi açmamalıydım, ama hayır. Hayır, bunu asla söyleyemem. Bunu yaptığıma memnunum. Onun sayesinde kendime geldim. Ve sana dönebildim." Angie, Conlan'ın kendisine bakmasını sağlamak için kolunu boynuna sarıp onu kendine çekti. "Ya Sophia bunu yapmamızı istemiş olsaydı?"

Conlan, "O Sophia değil," derken bu sözün ona nasıl acı verdiğini Angie açıkça gördü.

"O da başka birinin Sophia'sı. Sevgiye ve ilgiye muhtaç, on yedi yaşında, korku dolu biri. Ona nasıl hayır diyebilirdim? Ben burada dururken bebeği başkasına vermesini mi söylemeliyim? Biz burada dururken."

"Lanet olsun, Angie." Conlan onu itip diğer odaya gitti.

Angie onun yanına gitmemesi gerektiğini, ona biraz zaman tanınması gerektiğin biliyordu ama onu yeniden kaybetme fikri çaresizliğini perçinliyordu. "Buna nasıl hayır diyebiliriz?" Angie diğer odaya geçip Conlan'ın yanına gitti. "Sen de onun küçük lig antrenörü olabilirsin belki..."

"Sus." Conlan'ın sesini tanımak mümkün değildi.

"Nasıl hayır diyebiliriz?" dedi tekrar, bu defa biraz daha yumuşak bir sesle söylemiş, Conlan'ı kendisiyle yüzleşmeye zorlamıştı. Angie bu soruyu sorarken Conlan'ın işyerine gittiği gün Diane'in söylediği sözü anımsadı ister istemez: *Bu yıl iki defa ofisinde onu ağlarken buldum.*

Conlan elini saçında gezdirip iç geçirdi. "Aynı şeyi yeniden yaşayabileceğimi sanmıyorum. Üzgünüm."

Angie gözlerini kapattı; o son söz onu derinden yaralamıştı. "Biliyorum," dedi kafasını eğerek. Conlan haklıydı. Her şeyi yeniden nasıl riske atabilirlerdi, atabilirdi? Gözleri doldu. Ona verebileceği iyi bir yanıtı yoktu. Conlan'ı yine kaybedebilirdi... iyi ama Lauren'a nasıl hayır derdi? "Seni çok seviyorum, Con," diye fısıldadı.

“Ben de seni seviyorum.” Kelimeler Conlan’ın ağzından küfür ediyormuş gibi dökülmüştü.

“Bu bizim için bir fırsat olabilir,” dedi. Angie.

“Bunu daha önce de düşündük,” diye anımsattı Conlan kayıtsızca. “Seni iyileştirmeye çalışmak, gözyaşlarını silmek, hıçkıklarını dinlemek ne kadar zordu biliyor musun? Her şeyin benim yüzümden olduğunu hissetmek.”

Angie, Conlan’ın yüzüne dokundu. “Sen de gözyaşı döküyordun.”

“Evet.” Sesi çok sertti.

“Ben onları hiç silmedim. Ağladığını hiç görmezken nasıl silebilirdim ki?”

“Acın öyle büyüktü ki...”

“Bu defa her şey farklı, Con. *Biz* farklıyız. Bir takım gibi hareket edebiliriz. Bakarsın her şey yolunda gider ve hep istediğimiz ebeveynliği yaşayabiliriz. Belki de vazgeçer ve ikimiz kalırız. Her iki şekilde de biz iyi olacağız. Söz veriyorum.” Angie bir dizinin üzerine çöküp, “Benimle evlen, Conlan,” diye fısıldadı.

Conlan ıslak gözlerle ona baktı. “Lanet olsun,” dedi o da dizlerinin üzerine çökerek. “Bundan böyle sensiz yaşayamam.”

“O halde yaşama. Lütfen...” Angie onu öptü. “Bana güven, Conlan. Bu defa sonsuza dek yürüteceğiz.”

Lauren, David’in arabasının sesini duydu. Ön kapıya koşup açtı ve beklemeye koyuldu.

Aylardır ilk defa gülümsüyordu.

“Hazır mısın?” diye sordu David, Lauren’ın elini tutarak.

“Hiç bu kadar hazır olamazdım.”

Bahçeyi geçip David’in arabasına bindiler. David, Mountaineire yolu boyunca Porsche’la ilgili konuştu. Vites oranını, hız sınırını ve özel renklerini anlattı. Lauren onun gerginliğini görüyor ve nedense

bu onu rahatlatıyordu. Eve vardıklarında David arabayı park etti ve derin bir nefes alıp Lauren'a baktı. "Emin misin?"

"Eminim."

"Tamam."

Haynes'ların kocaman ön kapısına giden taş yürüme yolunu geçtiler. David kapıyı açtı ve onu güzel, bej rengi evinin zarafetine doğru yönlendirdi. "Anne? Baba?"

"Evde olduklarından emin misin?" diye fısıldadı Angie, David'in elini tutarak.

"Evdeler. Onlarla konuşmak istediğimizi söyledim."

Bay ve Bayan Haynes, köşede bekliyorlarmış gibi hemen ortaya çıktılar.

Bayan Haynes Lauren'ın şişkin karnına baktı.

Bay Haynes ise ona bakmamaya çabalıyordu. Onları krem rengi basık oturma odasına yönledirdi. Burada her şey yerli yerinde görünüyordu.

Tabii hamile bir kızın varlığını saymazsak.

"Evet," dedi Bay Haynes, herkes oturduktan sonra.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Bayan Haynes. Sesi pürüzlüydü ve Lauren'ın gözlerine bakamıyordu.

"Şişko ama iyi. Doktorum her şeyin yolunda gittiğini söyledi."

"USC'ye tam burs kazandı," dedi David ebeveynlerine.

"Bu harika," dedi Bayan Haynes. Koltuğunda öne eğilen kocasına baktı.

Lauren, David'in eline uzanıp sıkıca tuttu. Şaşırtıcı derecede sakindi. "Bebeği evlatlık vermeye karar verdik."

"Tanrı'ya şükür," dedi Bay Haynes, şiddetli bir iç geçirerek. Lauren adamın çenesindeki gerginliği, gözlerindeki endişeyi ilk defa görmüştü. Rahatlama yüzünü değiştirmişti. Sonunda gülümsüyordu.

YİRMİ DOKUZ

Lauren eve geldiğinde neredeyse gece yarısıydı. Arkasından örttüğü kapıya yaslandı ve perişan bir şekilde iç geçirdi. Yatağına girip gözlerini kapatmak için sabırsızlanıyordu. Bugün onu çok yaralamıştı.

Karnına dokunduğunda hafif, titretekmeyi hissetti. "Selam," diye mırıldandı bebeğe ve oturma odasına yöneldi.

Yemek odasına geldiğinde şöminenin ateşinin yandığını ve hoparlörden gelen müziğin sesini duydu. Yumuşak bir şeyler çalıyordu, Hawaii müziği. *Ukulele'yle⁶⁵ Somewhere over the Rainbow* çalıyordu.

Angie ayağa kalkıp Lauren'a doğru yürüdü. Ona yaklaştığında sol elini uzattı. Parmağında kocaman bir pırlanta ışıltıyordu. "Biz tekrar evleniyoruz."

Lauren çılgıncı koparıp Angie'nin kollarına atladı. "Bu harika," dedi Angie'ye sımsıkı sarılarak. Gün boyunca kendini ne kadar yalnız hissettiğini ve Angie'yi özlediğini fark etmemişti. Onu bırakamıyordu. "Bebeğimin bir de babası olacak şimdi."

65 Hawaii'ye özgü küçük, gitara benzer bir enstrüman. (ç. n.)

“Affedersin,” dedi sonunda geri çekilerek. Kendini aptal gibi hissetmişti; kadın gibi görünen küçük bir kızdı o.

“Bebeğimin” demişti.

“Ashında biz de bu konuyu seninle konuşmaya geldik Lauren.”

Konuşan Conlan’dı.

Lauren içini saran yorgunlukla gözlerini kapattı. Bebekle ilgili daha fazla konuşabileceğinden emin değildi.

Ama başka şansı da yoktu.

“Tamam.”

Angie onun elini tutup sıktı. Bu dokunuş işe yaramıştı. Birlikte, el ele, kanepeye yürüyüp oturdular.

Conlan şöminenin yanında oturmaya devam etti. Kollarını bacaklarına yaslayıp öne doğru eğilmişti. Uzun siyah saçları yüzünü kısmen örtmüştü. Alev ışığında gözleri inanılmaz derecede mavi görünüyordu.

O bakışlar Lauren’ın yüreğini delmişti. Rahatsız olmuşçasına kanepenin üzerinde kıpırdandı.

“Sen henüz çocuksun,” dedi Conlan, sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı, “olanlara üzüldüm.”

Lauren gülümsedi. “Birkaç ay önce çocukluktan çıktım.”

“Hayır. Yetişkinlere özgü bir şeyle yüzleşmek zorunda kaldın. Yetişkin olmakla aynı şey değil bu.” İç geçirdi. “Şunu bilmeni istiyoruz ki... Angie ile ben korkuyoruz.”

Lauren bunu beklemiyordu. “Bir bebek istediğinizi sanıyordum.”

“İstiyoruz,” dedi Angie gergin bir sesle. “Hem de çok.”

“O zaman mutlu olmalısınız.” Lauren bakışlarını Conlan’dan Angie’ye çevirdi. “Ben size... ah.” Bir anda anımsadı. “Diğer kız... Fikrini değiştiren.”

"Evet," dedi Angie.

"Ben bunu size yapmayacağım. Söz veriyorum. Yani... sizi seviyorum. Bebeğimi de seviyorum. *Sizin* bebeğinizi. Doğru olanı yapmak istiyorum."

Angie, Lauren'ın yüzüne dokundu. "Bunu biliyoruz, Lauren. Biz yalnızca istiyoruz ki..."

"İhtiyaç duyuyoruz," diye araya girdi Conlan.

"... bu konuyu düşünüp düşünmediğini bilmek istiyoruz. Emin olup olmadığımı, bu çok da kolay bir şey olmayacak."

"On yedi yaşında ebeveyn olmaktan daha mı zor olacak?"

Angie'nin tebessümü dokunuşu kadar nazikti. "Bu mantığa dair bir soru. Benim sorumsa kalbe dair."

"İkisi de kolay değil," dedi Lauren, gözlerini silerek. "Ama çok düşündüm. En iyi yanıt bu. Bana güvenin."

Bu sözün ardından bir sessizlik oldu. Sessizliği tek bölen ateşe düşen odun ve kıvılcımların sesiydi.

"Bu konuda yardım alabileceğini düşündük," dedi Conlan sonunda.

"Neden?"

Angie bunun önemsiz, geç saatte yaptıkları sohbetlerden farksız bir konuşmaymış gibi görünmesi için gülümsemeye çalıştı. Gözlerindeki hüznü onu ele veriyordu. "Çünkü seni seviyoruz, Lauren ve bebeğinin benim olmasını istediğim kadar ne yaşayacağımızın da farkındayım. *Senin* ne yaşayacağının. Bir bebekten vazgeçmeye karar vermek başka bir şey, bunu hayata geçirmek başka. *Emin* olmak istiyorum."

Lauren *seni seviyorum* sözünden sonrasını neredeyse hiç duymadı. Bugüne kadar bu sözü ona bir tek David söylemişti. Lauren eğilip

Angie'yi sımsıkı kucakladı. "Canını yakacak bir şey yapmam asla," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Asla."

Angie geri çekildi. "Biliyorum."

"Yardım almayı kabul ediyor musun?" dedi Conlan, biraz korkmuş bir sesle.

"Elbette." Lauren gün boyunca ilk kez içtenlikle gülümsüyordu. "Sizin için her şeyi yaparım."

Angie ona tekrar sarıldı. Lauren uzaktan, yumuşak bir sesle Conlan'ın, "O halde onun kalbini kırma," dediğini duydu.

* * *

Avukatın bürosu kalabalıktı. Odanın sol tarafında, sandalyelerini yan yana dizip oturanlar Haynes ailesiydi. Sağ taraftaysa Angie, Conlan'ın yanındaki sandalyede oturuyordu. Lauren'ın sandalyesi ortadaydı ve diğerleriyle arasında çok fazla mesafe olmasa da, yapayalnız, diğerlerinden soyutlanmış görünüyordu.

Angie onun yanına gitmek için ayağa kalktı.

O sırada avukat içeri girdi. Pahalı siyah takım elbisesinin içindeki uzun boylu, iri yarı adam, "Herkesi iyi günler," der demez herkesin dikkatini çekti.

Angie yerine oturdu.

"Ben Stu Phillips," dedi ve anında ayağa kalkan Conlan'ın elini sıktı.

"Conlan Malone. Bu da benim... Angie Malone."

Angie avukatla el sıkışıp tekrar yerine oturdu. Hareketsizce oturmuş, daha önce katıldıkları buna benzer toplantıyı anımsamaya çabalıyordu.

Sizin için bir bebeğimiz var, Bay ve Bayan Malone.

Genç bir kız.

"Evet, genç bayan," dedi Stu, nazıkçe Lauren'a bakarak, "kararını verdin mi?"

"Evet, efendim." Sesi güçlükle duyulabiliyordu.

"Tamam, o halde. Öncelikle teknik detaylardan bahsedelim. Evlat edinme durumunda iki tarafı da temsil etmenin bazen sıkıntı yaratabildiği konusunda hepinizi uyarmak isterim. Böyle bir durum yasaldır ama tavsiye edilmez. Anlaşmazlık gibi bir durumda her iki tarafı da temsil etmeyeceğimi belirtmek isterim."

"Sorun çıkmayacak," dedi Lauren. Şimdi sesi daha güçlüydü. "Ben kararımı verdim."

Stu, Conlan'a baktı. "Siz iki tarafı da temsil etmenin doğuracağı risklere karşı hazırlıklı mısınız?"

"Şu durumdaki en küçük riskimiz bu, Stu," diye yanıt verdi Conlan.

Stu dosyasından bazı belgeler çıkarıp masaya koydu. "Şu belgeleri imzalarsanız işimize bakabiliriz. İki iki tarafı da temsil etmenin barındırdığı riskleri kabul ettiğinizi belirtiyor."

Belgeler imzalandığında avukat onları bir kenara koydu. Bir saat boyunca süreçle ilgili konuştu. Kim neyin ödemesini yapabilir, imzalanması gereken evraklar ve kimin imzalayacağı, Washington yasalarının artıları ve eksileri, yerine getirilmesi gereken görevler, biyolojik anne babanın haklarının süresi, çocuğun haklarını savunacak avukat, bütün bu işlemlerin zamanı ve süresi.

Angie bunların hepsini daha önce de duymuştu ve her şeyi yönlendirenin teknik detaylar olmadığını biliyordu. Önemli olan duygulardı. Hisler. Dünyadaki bütün evrakları imzalayabilir, tonlarca söz verebilirdiniz ama o noktaya vardığınızda ne hissedece-

ğinizi bilemezsiniz. Evlat edinme işte bu yüzden doğumdan önce sonlandırılmazdı. Lauren haklarından bebeği kucağına aldıktan sonra vazgeçmeliydi.

Bu düşünce Angie'nin yüreğini sızlattı. Sol tarafına baktı.

Lauren ellerini kucağında birleştirmiş, sessizce oturuyordu. Şişkin karnına rağmen genç ve masum görünüyordu. Kavun yutmuş bir genç kız gibi. Avukatın ona sorduğu bir şeyi dürüstçe onaylıyordu.

Angie onun yanına gidip yanı başında diz çökmek, elini tutup, *Bu işte yalnız değilsin*, demek istiyordu ama Lauren'ın eninde sonunda yalnız kalacağı üzücü de olsa, gerçektir. İnsanı, bebeğinden vazgeçmekten daha yalnız hissettiren ne olabilirdi ki?

Ve Angie ne yaparsa yapsın onu bu durumdan kurtaramazdı.

Angie gözlerini kapattı. Kalpler kırılmadan bunun üstesinden nasıl gelebilirlerdi? Nasıl...

Biri kolunu çekiştiriyordu. Gözlerini kırptırıp yanına baktı.

Conlan ona bakıyordu. Avukat, Lauren ve odadaki herkes.

"Bana bir şey mi sordunuz?" dedi, yanaklarının kızardığını hissederek.

"Dediğim gibi," dedi Stu, "ben bir plan hazırlamak istiyorum. Böylece herhangi bir pürüzle karşılaşma riskimiz azalır. Başlayalım mı?"

"Kesinlikle," dedi Angie.

Stu bakışlarını Angie'den Lauren'a çevirdi. "Evlat edinmenin ardından ne tür haklar istiyorsun?"

Lauren kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Malone'lar bebeğini evlat edindikten sonra onlarla iletişimde kalmak istersin sanıyorum. Bebeğin doğum günlerinde, belki de Noel'de aramak gibi haklar isteyebilirsin. Yılda bir kez de olsa bebeğin fotoğraflarını yollamaları gibi ya da.

Lauren derin bir nefes aldı. Güçlükle soluyormuş gibi göründü. Bu zamana dek bu tür şeylere kafa yormamış, bu işin her şeyi bütünüyle değiştireceğini fark etmemişti. Ansızın bir yaprak gibi titreyen Angie'ye döndü.

"Biz sürekli iletişim halinde olacağız," dedi Angie avukata, sesinin çatladığını fark ederek. "Biz... Lauren bizim ailemizin bir parçası sayılır."

"Böyle bir yakınlığın çocuğa faydalı olacağından şüpheliyim," dedi avukat. "Sınır  izilmesi çok daha etkili olur bana kalırsa. Bize göre..."

" yle mi?" dedi Lauren, alt dudağını ısırarak. Avukatı dinlemiyordu bile. Conlan ile Angie'ye baktı. "Ben bunu düşünmemiştim. Bir bebeğin bir tek anneye ihtiya ı vardır."

David uzanıp Lauren'ın elini avucuna aldı.

"Bizim evlat edinme şartlarımız herkesinki gibi olmak zorunda değil," dedi Angie. Bir şeyler daha söyleyecekti ama sesi çatladı ve hiçbir şey düşünemez oldu. Lauren'ın hayatlarından çekip gitmesine izin veremezdi... ama böyle bir durumda başka ne yapılabilirdi?

Lauren ona baktı. Genç kızın kara gözlerindeki hüzün dayanılmazdı. Bir anda yaşlanmış, hatta çökmüş göründü. "Ben böyle olması gerektiğini... bilmiyordum." Gülümsemeye  alıştı. "Sen m kemm l bir anne olacaksın, Angie. Bebeğim çok şanslı."

"Bizim bebeğimiz," dedi David, yumuşak bir sesle. Lauren ona yürekleri sızlatacak kadar hüzünlü bir bakış attı.

Angie ne diyeceğini bilemeden bir süre daha orada öylece kalakaldı.

Sonunda Lauren tekrar avukata döndü. "Sizce en iyisi hangisi?"

Toplantı uzadıkça uzadı; karşılıklı bir şeyler söyleniyor, her birinin nasıl davranacağı kâğıt üzerinde belirtiliyordu.

Angie ara ara Lauren'ın yanına gidip ona sarılmak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu.

Ama şimdi kanun ve kurallara göre kararlar aldıkları bu odada, ne hissedeceğini bilmeyen kalplerle kuşatılmışken düşünüyordu.

Gerçekten de yoluna girecek miydi?

Bir Paskalya Pazarı ilk defa yağmursuz geçiyordu. Güneş masmavi gökyüzünü aydınlatmıştı. Kaldırımlar, büyük çoğunluğu en güzel kıyafetlerini giymiş, her biri farklı yönlerden kiliseye giden insanlarla doluydu.

Angie, Conlan ile Lauren'ın arasından yürüyordu. İleride kilise çanları çalmaya başlamıştı. Arkadaşları ile ailesi kiliseye yönelmiş, içeri doluşuyordu.

Angie kapıların hemen önünde duraksadı. Conlan ile Lauren'ın da duraksamaktan başka şansı yoktu.

"Onlara her şeyi daha sonra anlatacağız. Paskalya yumurtası avında, değil mi?"

İkisi de onayladı.

Angie parmağındaki pırlanta yüzüğe dokunup pırlantayı çevirerek gizledi. DeSaria kadınları böyle bir hileye kanmazdı ama kalabalıkta bunu fark edemeyecek kadar yoğun olacaktı. Angie ilerlemeye başladı.

"Ne oldu tatlım?" Lauren'ın gözlerinde, Angie'nin okuyamadığı bir ifade vardı. Korkuya benzer bir şeydi bu, aileyle birlikte kiliseye gitmek az bulunur bir armağanmış gibi. Belki de kaygılıydı. Bundan sonra olacaklar konusunda hepsi kaygılıydı. "Gel, elimi tut."

"Teşekkürler," dedi Lauren, hemen bakışlarını kaçırarak ama gözlerinden boşalan yaşlar Angie'nin gözünden kaçmamıştı. El ele beton basamakları çıkıp eski güzel kiliseye girdiler.

Tören sonsuza dek sürecekmış gibi gelmiş, ama aslında çok uzun sürmemişti. Angie, Lauren'ın diz çöküp tekrar ayağa kalkmasına yardım etmeye odaklanmıştı.

Angie dua etme fırsatını bulduğunda basamağa diz çöküp kafasını eğdi ve dua etti: *Sevgili Tanrım, lütfen bize doğru yolu göster. Güvende olmamızı sağla. Lauren'ı koruyup kolla. Sana bunun için yalvarıyorum. Amin.*

Tören bittikten sonra, düzinelerce pasta ve kurabiye'nin masalara dizildiği alt kattaki kilise salonuna indiler. Angie arkadaşları ve ailesiyle sohbet ederken sol elini cebinde tutuyordu.

Sonunda çocuklar kendi yaptıkları yumurta sepetleri ve makarnadan yaptıkları süs kutularıyla birlikte hep bir ağızdan konuşarak geldiler.

Topluluk kapılara doğru ilerlemeye başladı. Ortak bir şey için toplanan güzel giyimli insanlar soğuk, ısıltılı bir sabaha doğru yürüyordu. Karşıya geçip parka gittiler.

Angie boş atlıkarıncaya doğru ilerledi. Güneş ışığı sayesinde gümüş gibi ışıldıyordu.

Conlan yanına gelip elini beline doladı. Angie onun da Sophie'yi düşündüğünü biliyordu. Kim bilir kaç defa birlikte orada durmuş, başka çocukları izlerken kendi çocuklarının hayalini kurmuş, sessizce birbirlerine *belki bir gün* demişlerdi.

Çocuklar atlıkarıncaya atlayıp çalıştırdılar.

"Pekâlâ çocuklar," dedi Peder O'Houlihan, canlı İrlanda aksanıyla, "etrafınızdaki gizli yumurtaları bulun bakalım. Hadi!"

Çocuklar çığlık çığlığa gizlenmiş yumurtaları bulmaya koyuldu.

Lauren, Mira'nın yanında duran küçük Dani'ye yaklaştı.

"Hadi gel," dedi Lauren, diz çökmeye yeltendiyse de anında vazgeçmişti. "Birlikte arayalım." Dani'nin elinden tutup uzaklaştılar.

Birkaç dakika içinde bütün DeSaria ailesi bir araya toplanmıştı. Kaz sürüsüne benzediklerini düşündü Angie. Bir şekilde biçim değiştirmişlerdi. Aynı anda birden fazla ses çıktığı için konuşmaları da kuş cıvıltısını andırıyordu.

Angie gırtlığını temizledi.

Conlan elini sıkmış, cesaret verici bir tebessüm göndermişti.

"Söylemek istediğim iki şey var," dedi. Kimsenin dinlemediğini görünce sesini yükseltti.

Annesi, Francis Amca'nın ensesine hafifçe vurdu. "Sessiz ol. Angela'cığımız bir şey söyleyecek."

"Günün birinde seni sırtından vuracağım, Maria," dedi Francis Amca ensesini ovuştururken.

Mira ile Livvy yanaştı.

Angie yüzüğünü gösterdi.

Atılan çılgınlıklar kasabanın bütün camlarını aşağı indirebilirdi. Aile dalga dalga ilerleyip Angie ile Conlan'ın üzerine doğru geliyordu.

Hepsi bir ağızdan konuşup onları tebrik ediyor, sorular sorup böyle olacağını bildiklerini söylüyorlardı.

Dalgalar geri çekildiğinde hepsi tekrar kıyıya vurmuştu.

"Söyleyeceğin ikinci şey neydi?" diye sordu annesi.

"Ne?" dedi Angie, Conlan'a yanaşarak.

"Bize söyleyeceğin iki şey varmış. Diğer nedir? Restorandan ayrılacak mısın?"

"Hayır. Aslında ben -biz- bu defa West End'de yaşamaya karar verdik. Conlan bir kitap sözleşmesi yaptı ve gazeteye de haftalık köşe yazısı yazacak. Buradan çalışabilir."

"Bu harika bir haber," dedi annesi.

Livvy yaklaştı. "Peki neler oluyor, küçük kardeşim?"

Angie tekrar Conlan'ın eline uzandı. Ona tutunup ondan destek aldı. "Lauren'ın bebeğini evlat edineceğiz."

Bu kez de camlar sessizlikten kırılabilirdi. Angie bunu iliklerine kadar hissetti.

"Bu iyi bir fikir değil," dedi anne sonunda.

Angie, Conlan'ın eline sımsıkı yapıştı. "Ne yapabilirim? Hayır mı deseydim? Bebeği bir yabancıнын ellerine vermesine seyirci mi kalsaydım?"

Aile aynı anda Lauren'a döndü. Salıncakların yanında dizleri üzerine çökmüş genç kız, gür otların arasında yumurta arıyordu. Küçük Dani yanı başında kıkırdayarak yumurtaları gösteriyordu. Bu mesafeden genç bir anneyle kızı gibi görünüyorlardı.

"Lauren çok iyi bir kız," dedi annesi, "ve geçmişî hüzünlerle dolu. Bu tehlikeli bir kombinasyon Angela."

Livvy ileri atıldı. "Bunun üstesinden gelebilecek misin?" diye sordu nazikçe. Gerçekten de önemli olan tek soruydu bu. "Ya fikrini değiştirirse?"

Angie, ona bakıp gülümseyen Conlan'a baktı. *Birlikte her şeyin üstesinden geliriz*, diyordu o bakışlar.

"Evet," dedi Angie, alçakgönüllü bir tebessüm takınarak. "Üstesinden gelebilirim. En zor tarafı Lauren'dan ayrılmak olacak."

"Ama senin bir bebeğin olacak," dedi Mira.

"Belki de," dedi annesi. "Geçen defa..."

Conlan araya girip, "Bu olayı oylamaya açmadık," diyerek hepsini susturdu.

Hepsi yeniden Lauren'a döndü ve yavaş yavaş sıradan şeylerden konuşmaya başladılar.

Angie nefesini dışarı verdi. Şiddetli fırtınayı sağ salım atlatmıştı. Tabii ki aile bireyleri arasında bir telefon trafiği yaşanıp duruma dair

fikirler ortaya atılacaktı. Bu fikirler üzerine hergün tartışacaklardı. Bunlardan bazıları Angie'ye ulaşacak, bazılarındansa hiç haberi olmayacaktı.

Önemli değildi. Angie'nin düşünmediği veya öngörmediği bir şey olmayacaktı nasılsa bu.

Hayatta bazı şeyler araştırarak bulunmazdı. Beklemek gerekirdi. Ufka bakar, kara bulutların yaklaştığını görürdünüz. Ama o bulutlar yarın mutlaka yağmur yağacağı anlamına gelmezdi. Ertesi güne kadar dağılıp yerini güneşli bir güne de bırakabilirlerdi.

Kesinlikle emin olmanın bir yolu yoktu.

Tek yapabileceğiniz yürümeye ve hayatınızı yaşamaya devam etmektir.

Son bir saattir arabalar sürekli akın ediyordu. Birkaç dakikada bir ön kapı aralanıyor, güzel ambalajlara sarılı hediyelerle yiyecek kutularını taşıyan yeni konuklar eve giriyordu. Oturma odasında erkekler, asırlık televizyonda maç izleyip bira içiyordu. En az bir düzine çocuk küçük odaya doluşmuştu; kimi masa oyunları oynuyor kimi Ken'lerle dans eden Barbie'leriyle oynuyordu kimiye Nintendo oynuyordu.

Ama hareketin merkezi mutfaktı. Mira ve Livvy meze tabaklarını hazırlamakla meşguldü; *provolone* peyniri, kızartılmış biber, ton balığı, zeytin, *bruschetta*. Maria ev yapımı *manicotti*'leri porselen pişirme kabına yayıyor, Angie ise *cannoli* için *ricotta* kreması yapmaya çalışıyordu. Köşede, bir zamanlar bütün DeSaria ailesinin sığıdığı küçük mutfak masasının üzerinde, gümüş sofr takımları ve bir yığın peçetenin yanında üç katlı pasta duruyordu.

"Lauren," dedi Maria, "yemek odasındaki masayı kurabilirsin."

Lauren hemen küçük masaya koşup gerekli malzemeleri getirmeye gitti. Önce gümüş sofr takımlarıyla süslü peçetelerden başlayacaktı.

Hepsini yemek odasına taşıyıp orada durdu ve kocaman masayı izledi. Üzerini açık yeşil renkli, süslü bir örtü kaplamıştı. Beyaz güllerle dolu bir vazo masanın ortasında duruyordu.

Bu masanın fotoğraf çekilmeliydi. Gerektiği gibi yapmalıydı her şeyi ama nasıl?

“Gümüş takımlar şuraya, başa,” dedi Angie, Lauren’ın yanına gelerek. “İşte böyle.”

Lauren, Angie’nin gümüş takımları güzel bir biçime sokuşunu izlerken her şey bir anda kafasına dank etti, öyle şiddetliydi ki Lauren güçlkle nefes alıyordu: *Yakında gidecekti.*

“İyi misin tatlım? En iyi arkadaşını kaybetmiş gibi görünüyorsun.”

Lauren gülümsemeye çalışıp, “Kendi düğününde masayı sen kurmamalısın bence,” dedi çabucak.

“Aynı adamla ikinci defa evlenmenin iyi yanlarından biri. Önemli olan evliliktir artık, tören değil. Bu toplantıyı sırf annem istedi diye düzenledik.” Angie ona yanaştı. “Sıkıntıya girmemesini söyledim ama annemi bilirsin.”

Angie gümüş takımları dizmeye devam etti.

Lauren hafifçe sola kaydıığında ansızın aralarında koca bir uçuş varmış gibi hissetti. “Erkek mi kız mı istiyorsun?”

Angie’nin eli donmuş, elindeki iki bıçak havada asılı kalmıştı. Zaman akıp gidiyordu. Diğer odalardan gelen gürültü etraflarını çevrelemişti ama burada, yemek odasında iki kadının ağır ağır nefes alıp vermesinden başka ses yoktu. “Bilmiyorum,” dedi sonunda ve gümüş takımları dizmeye devam etti. “Önemli olan sağlıklı olması.”

“Beni yolladığın danışman... sana kafama takılan her şeyi sor-mamı önerdi. Her şeyi açıkça konuşmak daha iyiymiş.”

“Benimle her konuda konuşabilirsin. Biliyorsun.”

“Yaptığımız evlat edinme planı...” Lauren dün gece uykusunu kaçıran soruyu sormaya başlamıştı; yarısına gelmişti ki sınırları iyice bozuldu.

“Evet?”

Lauren güçlükle yutkundu. “Ona bağlı kalacak mısın? Bana fotoğraf ve mektup yollayacak mısın?”

“Ah, tatlım. Elbette yollayacağız.”

Öyle nazikçe *tatlım* demişti ki Lauren’ın kalbi kırılmıştı. Daha fazla içinde tutması mümkün değildi. “Beni unutacaksın.”

Bu söz üzerine Angie’nin yüzü ekşidi. Gözlerinde yaşlar belirirken Lauren’ı kollarının arasına alıp şiddetle, “Asla,” dedi.

İlk geri çekilen Lauren olmuştu. Bu kucaklama onu rahatlatmak yerine kendini daha da yalnız hissetmesine yol açmıştı. Elini karnına götürüp bebeğinin titrek kımlıtlarını hissetti. Tam Angie’ye karnına dokunmasını söyleyecekti ki David yemek odasına girdi. Ona doğru koşup kendini sevgilisinin kollarına bıraktı.

Bir dakika önce onu esir alan yalnızlık duygusundan kurtulmuştu. Bebekten sonra yalnız olmayacaktı. David vardı.

“Harika görünüyorsun,” dedi David.

Duydukları yalan da olsa Lauren gülümsedi. “Ev kadar oldum.”

David güldü. “Evleri severim. Hatta mimarlık okumak istediğime karar verdim.”

“Seni ukala.”

David kolunu Lauren’a doladı ve yemekleri getirmeye gittiler. Yolda ona okuldaki dedikoduları anlattı. Müzik başlayıp Maria herkesi yüzlerce ipekten gülle süslü kiralık beyaz çardağın bulunduğu bahçeye yönlendirdiğinde, Lauren yine gülüyordu.

Siyah Levi's kot pantolonla siyah bisiklet yaka bir kazak giyen Conlan çardağın yanında duruyordu. Uzun cüppesiyle Peder O'Houlihan da yanındaydı.

Nat King Cole'un *Unforgettable* adlı parçası eşliğinde Angie kaldırım taşında yürüyordu. Beyaz kaşmir örgü bir kazakla tüllü beyaz bir etek giymişti. Ayakları açıktaydı ve rüzgâr uzun, siyah saçlarını geriye savuruyordu. Buketi tek bir beyaz gülden ibaretti.

Lauren onu şaşkınlıkla izliyordu.

Angie onun önünden geçerken gülümsedi. Bakışları birleşti, kısacık bir an sürdü ve Lauren, *Ben de seni seviyorum*, diye düşündü.

Çılgınca bir şeydi bu...

Angie gülü Lauren'a uzattı ve yürümeye devam etti.

Lauren gözlerine inanamayarak elindeki çiçeğe baktı. Şimdi bile, Angie, kendisine ait şu anda bile Lauren'ı düşünüyordu.

"Ne kadar şanslı olduğumu görüyor musun?" diye fısıldadı bebeğine, şişkin karnuna dokunarak. "O senin annen olacak."

Neden ağlamak istediğindense emin değildi.

OTUZ

Nisan sonunda yağmurlu bir pazartesi günü Maria, Angie'nin yemek yapmayı öğrenmesi gerektiğine karar verdi. Malzemelerle dolu koca bir karton kutuyla erkenden Angie'ye gitti. Hiçbir karşı çıkmaya boyun eğmeyecekti. "Sen evli bir kadınsın... yine. Yemek yapmalısın."

Kapıda duran Lauren, Angie'nin karşı çıkmalarına gülmemeye çalışıyordu.

"Neden gülüyorsun?" dedi Maria, parmağını kalçasına koyarak. "Sen de öğrenmelisin. İkiniz de çabuk gidin giyinin ve on dakika içinde burada olun."

Lauren üst kata koştu ve penye geceliğini çıkarıp siyah bir taytla eski bir Fircrest Bulldogs tişörtü giydi. Mutfğa döndüğünde Maria ona baktı.

Lauren orada durmuş belli belirsiz gülümsüyordu. "Ne yapayım?"

Maria ona yaklaştı. Kafasını iki yana sallayıp onaylamadığını belirten bir ses çıkardı. "Bu kadar hüzünlü bakmak için daha çok gençsin," dedi kısık bir sesle.

Lauren bunun üzerine ne diyeceğini bilemedi.

Maria çekmecedен bir önlük çıkarıp Lauren'a uzattı. "Bunu tak."

Lauren kendisine söyleneni yaptı.

"Şimdi buraya gel." Maria onu tezgâha yönlendirip getirdiği kutunun içindikileri çıkardı. Kot pantolon ve tişörtüyle Angie mutfağa geldiğinde, kocaman bir tepsinin içinde un ve yanında da yumurta dolu metal bir kap duruyordu.

"Makarna," dedi Angie kaşlarını çatarak.

Bir saat boyunca yan yana çalıştılar. Maria onlara unun ortasında nasıl bir çukur oluşturacaklarını, o deliğe doğru miktarda yumurtayı nasıl dolduracaklarını ve hamuru sertleşmeden nasıl yoğuracaklarını gösterdi. Lauren hamuru yuvarlamasını öğrenirken, Angie oturma odasına gidip müziği açtı.

"Böyle daha iyi," dedi dans ederek mutfağa dönerken.

Maria, Lauren'a, güneş şeklinde bir metal verdi. "Şimdi makarnaları ince ince kes bakalım, boyutları beş cm² kadar olabilir."

Lauren kaşlarını çatı. "Ben berbat edebilirim. Angie denese daha iyi olur."

Angie bu laf üzerine güldü. "Evet. Gerçekten de ben çok daha iyi bir tercih olurum."

Maria nazikçe Lauren'ın yüzüne dokundu. "Hata yaparsan ne olur biliyor musun?"

"Ne?"

"Hamuru tekrar yuvarlar, yeniden deneriz. Şimdi kes."

Lauren makarna keseceğini alıp hamurun kare şeklinde kesti. Hiçbir kimya laboratuvarında bundan daha özenli bir çalışma olmamıştır.

"Gördün mü, Angie?" dedi Maria. "Senin kız becerikli."

Senin kız.

Sabahın ilerleyen saatlerinde de bu iki kelime Lauren'ın aklından çıkmayıp içini ısıttı. Tortellini'leri doldurma işi bittiğinde gülümsemediğini fark etti. Bazen sebepsiz yere de gülüyordu.

Yemek dersinin sonuna gelmekse hiç hoşuna gitmemişti.

"Evet," dedi Maria sonunda. "Artık gitmeliyim. Bahçem beni bekliyor. Çiçek ekeceğim."

Angie güldü. "Tanrı'ya şükür." Lauren'a göz kırptı. "Ben restorandan arta kalanlarla hayatıma devam edebilirim."

"Günün birinde mirasına burun kıvrıdığın için pişman olacaksın, Angela," dedi Maria burnunu çekerek.

Angie kolunu annesinin beline dolayıp onu kendine çekti. "Şaka yapıyordum anne. Yemek dersi çok keyifliydi. Yarın yemek kitabından bir şeyler yapmayı deneyeceğim. Buna ne dersin?"

"Güzel."

Maria ikisini de kucaklayıp vedalaştı ve evden ayrıldı. Lauren lavaboya gidip bulaşıkları yıkamaya başladı. Angie de onun yanındaydı. Son zamanlarda konuştukları sakın bir havayla bulaşıkları yıkayıp kuruladılar.

Bulaşıklar yıkanıp yerleştirildiğinde Angie, "Komşuna Yardım Et Evi'ne gitmeliyim. Yöneticiyle randevum var. Palto kampanyası çok iyi gitti, başka bir kampanya bulmaya çalışacağız."

"Öyle mi?"

Lauren orada durmuş, ıslak ellerini kurularken, Angie kapıya doğru koşturup evden çıktı. Kapı hızlıca kapandı; dışarıda bir araba hareket etti.

Lauren pencereye gidip Angie'nin uzaklaşmasını izledi. Birden çılmakta olan şarkı bitti. Bruce Springsteen'in pürtüklü sesi duyuldu.

Baby, we were born to run...

Pencereden uzaklaşıp teybe doğru koşup kapatma tuşuna sertçe bastı. Şiddetli bir sessizlik çöktü. Öyle sessizdi ki üst kattaki dizüstü bilgisayarında çalışan Conlan'ın tuşlara basarak çıkardığı sesi duyduğunu sandı ama bu imkânsızdı.

Annesini düşünmemeye çabalıyordu ama bu da imkânsızdı.

"Senin yaşındaki gençler Boss'u sever sanıyordum," dedi Conlan, Lauren'in arkasından.

Lauren arkasına döndü. "Selam," dedi.

Düğünden sonraki haftalarda Lauren, Conlan'la arasına mesafe koymaya çalışmıştı. Tabii ki aynı evde kaldıkları için bunu başarması çok da kolay olmuyordu. Ama Lauren onda bir tereddüt seziyor, kendisini tanımak istemiyormuş gibi hissediyordu.

Sırtını pencereye verip Conlan'a bakarken ellerini gergin bir ifadeyle birleştirmişti. "Angie kasabaya gitti. Birazdan döner."

"Biliyorum."

Tabii ki kocasına söylemiş olmalıydı. Lauren söyledikleri yüzünden kendini aptal gibi hissetti.

Conlan odanın diğer ucundan gelip ona yaklaştı. "Benim yanımda geriliyorsun."

"Sen benim yanımda geriliyorsun asıl."

Conlan gülümsedi. "Tam üstüne bastın. Ben yalnızca endişeliyim, o kadar. Angie... bazen çok hassas oluyor. O kalbinin sesine göre hareket eder."

"Sen de benim onun canını yakacağımı düşünüyorsun."

"İsteyerek değil, hayır."

Lauren'in buna bir yanıtı olmadığı için konuyu değiştirdi. "Sen baba olmak istiyor musun?"

O anda Conlan'ın gözlerinde beliren hüzne benzer ifadeyi görürnce Lauren bunu hiç sormamış olmayı diledi. "Evet."

Bakıştılar. Lauren onun gülümsemeye çalıştığını görünce içi parçalandı ve kendini ona daha yakın hissetti. Hayal kırıklığının ne demek olduğunu biliyordu. "Ben diğer kız gibi değilim, biliyorsun."

"Biliyorum." Conlan aralarına belli bir mesafe koymaya çalışıyormuş gibi gerileyip kanepeye oturdu.

Lauren da büyük sehpa yanışıp onun üzerine oturdu. "Sen nasıl bir baba olursun?"

Bu soru Conlan'ı şaşırtmıştı sanki. İrkildi ve kafasını eğip ellerine baktı. Yanıt vermesi uzun bir zaman aldı ve nihayet bunu başardığında sesi yumuşaktı. "Yanında olurum sanırım. Hiçbir şeyi kaçırmam. Ne bir maçı, ne bir okul gösterisini ne de dışı randevusunu." Conlan kafasını kaldırdı. "Onu parka, plaja ve sinemaya götürürüm."

Lauren'in boğazı düğümlendi. Özlem duygusu göğsünde büyüdü. O ana kadar, sessizce verilmiş o yanıtı kadar, gerçekte ne sormak isteğinin farkında bile değildi. Bir baba ne yapardı?

Conlan ona baktığında, Lauren adamın gözlerinde yine aynı hüznü gördü ve yeni bir şey fark etti.

Kendini bir an saydam, savunmasız hissetti. Ayağa kalktı. "Biraz kitap okumak istiyorum. Yeni Stephen King romanına başlamıştım."

"İstersen sinemaya gidebiliriz," dedi Conlan nazikçe. "To Have and Have Not⁶⁶ var."

Lauren'in sesi güçlölkle çıktı. "Hiç duymadım."

Conlan da ayağa kalkıp Lauren'in yanında durdu. "Bogart ve Bacall'ı mı? Ekranlardaki tüm zamanların en iyi çiftidir onlar. Hadi gidelim."

66 Ernest Hemingway'in romanından uyarlanmış ve Türkçede *Malik Olmak ya da Olmamak* diye geçen 1944 yapımı film. (ç. n.)

Mayıs Washington'ın batısına kükreyerek gelmişti. Her gün güneş biraz daha ısıldıyor, hava biraz daha ısınıyordu. Kasabanın her yanında güller açıyordu. Kütüklü Yol'a asılan sepetlerdeki cılız, grimsi ve cansız çiçekler canlanarak renk cümbüşü oluşturmıştu adeta. Mor lobelyalar, kırmızı gardenyalar, sarı hercai menekşe ve eflatun flokslar. Havada taze çiçek, tuzlu su ve sıcak güneşin altında kavrulan yosun kokusu vardı.

İnsanlar evlerinden yavaş yavaş çıkıp parlak ışıktaki köstebek gibi gözlerini kırptırıyor. Çocuklar dolaplarını açıyor, geçen sene kaldırdıkları şapkalarını, kolsuz tişörtlerini ve baharlık montlarını arıyorlardı. Daha sonra anneleri aynı yatak odalarında elleri kalçalarında durup kışlık kıyafet yığınının bakarken, dışarıdan gelen bisiklet seslerini ve aylardır yağmur yüzünden eve kapanan çocukların kahkahasını dinliyordu.

Anma Günü'nden⁶⁷ itibaren kasaba turist akınına uğrayacaktı. Sürüler halinde, arabalarıyla, otobüslerle, karavanlarla, oltaları ve gelgit pusulalarıyla geleceklerdi. Bomboş kıyılar aman vermeden onları çağırıp eski ve ilkel sözlerle denize sürükleyecek, öyle ki ziyaretçiler buraya nasıl geldiklerini anımsamayacaktı. Ama gelmeye devam edeceklerdi.

Sürekli West End'de yaşamış olanlar ya da birkaç yağmurlu kışına tanık olanlar için turistler hem iyi hem de kötü haber demekti. Onların parası sayesinde kasabanın geliştiği, yolların yapıldığı, okul gereçlerinin alındığı ve öğretmenlerin maaşlarının ödendiğine kimsenin şüphesi yoktu. Aynı zamanda trafiğin sıkışmasına, market kasalarında on kişilik kuyruklara sebep oluyor, kalabalıklar oluşturmuyorlardı.

Mayıs ayının ilk cumartesi günü rahat uyuyabileceği bir pozisyon bulamayan Lauren erkenden uyandı. Beli lastikli bir taytla fitilli bir bluz giyip yatak odasının penceresinden dışarıya baktı.

67 ABD'de mayıs ayının son pazartesi günü savaşta ölenler anılır. (ç. n.)

Gökyüzü, kapkara ağaçları arkadan aydınlatıyormuş gibi çok güzel, eflatun-pembe bir renkteydi. Dışarı çıkmaya karar verdi. Burada kendini hapsolmuş, fazla korunaklı hissediyordu. Angie ile Conlan'ın kapalı kapılarının önünden parmak ucuna basarak geçti.

Alt kata inip yumuşak angora battaniyeyi kanepenin üzerinden aldı ve dışarıya çıktı. Dalgaların nazik, hışırtılı sesi gergin sinirlerine ilaç gibi gelmişti. Yavaş yavaş yatıştığını, yeniden düzenli nefes alıp vermeye başladığını hissetti.

Ayakları ağrımaya başlayana kadar on dakika boyunca verandanın tırabzanlarında durdu.

Bu hamilelik gerçekten de berbat bir şeydi. Ayakları ağrıyor, midesi yanıyor, başı durmadan ağrıyor, bebeği de tam bir sporcu gibi karnuna tekmelerini savuruyordu. En kötüsü de Angie'yle birlikte her hafta katıldıkları Lamaze dersleriydi. Resimler korkunçtu. Zavallı David bir derse katıldıktan sonra bir daha gelmemek için yalvarmıştı. Aslında Lauren da gelmemesinden memnundu. Zamanı geldiğinde yanında olmasını istediği kişi Angie'ydi. Lauren "ha-ha-ha" şeklinde nefes alıp vermenin acısını dindirmeyeceğinden kesinlikle emindi. Angie'ye ihtiyacı olacaktı.

Dün gece yine o rüyayı görmüştü, parlak yeşil J. C. Penney elbisesiyle annesinin elinden tutan küçük kız rüyasını. Minik parmaklarını saran o güçlü eller sayesinde kendini güvende hissediyordu. *Acele edelim, yoksa geç kalacağız*, diyordu rüyadaki annesi.

Nereye geç kalacaklarını Lauren bilmiyordu. Bazen kilise, bazen okul, bazen de babasıyla akşam yemeği oluyordu bu. Tek bildiği annesinin peşinden her yere gidebileceğiydi...

Dün gece rüyasında elini tutan kadın Angie'ydi.

Lauren verandadaki meşe ağacından, eski ve büyük sallanan sandalyeye oturdu. Oyma sandalye kendisi için yapılmıştı sanki. Rahat bir iç geçirdi. Geceleri bebeği uyutmak için buranın harika

bir yer olacağını Angie'ye söylemeliydi. Böylece minik kız (Lauren hep bir kızı olacağını düşünüyordu) denizin sesini dinleyerek büyüyecekti. Lauren beşikte sallanarak, komşuların kavgası ve yakılan sigara sesleri yerine dalgaların sesini dinleyerek uyusa hayatının farklı olacağına inanırdı.

"Sen de öyle isterdin, değil mi?" dedi yanıt olarak bir tekme atan doğmamış bebeğine.

Sandalyesine yaslanıp gözlerini kapattı. Hafif hafif sallanmak çok rahatlatıcıydı. Bugün bile buna ihtiyacı vardı.

Bugün zor bir gün olacaktı. Bütün hayatını gözlerinin önünden geçirdiği bir gün. Geçen yıl bugün arkadaşlarıyla birlikte plaja gitmişti. Erkekler futbol ve *hacky sack* oynarken, küçücük bikinilerini giyen kızlar da güneş gözlükleriyle güneşleniyordu. Karanlık çöktüğünde koca bir ateş yakmışlar, sosis ve *marshmallow* kızartıp müzik dinlemişlerdi. O gece David'in kollarında, onun yanındaki yerinden nasıl da emin hissediyordu kendini. Tek kaygısı farklı üniversitelere gitmekti. Bir yılda çocukluktan kadınlığa geçiş yapmıştı. Tekrar eskiye dönmenin bir yolu olmasını çok isterdi. Bebeğini Angie ile Conlan'a verdikten sonra Lauren...

O düşüncenin sonunu getiremiyordu. Son zamanlarda bu hisse daha sık kapılıyordu, bu panik haline. Sorun evlatlık vermek değildi. Lauren doğru seçimi yaptığından ve bu kararını uygulayacağından emindi. Problem sonrasıydı.

O zeki bir kızdı. Evlat edinme danışmanını ve bebeğin koruyucu avukatını sorguya çekmişti. Aklına takılan her şeyi sormuştu. Kütüphaneye gidip açık evlatlık vermeye dair kitaplar okumuştı. Ona göre bu yöntem kapalı evlatlık vermeden daha iyiydi çünkü bu şekilde çocuğundan haber alabilecekti. Fotoğraf, çizimler, mektuplar. Bu yeni evlatlık verme sisteminde arada bir ziyaret hakkı bile vardı.

Ama eninde sonunda bütün evlatlık verme yöntemlerinde sonuç aynıydı: Biyolojik anne kendi yoluna giderdi.

Tek başına.

Lauren'ı bekleyen gelecek buydu. Burada Angie ve Conlan'ın yanında kendine bir ev, DeSaria'lar sayesinde bir aile bulmuştu. Bunu kaybetme, yeniden tek başına kalma korkusu üstesinden glemeyeceği kadar zordu. Ama er veya geç yine tek başına kalacaktı. David üniversiteye gidecekti, annesi zaten gitmişti, Angie ile Conlan bebeği evlat edindikten sonra Lauren'ın yakınlarda olmasından hoşlanmayacaktı. Hayatta bazı şeyler herkesin açıkça görebildiği kadar doğal bir düzen içinde ilerlerdi. *Biyolojik anneye veda etmek* bunlardan biriydi.

Derin bir nefes alıp şişkin karnını ovaladı. Önemli olan bebeğinin ve Angie'nin mutluluğuydu. Bunu umutlaması gerekiyordu.

Arkasındaki sürgü kapı açılıp kapandı. "Erken kalkmışsın," dedi Angie yanına gelip sıcak elini Lauren'ın omzuna koyarak.

"Bir kavunun üzerinde uyumaya çalıştın mı hiç? Tıpkı ona benziyor."

Angie verandadaki salıncaklı koltuğa oturdu. Metal zincirler ağırlığının altında gıcırdadı.

Lauren, Angie'nin o duyguyu bildiğini geç anımsadı.

Aralarına yalnızca dalgaların böldüğü bir sessizlik çöktü. Gözlerini kapatıp arkasına yaslanarak her şey yolundaymış gibi davranmak kolay –ve bildik bir yol– olurdu. Geçen ay boyunca yaptığı buydu. Herkes şu ana odaklanmıştı çünkü gelecek ürkütücüydü. Ama numara yapma süreleri dolmuştu. "Doğuma yalnızca birkaç hafta kaldı," dedi Angie bilmiyormuş gibi. Artık hazırlıklarını yapsan iyi olacak. Belki bebek için parti de yapabiliriz."

Angie iç geçirdi. "Yeterince hazırlık yaptım ben Lauren. Bir sürü bebek kıyafetim var."

"Korkuyorsun, değil mi? Sophie gibi bu bebeğe de bir şey olmasından korkuyorsun."

"Ah, hayır," dedi Angie aceleyle. "Sophie çok erken doğdu, o kadar. Eminim senin bebeğin çok güçlü ve sağlıklıdır."

"Senin bebeğin demek istedin sanırım," dedi Lauren. "Benim odamı bebek odasına çevirebiliriz. Çamaşır odasındaki kutuları gördüm. Neden onları açmadın?"

"Zaman var."

"Ben başlayabilirim..."

"Hayır." Angie ne kadar sert konuştuğunu fark etti. Neredeyse bağırmişti. Hafifçe gülümsedi. "Henüz odayı dekore edebileceğimi sanmıyorum. Henüz çok erken."

Lauren, Angie'nin gözlerindeki korkuyu gördüğünde her şey yerli yerine oturdu. "Diğer kız. O bebek odasını seninle birlikte düzenlemişti."

"Sarah," dedi Angie, sesi dalgaların, hafif esintinin, kuş cıvıltılarının oluşturduğu yaz mevsimine özgü seslerin arasında kaybolmuştu. Bir çift rüzgâr ziline sesi kilise çanına benzer bir sesle çınlamıştı.

Angie'nin korktuğunu görmek üzücüydü. Lauren yanına gidip salıncağa oturdu. "Ben Sarah değilim. Ben seni onun gibi üzmem."

"Biliyorum Lauren."

"O zaman korkma."

Angie güldü. "Tamam. Kanserin tedavisini bulur, suyun üzerinde de yürüyebilirim o halde." Ciddileşti. "Seninle bir ilgisi yok Lauren. Bazı korkular çok derine iniyor. Senin kaygılanmanı gerektirecek bir durum yok ortada. Şimdilik orası senin yatak odan. Orada olman hoşuma gidiyor."

"Tek bir kullanıcı olmalı, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey. Şimdi. Bana söyleyeceğin bir şey yok mu?"

"Ne gibi?"

"Bugün on sekiz yaşına basıyormuşsun. David'den öğrendim."

"Ah, öyle mi?" Lauren onlara söyleme gereği duymamıştı. Doğum günleri tantanasız gelip geçerdi genellikle.

"Annemin evinde parti vereceğiz."

Lauren'ın içinde garip bir duygu uyandı. Sanki çok miktarda şampanyayı bir defada içmişti. "Benim için mi?"

Angie güldü. "Tabii ki senin için. Ama oyunlar da oynanacağı konusunda seni şimdiden uyarayım."

Lauren gülümsemeden edemedi. Daha önce hiç kimse onun için doğum günü partisi düzenlememişti. "Ben oyunları severim."

Angie küçük, ambalaj kâğıdına sarılı bir paket çıkarıp Lauren'a uzattı. "Al," dedi. "Bunu sana ortalık sakinken, ikimiz baş başayken vermek istedim."

Hediyeyi açarken Lauren'ın parmakları titriyordu. Üzerinde *Sahil Kuyumcusu* yazılı beyaz kutuda, ucunda kalp şeklinde bir madalyonun olduğu çok güzel gümüş bir kolye duruyordu. Lauren madalyonu açtığında onunla Angie'nin küçük bir fotoğrafını gördü. Sol tarafı boştu.

Bebek için.

Lauren neden içinde ağlama isteği oluştuğunu bilmiyordu. Angie'ye sarılıp "Ah, çok teşekkür ederim," diye fısıldadığında kendi gözyaşlarının tuzlu tadını aldığını biliyordu yalnızca. Nihayet geri çekilip gözlerini sildi. Bu kadar kolay ağlaması, üstelik de bir kolye yüzünden, çok utanç vericiydi. Tırabzanlara gidip okyanusa baktı. "Burayı çok seviyorum," dedi tatlı bir sesle, esintiye doğru eğilerek. "Bebek burada mutlu olacak. İsterdim ki..."

“Ne isterdin?”

Lauren ağır ağır döndü. “Ben böyle bir yerde büyüseydim ve senin gibi bir annem olsaydı... Bilemiyorum. Belki o zaman paraşüt büyüklüğünde kıyafetler almak zorunda kalmazdım.”

“Herkes hata yapabilir, tatlım. Sevgi dolu bir ortamda büyümek hata yapmanı engellemez.”

“Bunun ne demek olduğunu bilemezsin,” dedi Lauren, “sevgisizliğin... birinden bir şeyler beklemenin.”

Angie ayağa kalkıp Lauren’ın yanına gitti. “Annenin seni sevdiğinden eminim Lauren. Şu anda kafası çok karışık yalnızca.”

“Çok garip gelecek sana belki ama onu bazen özleyorum. Ağlayarak uyarıyorum ve onu rüyamda gördüğümü fark ediyorum. Sence bu rüyalar son bulacak mı?”

Angie, Lauren’ın yanağına nazikçe dokundu. “Bence bir kızın annesine her zaman ihtiyacı vardır. Ama günün birinde acısı körelebilir. Belki bir gün annen geri döner.”

“Annemden bir şey beklemek, piyangodan bilet kazanmayı beklemek gibi. Her hafta bilet alıp dua edersin ama ihtimal çok düşüktür.”

“Ben hep senin yanımdayım,” dedi Angie. “Ve seni seviyorum.”

Lauren gözyaşlarını yeniden hissetti. “Ben de seni seviyorum.” Angie’ye sarılıp ona kenetlendi. Keşke ondan ayrılmak zorunda olmasaydı.

Her geçen günle birlikte Angie biraz daha gerildiğini hissediyordu. Beli tutulmuştu ve haziran ayının başına kadar sürekli başı ağrımuş, yataktan kalkmak istememişti. Conlan kiropraktik⁶⁸ tedaviye ihtiyacı

68 Sinir sistemini düzenlemek amacıyla omurga, kemik ve kaslara müdahale etme yöntemi. (ç. n.)

olduğunu söyleyip duruyordu. Angie kafasını sallayıp “Haklısın,” diyor, hatta bazen randevu almaya bile karar veriyordu.

Ama problemin kemiklerinden kaynaklanmadığını biliyordu. Bu kalple ilgili bir şeydi. Her gün doğumunda kendini çok istediği bebeğe biraz daha yakın hissediyordu... aynı zamanda da Lauren’ın gideceği güne.

Gerçek şuydu ki bu düşünce Angie’nin içini kemiriyordu; bu iki ihtiyacının aynı anda karşılanması mümkün değildi.

Conlan da bunu biliyordu elbette. Kiropraktik tedaviye yönelik önerisi gereksizdi, bir erkeğin çözüm bulma yönteminden başka bir şey değildi. Gece, uzun zamandan sonra birbirine kavuşan yapboz parçaları gibi kenetlendiklerinde, Conlan kafasına takılan soruları sordu. Angie de kendisine ne kadar acı verirse versin her birini dürüstçe yanıtladı.

“Yakında gidecek,” demişti bu gece, Angie’yi kendine çekip kolunu başparmağıyla ovuşturarak. “İş bulmak için Los Angeles’a erken gitmek istiyor. Danışman yaz döneminde yurtlardan birinde kalabileceğini söyledi.”

“Evet.”

“Olması gereken bu,” dedi Conlan.

Angie gözlerini kapattı ama nafile. Görüntüler zihnine kazınmıştı adeta: Lauren hazırlanıyor, onlarla vedalaşıyor, evden gidiyor. “Biliyorum,” dedi. “Ben yalnızca yapayalnız kalacağı için üzülüyorum.”

Conlan’ın sesi, “Sanırım uzaklaşması gerekiyor,” derken çok nazikti.

“Ne kadar zor olacağını bilmiyor. Ona anlatmaya çalıştım.”

“O on sekiz yaşında. Her konuda sözümüzü dinlediği için şanslıyız.” Conlan ona daha sıkı sarıldı. “Onu olacıklara hazırlamanın bir yolu yok.”

"Belki de..." Angie sözünü bitirmek için gücünü topladı.
"Bunu yapamayacak."

"Buna hazır mısın? Geçen defa..."

"Bu geçen defakinden farklı. Sarah zamanında ben yalnızca bebeği düşünüyordum. Bebek odasına gidip nasıl olacağını hayal edip dururdum. Ben ona carım diyecektim, o da bana anneciğim. Her gece onu uyutmaya çalıştığımı, kucağıma alacağım günü düşünüp duruyordum."

"Ya şimdi?"

Angie kocasına baktı. "Şimdi Lauren'ı düşünüyorum. Üniversite mezuniyetinde... düşününde yanında olduğumuzu hayal ediyorum, ardından onunla vedalaşacağımızı ve onun sürekli ağlayacağını düşünüyorum."

"Ama ıslak yanaklarla uyanan sen oluyorsun."

"Bebeğini ondan alabileceğimden emin değilim," dedi Angie, en büyük korkusunu nihayet dile getirerek. "Nasıl reddederim, onu da bilmiyorum. Tek bildiğim her iki şekilde de kalbimiz ikiye bölünecek."

"Artık daha güçlüsün. *Güçlüyüz.*" Conlan onu öpmek üzere eğildi.

"Öyle mi?" dedi Angie, Conlan geri çekilir çekilmez. "O halde neden babamın beşiğini kutudan çıkartamıyorum?"

Conlan iç geçirdi ve bir an da olsa Angie onun mavi gözlerindeki korkuyu gördü. Korku ona mı aitti, yoksa kendi korkusunun bir yansıması mıydı, bilemiyordu. "*Düşler Tarlası yatağı,*" dedi Conlan kısık bir sesle, yeni anımsamış gibi.

Babası o beşiği kendi elleriyle yapmış, ahşabın her santimetre karesini saten boyayla renklendirmişti. Kevin Constner'ın filminden ilham aldığını söylemişti.

Beşiği sevgili Angelina'sına verirken babasının gözünde yaşlar vardı. *Ben yaptım, demişti, artık gelir.*

“Bana yaslan,” dedi Conlan sonunda. “Ne olursa olsun ben bizi ayakta tutarım.”

“Evet,” diye yanıtladı Angie. “Ama Lauren kime yaslanacak?”

Haziran ayının ikinci cumartesi günü yağmur yağıyordu. Güneşli bir gün olması için edilen dualar kabul olmamıştı.

Lauren ise havayı bundan daha az umursayamazdı. Onu sıkıntıya sokan aynadaki görüntüsüydü.

Kendine baktı. Neyse ki saçları iyiydi. Hamilelik, en güzel özelliği olan bakır rengi saçlarına yeni bir ışıltı kazandırmıştı.

Ama geri kalan her şey berbattı. Geçtiğimiz haftadan itibaren yüzü dolgunlaşmaya başlamış, elma gibi yuvarlak yanakları tabak gibi genişlemişti. Karnından bahsetmeye gerek bile yoktu.

Özenle yapılmış yatağının üzerini bir yığın kıyafet doldurmuştu. Son bir saat içinde tüm hamilelik kıyafetlerini denemişti. Ne giyerse giysin, şişman bir şişme kadın gibi görünüyordu.

Kapı çaldı. Angie’nin, “Hadi Lauren. Gitme vakti,” diyen sesi duyuldu.

“Geliyorum.”

Lauren iç geçirdi. Bu kadar. Tekrar aynanın karşısına geçip dördüncü defa makyajını kontrol ederken, yüzüne bir kat daha pudra sürmemek için kendini zor tuttu. Onun yerine çantasını alıp omzuna astı ve odadan çıktı.

Alt katta Angie ile Conlan onu bekliyordu. İkisi de inanılmaz derecede çekici görünüyordu. Conlan metalik mavi bir gömlek ve siyah takım elbiseli haliyle yeni James Bond’a benzemiş, Angie ise gül rengi yün elbisesiyle ona uyum sağlamıştı.

“Bundan emin misin?” diye sordu Angie.

“Evet,” dedi Lauren. “Hadi gidelim.”

Fircrest Akademi'ye gitmek her zamankinden çok daha kısa sürmüştü sanki. Lauren henüz kendini hazır hissetmeden oraya varmış, arabayı park ediyorlardı.

Garip bir sessizlik içinde, üçü birlikte okulun bahçesinde yürüdü. Etraflarındaki herkes kahkahalar atıp konuşuyor, fotoğraf çekiliyordu.

Konferans salonu anı kovanını andırıyordu.

Lauren kapıda duraksadı.

İçeri giremezdi; açık tribündeki onca ebeveyn, büyükanne ve büyükbabanın arasından hantal hantal yürüyüp yerine oturamazdı.

"Yapabilirsin," dedi Conlan, kolunu tutarak.

Dokunuşu Lauren'ı rahatlattı. Kalabalığa, ardından da duvarlardaki süslere baktı.

2004 Sınıfı.

Geleceğe doğru cesurca.

Eski hayatına devam etmiş olsa bu süsler onu cesaretlendirirdi.

Salon kırmızı saten cübbeli, parlak ve temiz yüzlü, gözleri gelecek vadederek parlayan çocuklarla dolup taşıyordu. Lauren orada arkadaşlarıyla birlikte kahkahalar atan şakacı kız olmak istiyordu yine. İçindeki özlem öyle derindi ki neredeye düşecekti. Bu gece mezuniyet partisi vardı; bu geceye katılmak için yıllarca beklemişti.

Angie onu kolundan tutup açık tribünün ortalarındaki bir sandalyeye yönlendirdi. Mezun olan öğrencilerin arkadaşlarıyla ebeveynlerinin arasına üçü birlikte sıkıştılar.

Lauren, David'i gördü. Hem kalabalığın içinde hem de kalabalıktan soyutlanmış görünüyordu. Yukarıya bakmıyordu bile. Yaşadığı anın tadını çıkıyor, keyfine varıyordu.

Lauren hamile haliyle buraya sıkışıp çok şey kaybettiğini düşünürken David'in aşağıda olmasına, geleceğinin önüne serilmiş olmasına karşı içinde bir kızgınlık hissetti.

Kızgınlığı geldiği kadar kolay kaybolup onu gün boyu hissettiği hüznü duyguyla baş başa bıraktı.

Gürültü yüksek bir kükremeyi andırıyordu. Lauren ellerini sıkıp pamuk ipliğine bağlı soğukkanlılığını korumaya çalıştı.

Gözleri ister istemez annesini aradı. Orada olmayacağını bile bile. Lanet olsun, Lauren şimdi mezun olsa yine onun yanında olmayacaktı.

Yine de... annesinin geri döneceğine, günün birinde kafasını kaldırıp onu karşısında bulacağına dair az da olsa bir ümidi yok değildi.

Angie, Lauren'a sarılıp onu kendine çekti.

Müzik başladı.

Lauren öne eğildi. Aşağıda çocuklar sandalyelerine koşuyordu.

Fircrest Akademisi mezunları birer birer sahneye çıkıp müdürden diplomasını alıyor ve keplerinin püskülünü bir yandan diğerine savuruyordu.

"David Ryerson Haynes," dedi müdür.

Alkış tufanı koptu. Çocuklar onun adına seviniyor, adını haykırıyordu. Lauren'ın sesi kalabalığın içinde kaybolmuştu.

David sahnenin tamamına hükmedercesine oraya doğru yürüdü.

Tekrar yerine döndüğünde Lauren rahat bir nefes aldı. R harfine sıra gelene kadar da bir daha gerilmedi.

"Dan Ransberg... Michael Elliot Relker... Sarah Jane Rhenquist..."

Lauren öne doğru eğildi.

"Thomas Adams Robards."

Hayal kırıklığına uğramamaya çalışarak tekrar yerine oturdu. Adını okumayacaklarını biliyordu. Ne de olsa o geçen sömestrde mezun olmuştu ama yine de...

Ümidi vardı. Yıllarca o kadar çalışmıştı. Şimdi bütün arkadaşları aşağıdayken onun burada oturması haksızlıktı.

"Bu yalnızca bir tören," diye fısıldadı Angie, ona yanaşarak. "Sen de lise mezunusun."

Lauren kendine acımadan edemedi. "Bunu çok istemiştım," dedi. "Kep ve cüppe... alkışlar. Sınıf adına konuşmayı da benim yapacağımı hayal etmişim hep." Acı acı güldü. "Ama sınıfa alay konusu oldum."

Angie ona baktı. Gözlerinde büyük bir keder vardı. "Keşke her şeyi düzeltebilseydim ama bazı hayaller gerçekleşmez. Hayat bu."

"Biliyorum. Ben yalnızca..."

"İstiyorsun."

Lauren kafasını salladı. Bundan daha iyi bir yanıt olamazdı. Angie'ye yaslanıp isimlerin okunması bitinceye kadar elini bırakmadı.

Tören kırk beş dakika daha devam ettikten sonra bitti. Üçü birlikte kahkahalar atıp konuşan kalabalığın arasına karışıp yağmuru engellemek için koca bir çadırın kurulduğu futbol sahasına indiler. O kadar çok flaş patlıyordu ki ünlü birileri geldi sanırdınız.

Lauren'ın arkadaşları yanına geldi, ona el sallayıp gelişini kutladı.

Ama karnına bakmamaya çalıştıklarını ve *zavalhı Lauren* bakışlarını gördüğünde Lauren kendini yine aptal gibi hissetmişti.

"İşte orada," dedi Angie sonunda.

Lauren parmak uçlarına yükseldi.

David ebeveynleriyle birlikte oradaydı. Lauren, Angie'nin elini bırakıp kalabalığa karıştı.

David onu gördüğünde yüzündeki tebessüm bir an için kaybolmuştu. O kadar, ardından gülümsemeye devam etse de Lauren o ifadeyi görmüş, anlamıştı.

Bu gece arkadaşlarıyla birlikte olmak, Fircrest mezunları bu gece ne yapıyorsa onu yapmak istiyordu; kumsala gidip ateşin etrafına oturmak, bira içip birlikte geçirdikleri yılları konuşmak.

Balinaya dönüşen kız arkadaşının yanında sessizce oturup ağrı ve sancılarının yakınmasını dinlemek istemiyordu.

Lauren, David'in karşısında duraksadı.

"Selam," dedi David, onu öpmek için eğilirken.

Lauren onu uzun uzun öperken ona iyice sarıldı ve sonunda kendini geri çekilmeye zorladı.

Bayan Haynes ona anlayışla bakıyordu. "Selam Lauren, Angie, Conlan."

Sonraki birkaç dakika orada durup havadan sudan konuştular. Konuşma garip bir sessizliğe gömüldüğünde David ona, "Törenden sonra kumsala gelmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır." O kelimeyi söylemek çok zor gelmişti.

David'in rahatladığı çok belliydi ama, "Emin misin?" diye sordu yine de.

Lauren onu suçlayamazdı. Yıllardır mezuniyet gecesini bekliyordu. Fircrest'in en önemli konusuydu. Yalnızca... içi acıdı. "Eminim."

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra arabaya yöneldiler. Araba yoluna çıkana kadar da kimsenin David ile onun fotoğrafını çekmediğini fark etmemişti.

Birlikte geçirdikleri yıllardan sonra birlikte bir tek mezuniyet fotoğrafları olmayacaktı.

Eve vardıklarında Lauren arabadan inip doğruca odasına koştu. Angie ile Conlan'ın onunla konuştuğunu duyuyordu ama kafasının içindeki uğultu yüzünden emin olamıyordu. Belki de kendi aralarında konuşuyorlardı.

Lauren yatağına oturup uzunca bir süre karyola direğini izledi. Anıları gözlerinin önündeydi.

Daha fazla katlanamayacağını anladığında alt kata inip verandaya çıktı.

Yağmur durmuş, arkasında tertemiz, ardıc kuşunun yumurtasını andıran mavilikte bir gökyüzü bırakmıştı.

Lauren tırabzanlarda durdu.

Aşağıda, kumsalda bir ateş yakılmıştı. Dumanlar gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Muhtemelen son sınıfların partisi değildi.

Kesinlikle değildi.

Yine de...

Basamakları inip kumun üzerinde onca yolu yürüyebilir miyim diye düşündü...

"Selam."

Angie Lauren'ın arkasından gelmiş, omuzlarına kalın bir yün battaniye örtmüştü. "Titriyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet."

Lauren döndüğünde Angie'nin kaygılı yüzünü gördü. "Ah," diye titrek bir iç geçirdi. Ardından gözyaşlarına boğuldu.

Angie, yanından ayrılmayıp ona sarıldı ve saçlarını okşadı.

Sonunda Lauren titreyerek geri çekildiğinde, Angie'nin de gözünde yaş olduğunu gördü. "Bu bulaşıcı mı?" diye sordu Lauren, gülümsemeye çalışarak.

"Yalnızca... sen bazen küçük bir kıza dönüşüyorsun. Sanırım David mezuniyet partisine tek başına gittiği için."

"Tek başına gittiği için değil, bensiz gittiği için."

“Sen de gidebilirdin.”

“Artık oraya ait değilim.” Lauren ondan uzaklaşıp salıncağa oturdu. Son zamanlarda kendini hiçbir yere ait hissetmediğini Angie’ye söylemek istiyordu. Bu evi, bu aileyi seviyordu ama bebek doğduktan sonra Lauren artık buraya da ait olmayacaktı.

Avukat ona ne söylemişti?

Bebegin bir tek anneye ihtiyacı var.

Angie onun yanına oturdu. Birlikte aşırı büyümüş otlarla dolu avludan aşağıdaki kumsala baktılar.

“Sonra ne olacak?” diye sordu Lauren, öne eğilerek. Angie’ye bakmamaya çalışıyordu. “Nereye gideceğim?” Sesinin çatladığını duymuştu; güçlü görünmesi mümkün değildi.

“Buraya döneceksin, eve. Sonra kendini hazır hissedince gidersin. Con ve ben okula gitmen için sana uçak bileti alacağız. Bir de Noel’de eve dönmen için.”

Eve.

O kelime içini dağlayan bir ok gibiydi. Burası onun evi olmayacaktı artık, bebek doğduktan sonra bu mümkün değildi.

Lauren hayatı boyunca kendini yapayalnız hissetmişti. Artık daha iyi anlıyordu. Önceden annesi vardı yanında ve o gittiğinde Angie gelmişti. Son birkaç aydır Lauren kendini bir yere ait hissetmişti.

Ama çok yakında gerçekten yalnız olmanın anlamını öğrenecekti.

“Biz başkalarının kurallarına uymak zorunda değiliz, Lauren,” dedi Angie. Sessinde küçük, çaresizliğini yansıtan bir çatallanma vardı. “Kendi istediğimiz aileyi yaratabiliriz.”

“Danışmanım bebek doğduktan sonra burada olmamam gerektiğini söyledi. Hepimiz için çok zor olurmuş.”

“Benim için zor olmaz,” dedi Angie kısık bir sesle ve geri çekildi. “Ama sen kendi adına en iyisi neyse onu yapmalısın.”

“Evet,” dedi Lauren. “Sanırım şu andan itibaren kendi başımın çaresine bakacağım.”

“Biz her zaman yanında olacağız.”

Lauren evlat edinme planını düşündü... Mektuplar, fotoğraflar, anlaşmalar. Her şey onları birbirlerinden uzak tutacak şekilde düzenlenmişti.

“Evet,” dedi Lauren, bunun gerçekleşemeyeceğinin bilincinde olarak.

OTUZ BİR

Conlan, Angie ve Lauren geçmişin izini taşıyan eski yemek masasında kâğıt oynuyordu. Angie'nin gençliğinden kalma müzik hoparlörden yankılanıyor, birbirleriyle yüksek sesle konuşmak zorunda kalıyorlardı. Şu anda Madonna bekâretin ne hissettirdiğini anımsamaya çalışıyordu.

"İşte şimdi başınız dertte," dedi Lauren. "Bakın ve ağlayın." Ardından on adet kupayı dizdi.

Conlan, Angie'ye baktı. "Onu durdurabilir misin?"

Angie sırtımdan edemedi. "Hayır."

"*Lanet olsun,*" dedi Conlan.

Lauren'ın kahkahası müziğin sesini aşmıştı. Genç ve masum bir sestti ve o anda Angie içinin burkulduğunu hissetti.

Lauren en yüksek puanı alıp ayağa kalktı ve kısa bir zafer dansı yaptı. Karnı yüzünden ağır ve hantal hareket ediyordu ama hepsi birden kahkahalara boğuldu.

"Olamaz. Sanırım yatmaya gitsem iyi olacak," dedi Lauren masumca gözleri ardına kadar açarak.

Conlan güldü. "Olmaz tatlım. Bütün puanları toplayıp öylece gidemezsin."

Lauren odanın yarısını geçmişti ki kapı zili çaldı.

Kim olduğunu merak etmelerine fırsat bile kalmadan kapı açıldı.

Maria, Mira ve Livvy karşılarında duruyordu. Her birinin elinde koca bir karton kutu vardı. Konuşa konuşa içeri dalıp doğruca mutfağa gittiler ve kutuları oraya bıraktılar.

Angie'nin kutuların içinde ne olduğunu anlamak için mutfağa gitmesine gerek yoktu.

Tupperware yiyecek kabında dondurulmuş, her an ısıtıp servis yapmaya hazır yemek. Her birinin bir hafta yetecek miktardan iki kat fazla yemek getirdiğine şüphe yoktu.

Yeni annelerin yemek yapmaya vakti olmazdı.

Angie'nin içi yine burkuldu. Yaklaşmakta olan doğumu düşünmek istemiyordu. "Buraya gelin," diye seslendi ablalarıyla annesine. "Kâğıt oynuyoruz."

Annesi odaya gelip müziği kapattı. "Buna müzik mi diyorsunuz?"

Angie gülümsedi. Bazı şeyler asla değişmiyordu. Annesi yetmişli yılların sonlarından beri Angie'nin müziğini kapatırdı. "Poker oynayalım mı, anne?"

"Hepinizi yenmekten bıktım."

Mira ile Livvy güldü. Livvy, Lauren'a, "Hile yapıyor," diye fısıldadı.

Annesi dar göğsünden nefesini dışarı verdi. "Yapmıyorum."

Lauren güldü. "Hile yaptığına *asla* inanmam."

"Çok şanslıyım hepsi bu," dedi Maria, bir sandalye çekip oturarak.

Mira masaya yönelmeden önce Lauren, "Hemen dönerim. Bugün on beşinci defadır tuvalete gitmek zorunda kaldım," dedi.

"O duyguyu bilirim," dedi Livvy, kendi karnını ovuşturarak.

"Nasıl?" diye sordu Mira, Lauren odadan çıkar çıkmaz.

"Yaklaşıyor sanırım," diyebildi Angie. Masada sessiz bir bakışma oldu. Herkes aynı şeyi merak ediyordu. Lauren bebeği verebilecek miydi?

"Yemek getirdik," dedi Mira.

"Teşekkürler."

Banyonun kapısı aniden açıldı. Lauren oturma odasına koşup bir anda durdu. Benzi atmış, ürkmüş bir halde orada duruyordu. Bacaklarından sular akıyor, döşemeyi ıslatıyordu. "Başlıyor."

"Nefes al," dedi Angie ona nasıl yapacağını göstererek. HA-HA-HA.

Lauren yatakta doğrulup çırpınıyor, "Çıkartın onu," diye çığlık atıyordu. Angie'nin kolunu kavramıştı. "Artık hamile olmak istemiyorum. Durdur bunu. Ah Tanrım, *aaaah...*" Sertçe yastıklara gömüldü.

Angie soğuk ve ıslak bir bezle Lauren'ın alnını sildi. "Harika gidiyor, tatlım. Gerçekten harikasin." Kasılmaların ne zaman sonlandığını anlıyordu. Lauren yorgun gözlerle ona bakıyordu. İnanılmaz derecede genç görünüyordu. Angie ona birkaç buz parçası verdi.

"Ben bunu yapamam," diye fısıldadı Lauren sesi çatlayarak. "Ben yap... *aaaah.*" Kaskatı kesilmiş, acı içinde kıvranıyordu.

"Nefes al tatlım. Bana bak. Bak. Ben buradayım. Birlikte nefes alalım, hadi." Lauren'ın elini tuttu.

Lauren tekrar yastıklara gömüldü. "Çok acıyor." Ağlamaya başladı. "Uyuşturun beni."

"Hemşireyi bulmaya gideyim." Angie genç kızın alnuna bir öpücük kondurup odadan çıktı. "Doktorumuz nerede?" Dr. Mullen'ı bulana kadar koridorda bir aşağı bir yukarı koşturdu. O geceki nöbetçi

doktor oydu; muayene oldukları doktor tatildaydı. "Buradasınız. Lauren'in çok sancısı var. İlaç istiyor. Korkarım..."

"Sorun değil, Bayan Malone. Ben onu kontrol ederim." Bir hemşireye işaret edip Lauren'in odasına gitti.

Angie dolup taşmak üzere olan bekleme odasına gitti. Mira'nın ailesi, Livvy'nin ailesi, Francis Amca, Giulia Teyze, Conlan ve annesi hep birlikte o küçücük yere sığışmış, çok fazla yer kaplamışlardı.

Karşı duvardaysa David, hardal rengi sandalyede tek başına oturuyordu. Sersemlemiş ve ürkek bir hali vardı.

Tanrım. Ne kadar da gençti.

Angie odaya girdi.

Kalabalık ona döndü. Herkes aynı anda konuşmaya başladı.

Angie bekleyip herkes susunca, "Sanırım çok yaklaştı," dedi ve odanın diğer ucuna yürüdü.

David ayağa kalktı. Benzi atmıştı; teni beyaz duvarlarla aynı ton da görünüyordu sanki. Mavi gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla ışıldıyordu. Sarsak, belirsiz adımlarla Angie'ye doğru yürüdü. "O nasıl?"

Angie, David'in koluna dokununca ne kadar soğuk olduğunu hissetti. Karşısındaki genç adamın ıslak gözlerine baktığında, Lauren'in onu neden bu kadar sevdiğini anladı. İçtendi. Günün birinde iyi bir adam olacaktı. "İyi. Onu şimdi görmek ister misin?"

"Bitti mi?"

"Hayır."

"Göremem." David bunu fısıltıyla söylemişti. Angie bu karardan pişman olup olmayacağını merak etti. Bir iz bırakacağı kesindi ama şu günlerin hangisi bırakmayacaktı ki? "Ona burada olduğumu söyle, olur mu? Annem de yolda."

"Söylerim."

Orada öylece durup hiçbir şey söylemeden bakiştılar. Angie böyle zamanlarda söylenecek bir söz olmasını diledi. Conlan'ın yanına geldiğini hissetti. Kocaman elleri Angie'nin omuzlarını kavrayıp sıkımtı. Angie ona yaslanıp kafasını kaldırdı. "Hazır mısın?"

"Evet."

Ailesine doğru gidip doğum odasına yöneldiler. Conlan hemşire odasından steril önlük ve eldiven aldı. Odaya girer girmez Lauren Angie'nin adını haykırdı.

"Buradayım tatlım. Buradayım." Yatağın yanına koşup Lauren'ın elini tuttu. "Nefes al tatlım."

"ok sancım var."

Lauren'ın sesindeki acı Angie'nin içini parçaladı.

"David burada mı?" diye sordu tekrar ağlamaya başlayarak.

"Bekleme odasında. Onu ağırmamı ister misin?"

"Hayır. Ahhh!" Lauren sancıdan kıvranıyordu.

"Aynen yle. İt," dedi Dr. Mullen. "Hadi Lauren. Daha güçlü it."

Lauren doğruldu. O homurdanır, kasılır ve çığlık atarken Angie ile Conlan onu tutuyordu.

"Erkek," dedi Dr. Mullen birkaç dakika sonra.

Lauren tekrar yatağa yattı.

Doktor, Conlan'a döndü. "Babası sizsiniz, değil mi? Göbek bağını kesmek ister misiniz?"

Conlan yerinden kımıldamadı.

"Hadi kes," dedi Lauren yorgun bir ifadeyle. "Sorun değil."

Conlan odun gibi ilerleyip makası aldı ve kordonu kesti. Hemşire hemen atılıp bebeği aldı.

Angie buğulu gözlerle Lauren'a baktı. "Başardın." Lauren'ın solgun yüzündeki saçları bir kenara itti.

“O iyi mi?”

Doktor yanıt verdi. “Çok iyi.”

“Harikaydın,” dedi Angie. “Seninle gurur duyuyorum.”

Lauren hüznü, yorgun gözlerle Angie’ye baktı. “Ona benden bahsedeceksin, değil mi? Bir hata yapan iyi bir kız olduğumdan ve onu çok sevdiğim için ondan vazgeçtiğimden.”

Bu soru Angie’ye öyle dokunmuş, içi öyle parçalanmıştı ki yanıt veremedi. Konuştuğundaysa sesi gergindi. “O seni tanıyacak Lauren. Biz vedalaşmayacağız.”

Lauren’ın gözlerindeki bilgece bakışlar Angie’nin asıl genç olan kendisiymiş gibi hissetmesine sebep olmuştu. “Evet, doğru. Şey, ben artık biraz uyusam iyi olacak. Bittim.” Yüzünü yastığa çevirdi.

“Bebeğini görmek ister misin?” diye sordu Angie nazikçe.

“Hayır,” diye yanıtladı Lauren ve onun sesinde nezaketten eser yoktu. “Onu görmek istemiyorum.”

Lauren uyandığında odası çiçeklerle doluydu. Kendini bu kadar kötü hissetmese çiçekler onu gülümsetirdi. Afrika menekşeleri muhtemelen Livvy ile Sal’dandı. Açelya Maria’dan. Pembe karanfiller Mira’dan ve leylakla unutmabeni çiçeği de Angie ile Conlan’dan. İki düzine kırmızı gülün David’den geldiği çok açıktı. Kartlarda ne yazdığını merak ediyordu. Bakamayacağı bir bebek doğuran birine ne derdiniz ki?

Kapının çalmasıyla düşünceleri yarıda kesildi.

“Gelin.”

Kapı açıldı. David ile annesi oradaydı ve ikisi de solgun ve anlaşılabilir bir ifadeye bürünmüştü.

Sevdiği genç çocuğa bakarken Lauren’ın tek düşündüğü karının ne kadar düz ve bomboş olduğuydu. “Onu gördünüz mü?”

David güçlükle yutkunarak kafasını salladı. " ok küçük." Lauren'ın yatağına yaklaştı.

Lauren bir öpücük bekledi ama öpücük bir anda gelip çabucak kayboldu. Ağır bir sessizliğin içinde bakıştılar.

"Senin saçlarını almış," dedi Bayan Haynes yatağına yanaşarak. Oğlunun kolunu tuttu, sanki titremesine engel olmaya çabalıyordu.

"L tten... anlatma," dedi Lauren boğuk bir sesle.

Tekrar sessizlik oldu. Lauren, David'e baktı ve daha şimdiden kendinden kilometrelerce uzaklaştığını hissetti.

Başaramayacağız.

Birden fark etmişti. Uzun zamandır orada olan ama bir türlü g remediğı bu gerçek Lauren'ı sarstı.

Onlar daha  ocuktı ve hamilelik dönemi bittiğine göre kendi yollarına gideceklerdi. Ah, tabii farklı okullara giderken birlikteliklerini sürdürmeye çalışacaklardı ama sonunda bitecekti. Şairlerin  zerine dizeler d kt rd ğı kişilere d n şeceklerdi. İlk aşk.

David daha şimdiden ona ne diyeceğini, ona nasıl dokunacağını bilemiyordu. Artık o farklıydı, bütünüyle değışmişti ve David de bunu hissediyordu.

" i ekler çok güzel," dedi Lauren, David'in eline uzanarak. David ona dokunduğunda, Lauren onun teninin soğukluğunu hissetti.

David kafasını salladı.

Bayan Haynes  ne eğildi. Nazikçe Lauren'ın saçını yüzünden çekti. "Sen çok cesur bir kızsın. David'imin seni neden bu kadar çok sevdiğini biliyorum."

Bir yıl önce olsa bu söz Lauren'ı havalara   ururdu. Bayan Haynes'e baktıysa da ne diyeceğini bilemedi.

“Evet,” dedi sonunda annesi, geri çekilerek. “İkinizi yalnız bırakayım.” Yataktan uzaklaşıp odadan çıktı. Topuk sesleri muşamba döşemenin üzerinde patlıyordu. Kapı kapandı.

David tekrar eğilip Lauren’ı öptü. Bu ikinci öpücük gerçektir.

“Evrakları imzaladım,” dedi geri çekilirken.

Lauren onayladı.

“Çok garip... onu bir imzayla öylece uzaklaştırmak. Ama başka şansımız yok, değil mi?”

“Başka ne yapabiliirdik?”

David rahat bir nefes alıp gülümsedi. “Evet.”

Ona bakmak canını çok yaktığı için Lauren gözlerini kapattı. “Sanırım biraz uyumak istiyorum.”

“Ah, tamam. Annemle birlikte okul alışverişine gideceğiz. Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Okul. Lauren okulu tamamen unutmuştu.

“Hayır.”

David yanağına bir öpücük kondurup yüzüne dokundu. “Yemekten sonra tekrar gelirim.”

Lauren nihayet ona tekrar bakabildi. “Olur.”

“Seni seviyorum,” dedi David.

Lauren ağlamaya başladı.

507 numaralı odada, Angie ahşap bir sallanan sandalyede oturmuş, bekliyordu.

Conlan da yanındaki sandalyeye oturmuştu. Birkaç dakikada bir saatine bakıyordu ama hiçbir şey söylemiyordu.

“Fikrini değiştirdi,” diye fısıldadı Angie nihayet. Birinin bunu söylemesi gerekiyordu.

"Bunu bilmiyoruz," dedi Conlan ama Angie sesinden, onun da aynı fikirde olduğunu anladı.

Saat tekrar ve tekrar öttü.

Kapı aniden açıldı. Turuncu önlüklü bir hemşire odaya girdi. Kucağında minicik mavi bir battaniyeye sarılı bir bebek vardı. "Bay ve Bayan Malone?"

"Biziz," dedi Conlan ayağa kalkarak. Sesi gergindi.

Hemşire, Angie'ye doğru yürüyüp mavi kundağı nazikçe onun kucağına verdi ve onları yalnız bıraktı.

Çok güzeldi: Ufacık, pembe, yüzü buruş buruş. Birkaç tutam ıslak kıvılcık saç sivri kafasından fışkırıyordu. Minik dudakları emecek bir şeyler aranıyordu.

Angie tepetaklak yuvarlandığını sandı. Dizginlemeye çalıştığı sevgi var gücüyle kalbine hücum ediyordu. Kadifemsi yanakları öpüp teninin hoş kokusunu içine çekti. "Ah, Con," diye fısıldadı, gözleri dolarken. "Lauren'a ne kadar benziyor."

"Ne hissedeceğimi bilemiyorum," dedi Conlan bir dakika sonra.

Angie kocasının sesindeki şaşkınlığı ve kaybetme korkusunu duymuş, bu defa güçlü olanın kendisi olduğunu fark etmişti. Angie ona baktı. "Beni hisset," dedi eline dokunarak. "Ben buradayım, bir yere gitmiyorum ve ne olursa olsun üstesinden geleceğiz."

OTUZ İKİ

Lauren yirmi dört saat boyunca oğlunu görmedi. Hiçbir fırsatı değerlendirmede. Ne zaman bir hemşire odaya gelse onun bir şey söylemesine fırsat bırakmadan, *Ben biyolojik annesiyim, bebekle ilgili Malone'larla görüşün, yanıtını veriyordu.*

Ertesi günün sonunda burada olmaktan nefret edecek kadar kendini iyi hissediyordu. Yemekler berbattı, manzara kötüydü, televizyon yeterince kanal göstermiyordu, hepsinden de kötüsü bebek odasının sesini duyuyordu. Ne zaman bir bebeğin ağladığını duysa gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. USC kataloğunu tekrar tekrar okuyordu ama nafile.

Yüksek perdeden çınlayan yeni doğan feryatları duymaması mümkün değildi. Bir ara bebeğini düşünürken ona Johnny ismini yakıştırdığını fark etmiş, gözlerini sıkıca kapayıp yumruğunu sıkarak, *Biri benim Johnny'mle ilgilensin...* diye düşünmüştü.

Zor zamanlar geçirdiği doğrudu ama Angie dün gece ziyaretine gelmese daha iyi olabilirdi.

Lauren güçlükle uyumuştu. Dışarıdaki anayoldan gelen gürültüyü duyuyor, kendisine ninni söyleyen okyanusun sesini duyuyormuş gibi davranmaya çalışıyordu.

“Lauren?”

Nöbetçi hemşirenin, gece ışıklar kapatılmadan son kez onu kontrole geldiğini sanmuştı ama gelen Angie’ydi.

Berbat görünüyordu, yıkılmıştı sanki. Gözleri şişmiş ve kızarmış, gülümseme teşebbüsleri korkunç bir başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Uzun bir süre Lauren’la konuşmuş, saçını okşayıp ona su getirmiş ve sonunda asıl söylemek istediği şeyi söylemişti.

“Onu görmelisin.”

Lauren, Angie’nin gözlerine bakıp şöyle düşündü: *İşte orada.* Lauren’in ömrü boyunca aradığı sevgi.

“Korkuyorum.”

O zaman Angie ona nazikçe dokundu. “Biliyorum tatlım. İşte bu yüzden onu görmelisin.”

Angie gittikten uzun bir süre sonra Lauren bunu düşündü. İ ten içe Angie’nin haklı olduğunu biliyordu. Oğluna dokunmalıydı, minik yanaklarını öpüp onu sevdiğini söylemeliydi. Onunla vedalaşmalıydı.

Ama korkuyordu. Ondan ayrılma *düşüncesi* canını yakarken ona dokunduğunda ne hissederci?

Kararını verdiğinde şafak s k yordu. Yatakta yan dönüp hemşire düğmesine bastı. Hemşire geldiğinde Lauren ona, “Lütfen bana bebeğimi getirin,” dedi.

Sonraki on dakika sonsuza dek s rm ştı sanki.

Nihayet hemşire döndü ve Lauren minik, pembe suratlı oğlunu ilk defa görebildi. David’in gözleriyle, annesinin sivri çenesini almıştı. Ve onun kızıl saçlarını. Bütün hayatı o minik suratla gizliydi.

“Onu nasıl tutacağını biliyor musun?” diye sordu hemşire.

Lauren kafasını iki yana salladı. Boğazı konuşmasını engelle-
yecek kadar gerilmişti. Hemşire bebeği nazikçe Lauren'ın kollarına
yerleştirdi.

Hemşirenin odadan çıktığını neredeyse fark etmemişti.

Bebeğine, kollarındaki o küçük mucizeye baktı; çok küçük
olmasına rağmen, dünyalara bedeldi. Bebeğini gördükten sonra
Lauren'ın kalbi nefes almasını güçleştirecek kadar şişti.

O Lauren'ın ailesiydi.

Ailesi.

Hayatı boyunca kendisiyle akrabalık bağı olan birini arayıp
durmuştu ve işte şimdi kollarının arasında duruyordu. Onun ne
büyükannesine, ne dedesi ne kuzeni ne halası ne amcası ne de bir
kardeşi olmuştu ama oğlu vardı. "Johnny," diye fısıldadı, oğlunun
minik yumruğuna dokunarak.

Johnny de onun parmağını tuttu.

Lauren'ın soluğu kesildi. Onu nasıl bırakabilirdi? Bu düşünceyle
ağladı.

Söz vermişti...

Ama bilmiyordu, anlamamıştı. Kendi çocuğunu sevmenin ne
demek olduğunu nereden bilecekti ki?

*Ben Sarah Dekker değilim, demişti Angie'ye daha birkaç hafta
önce. Ben seni onun gibi üzmem.*

Lauren gözlerini sımsıkı kapattı. Şimdi Angie'ye nasıl ihanet
ederdi?

Angie. Johnny'nin sahip olabileceği en iyi anne olmayı bekleyen
ve buna hazır olan kadın. Lauren'a sevmenin ne demek olduğunu,
ailenin neler yapabileceğini gösteren kadın.

Yavaş yavaş gözlerini açtı ve buğulu gözlerle oğluna baktı. "Ama
senin annen benim," diye fısıldadı.

Bazı seçimler ne kadar mantıklı ve doğru olursa olsun, gerçekleştirilemezdi.

O öğlen David yatağının kenarında duruyordu. Bitkin ve yorgun görünüyordu; yüzündeki tebessüm kaybolmuştu.

"Annem babasına benzediğini söylüyor," dedi David, uzun ve tuhaf bir sessizliğin ardından.

Lauren ona baktı. "Sen eminsin, değil mi?"

"Eminim. Bizim için henüz çok erken."

Haklıydı. Onlar için henüz çok erkendi. Sonra aniden birlikte geçirdikleri günleri, onu sevdiği yılları düşünmeye başladı. Onunla birlikte olduğu yılları; arabalarla ilgili zırvalamalarını, filmlerle ilgili dur durak bilmek sizin konuşmasını, detone sesiyle sözlerini bilmediği şarkılar söylemesini düşündü; Lauren'ın bir şeyden korktuğunu ya da sıkıntılı olduğunu anlayıp onu ayakta tutabilirmiş gibi elini sımsıkı tuttuğu zamanları düşündü. Lauren onu hep sevecekti. "Seni seviyorum, David," diye mırıldandı, sesinin boğulduğunu fark ederek.

"Ben de seni seviyorum." David eğilip onu kollarının arasına aldı.

İlk geri çekilen Lauren'dı. David onun elini tutup sıktı.

"Bu bizim sonumuz." Lauren bunu yumuşak bir sesle söylemişti. Yüksek sesle dile getirdiği her kelime canını yakıyordu. Lauren onun gülmesini, ona sarılıp, *Asla olmaz*, demesini beklemişti.

Ama David onun yerine ağlamaya başladı.

Lauren da kendi gözlerinin dolduğunu hissetti. Sözlerini geri almak, öyle demek istemediğini söylemek istediye de o artık bir yetişkindi ve olacakları biliyordu. Bazı hayaller avuçlarınızdan kayıp giderdi. En kötüsü de hepsinin üstesinden gelebilme ihtimalleriydi, Lauren hamile kalmasa belki birbirlerini sonsuza dek sevebilirlerdi.

Lauren David'e olan sevgisinin canını ne zamana dek yakacağını düşündü. Günün birinde kendi kendine iyileşecek, geriye yalnızca ufak bir iz bırakacak bir yara olmasını diledi. "Stanford'a gidip bütün bunları unutmamı istiyorum."

"Çok üzgünüm," dedi David ağlayarak. Lauren bu önerisini kabul ettiğini anlamıştı ve bu farkındalık canını yaksa da aynı zamanda onu kurtarmış, hatta gülümsemesini sağlamıştı. Aşk bazen fedakârlık etmeyi gerektirirdi.

David cebinden küçük bir kâğıt parçası çıkardı. "Al," dedi kâğıdı ona uzatarak.

Lauren kaşlarını çattı. Kâğıt parmaklarının arasında kaybolmuştu sanki. "Bu arabanın ruhsatı."

"Sende kalmasını istiyorum."

Lauren gözyaşlarının arasından onu göremiyordu. "Ah, David. Olmaz."

"Sahip olduğum tek şey bu."

Lauren bu anı ömrü boyunca anımsayacaktı. Ne olursa olsun David'in onu sevdiğini bilecekti. Pembe kâğıdı ona geri verdi. "Öp beni *Hızlı Yarışçı*," diye fısıldadı, son öpüşü olacağını bile bile.

Angie hemşire masasının önünden geçtiği anda anladı.

"Bayan Malone?" dedi hemşirelerden biri. "Bayan Connelly sizinle görüşmek istiyor."

Angie, Conlan'dan uzaklaşıp koştu. Sandaletleri döşemeyi dövüyor, inanılmaz yüksek bir ses çıkarıyordu. Şiddetle açtığı kapı duvara çarptı.

Lauren'in yatağı boştu.

Angie kapı eşiğine yaslandı. Bir yanı bunun olacağını biliyordu, bunu bekliyordu ama öyle olması durumu kolaylaştırmamıştı. "Gitmiş," dedi Conlan yanına geldiğinde.

Birlikte kapıda durup mükemmel bir şekilde yapılmış yatağı el ele izlediler. Odayı çiçek kokusu sarmıştı. Dün gece burada birinin olduğunun tek kanıtıydı bu.

"Bayan Malone?"

Angie hastanenin tombul yüzlü papazını göreceğini düşünerek ağır ağır döndü. Sophia öldüğünde odasına ilk gelen kişi oydu.

Ama karşısında bebeğin yasal vasisi olarak atanan Bayan Connelly duruyordu. "Bir saat kadar önce gitti." Kadın kafasını eğdi. "Oğluyla birlikte."

Angie bunu da bekliyordu. Yine de ani ve keskin bir acı hissetmişti. "Anlıyorum."

"Size bir mektup bıraktı. Bir de David'e."

"Teşekkürler," dedi Angie zarfları alarak.

Bayan Connelly, "Çok üzgünüm," dedi ve gitti.

Angie sade beyaz zarfa baktı. İsim -Angie Malone- ön tarafa yazılmıştı. Onu alıp açtığında eli titriyordu.

Sevgili Angie,

Onu kucağıma almamalıydım. (Buraya yazdığı cümlelerin üzerini karalamıştı.) Hayatım boyunca bir aile aradım ve şimdi ona kavuştum. Onu bırakıp gidemem. Özür dilerim.

Bunu yüzüne karşı söyleyebilecek kadar güçlü olmayı isterdim ama yapamam. Sen ve Conlan'ın günün birinde beni affetmenizi dilemekten başka bir şey gelmiyor elimden.

Yalnızca bir yerlerde, yeni bir annenin geceleri seni düşünerek uyuyacağıını bil. Kendini senin kızın olarak düşündüğünü, öyle olmasını dilediğini.

Sevgiyle kal,

Lauren

Angie mektubu katlayıp zarfa koydu. Ardından Conlan'a döndü. "Dışarıda yapayalnız."

"Yalnız değil," dedi Conlan nazikçe. Angie kocasının gözlerine baktığında, onun bunu beklediğini bakışlarından anladı.

"Çok yalnız."

Conlan onu kollarının arasına alıp ağlamasına izin verdi.

David'i bekleme odasında annesiyle birlikte buldular.

Onları gören David kafasını kaldırdı.

"Merhaba Bay ve Bayan Malone."

Annesi Anita da gülümsedi. "Tekrar merhaba."

Garip bir sessizlik çöktü. Birbirlerine bakıyorlardı.

"Çok güzel," dedi Anita sesi çatlayarak.

Angie insanın oğlunun oğluyla vedalaşmasının nasıl bir duygu olabileceğini merak etti. "Lauren hastaneden ayrıldı," dedi elinden geldiğince nazik bir sesle. "Bebeği de götürdü. Biz..." Boğazı düğümlendi, sözünü bitiremedi.

"Nereye gittiğini bilmiyoruz," dedi Conlan.

Anita bir sandalyeye çöküp, "Aman Tanrım," dedi ve eliyle ağzını kapattı.

David kaşlarını çatı. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Oğluyla birlikte gitti," dedi Angie.

"Gitti mi? Ama..." David'in sesi çatladı.

Angie ona mektubu uzattı. "Bunu sana bırakmış."

David mektubu açarken elleri titriyordu.

Herkes sessizce onu izliyordu.

Sonunda David kafasını kaldırdı. Orada öylece durmuş ağlarken inanılmaz derecede genç görünüyordu. "Geri dönmeyecek."

Angie onunla birlikte ağlamamak için kendini çok zor tuttu. "Dönebileceğini sanmıyorum." Bunu söylemeye ilk defa cesaret edebilmişti, kendine bile. Conlan elini sıktı. "Nerede olduğunu bilmememizin hepimiz açısından en iyisi olacağını düşünüyor."

David annesinin eline uzandı. "Ne yapacağız anne? O yapayalnız. Hepsi benim suçum. Onunla kalmalıydım."

Öylece durmuş bakışıyorlardı. Kimse ne diyeceğini bilemiyordu.

Sonunda Anita, "Geri dönerse bizi arayın," dedi.

"Elbette," diye yanıtladı Conlan.

Angie, anne oğulun el ele uzaklaşmasını izledi. Şimdi birbirlerine ne dediklerini merak ediyordu. Böyle bir günde hangi kelimeler söylenebilirdi?

Sonunda Conlan'a dönüp baktı.

Bütün hayatları gözlerine yansımıştı, güzel, kötü ve aradaki zamanlar. Bir anlığına da olsa, aşkın onları terkettiğini sanmışlardı. Yollarını kaybetmişlerdi çünkü aşklarının yetmeyeceğini düşünüyorlardı. Ama şimdi çok daha bilinçlilerdi. Bazen kalbiniz kırılrsa da üstesinden gelebilirsiniz. Şimdi bunu görüyordu.

"Eve gidelim," dedi Angie gülümsemeye çalışarak.

"Evet," dedi Conlan. "Ev."

Lauren otobüsten inip eski dünyasına ayak bastı. Kucağında huzurla uyuyan Johnny'yi daha sıkı sardı; minik sırtını sıvazladı. Kasabanın bu bölümünde uyanmasını istemiyordu.

"Sen buraya ait değilsin John-John. Bunu sakın unutma."

Karanlık çöküyordu artık ve kara gölgelerin altındaki binalar daha sefil ve daha uğursuz bir görünüme bürünmüştü.

Lauren çok gergin olduğunu, hatta korktuğunu fark etti. Burası artık onun yaşadığı yer değildi.

Duraksayıp özlemle otobüs durağına baktı. Keşke dönüp köşeden Mucize Sapağı Yolu'na giden otobüse binebilseydi.

Ama artık geri dönmesi mümkün değildi. Hastaneden ayrılırken bunu biliyordu. Lauren, Angie ile Conlan'ın güvenine ihanet etmişti; yapmayacağına yemin ettiği şeyi yapmıştı. Ona verdikleri sevgiyi kaybedecekti. Terk edilmenin ne demek olduğunu biliyordu.

Lauren artık oraya, denizin kıyısındaki o kulübeye veya kekik, sarımsak ve haşlanmış domates kokan restorana ait değildi. Yaptığı seçim onu merhametsizce yine buraya, ait olduğu yere sürüklemişti.

Sonunda eski binasına geldi. Ona baktığında kayıp duygusuyla içi ürperdi.

Oradan kurtulmak için ne kadar da çabalamıştı. Ama başka ne yapabilirdi? Aylarca kreşe bırakılamayacak kadar küçük bir bebeği vardı. Cebindeki beş bin dolarlık çek yetmezdi. Hem zaten çok da fazla kalmayacaktı, Angie'yi aklından çıkartamayacağı bu kasabada daha fazla kalamazdı. Kendini biraz daha iyi hissedinceye kadar kalacak ve sonra kendine yeni bir yer bulacaktı.

Küçük valizini bırakıp doğrularak ağrıyan sırtını dikleştirdi. Her yeri ağrıyordu. İttiği ağı kesici etkisini kaybetmiş, karnı ağrımaya başlamıştı. Bacaklarının arasında keskin, çimdiği andıran bir ağrı vardı. Sarhoş bir denizci gibi yürümesine sebep oluyordu. İç geçi-

rerek valizini tekrar aldı ve otlı yolda ilerleyip çöp dolu siyah çöp torbalarıyla ıslanmış karton kutuların arasından geçti.

Kapı kolayca açıldı. Hâlâ kırıktı.

Gözlerinin karanlığa alışması birkaç saniye sürdü. Buranın ne kadar karanlık olduğunu, sigara izmariti ve hüznün koktuğunu unutmuştu. 1-A yazılı daireye gidip kapıyı çaldı.

Ayak sesleriyle, "Bir saniye," diyen boğuk bir ses duydu ve ardından kapı açıldı.

Bayan Mauk çiçekli elbisesi ve tüylü pembe terlikleriyle karşısında duruyordu. Beyaz saçlarını demode bir şekilde taktığı kırmızı bir bandanayla kapatmıştı. "Lauren," dedi kaşlarını çatarak.

"Şey... annem beni hiç aradı mı?" Sesindeki dokunaklı tonu duyunca kendinden utandı.

"Hayır. Aramasını beklemiyordun, değil mi?"

"Hayır." Sesi fısıltıdan biraz yüksekti.

"Buradan kurtuldun sanıyordum."

Lauren kurtulma kelimesine tepki vermemeye çalıştı ama kolay değildi. "Belki bizim gibi insanların kurtulması o kadar da kolay olmuyor, Bayan Mauk."

Bu söz üzerine Bayan Mauk'un yüzündeki çizgilerin derinleştiğini fark etti. "O kim?"

"Oğlum." Lauren gülümsedi ama hüznü bir gülümsemeydi bu. "Johnny."

Bayan Mauk uzanıp bebeğin kafasına dokundu. Ardından iç geçirip kapı eşiğine yaslandı.

Lauren o sesi tanıdı. Yenilgiydi bu. Annesi de hep öyle iç geçirirdi. "Kiralık bir yer olup olmadığını sormak için geldim. Param var."

"Bütün daireler dolu."

“Anlıyorum.” Lauren ümitsizliğe düşmeyecekti. Artık Johnny’yi düşünmeliydi. Artık gözyaşlarını tutacaktı. Dönmeye yeltendi.

“İstersen içeri gel. Yağmur yağacak. Sen ve Johnny bu gece diğer yatak odasında uyuyabilirsiniz.”

Lauren’ın bacakları hemen boyun eğmişti, büyük bir rahatlama yaşadı. “Teşekkür ederim.”

Bayan Mauk onu dairesinin oturma/yemek odasına yönlendirdi.

Lauren bir an için geleceğiyle geçmişinin çarpıştığını hissetti. Eski dairesine ne kadar da benziyordu; aynı formika yemek masası, aynı tüylü halılar. Gül desenli kanepeler iki mavi La-Z-Boy koltuğun yanı başında duruyordu. Küçük siyah beyaz televizyonda *I Dream of Jeannie*’nin eski bir bölümü vardı.

Bayan Mauk mutfığa gitti.

Lauren kanepelere oturdu ve Johnny’yi örtülerin arasından kurtardı. Çocuk anında ağlamaya başladı. Lauren onun bezini değiştirdiyse de ağlamayı kesmemişti. Kesik kesik hıçkırıkları küçük daireyi sarmıştı.

“Lütfen,” diye fısıldadı Lauren, Johnny’nin sırtını sıvazlayıp onu sallayarak. “Aç olmadığını biliyorum.”

Bayan Mauk elinde iki fincanla gelip, “İyi misin?” diye sorana kadar ağlayanın kendisi olduğunu anlamamıştı.

Gözlerini silip gülümsemeye çalıştı. “Yorgunum o kadar.”

Bayan Mauk fincanı sehpanın üzerine bırakıp koltuklardan birine yerleşti. “Çok küçükmüş.”

“Daha iki günlük.”

“Ve anneni ya da kalacak bir yer bulmaya geldin. Ah, Lauren.” Bayan Mauk, Lauren’ın çok iyi bildiği *zavallı kız* bakışlarından birini attı.

Birbirlerine baktılar. Arkalarında oynayan dizide kahkaha tufanları kopuyordu.

"Ne yapacaksın?"

Lauren, Johnny'e baktı. "Bilmiyorum. Onu evlatlık verecektim ama... yapamadım."

"Onu ne kadar çok sevdiğini görebiliyorum," dedi Bayan Mauk, sesi yumuşayarak. "Ya babası?"

"Onu da seviyorum. O yüzden buradayım."

"Yapayalnız."

Lauren kafasını kaldırdı. Ağzının titrediğini hissetti ve gözleri yaşla doldu. Yine. "Özür dilerim. Hormonlar yüzünden, sürekli ağlıyorum."

"Sen neredeydin, Lauren?"

"Ne demek istiyorsun?"

"O gün seni bir kadının almaya geldiğini anımsıyorum. Mutfak pencereinden arabaya binip gidişinizi gördüm ve, *Senin adına sevindim Lauren Ribido*, diye düşündüm."

"Angie Malone." Onun adını söylemek içini acıtmıştı.

"Ben bütün gün evinde oturup kedilerle konuşan ve gelip geçenleri izleyen bir kadınum belki ama seni sevdiği belliydi."

"Ben her şeyi mahvettim."

"Nasıl?"

"Ona bebeği vereceğimi söyledim ama gecenin bir yarısı kaçtım. Artık benden nefret edecek."

"Bu konuyu onunla konuşmadın demek. Öylece kaçtın."

"Yüzüne bakamazdım."

Bayan Mauk sandalyesine yaslanıp gözlerini kısarak Lauren'ı izledi. Sonunda, "Gözlerini kapat," dedi.

"Ama..."

"Dediğimi yap."

Lauren kendisine söyleneni yaptı.

"Annemi gözünde canlandırmanı istiyorum."

Lauren onu gözünde canlandırdı. Platin sarısı saçlı, bir zamanlar güzel olan yüzü inceliyor gerilen annesini; eski bir mini kot eteği ve yırtık pırtık tişörtüyle kırık kanepeye uzanmıştı. Sağ elinde bir sigara tutuyordu. Dumanlar spiral şeklinde yükseliyordu. "Tamam."

"Kaçmak bir kadını o hale sokar."

Lauren hemen gözlerini açıp Bayan Mauk'a baktı.

"Bir şans yakalamak için kışını yırttığını izleyip durdum Lauren. Eve çantalar dolusu kitap taşıdın, iki işte çalıştın ve Fircrest'ten burs kazandın. Tam bir kaybeden olan annem paraları Tides'da harcarken evin kirasını sen ödedin. Senin için *umudum* vardı Lauren. Böyle bir binada bu şansın ne kadar az olduğunun farkında mısın?"

Ümit.

Lauren gözlerini yeniden kapattı, bu kez Angie'yi hayal etti. Verandasında durmuş, rüzgârın savurduğu siyah saçlarıyla denize bakıyordu. Angie dönüp Lauren'ı görünce gülümsemişti. *İşte geldin. Rahat uyudun mu?*

Bu küçük bir anıdan başka bir şey değildi, günlük yaşamdan bir parça.

"Gideceğin bir yerin var, değil mi?" dedi Bayan Mauk.

"Ne yazık ki yok."

"Hayatla bu şekilde mücadele edemezsin, Lauren. İnan bana. Korkuyla başladığın yolun nerede bittiğini çok iyi bilirim. Sen de biliyorsun. Ödenmemiş yığınla faturayla üst katta bir dairede."

"Ya beni affetmezse?"

"Hadi Lauren. Sen zeki bir kızsın," dedi Bayan Mauk. "Ya affederse?"

“Sen muhabirsin, lanet olası. Bul onu.”

“Angie bu konuşmayı defalarca yaptık. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. David bütün arkadaşlarıyla konuştu. Kimsenin ondan haberi yok. Otobüs durağındaki adam ona bilet sattığını anımsamıyor. Eski dairesini başkası kiralamış, ev sahibi ona Lauren’ı sorduğumda telefonu açıkça suratıma kapattı. USC’deki danışman bursunu iptal ettirdiğini söyledi. Nereye gitmiş olabileceğine dair en ufak fikrim yok.”

Angie mikserin düğmesine bastı. Vınlama sesi mutfakı doldurdu. Ufalanan parçalara bakarken söyleyecek yeni bir şey arıyordu.

Hiçbir şey yoktu. Son yirmi dört saatte o ve Conlan bu konuda söylenebilecek her şeyi söylemişlerdi. Lauren açıkça ortadan kaybolmuştu. Bu kadar yoğun ve kalabalık bir dünyada bunu yapmak hiç de zor değildi.

Angie mikseri kapatıp malzemeyi yabanmırsini karışımına döktü. Ablaları yemek yapmanın terapi olduğuna yemin etmişti. Bu onun üçüncü yabanmırsini pastasıydı. Biraz daha terapi görürse çılgılığı basacaktı.

Conlan arkasından yaklaşıp kolunu beline doladı ve boyun kıvrımına bir öpücük kondurdu. Angie iç geçirip ona yaslandı

“Yapayalnız olduğun düşüncesine katlanamıyorum. Ve lütfen yalnız olmadığını söyleme. O daha bir çocuk. Birinin ona bakması lazım.”

“O artık bir anne,” dedi Conlan nazikçe. “Bu noktada çocukluk kısmı tamamen yok oluyor.”

Angie, Conlan’ın kollarının arasında ona doğru dönüp elini onun göğsüne koydu. Kalbi avucunun altında düzenli bir ritimle atıyordu. Angie son birkaç saatte ne zaman kendini kaybedip sersemlemiş veya kaybolmuş hissetse ona dokunuyor, ondan güç alıyordu.

Conlan onu öptü. Dudakları dudaklarına değdiğinde Conlan, "Onu sevdiğini biliyor. Geri dönecek," diye fısıldadı.

Angie, Conlan'ın buna inanmayı ne kadar çok istediğini sesinden anlamıştı. "Hayır," dedi. "Dönmeyecek. Neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Onu asla affetmeyeceğimi düşünecek. Annesi ona neyin önemli olduğunu öğretmemiş. Annesini çoktan affettiğinin –ya da geri döner dönmaz onu affedeceğinin– farkında değil. Sevginin ne kadar güçlü olduğunu bilmiyor, yalnızca kırılgan olduğunu sanıyor.

"Şaşırtıcı olan ne biliyor musun? Bebekten hiç bahsetmiyorsun."

"Bir yanım onun bunu yapamayacağını biliyordu." Angie iç geçirdi. "Keşke bunu ona söyleseydim. Belki o zaman gecenin bir yarısı kaçmazdı."

"Sen ona neyin önemli olduğunu söyledin. Ve seni duydu. Bundan eminim."

"Sanmıyorum, Con."

"Ben biliyorum. Bebek doğduktan sonra Lauren'a onu sevdiğini ve onunla gurur duyduğunu söyledin. Günün birinde, yapması gereken şey yüzünden kendinden nefret etmekten vazgeçtiğinde bunu anımsayacak. Ve geri dönecek. Annesi ona sevginin ne demek olduğunu öğretmemiş olabilir ama sen öğrettin. Er veya geç bunu görecek."

Conlan bunu her zaman başarıyordu; Angie'nin ihtiyacı olan anlarda doğru şeyi söylemeyi. "Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim, Conlan Malone?"

"Söylemiştin." Conlan fırına baktı. "Bu şey ne kadar zamanda pişer?"

Angie gülümsemeye çalıştı. "Elli dakikada."

“Sevgini göstermen için yeterli bir süre. Hatta belki iki defa gösterirsin.”

Angie uyuyan kocasını öpüp onu rahatsız etmemeye çalışarak yataktan kalktı. Gri eşofman takımını giyip odadan çıktı.

Alt kat çok sessizdi. Bunu unutmuştu. O sessizliği.

Genç bir kız ne kadar da gürültü yapıyormuş...

“Neredesin?” diye fısıldadı yüksek tonda ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Dışarıdaki dünya ürkütücü derecede büyüktü ve Lauren da çok gençti. Kötü düşünceler, korku filmlerindeki görüntüler gibi kafasına üşüştü.

Bir fincan kahve almak için mutfağa yöneldi. Yarı yola kadar gelmişti ki kutuyu gördü. Koridorda, duvara yaslanmıştı. Hastaneye gitmeden önce muhtemelen Conlan onu oradan çıkarmıştı.

Dün. Her şey çok farklıken.

Gözlerini kutudan ayırıp görmemiş gibi yapması gerektiğini biliyordu. Ama o eski Angie’nin yapacağı bir şeydi ve bunun ardından içini kötü hisler kaplardı.

Kutuya gidip yanı başına çöktü ve kapağını açtı.

Winnie-the-Pooh lambası en üstteydi ve pembe pamuklu bir battaniyeye sarılmıştı.

Angie onu çıkarıp elinde tuttu. Şaşırtıcı bir şekilde ağlamadığını fark etti, bebeğinin kaybının acısı yüreğini sızlatmamıştı. Hatta lambayı mutfağa götürüp masaya koydu.

“İşte,” dedi. “Seni bekliyor, Lauren. Eve gel ve onu al.”

Aldığı tek yanıt sessizlik olmuştu. Arada bir eski evde gıcırtilar duyuyordu, uzaktaki okyanus gürleyip dalgalar savuruyordu ama

içinde yaşayan kişi sayısının üçten ikiye düştüğü evin içinde hiçbir ses yoktu.

Verandaya çıkıp okyanusu izledi. Kendini öyle kaptırmıştı ki ağaçların arasında duran kızı hemen göremedi.

Angie basamaklardan ıslak çimenlere koşarken iki defa tökezledi.

Lauren gülümsemeden orada duruyordu. Gözleri şişip kızarmıştı. Gülümsemeye çalıştıysa da başaramadı.

Angie kollarını Lauren'ın boynuna sarmak istedi ama bir şey onu durdurdu. Kızın gözlerinde acı dolu bir ifade vardı. Ağzı titriyordu.

"Seni çok merak ettik," dedi Angie, bir adım yaklaşarak.

Lauren kollarındaki bebeğe bakıyordu. "Onu sana vereceğime söz verdiğimi biliyorum. Ben yalnızca..." Kafasını kaldırdı. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Ah, Lauren.." Angie nihayet aralarındaki mesafeyi kapattı. Geçmişte kolayca yaptığı gibi Lauren'ın ıslak yanaklarını okşamaya cesaret edebildi. "Sana nasıl bir duygu olduğunu daha detaylı anlatmalıydım. Yalnızca... Sophie'nin doğduğu günü anımsamak çok zor geliyordu. Onu birkaç dakika kucakladım. Bebeğinin gözlerine bakar bakmaz onu çok seveceğinden emindim. Bebek odasını işte bu yüzden dekore etmedim. Biliyordum, tatlım."

"Onu sana veremeyeceğimi biliyor muydun?"

"Kesinlikle emindim."

Lauren'ın yüzü hafifçe buruştu, dudakları titreyip büküldü. "Ama beni bırakmadın. Ben sandım ki..."

"Çünkü önemli olan *sendin*, Lauren. Anlamıyor musun? Sen bizim ailemizin bir parçasısın. Seni seviyoruz."

Lauren'ın gözleri büyüdü. "Seni kırmama rağmen mi?"

"Sevgi bazen acı verir, Lauren. Ama yok olmaz."

Lauren, Angie'ye baktı. "Ben küçükken bir rüya görürdüm. Her gece aynısını görürdüm. Yeşil bir elbise giymiş olurdum ve bir kadın elimi tutmaya çalışırdı. Sürekli, 'Hadi gel, geç kalmamalıyız,' derdi. Uyandığımda ağlardım."

"Neden ağlardın?"

"Çünkü o benim sahip olamadığım annemdi."

Angie derin bir nefes alıp bitkin bir iç geçirişle dışarı verdi. İçinden bir şeyler taşıyordu; üzerindeki baskı hafifleyinceye kadar ne kadar sıkı kucaklaştıklarını fark etmemişti. O ve Lauren, işte bu yüzden bir araya gelmişti. Bu mükemmel anı yaşamak için. Lauren'ın eline uzanıp, "Yanımdayım, Lauren," dedi nazikçe.

Gözyaşları Lauren'ın yanaklarına süzüldü. "Ah Angie," dedi. "Çok özür dilerim."

Angie ona tekrar sarıldı. "Özür dilenecek bir şey yok ortada."

"Teşekkür ederim Angie," dedi kısık bir sesle ve geri çekildi.

Angie'nin yüzü yumuşayıp gülümsedi. "Hayır, ben sana teşekkür ederim."

"Sana sıkıntıdan başka bir şey vermeyip gece uyutmadığım için mi?"

"Anne olma duygusunu bana tattırdığın için. Şimdi de büyükanne olmayı. Boş geçen onca yıl boyunca küçük kızımı atlıkarıncanın üzerinde hayal ettim hep. Hiç bilmiyordum ki..."

"Neyi bilmiyordun?"

"Kızımın parkta oynayamayacak kadar büyüdüğünü."

Lauren o anda Angie'ye baktı. Her şey gözlerinin önünden geçti, çaresizlik içinde pencerenin önünde, onu seven ya da yatağına uzandığında ona masal okuyup iyi geceler öpücüğü veren bir annenin hayalini kurduğunu anımsadı. "Ben de seni bekliyordum."

Angie yüzündeki tebessümün titrediğini hissetti. Tebessümünü koruyup gözlerini sildi. "Bu göğsündeki ufaklık da kimmiş?"

"John Henry." Lauren bebeğini Angie'ye uzattı ve Angie onu kucağına aldı.

"Harika," diye fısıldadı, sevgi ve korku karışımı bir duyguyla. Bir kadının kollarını hiçbir şey bir bebek gibi dolduramazdı. Yumuşak alnuna bir öpücük kondurup bebeğin tatlı kokusunu içine çekti.

"Şimdi ne yapacağım?" diye sordu Lauren kısık bir sesle.

"Sen söyle. Ne yapmak istiyorsun?"

"Üniversiteye gitmek istiyorum. Sanırım şimdilik devlet okulu olacak. Birkaç ay çalışmaya devam edip para biriktirirsem baharda derslere başlayabilirim. Böyle hayal etmemiştim ama... her şey değişti."

"O bile zor olacak," dedi Angie nazikçe. Arkadaşlarının, özellikle David'in sonbaharda üniversitelere dağıldığını görmek daha da zor olacaktı. Birer birer kendi yollarına gideceklerdi. Anne olan yaşlıları bir kızla ortak hiçbir noktaları kalmayacaktı. Bu Lauren'ın kalbini kıracaktı.

"Ben zora alışkınım. İşimi geri alabilirsem..."

"Yaşayacak bir yerinin olması işine yarar mıydı?"

Lauren'ın soluğu kesildi; keskin, kırılgan bir ses çıkardı, az önce kıyıyı yıkayan denizin çıkardığı ses gibi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Çok uzun kalmayacağım, kalmayacağız. Bir daire ve kreş parası biriktirene kadar."

"Hâlâ anlamadın mı, Lauren? Kreşe ihtiyacın yok. Sen gürültülü, sevgi dolu, inatçı bir ailenin parçasısın artık. Johnny restoranda büyüyen ne ilk ne de sonuncu çocuk olacak." Sırıttı. "Ve tahmin edeceğin üzere bebek bakıcılığı yapmaya bolca vaktim olacak. Her gün olmaz tabii. O senin oğlun, ama kesinlikle yardım ederim."

“Bunu yapar mısın?”

“Elbette.” Angie hüznle Lauren’a baktı. Kız ne kadar da genç görünüyordu şu an; gözleri yepyeni bir ümitle bakıyordu. Angie ona içtenlikle sarıldı. Bir an ondan kopamadı. Sonunda derin bir nefes alıp geri çekildi. “Tam vaktinde geldin. Bugün Giulia Teyze’nin doğum günü. Üç tane yabanmersinli pasta yaptım, ki muhtemelen Conlan ve senin dışında kimse yemeyecektir.” Lauren’a uzanıp kısık bir sesle, “Hadi gel. Geç kalmamalıyız,” dedi.

Lauren güçlkle yutkundü. Tekrar ağlamaya başladığında dudaklarında titrek bir tebessüm belirmişti. “Seni seviyorum, Angie.”

“Biliyorum tatlım. Bazen çok acı veriyor, değil mi?”

El ele tutuşup birlikte eve girdiler.

Lauren hemen teybe koşup müziği açtı. Hâlâ en sevdiği radyo kanalına ayarlıydı. Eski bir Aerosmith şarkısı hoparlörden yükselip tüm eve yayıldı. Hemen kıstıysa da işe yaramamıştı.

Conlan bir hışım alt kata inmiş, oturma odasına girmişti. “Bu gürültü de neyin nesi?”

Lauren yerinden kıınıldamadan ona baktı. Tebessümü kaybolmuştu. “Selam Conlan. Ben...”

Conlan koşup ona sarıldı. İkisi de kahkahadan yıkılana kadar onu çevirdi. “Tam vaktinde,” dedi.

“Geri döndü,” dedi Angie, gürültüye gülümseyip bebeğin sırtını sıvazlarken. Tezgâhın üzerinde duran Winnie-the-Pooh lambasına baktı. Nihayet bir bebeğin odasını aydınlatacaktı. “Kızımız evine döndü.”

AYNI ŞEYİN ÖZLEMİNİ ÇEKEN İKİ KADIN... AİLENİN NE ANLAMA GELDİĞİNİ ÖĞRENECEKLERİ DUYGUSAL VE DOKUNAKLI BİR YOLCULUK...

Yıllar süren uğraşına rağmen çocuk sahibi olamaması Angie Malone'u çok üzmüştür. Acı dolu bir boşanmanın ardından Pasifik Northwest'teki kasabasına döner ve aile restoranının yönetimini devralır. Hayatın dalgalar gibi yükselip alçaldığı West End'de, problemlili genç bir kadınla tanışıp arkadaşlık etmeye başlayan Angie'nin hayatı bütünüyle değişmeye başlar.

Angie, Lauren Ribido'yu işe alır çünkü on yedi yaşındaki bu kızda farklı bir şeyler bulur. Aralarında sıkı bir bağ oluşur ve annesi Lauren'ı terk ettiğinde Angie ona kalacak bir yer verir. Ama bu iyiliğin sonuçlarına göğüs gerecek güçte değildir henüz. Biri çocuk özlemi çeken, diğeriye anne sevgisine hasret bu iki kadın kimsenin hayal edemeyeceği bir şekilde sınanacaktır.

"Harika... Çok dokunaklı... Karakterlerin sıcaklığı ve karmaşık kişilikleri derinlerde kalmış duyguları ortaya çıkarıyor."

RT Book Reviews

"Hannah, okuyucuyu karakterlerin hayatına sürükleyip onları kendi arkadaşlarıymış gibi hissettirirken ailedeki acıları ve sevinçleri ele alarak neden kadın edebiyatının yıldızı olduğunu bir kez daha kanıtlıyor."

Booklist

"Hannah başkahramanlarının ruh halini derinlemesine yansıtip hislerindeki ufak farklılıkları betimlemekte çok başarılı."

The Washington Post Book World

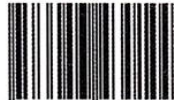
"Yürek burkucu... Hem acı hem tatlı."

Publishers Weekly

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-010-0

9 786053 430100

Kapak görseli: © Tom Hallman